

PITTACUS LORE

SỐ PHẬN
CỦA
MƯỜI

LORIEN LEGACIES

#6

SỐ PHẬN CỦA MƯỜI

Tác giả: Pittacus Lore

Bộ sách: Lorien Legacies [6]

Thể loại: Giả Tưởng

Dịch: AI

Nguồn: dtv-ebook.com.vn



DTV-EBOOK.COM.VN

CÁC SỰ KIỆN TRONG CUỐN SÁCH NÀY LÀ THỰC TẾ.

TÊN VÀ ĐỊA ĐIỂM ĐÃ ĐƯỢC THAY ĐỔI ĐỂ BẢO VỆ NGƯỜI LORIEN,
NHỮNG NGƯỜI VẪN Ở TRONG SỰ GIẤU DIỆT.

NHỮNG NỀN VĂN MINH KHÁC TỒN TẠI.

Một số người trong số họ tìm cách phá hủy bạn.

THE FATE OF TEN

BOOK SIX OF THE LORIEN LEGACIES

PITTACUS
LORE

HARPER

An Imprint of HarperCollinsPublishers

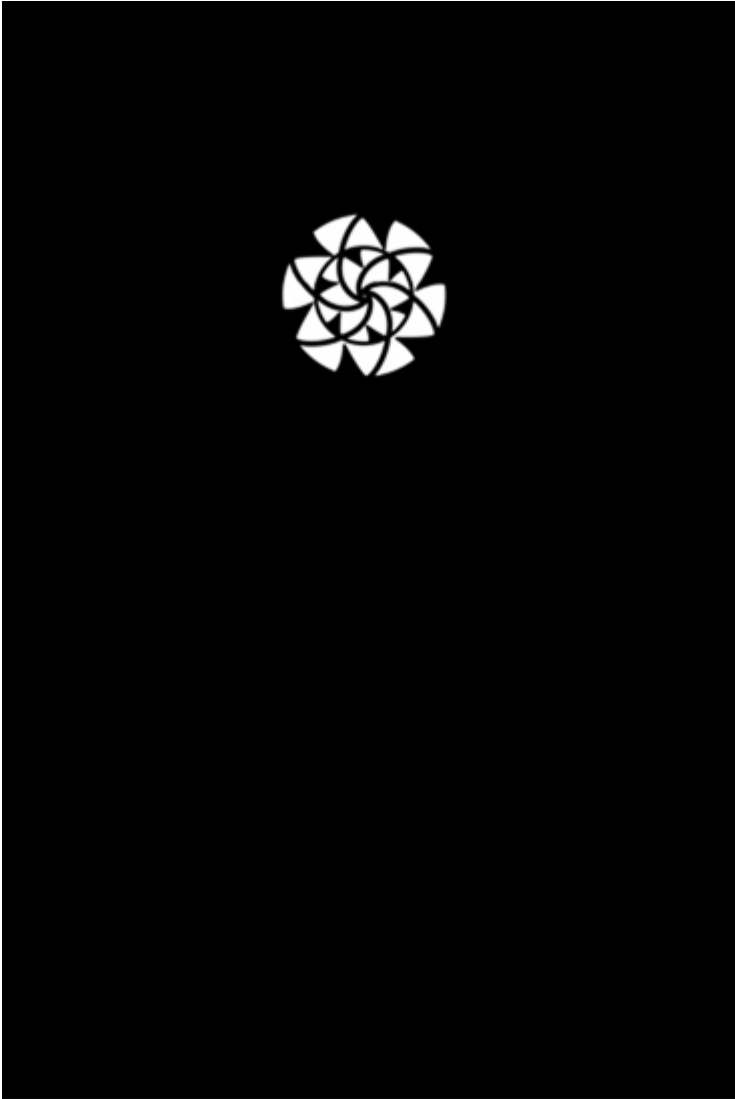
NỘI DUNG

[Nhập môn](#)
[Chương Một](#)
[Chương hai](#)
[Chương ba](#)
[Chương Bốn](#)
[Chương năm](#)
[Chương Sáu](#)
[Chương Bảy](#)
[Chương tám](#)
[Chương Điều 9](#)
[Chương Mười](#)
[Chương Mười Một](#)
[Chương Mười Hai](#)
[Chương Mười Ba](#)
[Chương Mười Bốn](#)
[Chương Mười Lăm](#)
[Chương Mười Sáu](#)
[Chương Mười Bảy](#)
[Chương Mười Tám](#)
[Chương Mười Chín](#)
[Chương Hai Mươi](#)
[Chương Hai Mươi Mốt](#)
[Chương Hai Mươi Hai](#)
[Chương hai mươi ba](#)
[Chương hai mươi tư](#)
[Chương Hai Mươi Lăm](#)

[Back Ads](#)
[About the Author](#)
[Books by Pittacus Lore](#)
[Credits](#)

Copyright
About the Publisher





KHẨU ĐỀ

CỬA TRƯỚC BẮT ĐẦU RUNG. Nó luôn làm như vậy mỗi khi cổng an ninh bằng kim loại ở tầng hai bên dưới kêu lạch cạch, từ khi họ chuyển đến căn hộ Harlem ba năm trước. Giữa cửa trước và những bức tường mỏng manh, họ luôn nhận thức về mọi sự di chuyển của toàn tòa nhà. Họ tắt tiếng truyền hình để lắng nghe, một cô gái mười lăm tuổi và một người đàn ông năm mươi bảy tuổi, con gái và bố dượng hiếm khi có cùng quan điểm, nhưng đã để qua bên một nhiều sự khác biệt để xem người ngoại hành tinh xâm chiếm. Người đàn ông đã dành phần lớn buổi chiều để rì rào lời cầu nguyện bằng tiếng Tây Ban Nha, trong khi cô gái đã lặng ngấm xem phần thông tin truyền hình. Đối với cô gái, nó giống như một bộ phim, đến mức sợ hãi chưa thực sự chìm sâu vào. Cô gái tự hỏi liệu chàng trai tóc vàng điển trai đã cố gắng chiến đấu với quái vật có còn sống hay không. Người đàn ông tự hỏi liệu mẹ của cô gái, một phục vụ tại quán nhà hàng nhỏ ở trung tâm thành phố, có sống sót sau cuộc tấn công ban đầu.

Người đàn ông tắt tiếng TV để họ có thể nghe những gì đang xảy ra bên ngoài. Một trong số hàng xóm của họ lao lên cầu thang, chạy qua tầng của họ, hét toàn bộ quãng đường. "Họ ở trên phố! Họ ở trên phố!"

Người đàn ông nhở răng trong sự hoài nghi. "Thằng đó đang mất kiểm soát. Bọn ma quỷ xanh lá cây không đâu mà lo nhọc Harlem. Chúng ta an toàn ở đây," anh ta an ủi cô gái.

Anh ấy tăng âm lượng lên. Cô gái không chắc anh ấy có đúng không. Cô tiến gần cửa và nhìn qua ống kính. Hành lang bên ngoài tối và trống trải.

Như khu phố Midtown phía sau cô ấy, phóng viên trên TV trông lộn xộn. Cô ấy bị bụi và tro phủ đầy trên khuôn mặt, sọc bụi trong mái tóc vàng của cô ấy. Có một vết máu khô trên môi

cô ấy nơi phải có son môi. Phóng viên trông như cô ấy gần như không thể giữ được bản thân.

“Nhấn mạnh lại, vụ nổ ban đầu dường như đã dần dần giảm đi,” phóng viên nói lắc lư, người đàn ông nghe một cách chăm chú. “Cái này, cái kia, những kẻ Mogadorians, họ đã ra đường đông đúc và dường như đang, ờ, bắt giữ tù nhân, mặc dù chúng tôi đã thấy một số hành động bạo lực hơn khi có bất kỳ sự chọc tức nhỏ...”

Nhà báo nín khóc. Phía sau cô ấy, có hàng trăm người ngoại hình trắng muốt trong bộ đồ đen đang diễu hành qua các con phố. Một số người trong số họ quay đầu và chỉ thẳng đôi mắt đen trông vào camera.

"Chúa Jesus Kitô," người đàn ông nói.

"Một lần nữa, để nói lại, chúng tôi được phép phát sóng. Họ, họ, những kẻ xâm lược, họ dường như muốn chúng tôi ở đây. . ."

Bên dưới, cánh cổng lại rên rỉ. Có tiếng kêu cào kim loại và tiếng động lớn. Ai đó không có chìa khóa. Ai đó cần phải đập cánh cổng hoàn toàn.

"Đó là họ," cô gái nói.

"Im lặng," người đàn ông trả lời. Anh ta lại giảm âm lượng của TV. "Ý tôi là, im lặng. Chết tiệt."

Họ nghe thấy tiếng bước chân nặng nề đang đi lên cầu thang. Cô gái lui lại khỏi lỗ nhìn khi cô nghe thấy một cánh cửa khác bị đá. Người lảng giềng bên dưới họ bắt đầu kêu lên.

"Đi trốn đi," người đàn ông nói với cô bé. "Đi nào."

Kẻ đàn ông nắm chặt cây gậy bóng chày mà anh ta lấy từ phòng tủ khi tàu mẹ người ngoài hành tinh lần đầu xuất hiện trên bầu trời. Anh ta từ từ lại gần cánh cửa run rẩy, đặt mình ở một bên cửa, lưng dựa vào tường. Họ có thể nghe thấy tiếng ồn từ hành lang. Một tiếng động lớn, cửa căn hộ của hàng xóm bị đập ra khỏi bản lề, những từ lóng loáng bằng tiếng Anh, tiếng la hét, và cuối cùng là tiếng giống như sấm sét được mở nắp. Họ đã thấy súng của người ngoài hành tinh trên truyền hình, nhìn trầm trồ vào những phát tia năng lượng màu xanh lúc bắn.

Những bước chân tiếp tục, dừng lại ngoài cánh cửa run rẩy của họ. Đôi mắt của người đàn ông to tròn, đôi tay ôm chặt cây

gậy. Anh nhận ra rằng cô gái không cử động. Cô ấy bị đóng băng.

"Tỉnh dậy đi, ngốc," anh la. "Đi."

Anh gật đầu về phía cửa sổ phòng khách. Nó đang mở, lối thoát hiểm chờ đợi bên ngoài.

Cô gái ghét khi người đàn ông gọi cô là ngốc. Tuy nhiên, lần đầu tiên cô nhớ đến, cô gái làm theo như lời bố dượng nói. Cô bò qua cửa sổ cách cùng cô đã trốn ra khỏi căn hộ này nhiều lần trước. Cô gái biết cô không nên đi một mình. Bố dượng cô cũng nên bỏ chạy. Cô quay lại trên cầu thang chữa cháy để gọi ông, và khi đó cô nhìn thấy vào căn hộ khi cửa trước của họ bị đập tung.

Những người ngoại hành tinh trong thực tế xấu xí hơn nhiều so với trên truyền hình. Sự lạ lẫm của họ làm cô gái đứng im như đĩnh tượng. Cô nhìn chăm chăm vào làn da tái phát màu chết của người đầu tiên qua cửa, vào đôi mắt đen không lời và hình xăm kỳ lạ của họ. Có tổng cộng bốn người ngoại hành tinh, mỗi người đều có vũ khí. Người đầu tiên phát hiện ra cô gái trên cầu thang thoát hiểm. Anh ta đứng im trong cửa, súng kỳ lạ hướng về phía cô.

"Đầu hàng hoặc chết," người ngoại hành tinh nói.

Một giây sau, bố kế của cô gái đánh vào mặt của người ngoại hành tinh bằng gậy của ông ta. Đó là một cú đánh mạnh mẽ - ông già kiếm sống của mình bằng nghề thợ máy, cánh tay to từ những ngày làm việc mười hai giờ. Cú đánh làm đâm thủng đầu của người ngoại hành tinh, và con vật ngay lập tức tan thành tro.

Trước khi bố dượng có thể lấy lại cây bóng chày qua vai, người ngoại hành tinh gần nhất bắn anh ta vào ngực.

Người đàn ông bị đánh văng ngược vào căn hộ, cơ bắp co giật, áo sơ mi anh ta đang cháy. Anh ta va đập qua bàn uống cà phê kính và lăn, kết thúc đối diện cửa sổ, nơi anh ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô gái.

"Chạy đi!" bố kế của cô ấy somehow finds the strength to shout. "Chạy đi, cứ đi!"

Cô gái nhảy xuống cầu thang thoát hiểm. Khi cô đến nơi cầu thang, cô nghe tiếng súng gió từ căn hộ của mình. Cô cố gắng không nghĩ về ý nghĩa của điều đó. Một khuôn mặt trắng nhợt

nhặt ngoắc ra khỏi cửa sổ của cô và nhắm về phía cô bằng vũ khí của mình.

Cô ấy buông thang, rơi xuống hẻm phía dưới, ngay khi không khí xung quanh cô ấy kêu rít. Tóc trên cánh tay cô ấy dựng đứng lên và cô gái có thể cảm nhận rõ ràng rằng có điện chạy qua kim loại của cầu thang thoát hiểm. Nhưng cô ấy không bị tổn thương. Người ngoài hành tinh đã bỏ sót cô ấy.

Cô bé nhảy qua một số xấp rác và chạy đến đầu hẻm, nhìn lên xung quanh góc phố để nhìn thấy con đường cô bé lớn lên. Có một vòi rồng nước phun nước lên trời; nó nhắc nhở cô bé về các buổi tiệc phố mùa hè. Cô bé thấy một chiếc xe buýt điện bị lật, phần dưới của nó bốc khói như có thể nổ bất cứ lúc nào. Xa hơn xuống phố, đậu giữa đường, cô bé thấy chiếc tàu vũ trụ nhỏ của người ngoài hành tinh, một trong số rất nhiều mà cô và cha dượng của cô thấy được phóng ra từ con tàu khổng lồ vẫn đang vươn lên trên Manhattan. Họ đã phát lại đoạn video đó đi đi mãi mãi trên tin tức. Gần như đến mức họ phát lại đoạn video về cậu bé tóc vàng.

John Smith. Đó là tên của anh ta. Cô gái kể chuyện trong video đã nói vậy.

Cô ấy tự hỏi anh ấy đang ở đâu? Chắc chắn không phải đang cứu người dân ở Harlem.

Cô gái biết cô phải tự cứu mình.

Cô ấy sắp chạy đi khi cô ấy phát hiện một nhóm người ngoài hành tinh khác đang rời khỏi một tòa nhà chung cư bên đường. Họ đưa theo mười hai con người, một số khuôn mặt quen thuộc từ xóm láng giềng, và một vài đứa trẻ cô nhận ra từ các khóa dưới. Bằng lực ép súng, họ buộc mọi người phải quỳ gối trên vỉa hè. Một người ngoại hình lớn đi dọc theo hàng người, kêu lác một vật nhỏ trong tay, giống như người giữ cửa ngoài một câu lạc bộ. Họ đang theo dõi và đếm số người. Cô gái không chắc cô ấy có muốn nhìn thấy điều gì xảy ra tiếp theo không.

Kim loại kêu rít phía sau cô. Cô gái quay lại nhìn thấy một trong những người ngoài hành tinh từ căn hộ của cô đang leo xuống cầu thang thoát hiểm.

Cô ấy chạy. Cô bé nhanh và cô ấy biết đường phố này. Tàu điện ngầm chỉ cách đây vài quận. Một lần, vì thách thức, cô bé leo xuống từ bực đến các đường hầm. Bóng tối và chuột không làm cô sợ bằng những sinh vật ngoài hành tinh này. Đó là nơi cô sẽ đi. Cô có thể trốn ở đó, có thể thậm chí đến trung tâm thành phố, cố gắng tìm mẹ cô. Cô bé không biết cô sẽ làm thế nào để nói tin về cha dượng của mình. Cô ấy thậm chí còn không tin vào chính mình. Cô vẫn hy vọng mình sẽ tỉnh giấc.

Cô gái phóng nhanh quanh một góc và ba người ngoại hành đứng trước mặt cô. Bản năng của cô khiến cô thử quay lại, nhưng mắt cá chân cô bị xoắn và cô ngã. Cô ngã, đập mạnh xuống vỉa hè. Một trong số những người ngoại hành phát ra một âm thanh ngắn, cay đắng - cô gái nhận ra anh ta đang cười chê cười cô.

"Đầu hàng hoặc chết," nói như vậy, và cô gái biết rằng đây thực sự không phải là một sự lựa chọn. Người ngoại hành tinh đã giơ súng và nhắm mục tiêu, ngón tay gần như đang nhấn cò.

Dâng sự đầu hàng và chết đi. Họ sẽ giết cô ấy dù cô ấy làm gì tiếp theo. Cô gái chắc chắn điều này.

Cô gái giương tay lên để tự vệ. Đó là phản xạ. Cô biết rằng điều đó sẽ không làm gì chống lại vũ khí của họ.

Nhưng nó làm.

Súng của người ngoại hành động lên trên, ra khỏi tay họ. Chúng bay đi hai mươi thước xuống phố.

Họ nhìn vào cô gái, choáng váng và không chắc chắn. Cô ấy cũng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Nhưng cô ấy cảm giác có điều gì đó khác biệt bên trong cô ấy. Điều gì đó mới lạ. Như là cô ấy là người điều khiển búp bê, với dây nối đến mọi vật trên khu phố. Tất cả những gì cô ấy cần làm là đẩy và kéo. Cô bé không chắc làm sao cô ấy biết điều này. Cảm giác này rất tự nhiên.

Một trong những người ngoại hành tinh tấn công và cô gái đưa tay từ phải sang trái. Anh ta bay qua đường, cúi đầu và va vào kính ô tô đậu. Hai người còn lại liếc nhau và bắt đầu lui về phía sau.

"Cười ai đây?" cô hỏi họ, đứng dậy.

"Garde," một trong số họ xì hơi đáp lại.

Cô gái không biết điều này có nghĩa gì. Cách mà người ngoài hình nói như là một lời nguyền. Điều đó làm cô gái mỉm cười. Cô ấy thích việc những thứ đang phá hủy khu phố của cô sợ hãi cô bây giờ.

Cô ấy có thể chiến đấu với họ.

Cô ấy sẽ giết họ.

Cô gái ném một trong hai tay lên trời và kết quả là một trong những người ngoài hành tinh bắt đầu nâng lên từ mặt đất. Cô gái đưa tay xuống nhanh chóng, đập người ngoài hành tinh đang bay lên lên người đồng đội của mình. Cô lặp lại điều này cho đến khi họ biến thành bụi.

Khi đã làm xong, cô gái nhìn xuống đôi tay của mình. Cô không biết sức mạnh này đến từ đâu. Cô không biết nó có ý nghĩa gì.

Nhưng cô ấy sẽ sử dụng nó.

CHƯƠNG MỘT

CHÚNG TÔI CHẠY QUA CÁNH MÁY BAY CHIẾN ĐẤU BỊ NỔ RÁCH, TẮM KIM LOẠI SẮC NHỌC ĐƯỢC CỌ NÁT GIỮA ĐƯỜNG PHỐ THÀNH PHỐ NHƯ CÁ NHÂN CÁ MẬP. KHOẢNG THỜI GIAN TRƯỚC ĐÓ CHÚNG TÔI ĐÃ NHÌN THẤY NHỮNG MÁY BAY LAO NHANH PHÍA TRÊN ĐẦU, MỘT LỘ TRÌNH ĐƯỢC ĐẶT CHỈ LÊN PHÍA THÀNH PHỐ VÀ ANUBIS? CẢM GIÁC NHƯ QUÁ QUÁ LÂU, NHƯNG ĐÓ PHẢI CHỈ LÀ VÀI GIỜ. MỘT SỐ NGƯỜI CHÚNG TÔI ĐI CÙNG—NHỮNG NGƯỜI SỐNG SỐT—HỌ HẾT LÊN VÀ REO HỒ KHI NHÌN THẤY NHỮNG MÁY BAY, NHƯ NGHIỆM TUYẾN SẼ ĐỔI CHIỀU.

Tôi biết tốt hơn. Giữ im lặng. Chỉ vài phút sau đó, chúng tôi có thể nghe thấy những vụ nổ khi Anubis bắn hạ những chiếc máy bay phản lực xuống từ trời, làm cho các mảnh của máy quân sự tinh vi nhất của trái đất rơi rải rác khắp đảo Manhattan. Chúng không gửi thêm máy bay phản lực nữa.

Đó là bao nhiêu cái chết? Hàng trăm. Hàng nghìn. Có lẽ còn nhiều hơn. Và tất cả đều là lỗi của tôi. Bởi vì tôi không thể giết Setrákus Ra khi tôi có cơ hội.

"Ở bên trái!" một giọng nói la từ một nơi đằng sau tôi. Tôi quay đầu mình, nấp một quả cầu lửa mà không suy nghĩ, và thiêu rụi một binh lính Mog khi anh ta vừa đi quanh một góc. Tôi, Sam, và cặp đôi vài chục người sống sót mà chúng tôi nhặt được dọc đường - chúng tôi hầu như không ngừng bước. Bây giờ chúng tôi ở phía dưới Manhattan. Chúng tôi đã chạy đến đây. Đã chiến đấu để đi xuống. Từng khối từng khối. Cố gắng tạo khoảng cách giữa chúng tôi và Khu Midtown, nơi Mog mạnh nhất, nơi chúng ta cuối cùng nhìn thấy con tàu Anubis.

Tôi exhausted.

Tôi vấp phải. Tôi thậm chí không còn cảm nhận được đôi chân nữa, chúng quá mệt. Tôi nghĩ rằng tôi sắp gục ngã. Một

cánh tay ôm xung quanh vai tôi và ổn định tôi.

"John?" Sam hỏi, lo lắng. Anh ấy đang giữ tôi. Nghe như giọng anh ấy đang đến từ một hầm. Tôi cố gắng trả lời anh ấy, nhưng từ ngữ không được. Sam quay đầu và nói với một trong những người sống sót khác. "Chúng ta cần rời khỏi đường phố một lúc. Anh ấy cần nghỉ ngơi."

Lần tiếp theo tôi biết, tôi bước lui lại phía sau tường của một hành lang tòa nhà chung cư. Tôi chắc chắn đã bước ra ngoài một lúc. Tôi cố gắng tự cố vững bản thân, cố gắng tự gom lại tâm trí. Tôi phải tiếp tục chiến đấu.

Nhưng tôi không thể làm được - cơ thể tôi từ chối chịu thêm bất kỳ sự trừng phạt nào. Tôi để mình trượt xuống tường để ngồi trên sàn. Thảm đang bị phủ đầy bụi và mảnh kính vỡ có lẽ đã bị thổi từ bên ngoài vào. Có khoảng hai mươi lăm chúng tôi cower lại đây. Đây là tất cả những gì chúng tôi có thể cứu được. Làm đẫm máu và bắn, một số trong số họ bị thương, tất cả chúng ta đều mệt mỏi.

Tôi đã chữa trị bao nhiêu vết thương hôm nay? Đầu tiên thì dễ dàng. Nhưng sau rất nhiều vết thương, tôi có thể cảm nhận sức mạnh chữa lành của mình đang làm cạn kiệt năng lượng của bản thân. Có lẽ tôi đã đạt giới hạn của mình.

Tôi nhớ người dân không bằng tên mà bằng cách tìm thấy họ hoặc điều gì mà tôi chữa lành. Broken-Arm và Pinned-Under-Car trông lo lắng, sợ hãi.

Một người phụ nữ, Jumped-from-Window, đặt tay lên vai tôi, kiểm tra tôi. Tôi gật đầu để cho cô biết tôi ổn và cô nhìn nhẹ nhõm.

Ngay trước mặt tôi, Sam đang nói chuyện với một cảnh sát trong đồng phục, khoảng năm mươi tuổi. Cảnh sát có máu khô trên một bên cơ thể do vết cắt trên đỉnh đầu mà tôi đã chữa lành. Tôi quên tên anh ấy hoặc nơi chúng tôi tìm thấy anh ấy. Tiếng nói của họ nghe xa xôi, như chúng đang vang vọng theo một con đường hầm dài một dặm. Tôi phải tập trung nghe để hiểu những từ ngữ, và thậm chí điều đó cũng tốn rất nhiều nỗ lực. Đầu tôi cảm thấy như đang bọc trong bông.

"Tin đồn lan truyền qua đài phát thanh là chúng ta đã giữ được một phần trên cầu Brooklyn," cảnh sát nói. "Cảnh sát New York, quân đội quốc gia, quân đội... chết tiệt, tất cả mọi người. Họ đang kiểm soát cầu. Sơ tán người sống sót từ đó. Cách đó chỉ vài dặm nhà và họ nói rằng Mogs tập trung ở phía bắc. Chúng ta có thể làm được."

"Vậy thì anh nên đi," Sam trả lời. "Đi ngay bây giờ khi đường không ai, trước khi một đoàn tuần tra khác đi qua."

"Em nên đến với chúng tôi, cậu nhóc."

"Chúng ta không thể," Sam đáp. "Một trong số bạn bè của chúng ta vẫn còn ở ngoài kia. Chúng ta phải tìm ra anh ấy."

Chín. Đó là người chúng ta phải tìm. Lần cuối chúng ta thấy anh ấy, anh ấy đang đấu với Số Năm trước Tổ chức Quốc tế. Qua Tổ chức Quốc tế. Chúng ta phải tìm anh ấy trước khi chúng ta có thể rời khỏi New York. Chúng ta phải tìm anh ấy và cứu được nhiều người nhất có thể. Tôi đang bắt đầu tỉnh táo, nhưng tôi vẫn quá mệt mỏi để di chuyển. Tôi mở miệng để nói, nhưng tất cả tôi làm được chỉ là rên rỉ.

"Anh ấy đã không chịu nổi nữa," cảnh sát nói và tôi biết anh ấy đang nói về tôi. "Hai người đã làm đủ rồi. Ra đi với chúng tôi ngay bây giờ, trong khi còn kịp."

"Anh ấy sẽ ổn thôi," Sam nói. Sự nghi ngờ trong giọng điệu của anh ta làm tôi nhai răng và tập trung. Tôi cần tiếp tục, đào sâu và tiếp tục chiến đấu.

"Anh ấy đã bất tỉnh."

"Anh ấy chỉ cần nghỉ ngơi một chút thôi."

"Tôi ổn," tôi lầm bầm, nhưng tôi nghĩ họ không nghe thấy tôi.

"Cậu sẽ bị giết nếu cậu ở lại, đứa nhóc," cảnh sát nói với Sam, lắc đầu một cách nghiêm túc. "Cậu không thể tiếp tục như thế này. Có quá nhiều đối thủ, chỉ hai người cậu sẽ không đánh bại hết. Để quân đội lo, hoặc..."

Anh ấy im lặng. Chúng ta ai cũng biết rằng quân đội đã thực hiện nỗ lực của họ. Manhattan đã mất.

"Chúng tôi sẽ ra ngoài ngay khi có thể," Sam trả lời.

"Bạn nghe tôi không?" Cảnh sát đang nói với tôi. Dạy bảo tôi cách mà Henri từng làm. Tôi tự hỏi liệu anh ta có con cái ở đâu đó không. "Không còn gì để bạn phải làm ở đây. Bạn đã giúp chúng tôi đến đây rồi, hãy để chúng tôi lo phần còn lại. Chúng tôi sẽ mang bạn đến cầu nếu cần thiết."

Những người sống sót tụ tập xung quanh cảnh sát gật đầu, thì thầm đồng tình. Sam nhìn tôi, chân mày nhíu lại hỏi. Gương mặt anh ấy bị bẩn và tro, anh ấy trông rỗng rãi và yếu đuối, như là anh ấy chỉ đứng vững được vừa đủ. Một khẩu súng Mog treo từ hông anh ấy, cài đó bằng một mảnh dây điện cắt ngắn, và như là toàn bộ cơ thể của Sam gục ngã theo hướng đó, sự nặng nề thừa đầy anh ấy.

Tôi ép bản thân đứng dậy. Cơ bắp tôi yếu đuối và gần như không hữu ích. Tôi cố gắng để cho cảnh sát và những người khác thấy rằng tôi vẫn còn đầy sức chiến đấu nhưng tôi có thể nhận ra qua cách họ nhìn tôi một cách đáng thương rằng tôi chẳng hề gây cảm hứng tí nào. Tôi gần như không thể kiềm chế đôi gối run rẩy. Một lúc, cảm giác như là tôi sắp sụp đổ xuống sàn nhà. Nhưng rồi một điều gì đó xảy ra - tôi cảm thấy như có một lực lượng nào đó đang nâng và kéo tôi, hỗ trợ một phần trọng lượng của tôi, thẳng lưng và vuông vai của tôi. Tôi không biết làm thế nào mà tôi làm được điều này, nơi tôi tìm thấy sức mạnh. Nó gần như siêu nhiên.

Không, thực ra, nó hoàn toàn không siêu nhiên. Đó là Sam. Sam năng lực siêu phàm, tập trung vào tôi, khiến cho nó trông như thể tôi vẫn còn một ít nhiên liệu trong bể chứa.

"Tôi nói chắc chắn, chúng ta sẽ ở lại. Còn nhiều người cần cứu."

Cảnh sát lắc đầu ngạc nhiên. Phía sau anh ta, một cô gái mà tôi hình dung nhớ được cứu thoát khỏi một cái lan can cháy sập đổ bật khóc. Tôi không chắc cô ấy có cảm hứng hay tôi chỉ trông tồi tệ. Sam vẫn tập trung hoàn toàn vào tôi, mặt giống như đá, một giọt mồ hôi mới hình thành trên thái dương của anh ta.

"Đi đến nơi an toàn," tôi nói với những người sống sót. "Sau đó, giúp đỡ bằng bất kỳ cách nào bạn có thể. Đây là hành tinh của bạn. Chúng ta sẽ cùng nhau cứu nó."

Cảnh sát bước đến để bắt tay tôi. Sức nắm của anh ta chặt như một cái kìm. "Chúng tôi sẽ không quên anh, John Smith", anh ta nói. "Tất cả chúng tôi, chúng tôi nợ mạng anh."

"Hãy cho họ một trận địa ngục," người khác nói.

Và rồi đồng thời nhóm người sống sót còn lại đang cất lên lời chào tạm biệt và lòng biết ơn của họ. Tôi nhấn chặt răng trong hy vọng đó là một nụ cười. Sự thật là, tôi quá mệt mỏi để làm điều này. Cảnh sát - anh ấy giờ đây là người lãnh đạo của họ, anh ấy sẽ đảm bảo an toàn cho họ - anh ấy đảm bảo mọi người giữ im lặng và nhanh chóng, dần dần xô đẩy họ ra khỏi sảnh tòa nhà chung cư và lên cầu Brooklyn.

Ngay khi chúng ta ở một mình, Sam thả tôi ra khỏi sức nắm bằng siêu năng lực mà anh ta dùng để giữ tôi đứng và tôi ngã lưng vào tường, cố gắng giữ đôi chân dưới tôi. Anh ấy hết hơi và đổ mồ hôi vì cố gắng giữ tôi đứng. Anh ấy không phải là người Loric và không được đào tạo đúng cách, nhưng somehow Sam đã phát triển một Loại di sản và bắt đầu sử dụng nó tốt nhất có thể. Xét đến tình hình của chúng ta, anh ta không có lựa chọn nào khác ngoài việc học bằng cách làm. Sam với một Loại di sản - nếu mọi thứ không hỗn loạn và tuyệt vọng như vậy, tôi sẽ hào hứng hơn. Tôi không chắc làm thế nào hoặc tại sao điều này lại xảy ra với anh ấy, nhưng sức mạnh mới của Sam gần như là chiến thắng duy nhất chúng ta có được kể từ khi đến New York.

"Tôi cảm ơn," tôi nói, những lời nói trở nên dễ dàng hơn bây giờ.

"Không vấn đề gì," Sam trả lời, thở hỗn hển. "Bạn là biểu tượng của sự chống đỡ trái đất; chúng tôi không thể để bạn nằm dài đó."

Tôi cố gắng đẩy mình ra khỏi tường, nhưng đôi chân của tôi chưa sẵn sàng để chịu trọng lượng đầy đủ. Điều đó dễ dàng hơn nếu tôi chỉ tựa vào tường và kéo mình đến cửa căn hộ gần nhất.

"Nhìn tôi đi. Tôi không phải là biểu tượng của bất cứ điều gì," tôi rên rỉ.

"Chạy đi," anh ta nói. "Bạn rất mệt."

Sam ôm tôi, giúp tôi đi. Anh ấy cũng mệt mỏi, vì vậy tôi cố gắng không để anh phải chịu nhiều áp lực. Chúng tôi đã trải qua

nhiều chuyện khủng khiếp trong vài giờ qua. Da trên tay tôi vẫn còn cảm giác kích thích từ việc tôi đã phải sử dụng năng lượng Lumen, ném quả cầu lửa vào từng đội quân tấn công của quân lính Mog. Tôi hy vọng các sợi thần kinh không bị cháy nhiệt hoặc gì đó. Tưởng tượng việc kích hoạt năng lượng Lumen của mình ngay bây giờ khiến đầu gối của tôi gần như rung lên.

"Kháng cự," tôi nói một cách đặng chát. "Kháng cự là điều xảy ra sau khi bạn thua cuộc chiến, Sam."

"Anh biết anh nghĩ gì," anh trả lời. Tôi có thể nói qua cách cách giọng anh run rẩy rằng việc duy trì tinh thần lạc quan đối với Sam là rất gian nan sau tất cả những gì chúng ta đã chứng kiến hôm nay. Anh đang cố gắng, tuy nhiên. "Nhiều người trong số họ biết anh là ai. Họ nói có một đoạn video về anh trên tin tức. Và mọi chuyện đã xảy ra tại Liên Hợp Quốc - thực ra anh đã phơi bày Setrákus Ra trước một công chúng quốc tế. Mọi người đều biết anh đã chiến đấu chống lại các Mogadorian. Rằng anh đã cố gắng ngăn chặn điều này."

"Rồi họ biết rằng tôi đã thất bại."

Cửa vào căn hộ tầng một chút rồi. Tôi đẩy nó mở hết và Sam đóng và khóa sau lưng chúng tôi. Tôi thử công tắc đèn gần nhất, ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng nơi đây vẫn còn điện. Điện có vẻ không ổn định khắp thành phố. Tôi đoán rằng khu phố này chưa bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Tôi nhanh chóng tắt đèn - trong tình trạng hiện tại của chúng tôi, chúng tôi không muốn thu hút sự chú ý của bất kỳ tuần tra Mogadorian nào có thể ở khu vực này. Khi tôi vấp ngã đến một chiếc giường tầng gần đó, Sam di chuyển xung quanh phòng đóng rèm.

Căn hộ là căn hộ studio một phòng nhỏ. Có một nhà bếp chật hẹp được chia cách khỏi không gian sống chính bởi một quầy đá granite, một tủ âm và một phòng tắm nhỏ. Ai đó đã sống ở đây chắc chắn đã ra đi trong một sự vội vã; có quần áo bị đổ ra khắp sàn nhà từ việc đóng gói vội vã, một cái tô ngũ cốc bị đảo lộn trên quầy và một khung hình bể gần cửa nhìn có vẻ như bị đập vỡ. Trên bức hình, một cặp đôi ở độ tuổi hai mươi đứng trước bãi biển nhiệt đới, một con khỉ nhỏ đậu trên vai người đàn ông.

Những người này đã có một cuộc sống bình thường. Ngay cả khi họ ra khỏi Manhattan và an toàn, thì mọi thứ đều kết thúc. Trái đất sẽ không bao giờ giống như trước. Trước đây, tôi thường tưởng tượng một cuộc sống bình yên như vậy cho Sarah và tôi sau khi Mogs bị đánh bại. Không phải là một căn hộ nhỏ ở New York City, mà là điều gì đó đơn giản và yên bình. Có một vụ nổ ở phía xa, Mogs đang phá hủy một cái gì đó ở phía bắc thành phố. Tôi nhận ra bây giờ rằng những giấc mơ về cuộc sống sau chiến tranh đó thật ngây thơ. Sau đây, không có gì bình thường nữa.

Sarah. Tôi hy vọng cô ấy ổn. Đó là khuôn mặt của cô ấy mà tôi nghĩ đến trong những thời điểm khó khăn nhất của cuộc chiến qua từng khu phố ở Manhattan. Tiếp tục chiến đấu và bạn sẽ được gặp lại cô ấy, đó là điều tôi luôn tự nhủ. Tôi ước có thể nói chuyện với cô ấy. Tôi cần phải nói chuyện với cô ấy. Không chỉ là Sarah, mà còn là Six nữa - tôi cần liên lạc với những người khác, để tìm hiểu những gì Sarah học được từ Mark James và người liên hệ bí ẩn của anh ta, và xem Six, Marina và Adam đã làm gì ở Mexico. Điều đó phải liên quan đến vì sao Sam đột ngột phát triển ra một thừa kế. Hề có thể không phải chỉ mỗi anh ta. Tôi cần biết những gì đang xảy ra bên ngoài New York City, nhưng điện thoại vệ tinh của tôi đã bị phá hủy khi tôi rơi xuống sông East và mạng điện thoại di động thông thường đều bị hỏng. Hiện tại, chỉ có mỗi tôi và Sam. Sống sót.

Trong nhà bếp, Sam mở tủ lạnh. Anh ta dừng lại và nhìn sang phía tôi.

"Có sai không nếu chúng ta lấy một ít đồ ăn của người này?" anh ấy hỏi tôi.

"Tôi chắc chắn họ sẽ không quan tâm," tôi trả lời.

Tôi nhắm mắt trong khoảng mấy giây nhưng có lẽ lâu hơn, chỉ mở chúng khi một miếng bánh mì đụng vào mũi tôi. Với một tay duỗi ra một cách kịch tính như một nhân vật truyện tranh, Sam siêu năng lực đẩy một ổ bánh mỡ lạp xưởng, một hộp nhựa đựng nước sốt táo và một cái muỗng trước mặt tôi. Ngay cả khi tôi cảm thấy buồn bã như vậy, tôi không thể không mỉm cười với sự nỗ lực đó.

"Xin lỗi, tôi không có ý đánh bạn bằng ổ bánh mì," Sam nói khi tôi vớt thức ăn khỏi không khí. "Tôi vẫn đang cố gắng quen với điều này. Rõ ràng là vậy."

"Không sao đâu. Dùng tâm linh để đẩy và kéo rất dễ. Phần khó nhất là học cách làm chính xác."

"Đùa đấy," anh ấy nói.

"Bạn đang làm rất tuyệt vời cho một người đã có năng lực siêu năng lúc mới bốn giờ, đồng chí."

Sam ngồi xuống bên cạnh tôi trên chiếc futon với một ổ bánh mì của riêng mình. "Nó giúp nếu tôi tưởng tượng rằng tôi có, như, bàn tay ma. Có vẻ hợp lý không?"

Tôi nghĩ về cách tôi đã huấn luyện siêu năng lực điều khiển vật thể bằng tư duy của mình với Henri. Đường như cách đây rất lâu.

"Tôi từng hình dung mọi thứ mà tôi tập trung vào đều di chuyển, và sau đó muốn nó xảy ra," tôi nói với Sam. "Chúng tôi bắt đầu nhỏ thôi. Henri từng ném cho tôi những quả bóng chày trong sân sau và tôi đã tập bắt chúng bằng tâm trí của mình."

"Ừ, tôi nghĩ việc chơi bắt chướng không phải là một lựa chọn cho tôi vào lúc này," Sam nói. "Tôi đang tìm cách khác để tập luyện."

Sam đưa bánh sandwich lên từ đùi. Ban đầu anh ấy đưa quá cao không thể cầm được, nhưng sau thêm một chút tập trung, anh ấy đưa tới mức miệng được sau một vài giây nữa.

"Không tệ," tôi nói.

"Dễ hơn khi tôi không nghĩ về nó."

"Như khi chúng ta đang chiến đấu cho cuộc sống của mình, ví dụ như vậy?"

"Ừ, " Sam nói, lắc đầu ngạc nhiên. "Chúng ta sẽ nói về việc này xảy ra với tôi như thế nào không, John? Hoặc tại sao nó xảy ra? Hoặc... Tôi không biết. Nó có ý nghĩa gì không?"

"Garde phát triển di truyền khi còn là thiếu niên," tôi nói, nhún vai. "Có lẽ bạn chỉ là người trưởng thành muộn màng thôi."

"Ông, ông có quên rằng tôi không phải là người Loric à?"

"Adam cũng không, nhưng anh ấy có Di sản," tôi trả lời.

"Ừ, bố hấn gấn hấn vào một con Garde chết và . . ."

Tôi giơ tay lên để ngăn Sam. "Tất cả những gì tôi muốn nói là mọi chuyện không phải lúc nào cũng dễ dàng như vậy. Tôi không nghĩ rằng Vật di sản hoạt động theo cách mà mọi người của tôi luôn nghĩ." Tôi dừng lại một lúc để suy nghĩ. "Những gì đã xảy ra với bạn phải có liên quan gì đó đến những gì Six và những người khác đã làm tại Sanctuary."

"Six đã làm điều này . . .," Sam nói.

"Chúng đã xuống đó để tìm Lorien trên Trái đất; Tôi nghĩ họ đã làm được. Và sau đó, có lẽ Lorien đã chọn bạn."

Mà không hề nhận ra, tôi đã ăn hết bánh sandwich và sốt táo. Dạ dày tôi găm rú. Tôi cảm thấy tốt hơn một chút, sức mạnh bắt đầu trở lại với tôi.

"Vâng, đó thực sự là một vinh dự," Sam nói, nhìn xuống tay mình và suy nghĩ về nó. Hoặc có thể, ông đang nghĩ về Six. "Một vinh dự đáng sợ."

"Tôi đã làm tốt lắm. Tôi không thể cứu được tất cả những người đó nếu không có bạn," Tôi đáp, vỗ nhẹ lưng Sam. "Sự thật là, tôi không biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi không hiểu làm thế nào hoặc tại sao bạn đột ngột phát triển được Mệnh lệnh. Tôi chỉ biết mừng rằng bạn có nó. Tôi mừng rằng có chút hy vọng xen vào cái chết và tàn phá."

Sam đứng dậy, không mục đích cọ rửa một số mảnh vụn trên chiếc quần jean bị đất bám. "Ừ, đó là tôi, niềm hy vọng lớn lao của nhân loại, hiện đang chết dần vì một ổ bánh mì khác. Cậu muốn không?"

"Tôi có thể lấy được nó," tôi nói với Sam, nhưng khi tôi cúi xuống để rời khỏi cái gối, tôi ngay lập tức bị chóng mặt và phải chồm ngửa trở lại.

"Đừng lo," Sam nói, giả vờ không để ý tới việc tôi lộn xộn như thế nào. "Tôi đã chuẩn bị sandwich rồi."

"Chúng ta sẽ ngồi đây thêm vài phút nữa," tôi nói mệt mỏi. "Rồi chúng ta sẽ đi tìm Nine."

Tôi nhắm mắt lại, nghe Sam ồn ào trong nhà bếp, cố gắng bôi lớp bơ lên với một cây dao giữ bằng lực năng tâm. Ở phía sau, luôn ở phía sau bây giờ, tôi có thể nghe tiếng sấm chiếm đóng ồn

định của cuộc chiến ở nơi khác ở Manhattan. Sam nói đúng rồi - chúng tôi là phong trào kháng cự. Chúng tôi nên ra ngoài đó kháng cự. Nếu tôi chỉ có thể nghỉ một vài phút nữa . . .

Tôi không mở mắt cho đến khi Sam lắc tôi vai. Ngay lập tức, tôi có thể nói rằng tôi đã ngủ gục. Ánh sáng trong căn phòng đã thay đổi, đèn đường bên ngoài đã sáng lên, một ánh sáng vàng ấm áp dưới rèm cửa. Một đĩa xếp sandwiches đang chờ trên ghế sofa bên cạnh tôi. Tôi cảm thấy ham muốn nháy ngay vào và nhâm nhi. Nhưng tất cả những xúc động của tôi giờ đây đều giống như loài động vật - ngủ, ăn, và chiến đấu.

"Tôi đã ngủ bao lâu rồi?" tôi hỏi Sam, ngồi dậy, cảm thấy tinh thần tốt hơn một chút nhưng cũng cảm thấy tội lỗi vì đã ngủ khi mà có người đang chết dần khắp New York.

"Khoảng một giờ," Sam trả lời. "Tôi định để bạn nghỉ ngơi, nhưng..."

Trong lời giải thích, Sam vẫy tay phía sau lưng, hướng về chiếc tivi màn hình phẳng nhỏ gắn trên tường xa của phòng. Tin tức địa phương đang phát sóng. Sam đã tắt âm lượng và hình ảnh đôi khi chuyển sang những đợt nhiễu sóng, nhưng đó chính là... thành phố New York đang cháy. Đoạn phim mờ nhạt cho thấy hình dạng to lớn của Anubis bò ngang qua đường chân trời, pháp sư thiết bị phía bên cạnh bắn phá các tầng trên cùng của một tòa nhà chọc trời cho đến khi không còn gì ngoài bụi bặm.

"Tôi thậm chí không nghĩ đến việc kiểm tra xem nó có hoạt động không cho đến vài phút trước," Sam nói. "Tôi nghĩ rằng Mogs đã tắt các đài truyền hình vì lý do chiến tranh, bạn biết đấy."

Tôi không quên những gì Setrákus Ra nói với tôi khi tôi treo ngược từ chiếc tàu của ông ấy qua sông East. Ông ấy muốn tôi xem Trái Đất đỏ. Tư duy ngay cả khi nhìn lại hơn nữa, đến cả cảnh của Washington, D.C., mà tôi đã chia sẻ với Ella, tôi nhớ Thành phố đó nhìn hổng hóc, nhưng nó không bị tàn sát hoàn toàn. Và còn những người sống sót để phục vụ Setrákus Ra. Tôi nghĩ tôi đang bắt đầu hiểu.

"Tôi nói với Sam, suy nghĩ lớn, đó không phải là tai nạn. Anh ấy phải muốn con người có thể nhìn thấy sự hủy diệt mà anh ấy mang lại. Điều này không giống như ở Lorien, nơi hạm đội của anh ấy chỉ diệt sạch mọi người. Đó là lý do anh ấy cố gắng trình diễn trước Quốc hội Liên Hiệp Quốc, là lý do anh ấy cố gắng tắt cả những thứ rối loạn của MogPro để đưa Trái Đất dưới sự kiểm soát của mình một cách hòa bình. Anh ấy đang có kế hoạch sống ở đây sau đó. Và nếu họ không sẽ thờ phụng anh ấy như Mogs vậy, anh ấy ít nhất cũng muốn nhân dân của mình sợ hãi anh ấy."

"Nhưng có vẻ việc sợ hãi đang có tác dụng," Sam trả lời.

Trên màn hình, tin tức đã chuyển sang cảnh phóng trực tiếp của một người dẫn chương trình ngồi ở bàn làm việc của mình. Tòa nhà chứa kênh này có lẽ đã bị hư hại do cuộc chiến đấu vì nó trông như họ chỉ giữ được mình trên không. Chỉ có một nửa ánh sáng trên sân khấu và camera nghiêng, hình ảnh không sắc nét như nên. Người dẫn chương trình cố gắng giữ mặt chuyên nghiệp, nhưng tóc cô bám đầy bụi và mắt cô ửng đỏ vì khóc. Cô nói trực tiếp vào camera trong vài giây, giới thiệu đoạn phim kế tiếp.

Phần neo biến mất, được thay thế bằng đoạn video rung lắc được quay bằng điện thoại di động. Giữa một ngã tư lớn, một hình ảnh mơ hồ quay quay, giống như một vận động viên ném đĩa Olympia đang làm nóng. Trùng mắt, người này không cầm đĩa. Với sức mạnh phi nhân tính, anh ta quây quanh một người khác bằng đôi chân. Sau mười hai vòng quây, người đó buông người kia ra, quăng nó qua cửa kính phía trước của một rạp chiếu phim gần đó. Video tiếp tục tập trung vào người quây quây khi anh ta, vai đập, hét lên cái mà có lẽ là một lời nguyền.

Đó là Chín.

"Sam! Bật to lên!"

Khi Sam vùng vẫy tìm remote, người đã quay Nine đột ngột trốn sau một chiếc ô tô để che chở. Đó làm tôi mất phương hướng, nhưng người quay vẫn giữ camera và ghi hình bằng cách vươn một tay phía trên nóc ô tô. Một nhóm chiến binh Mogadorian đã xuất hiện tại ngã tư, bắn phá Nine. Tôi nhìn thấy

anh ta vẫn nhảy nhót thoăn thoắt sang một bên, sau đó dùng siêu năng lực ném một chiếc ô tô vào phía họ.

“... lại một lần nữa, đoạn phim này được quay tại Union Square chỉ vài phút trước,” nhà báo run rung giọng khi Sam tăng âm lượng. “Chúng tôi biết rằng cậu thiếu niên có sức mạnh siêu phàm này, có lẽ là người ngoài hành tinh, đã xuất hiện tại cảnh sự UN cùng với người thanh niên khác được xác định là John Smith. Chúng tôi thấy cậu ấy đang tham gia vào cuộc chiến với Mogadorians, làm những điều không thể cho con người thực hiện...”

"Chúng biết tên tôi," tôi nói nhẹ nhàng.

"Nhìn kia," Sam nói, đâm vào cánh tay tôi.

Máy quay trở lại rạp phim, nơi một hình dạng hấp hối từ từ đứng dậy từ cửa sổ vỡ. Tôi không nhìn rõ anh ta nhưng ngay lập tức tôi biết chính xác Nine đang ném ai. Anh ta bay lên từ cửa sổ rạp phim, chém qua vài con Mogs còn lại ở ngã tư rồi lao mạnh vào Nine.

"Năm," Sam nói.

Máy ảnh mất dấu Five và Nine khi họ xô qua bãi cỏ của một công viên nhỏ gần đó, làm bùng nổ các mảnh đất lớn khi họ đi.

"Tôi nói, "Họ đang giết lẫn nhau. Chúng ta phải qua đó."

"Một thiếu niên ngoài hành tinh thứ hai đang chiến đấu với thiếu niên đầu tiên, ít nhất khi họ không đang chống lại kẻ xâm lược," người dẫn chương trình nói, nghe có vẻ rất bối rối. "Chúng tôi... chúng tôi không biết tại sao. Chúng tôi không có nhiều câu trả lời lúc này, tôi e là. Chỉ cần... giữ an toàn, New York. Các nỗ lực sơ tán vẫn đang diễn ra nếu bạn có một con đường an toàn tới Cầu Brooklyn. Nếu bạn ở gần khu vực đang chiến đấu, hãy ở bên trong và—"

Tôi lấy điều khiển từ Sam và tắt TV. Anh ta nhìn tôi khi tôi đứng dậy, kiểm tra để đảm bảo rằng tôi ổn. Các cơ bắp của tôi vẫn kêu la để phản đối và tôi chói mắt một lúc, nhưng tôi có thể vượt qua. Tôi phải vượt qua. Chưa bao giờ câu thành ngữ "chiến đấu như không có ngày mai" lại mang ý nghĩa nhiều như vậy. Nếu tôi muốn làm đúng điều này - nếu chúng ta muốn cứu Trái

Đất khỏi Setrákus Ra và các Mogadorians, thì bước đầu tiên là tìm Nine và sống sót ở New York.

"Tôi nói, 'Cô ấy nói Union Square,' đó là nơi chúng ta đi."

CHƯƠNG HAI

THẾ GIỚI VẪN CHƯA THAY ĐỔI. ÍT NHẤT LÀ THEO NHƯ TÔI THẤY.

Khí trời rừng nhiệt đới ẩm ướt và nhớt làm ấm cả lòng người, sự thay đổi đáng chào đón so với sự lạnh lẽo ẩm ướt ở tầng hầm của Nơi ẩn náu. Tôi phải che mắt khi chúng tôi bước ra dưới ánh mặt trời chiều muộn, từng người một lùi qua lối đi hẹp làm từ đá mà xuất hiện ngay gốc đền Mayan.

"Tại sao họ không để chúng ta đến bằng cách đó?" Tôi càu nhàu, vặn lưng và nhìn qua hàng trăm bậc thang đá vôi bị nứt mẻ mà chúng tôi đã leo lên trước đó. Khi chúng tôi ở đỉnh Calakmul, hòn đeo cổ của chúng tôi kích hoạt một cánh cửa bí mật của Loric nào đó đã dịch chuyển chúng tôi đến Nơi ẩn dưới cấu trúc do con người xây dựng cách đây hàng thế kỷ. Chúng tôi thấy mình ở trong một căn phòng huyền bí rõ ràng được tạo ra bởi Các Đại ca trong một lần ghé thăm Trái đất của họ. Tôi đoán là tính bí mật quan trọng hơn việc tiện lợi trong việc đi lại. Dù sao, cách ra không phải là một chuyến dã ngoại và không bao gồm bất kỳ sự lạc hướng nào - chỉ là một trăm bậc cầu thang xoắn bụi và một cánh cửa đơn giản mà, tất nhiên, không có khi chúng tôi nhập trước đó.

Adam rời khỏi Nơi tôn thờ sau lưng tôi, đôi mắt của anh ấy nhỏ lại thành khe hẹp.

"Giờ đây làm sao?" anh ấy hỏi.

"Tôi không biết," tôi nói với anh ta, nhìn lên bầu trời đang tối.

"Tôi đang kỳ vọng Shrine sẽ trả lời cho câu hỏi đó."

"Tôi . . . Tôi vẫn chưa chắc chúng ta đã nhìn thấy gì trong đó. Hoặc chúng ta đã đạt được điều gì," Adam nói do dự. Anh ấy đẩy những sợi tóc đen rối bời ra khỏi khuôn mặt khi nhìn tôi.

"Tôi cũng vậy," tôi nói với anh ta.

Nói thật, tôi thậm chí cũng không chắc chúng tôi đã ở dưới lòng đất bao lâu. Bạn mất đếm thời gian khi bạn đang trong cuộc trò chuyện sâu với một sinh vật thuộc về thế giới khác được tạo ra từ năng lượng Loric tinh khiết. Chúng tôi đã gom góp càng nhiều mảnh ghép của Tài năng của chúng tôi như Garde có thể dành đỡ - về cơ bản, bất cứ điều gì không phải là vũ khí. Khi vào Bảo tồn, chúng tôi đổ hết những viên đá và vật dụng không rõ vào một giếng ẩn kết nối với một nguồn năng lượng Loralite ngủ yên. Tôi đoán đó là đủ để đánh thức Thực thể, hình ảnh sống của Lorien chính. Chúng tôi trò chuyện.

Ừ, điều đó đã xảy ra.

Nhưng thực thể gần như nói bằng các câu đố và, vào cuối cuộc trò chuyện của chúng tôi, thứ đó đã phát năng lượng siêu tân thủy, năng lượng của nó tràn ra khỏi Thánh địa và vào thế giới. Giống như Adam, tôi không chắc chắn rằng tất cả điều đó có ý nghĩa gì.

Tôi đã mong đợi sẽ xuất hiện từ Thánh địa và tìm thấy... cái gì đấy. Có lẽ là những thanh năng lượng Loric bén nhọn vẫn vùn vụt qua bầu trời, trên đường để tiêu diệt những kẻ Mogadorian gần nhất không tên là Adam chứ? Có lẽ là một chút năng lượng hơn cho những kế thừa của tôi, đưa tôi lên một cấp độ mà tôi sẽ có thể tạo ra một cơn bão đủ lớn để xóa sạch tất cả kẻ thù của chúng ta? May mắn thay, không có điều gì như vậy. Theo tôi biết, hạm đội Mogadorian vẫn đang tiến gần Trái Đất. John, Sam, Nine và những người khác có thể đang lao tới tuyến đầu ngay bây giờ, và tôi không chắc chúng ta đã làm gì để giúp họ.

Marina là người cuối cùng đi qua cửa đền. Cô ôm chặt lấy bản thân mình, đôi mắt to và uốn tròn, chớp chớp dưới ánh nắng mặt trời.

Tôi biết cô ấy đang nghĩ về Số Tám.

Trước khi nguồn năng lượng bắt đầu phi thẳng vào thế giới, nó một cách nào đó đã kịp hồi sinh anh ấy, dù chỉ trong vài phút thoáng qua. Đủ lâu để Marina nói lời tạm biệt. Ngay cả bây giờ, khi cảm thấy mồ hôi chảy dầu dầu trong cái nhiệt đới đè nén khó chịu, tôi vẫn thấy rùng mình khi nghĩ về Eight quay trở lại với chúng tôi, ngập tràn trong ánh sáng Loralite, lại mỉm cười.

Đó là một khoảnh khắc tuyệt đẹp mạnh mẽ, mà tôi đã làm cho mình trở nên cứng rắn qua những năm tháng - đây là cuộc chiến, và người ta sẽ chết. Bạn bè sẽ chết. Tôi đã chấp nhận nỗi đau, để coi sự xấu xí như điều hiển nhiên. Vì vậy, một điều tốt xảy ra thực sự có thể làm cho người ta kinh ngạc một chút.

Dù thấy Eight trở lại làm tôi cảm thấy an ủi, nhưng vẫn phải nói lời tạm biệt. Tôi không thể tưởng tượng Marina đang trải qua những gì. Cô ấy yêu anh ta và giờ anh ta đã ra đi. Lần nữa.

Marina dừng lại và liếc nhìn lại ngôi đền, gần như cô ấy có thể quay trở lại bên trong. Bên cạnh tôi, Adam kêu rõ họng.

"Cô ấy sẽ ổn chứ?" anh hỏi tôi, giọng nói thấp.

Marina đã tắt máy một lần trước đó, ở Florida, sau khi Five phản bội chúng tôi. Sau khi anh ta giết Eight. Điều này không giống như vậy - cô ấy không phát ra một trường liên tục của lạnh, và cô ấy không trông như là cô ấy sắp nghẹn cười ai đó đến gần. Khi cô ấy quay trở lại với chúng tôi, biểu hiện của cô ấy gần như bình tĩnh. Cô ấy đang nhớ, lưu giữ khoảnh khắc đó với Eight và làm chặt chẽ bản thân cho những gì sắp xảy ra. Tôi không lo lắng cho cô ấy.

Tôi mỉm cười khi Marina nháy mắt và lau tay qua mặt.

"Tôi có thể nghe bạn," cô trả lời Adam. "Tôi ổn."

"Được," Adam nói, lúng túng nhìn đi xa. "Tôi chỉ muốn nói, về cái gì đã xảy ra ở đó, uh, là tôi..."

Adam im dứt ngang, cả Marina và tôi đều nhìn anh ta mong chờ. Là một Mog, tôi nghĩ anh vẫn cảm thấy một chút không thoải mái khi phải quá cá nhân với chúng tôi. Tôi biết anh ấy đã kinh ngạc trước sự hiển thị ánh sáng Loric bên trong Thánh đường, nhưng tôi cũng có thể nói anh ấy cảm thấy như không thuộc về, như anh ấy không đủ xứng đáng để có mặt trong sự hiện diện của Thực thể.

Khi Adam im lặng, tôi vỗ vai anh ấy. "Chúng ta để trò trò chuyện lòng mở ra cho chuyến đi nhé, được không?"

Adam dường như cảm thấy nhẹ nhõm khi chúng tôi đi bộ trở lại Skimmer của chúng tôi, chiếc tàu đậu cạnh một tá phương tiện khác của Mog trên đường băng gần đó. Trại Mog trước ngôi đền vẫn giống như khi chúng tôi rời khỏi—đổ nát. Các Mog đang

cố gắng đột nhập vào Sanctuary đã dọn dẹp rừng giữa một vòng tròn chính xác xung quanh ngôi đền, đến gần ngôi đền nhất có thể mà lực lượng trường của Sanctuary cho phép.

Đến khi chúng tôi vượt qua bìa rừng cây ở phía trước đền đến đất nằm la liệt màu nâu đất của trại Mog, tôi mới nhận ra rằng lực lượng cản trở đã biến mất. Rào cản chết người bảo vệ Hiệp Thập suốt nhiều năm đã không còn nữa.

"Lớp vật lý phải đã ngừng hoạt động khi chúng ta đang ở bên trong," Tôi nói.

"Có lẽ nó không cần bảo vệ nữa," Adam đề xuất.

"hoặc có lẽ Đối tượng đã chuyển hướng sức mạnh của nó sang nơi khác," Marina trả lời. Cô dừng lại một lát, suy nghĩ. "Khi tôi hôn Eight . . . tôi cảm nhận được. Trong một khoảnh khắc, tôi đã trở thành một phần của luồng năng lượng của Đối tượng. Nó đã lan tràn khắp nơi, khắp mọi nơi trên Trái Đất. Nơi mà năng lượng của Loric điều hướng đến, hiện giờ đã trở nên mỏng manh. Có lẽ nó không thể cung cấp năng lượng cho phòng thủ ở đây."

Adam nhìn tôi một cách ánh mắt, như là tôi nên có thể giải thích những gì Marina vừa nói.

"Tôi hỏi, 'Bạn có ý gì khi nói nó lan ra khắp trái đất?'"

"Marina nói, nhìn lại ngôi đền, giờ đã bị bóng tối bao phủ một nửa bởi ánh mặt trời lặn. "Tôi không biết cách diễn tả tốt hơn nữa,". "Đó là một cảm giác như tôi là một với Lorien. Và chúng ta hiện diện mọi nơi."

"Thú vị," Adam nói, nhìn chăm chăm vào ngôi đền rồi nhìn xuống mặt đất dưới chân mình với sự cảnh giác và sửng sốt. "Bạn nghĩ nó đi đâu rồi? Có phải Năng lực di sản của bạn...?"

"Tôi không cảm thấy khác đi," tôi nói với anh ta.

"Tôi cũng vậy," Marina nói. "Nhưng có điều gì đó đã thay đổi. Lorien hiện đang ở đây, trên Trái đất."

Điều đó hoàn toàn không phải kết quả cụ thể mà tôi hy vọng, nhưng Marina dường như rất lạc quan về điều đó. Tôi không muốn làm mưa gió trên niềm vui của cô ấy. "Tôi đoán chúng ta sẽ xem xem có gì đã thay đổi trở lại văn minh. Có lẽ Thực thể đang ở nơi đó chiến đấu mạnh mẽ."

Marina nhìn lại đèn. "Chúng ta có nên để nó như vậy không? Không có sự bảo vệ?"

"Chỉ còn gì để bảo vệ?" Adam hỏi.

"Vẫn còn ít nhiều phần của, uh, Thực thể còn lại ở đó," Marina trả lời. "Cho đến bây giờ, tôi nghĩ Rừng dự trữ vẫn còn là cách để... Tôi không biết chính xác là để liên lạc với Lorien?"

"Chúng ta không có lựa chọn," tôi đáp. "Người khác sẽ cần chúng ta."

"Chờ một chút," Adam nói, nhìn quanh. "Dust đâu rồi?"

Với tất cả những gì đã xảy ra bên trong Sanctuary, tôi hoàn toàn quên đi Chimæra mà chúng ta để bên ngoài ngôi đền để trực giác. Không có dấu hiệu nào của con sói đâu cả.

"Anh ấy có thể đã đi vào rừng tìm kiếm người phụ nữ Mog ấy không?" Marina hỏi.

"Phiri Dun-Ra," Adam trả lời, đặt tên cho kẻ sinh ra trong bộ tộc mà sống sót sau cuộc tấn công ban đầu của chúng tôi. "Anh ấy không chỉ đơn giản đi một mình như vậy."

"Có lẽ phần trình diễn ánh sáng ở Sanctuary đã làm hấn sợ hãi mà chạy mất," tôi đề xuất.

Adam nhăn mày, sau đó ôm cả hai tay quanh miệng. "Dust! Đi đi, Dust!"

Anh ta và Marina đi khắp nơi, tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu nào của Chimæra. Tôi leo lên chiếc Skimmer của chúng tôi để nhìn xung quanh tốt hơn. Từ đây, có điều gì đó thu hút ánh nhìn của tôi. Một hình dạng màu xám đang trườn ra từ dưới một khúc gỗ mục tại mép rừng.

"Tôi hét lên: 'Đó là cái gì?' và chỉ vào hình dạng vằn vện đó cho Adam. Anh ấy lao đến, Marina ngay sau lưng anh ấy. Một lát sau, Adam đưa hình dạng nhỏ đến gần tôi, gương mặt anh ấy biến dạng với sự quan tâm."

"Đó là bụi," Adam nói. "Ý tôi là, tôi nghĩ vậy."

Adam nắm một con chim xám trong tay. Nó còn sống nhưng cơ thể cứng và méo mó, như là nó đã trải qua một cú sét và không bao giờ hồi phục từ những cơn co thắt. Đôi cánh của nó nằm ở các góc kỳ lạ và mỏ của nó đóng băng nửa mở. Ngay cả khi đây không phải là con sói mạnh mẽ mà chúng tôi đã bỏ lại

cách đây chỉ một khoảng thời gian ngắn, có một phẩm chất mà tôi ngay lập tức nhận ra. Đó chắc chắn là Dust. Dù trông anh ấy có vẻ tồi tệ, đôi mắt chim đen của anh ấy di chuyển xung quanh một cách hoảng loạn. Anh ấy còn sống và tâm trí của anh ấy đang hoạt động, nhưng cơ thể không phản ứng.

"Tôi hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra với anh ấy vậy?"

"Tôi không biết", Adam nói và trong một khoảnh khắc tôi nghĩ tôi thấy nước mắt trong đôi mắt anh ấy. Anh ấy ổn định lại. "Anh ấy trông... anh ấy trông giống như những Chimæra khác sau khi tôi cứu họ khỏi Plum Island. Họ đã bị thí nghiệm."

"Được rồi, Dust, bạn ổn," Marina thì thầm. Cô nhẹ nhàng vuốt nhẹ lông trên đầu anh ta, cố gắng làm anh ta bình tĩnh. Cô sử dụng di sản của mình để chữa lành hầu hết các vết trầy trên cơ thể anh ta, nhưng nó không giải phóng Dust khỏi tê liệt.

"Tôi nói, "Chúng ta không thể làm gì nhiều hơn cho anh ấy ở đây." Tôi cảm thấy xấu hổ, nhưng chúng ta cần tiếp tục đi. "Nếu Mog đã làm điều này với anh ấy, cô ấy đã ra đi từ lâu. Hãy chỉ quay trở lại với những người khác. Có lẽ họ sẽ có ý tưởng về việc phải làm."

Adam đưa Dust lên boong của cái cối và quán cái cún trong một cái chăn. Anh ta cố gắng làm cho Chimæra bị tê liệt cảm thấy thoải mái nhất có thể trước khi ngồi xuống phía sau bảng điều khiển của tàu.

Tôi muốn liên lạc với John, tìm hiểu mọi chuyện diễn ra ở ngoài rừng Mexico. Tôi lấy điện thoại vệ tinh từ balô và ngồi xuống bên cạnh Adam. Trong khi anh ấy bắt đầu khởi động tàu, tôi gọi cho John.

Điện thoại reo liên tục. Sau khoảng một phút, Marina nghiêng người về phía trước để nhìn tôi.

"Cô ấy hỏi: "Chúng ta nên lo lắng đến đâu vì anh ấy không trả lời?"

"Số lượng lo lắng bình thường," tôi trả lời. Tôi không thể không nhìn xuống mắt cá chân của mình. Không có vết sẹo mới — như thể tôi sẽ không cảm thấy cơn đau cháy bỏng. "Ít nhất là chúng ta biết họ vẫn còn sống."

"Điều gì đó không ổn," Adam nói.

"Tôi không biết điều đó," tôi trả lời nhanh chóng. "Chỉ vì họ không thể trả lời ngay lập tức không có nghĩa là—"

"Không. Tôi nghĩ ông ấy nói về con tàu."

Khi tôi đưa điện thoại ra khỏi tai, tôi có thể nghe thấy tiếng kêu rên kỳ lạ của động cơ của Skimmer. Đèn trên bảng điều khiển phía trước tôi nhấp nháy không đều.

"Tôi nghĩ bạn biết cách sử dụng cái này," tôi nói.

Adam nhăn mặt, sau đó giận dữ đẩy các công tắc trên bảng điều khiển, tắt nguồn cho tàu. Dưới chân chúng tôi, động cơ kêu rên và lạch cạch, như có điều gì đó không nắm bắt được.

"Tôi biết cách sử dụng cái này, Six," anh ấy nói. "Đó không phải là tôi."

"Tôi xin lỗi," tôi trả lời, nhìn anh ta đợi động cơ yên lại trước khi khởi động tàu lại. Động cơ - công nghệ Mogadorian mà nên im lặng nhưng lại tiếp tục kêu rên và co giật. "Có lẽ chúng ta nên thử một cái gì đó ngoài việc tắt và bật lại."

"Trước hết là Bụi, và giờ lại là điều này. Không hiểu lắm," Adam rên rỉ. "Các thiết bị điện vẫn hoạt động. Tất cả mọi thứ ngoại trừ chẩn đoán tự động, chính xác là mục tiêu cho chúng ta biết vấn đề của động cơ."

Tôi vươn tay và nhấn nút mở lên khoang lái. Bóng kính phần lớp phía trên đầu chúng tôi.

"Hãy đi xem thử," tôi nói, đứng dậy từ chỗ ngồi của mình.

Chúng tôi tất cả leo ra khỏi Skimmer. Adam nhảy xuống để kiểm tra phần dưới của tàu, nhưng tôi vẫn đứng trên nóc, bên cạnh buồng lái. Tôi thấy mình nhìn chăm chú về Phúc viện, công trình đá vôi cổ xưa tạo bóng dài nhờ ánh mặt trời lặn. Marina đứng kế bên tôi, im lặng nhìn cảnh.

"Tớ nghĩ là chúng ta sẽ thắng không?" Tớ hỏi cô ấy, câu hỏi chỉ đột ngột xuất hiện. Tớ thậm chí không chắc là tớ muốn một câu trả lời.

Marina không nói gì lúc đầu. Sau một lúc, cô ấy đặt đầu vào vai tôi. "Tôi nghĩ chúng ta gần nhau hơn hôm nay so với ngày hôm qua," cô ấy nói.

"Tôi ước gì tôi biết chắc rằng việc đến đây đáng giá," Tôi nói, nắm chặt chiếc điện thoại vệ tinh, mong nó reo lên.

"Bạn cần phải có lòng tin," Marina trả lời. "Tôi đang nói với bạn, Six, Thực thể đã làm một điều gì đó..."

Tôi cố gắng tin vào lời nói của Marina, nhưng tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến là những vấn đề thực tế. Tôi tự hỏi liệu lượng năng lượng Loric đến từ Sanctuary có phải là thứ làm hỏng cuộc đi của chúng tôi ban đầu không.

Hoặc có thể có một giải thích đơn giản hơn.

"Ở dưới tàu này kìa," Adam gọi. "Các bạn nên đến xem cái này đi."

Tôi nhảy xuống từ Skimmer, Marina ngay sau lưng tôi. Chúng tôi tìm thấy Adam kẹp giữa các thanh kim loại của khung hạ cánh, một tấm vỏ cong của bụng dưới bọc thép của chiếc tàu bên chân anh ấy.

"Tất cả chỗ của chúng ta à?" Tôi hỏi.

"Đây đã trở nên lỏng rồi," Adam giải thích, đá vào mảnh bị lệch. "Và nhìn này..."

Adam vẫy tay cho tôi đến gần, vì vậy tôi trườn bên cạnh anh ấy, nhìn sâu vào bên trong của con tàu của chúng ta. Động cơ của Skimmer có lẽ có thể chật hẹp dưới mũi xe tải nhưng nó phức tạp hơn bất cứ thứ gì được xây dựng ở Trái Đất. Thay vì pit-tông hoặc bánh răng, động cơ bao gồm một chuỗi các quả cầu trùng lặp. Chúng quay lộn xộn khi Adam đẩy chúng, lách qua hết ảnh hưởng vô dụng lên các đầu cáp dày chạy sâu vào bên trong con tàu.

"Nhìn kìa, hệ thống điện vẫn còn nguyên vẹn", Adam nói, vẫy cáp. "Đó là lý do tại sao chúng ta vẫn còn một ít điện. Nhưng chính nó không đủ để kích hoạt động cơ chống trọng lực. Các cánh quạt ly tâm ở đây?" Anh chạy tay qua những quả cầu chồng lấp lên nhau. "Chúng mới là thứ đưa chúng ta lên không trung. Vấn đề là chúng cũng không hỏng."

"Vậy anh nói với em rằng Bộ lọc nên hoạt động chứ?" Tôi hỏi, đôi mắt mờ mịt nhìn vào động cơ.

"Nên là," Adam nói, nhưng sau đó anh đưa tay điều chỉnh vào không gian trống giữa các bánh cối và dây điện. "Trừ khi bạn nhìn thấy cái đó?"

"Tôi không biết mình đang nhìn vào cái quái gì, bạn ơi," Tôi nói với anh ta. "Nó hỏng à?"

"Thiếu một đường ống truyền," anh giải thích. "Đó là cái chuyển năng lượng tạo ra bởi động cơ đến phần còn lại của tàu."

"Và em nói với anh rằng nó không chỉ rơi ra thôi."

"Rõ ràng không."

Tôi bước ra và quét đám cây gần đó để tìm bất kỳ chuyển động nào. Chúng tôi đã tiêu diệt tất cả Mog đang cố gắng đột nhập vào Sanctuary. Trừ một người.

"Phiri Dun-Ra," tôi nói, biết rằng Mog vẫn còn ở đó. Chúng tôi quá tập trung vào việc vào Lâu đài để mất thời gian đi theo cô ấy trước đó, và bây giờ...

"Cô ấy đã phá hoại chúng ta," Adam nói, đạt đến kết luận giống như tôi. Phiri Dun-Ra đã khiến Adam gặp nhiều rắc rối khi chúng tôi đến, đánh anh ta mạnh và sắp đốt mặt anh ta bằng lực lượng của lâu đài trước khi chúng tôi bắt được cô ta. Anh vẫn nghe có vẻ đặng cay về việc đó. "Cô ấy loại bỏ Dust và rồi cô ta bỏ chúng ta ở đây. Chúng ta nên đã giết cô ấy."

"Chưa quá muộn," tôi đáp, nhả mày. Tôi không nhìn thấy gì trong những cánh cây, nhưng điều đó không có nghĩa là Phiri Dun-Ra không đang theo dõi chúng tôi.

"Chúng ta không thể thay thế phần đó bằng một phần từ tàu khác sao?" Marina hỏi, chỉ vào khoảng mười tàu thám hiểm Mog xếp đều dọc theo khu vực hạ cánh.

Adam đẩy mạnh và bò ra khỏi phía dưới chiếc Skimmer của chúng tôi. Anh ta bước nhanh về phía con tàu gần nhất, bàn tay trái anh ta nắm cầm súng Mog mà anh ta lấy từ một trong những chiến binh mà chúng tôi đã giết.

"Tôi đảm bảo rằng tất cả những con tàu này đều có bảng điều khiển động cơ giống như của chúng ta," Adam cau có. "Tôi hy vọng ít nhất nó làm tổn thương tay cô ấy đã hỏng."

Tôi nhớ đôi tay băng bó của Phiri Dun-Ra, vết sẹo từ việc tiếp xúc với lực lượng của Ngôi đền. Chúng ta nên biết rõ hơn là không nên để một trong số họ sống sót. Ngay trước khi Adam đến tàu gần nhất, tôi cảm giác buồn rơi mãi.

Adam nhảy xuống dưới con tàu khác, kiểm tra nó. Anh ta thở dài và liên hệ mắt với tôi trước khi nhẹ nhàng đưa khuỷu tay vào phần vỏ giáp trên đầu anh ta. Bảng điều khiển động cơ rơi ra như không có gì giữ nó lại.

"Cô ấy đang đùa với chúng ta," anh ta nói, giọng điệu thấp và rát. "Cô ấy có thể đã bắt chúng ta khi chúng ta rời khỏi Sanctuary. Thay vào đó, cô ấy muốn giữ chúng ta ở đây."

"Tôi nói, 'Cô ấy biết cô ấy không thể đánh chúng ta một mình,' tôi nói, tăng giọng một chút, nghĩ có lẽ tôi có thể dụ Phiri Dun-Ra ra khỏi nơi ẩn náu.

"Cô ấy đã tháo những bộ phận này, phải không?" Marina hỏi. "Cô ấy không phải chỉ là phá hủy chúng sao?"

"Không, dường như cô ấy đã đưa chúng đi," Adam trả lời. "Có lẽ cô ấy không muốn chịu trách nhiệm về việc phá hủy một đám tàu hỏa ngoài việc khiến toàn đội của cô ấy bị giết. Tuy nhiên, giữ chúng ở đây đủ lâu để lực lượng hỗ trợ bắt giữ và giết chúng ta có thể làm cho cô ấy nhận một ân xá từ người lãnh đạo yêu quý của cô ấy."

"Tôi nói, không ai bị bắt giữ hay bị giết," tôi nói. "Trừ Phiri Dun-Ra."

"Có cách nào khác để đưa tàu của chúng ta di chuyển không?" Marina hỏi Adam. "Liệu anh có thể... Tôi không biết... Gắn cái gì đó lên không?"

Adam gãi sau cổ, nhìn xung quanh các con tàu khác. "Tôi đoán điều đó có thể xảy ra," anh nói. "Tùy thuộc vào chúng ta có thể kiếm được gì. Tôi có thể thử, nhưng tôi không phải là thợ cơ khí."

"Đó là một ý tưởng," Tôi nói, nhìn lên bầu trời để xem còn bao nhiêu ánh sáng ban ngày. Không nhiều. "Hoặc chúng ta có thể đi ra rừng rậm đó, tìm Phiri Dun-Ra và lấy lại phần của chúng ta."

Adam gật đầu. "Tôi thích kế hoạch đó."

Tôi nhìn Marina. "Còn bạn thì sao?"

Tôi không cần phải hỏi. Mồ hôi trên tay tôi nổi lên những vết ngứa - cô ấy đang tỏa ra một tia lạnh lẽo.

"Chúng ta hãy đi sẵn," Marina nói.

CHƯƠNG BA

DƯỚI ĐIỀU KIỆN LÝ TƯỞNG, VIỆC ĐI BỘ ĐẾN QUẢNG TRƯỜNG LIÊN HIỆP sẽ mất khoảng bốn mươi phút. Chỉ có một dặm và một nửa. Nhưng điều kiện hiện tại thì không lý tưởng. Sam và tôi đang đi ngược lại trên những khối nhà giống như chúng tôi đã phải đấu tranh suốt buổi chiều. Quay về nơi mà sự hiện diện của Mogadorians nặng nề hơn.

Hy vọng, số Chín và số Năm không giết nhau trước khi chúng ta đến đó. Chúng ta cần họ nếu muốn có cơ hội chiến thắng trong cuộc chiến này.

Cả hai.

Sam và tôi dấn vào bóng tối. Một số khu vực vẫn có điện, nên đèn đường vẫn sáng sủa như một buổi tối bình thường ở thành phố lớn, như thể những con đường không rải đầy ô tô bị lật và mảnh vụn vỡ. Chúng tôi tránh những khu vực đó, vì biết rằng sẽ quá dễ để Mogs phát hiện chúng tôi.

Chúng tôi đi qua nơi trước đây là khu Phố Hoa. Nó trông như một cơn lốc xoáy đã đổ bộ vào đây. Vĩa hè không thể đi được ở một bên, một khối lượng toàn bộ các tòa nhà đã sụp đổ thành đồng đổ nát. Có hàng trăm con cá chết giữa đường. Chúng tôi phải cẩn thận bước qua các chương ngại vật.

Trên đường đi từ Liên Hiệp Quốc xuống, vẫn còn người trên gôn như mỗi khu phố. Cảnh sát New York đang cố gắng quản lý việc sơ tán một cách có trật tự, nhưng hầu hết đều đang bỏ chạy một cách không hệ thống, chỉ cố gắng tránh trước các đội quân Mog có vẻ cũng có khả năng giết dân thường như bắt họ làm tù nhân. Mọi người đều hoảng sợ và sống trong sự sốc với hiện thực kinh khủng mới của họ. Sam và tôi nhặt được những người đi chậm lại, những người không kịp rời khỏi, hoặc nhóm của họ bị tan rã bởi tuần tra Mog. Có rất nhiều người như vậy. Bây giờ, sau mười khu phố, chúng tôi chẳng thấy một linh hồn nào khác

nữa. Có lẽ hầu hết mọi người ở cảng sơ tán ở Cầu Brooklyn đã đến nếu tuần tra Mog chưa tấn công nó đến lúc này. Dù sao, tôi nghĩ rằng bất kỳ ai đã sống sót qua ngày hôm đó đều đủ thông minh để dành đêm trong nơi ẩn náu.

Khi chúng tôi lén lút đi qua khối nhà hoang tiếp theo, Sam và tôi cẩn trọng né tránh một chiếc xe cấp cứu bỏ hoang, tôi nghe tiếng thì thầm từ một hẻm ngõ gần đó. Tôi đặt tay lên cánh tay của Sam và khi chúng tôi ngừng đi lại, tiếng ồn im lặng. Tôi có thể cảm nhận rằng chúng tôi đang bị người khác theo dõi.

"Đó là gì vậy?" Sam hỏi, giọng của anh ấy cũng rất thấp.

"Có người ngoài kia."

Sam nhìn chằm chằm vào bóng tối. "Hãy tiếp tục," anh nói sau vài giây. "Họ không muốn sự giúp đỡ của chúng ta."

Rất khó để tôi bỏ lại bất kỳ ai. Nhưng Sam đã đúng—ai đó ở ngoài kia đang ổn trong nơi trú ẩn của họ, và chúng ta chỉ làm tăng nguy cơ cho họ nếu đưa họ cùng chúng ta.

Năm phút sau, chúng tôi rẽ góc và nhìn thấy đoàn tuần tra Mogadorian đầu tiên của đêm.

Các Mogs đang ở phía đối diện của khối nhà, để chúng ta có không gian để quan sát một cách an toàn. Có mười hai chiến binh, tất cả đều mang theo khẩu súng blasters. Phía trên họ, một chiếc Skimmer vẫn vang qua, quét đường phố bằng đèn chiếu sáng gắn trên bụng tàu. Tuần tra di chuyển một cách phương pháp qua khối nhà, một nhóm bốn chiến binh đều thường xuyên rời khỏi để vào các tòa nhà căn hộ tối tăm. Tôi nhìn họ thực hiện thói quen này hai lần và cả hai lần tôi thở một hơi nhẹ nhõm khi các chiến binh trở về mà không bắt giữ bất kỳ tù nhân nào.

Nếu những con Mogs này tìm thấy một người trong một trong những tòa nhà này và kéo họ kêu lên ra đường, điều gì sẽ xảy ra? Tôi không thể chỉ đứng nhìn đứa nào đó bị kéo ra như vậy, phải không? Tôi sẽ phải chiến đấu.

Chuyện gì sẽ xảy ra sau khi Sam và tôi đi tiếp? Họ là kẻ săn mồi. Nếu chúng ta để họ sống, cuối cùng họ sẽ tìm thấy con mồi.

Khi tôi đang cân nhắc điều này, Sam xô tôi nhẹ và chỉ vào một con hẻm gần đó mà chúng ta có thể tránh được Mogs. "Đi

đi," anh ta nói nhẹ nhàng. "Trước khi chúng lại gần quá."

Tôi ở yên một chỗ, xem xét cơ hội của chúng ta. Chỉ có mười hai người họ, cộng với con tàu. Tôi đã từng đánh đội quân lớn hơn và chiến thắng. Dĩ nhiên, tôi vẫn mệt mỗi sau một buổi chiến đấu không ngớt, nhưng chúng ta sẽ có yếu tố bất ngờ. Tôi có thể làm gục Skimmer trước khi họ nhận ra mình đang bị tấn công, và phần còn lại sẽ đổ gục dễ dàng.

"Chúng ta có thể đánh bại họ," tôi kết luận.

"John, cậu bị điên à?" Sam hỏi, nắm lấy vai tôi. "Chúng ta không thể chiến đấu với mọi Mog ở New York City."

"Nhưng chúng ta có thể chiến đấu với chúng," tôi trả lời. "Tôi cảm thấy mạnh mẽ hơn bây giờ và nếu có điều gì xảy ra, tôi sẽ chữa lành chúng ta sau đó."

"Giả sử chúng ta không, biết đấy, bị bắn vào mặt và chết ngay lập tức. Từ trận đánh này đến trận đánh khác, sau khi chúng ta được hồi phục—bạn có chịu nổi bao lâu được không?"

"Tôi không biết."

"Có quá nhiều họ. Chúng ta phải chọn trận chiến của mình."

"Bạn nói đúng," tôi thừa nhận một cách không hài lòng.

Chúng tôi lao xuống hầm, nhảy qua hàng rào dây thép và trỗi dậy ở khối kế tiếp, để lại đoàn tuần tra Mogadorian săn đuổi. Về mặt logic, tôi biết Sam đúng. Tôi không nên lãng phí thời gian với mười hai Mogs khi có một cuộc chiến quan trọng hơn cần phải chiến thắng. Sau một ngày mệt mỏi, tôi nên tiết kiệm sức lực. Tôi biết tất cả điều này là đúng. Tuy vậy, tôi không thể không cảm thấy như một kẻ hèn nhát khi tránh tranh đấu.

Sam chỉ lên một biển đường cho Phố Đầu Tiên và Đại lộ Thứ Hai. "Các con đường được đánh số. Chúng ta đang gần đến rồi."

"Họ đã đánh nhau xung quanh đường Fourteenth, nhưng đã ít nhất một giờ trước đó. Cách họ đánh nhau, họ có thể đã đi theo bất kỳ hướng nào từ đó."

"Vậy hãy để tai chúng ta mở để nghe tiếng nổ và lời nguyên tục sáng tạo," Sam đề xuất.

Chúng tôi chỉ đi thêm vài khối trên đường phố trước khi gặp lại một đội tuần tra Mogadorian khác. Sam và tôi nằm dựa sau một chiếc xe tải giao hàng, những chiếc xe đẩy bánh mì nướng

mới vẫn đang đứng trên nền đỡ. Tôi chọc đầu ra phía trước của chiếc xe tải, đếm số lượng. Một lần nữa, có mười hai chiến binh với một Skimmer hỗ trợ họ. Nhóm này lại có cách ứng xử khác so với nhóm trước. Con tàu đứng im tại chỗ, đèn pha của nó hướng vào cửa sổ phía trước vỡ của một ngân hàng. Mogs bên ngoài tất cả đều đưa súng vào tòa nhà. Có điều gì đó làm họ kinh sợ.

Tôi đếm lại những cái đầu màu xanh tái lờng lờnh dưới ánh đèn sân khấu. Mười một. Chỉ mười một trong khi chắc chắn trước đây có mười hai. Liệu một trong số họ vừa bị đốt cháy mà tôi không nhận ra không?

"Đi đi," Sam nói cảnh giác, có lẽ ông nghĩ rằng tôi lại muốn gây gỗ. "Chúng ta nên đi khi họ đang bị làm phiền."

"Tạm dừng lại," tôi trả lời. "Có chuyện gì đang xảy ra ở đây."

Với những người khác bao phủ họ, hai Mogs lần nhẹm tiến về phía trước của ngân hàng. Họ giữ thấp, vũ khí sẵn sàng, tìm kiếm điều gì đó ở ngoài tầm với của đèn chiếu sáng của Skimmer.

Khi họ đạt ngưỡng của ngân hàng, cả hai Mogs ném súng blaster của họ lên trời. Toàn bộ đội ngũ dừng lại, đông lạnh, bất ngờ bởi sự phát triển này.

Đó là siêu phẩm trọng lực. Ai đó vừa tắt hại được nhóm Mogs ấy với một Di sản.

Tôi nhìn Sam bằng ánh mắt to tròn. "Chín hoặc Năm," tôi nói. "Họ đang bị kẹt."

Kích thích để hành động, phần còn lại của Mogs mở bắn vào bóng tối của ngân hàng. Hai chiến binh không còn vũ khí bị nâng lên khỏi đất, lại là bằng siêu năng lực, và được sử dụng như lá chắn. Họ tan ra trong cơn bão đạn của đồng đội. Sau đó một bàn làm việc bay ra từ bên trong ngân hàng. Hai Mogs bị nghiền nát bởi đồ nội thất bay lượn, và phần còn lại lùi lại để có nơi chống đỡ tốt hơn. Trong khi đó, Skimmer di chuyển gần hơn về phố, súng của nó dần dần quay lại, ngả để bắn vào bên trong ngân hàng.

"Tôi sẽ đưa chiếc tàu, bạn đưa binh lính," tôi nói.

“Hãy làm đi,” Sam trả lời, gật đầu một lần. “Tôi chỉ hy vọng đó không phải là Five ẩn nấp trong đó.”

Tôi nhảy ra từ sau chiếc xe tải và chạy về phía hành động, bật Lumen của mình lên khi tôi đi. Các dây thần kinh trong tay tôi cảm thấy cháy rụi. Thực sự tôi có thể cảm nhận được nhiệt từ Lumen của mình, giống như tôi đang vẩy tay qua một ngọn nến. Cái đau có thể chịu đựng, một tác dụng phụ rõ ràng do làm quá sức trong ngày hôm nay. Tôi cố gắng vượt qua, nhanh chóng ném một quả cầu lửa vào Skimmer. Vụ tấn công đầu tiên của tôi phá hủy nguồn sáng của họ, làm tối đường phố. Chiếc tàu bị lệch hướng ngay khi nó đổ bộ vào ngân hàng, lửa pháo nặng tạ cắt bớt miếng từ phía gạch của tòa nhà. Với khẩu pháo chính bị làm phiền, tôi hy vọng sẽ thấy Nine lao ra từ ngân hàng và tham gia vào cuộc chiến.

Không ai ra ngoài. Có lẽ Garde bên trong bị thương. Sau một ngày dài chiến đấu với nhau và Mogs, họ có lẽ mệt hơn tôi.

Tôi nghe tiếng xèo của điện phía sau tôi - Sam bắn pháo sáng của mình - và nhìn thấy hai con Mog gần nhất bốc cháy thành tro. Nhìn thấy chúng tôi đang đến từ phía sau, một con Mog khác cố né tránh sau một chiếc xe đậu. Sam kéo hẳn ra khỏi nơi trú ẩn bằng sức mạnh siêu năng của mình và đốt cháy hẳn.

Một trong số Mogs la hét một đợt từ Mogadorian gài vào một thiết bị truyền thông. Có lẽ đang gọi điện xin cứu giúp.

Phát sóng vị trí của chúng ta—điều đó không tốt.

Tôi buộc nhanh chiếc mũ bảo hiểm của một chiếc xe SUV đậu tiện lợi dưới Skimmer. Trên đường đi, tôi ném một quả cầu lửa vào kẻ Mog có thiết bị liên lạc. Anh ấy bị bao phủ bởi ngọn lửa và sớm không còn gì ngoài tro bụi đổ đầy xung quanh một số bánh răng tan chảy. Tuy nhiên, thiệt hại đã xảy ra. Họ biết chúng ta ở đây. Chúng ta cần phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Tôi nhảy từ mái nhà của xe SUV, tạo ra một vết lõm to lớn trên kim loại khi tôi đẩy mạnh. Cùng lúc đó, tôi đâm Skimmer bằng sức mạnh tư duy. Tôi không có sức mạnh để đánh gục chiếc tàu, nhưng tôi đánh nó mạnh đủ để một bên của chiếc tàu hình đĩa chên lên một cách đáng kinh ngạc. Tôi đáp ngay trên đỉnh của vật thể, hai phi công Mogadorian nhìn tôi với sự sốc.

Một vài tuần trước, có lẽ cảm giác thấy Mogs hoảng sợ đã khiến tôi cảm thấy tốt. Tôi có thể đã thậm chí nói một điều gì đó hài hước, mượn câu châm ngôn từ sách chơi của Nine trước khi giết họ. Nhưng bây giờ—sau khủng hoảng mà họ đã gây ra ở New York—tôi không dùng từ ngữ vô ích.

Tôi rạch cửa buồng lái ra khỏi bản lề và ném nó bay vào đêm. Các Mogs cố gắng tháo dây đai từ ghế ngồi, vung vẩy tìm súng blaster của họ. Trước khi họ có thể làm gì, tôi phóng ra một dòng lửa trắng nóng. Chiếc Skimmer ngay lập tức bắt đầu mất kiểm soát. Tôi nhảy ra khỏi tàu, hạ cánh mạnh trên vỉa hè dưới đất, đôi chân mệt mỏi của tôi gần như không thể nổi. Chiếc Skimmer va vào một cửa hàng bên kia đường và nổ tung, khói đen bốc lên từ cửa sổ vỡ của cửa hàng.

Sam chạy đến gần tôi, súng phun của anh ý chỉ vào mặt đất. Phần còn lại của khu vực không có Mogs. Ít nhất là tạm thời.

"Mười hai cái đã xong, còn khoảng một trăm nghìn cái để làm," Sam nói khô khan.

"Một trong số họ đã gửi một cuộc cầu cứu. Chúng ta phải đi," tôi nói với Sam, nhưng ngay cả khi tôi nói điều này, tôi cảm thấy sự nhức đầu như trước đó đang lan rộng. Sự hồi hã của trận chiến đã qua, sự mệt mỏi của tôi hiện giờ đã quay trở lại. Tôi phải dựa vào vai Sam một lúc, cho đến khi tôi lấy lại được phương hướng của mình.

"Không ai ra khỏi ngân hàng," Sam nói. "Tôi không nghĩ là Nine đang ở trong đó. Trừ khi anh ấy bị thương, quá yên lặng."

"Năm," tôi rên rỉ, cẩn trọng tiến lại gần cửa ngõ ngân hàng hổng. Tôi không chắc chắn rằng tôi có thể đối phó với anh ta ở thời điểm này. Hy vọng duy nhất của tôi là Nine đã làm tốt việc làm yếu anh ta.

"Ở đó," Sam nói, chỉ vào sảnh bóng tối. Có người đang di chuyển. Người đó dường như đã dành thời gian chạy trốn sau một chiếc sofa trong trận chiến.

"Ở đây tất cả đều sạch sẽ," tôi gọi vào ngân hàng, nhấn chặt rằng khi tôi chiếu ánh sáng của Lumen vào bên trong. "Chín? Năm?"

Đó không phải một Garde cẩn thận bước vào vạch sáng. Đó là một cô gái. Cô ấy có lẽ cùng tuổi với chúng ta, chỉ thấp hơn tôi vài inch, với một thân hình sprinter săn đáng. Tóc cô ấy được buộc chặt thành những sợi bím. Quần áo cô ấy bị rách hoặc từ trận chiến hoặc từ sự hỗn loạn chung, nhưng ngoại trừ vậy cô ấy trông không bị thương. Được ném qua cặp vai trái của cô gái có một chiếc túi duffel nặng nề. Cô ấy nhìn từ Sam đến tôi với đôi mắt nâu to, rồi dần dần tập trung vào ánh sáng chiếu từ lòng bàn tay của tôi.

"Anh là anh ấy," cô gái nói, từ từ tiến về phía trước. "Anh là chàng trai trên TV."

Bây giờ khi cô gái đủ gần để nhìn thấy, tôi tắt Lumen của mình. Không muốn làm sáng chỗ ở của chúng ta để Mog không bao vây đang trên đường tới.

"Tôi là John," Tôi nói với cô ấy.

"Daniela. Vâng, tôi biết," cô gái nói, gật đầu hăng hái. "Tôi là Daniela. Anh đã giết chết quá nhiều hồn quái rồi."

"Uh, cảm ơn."

"Có người khác ở đó với cậu không?" Sam cắt lời, nhô cổ để nhìn qua cô. "Một gã có vấn đề về cơn giận và thói quen cởi áo? Một gã một mắt kính tởm?"

Daniela nhú mày nhìn Sam, nghiêng đầu. "Không. Gì? Tại sao?"

"Tôi nghĩ rằng chúng tôi đã thấy ai đó tấn công những con Mogs bằng tâm linh," tôi nói, nhìn Daniela qua lại, cảm thấy một phần tò mò và thận trọng. Trước đây chúng tôi đã bị lừa bởi những minh tinh tiềm năng.

"Cậu có nghĩ là này không?" Daniela vươn tay và một khẩu súng của Mog đã chết nổi lên. Cô nhặt nó ra khỏi không khí, đặt nó nằm gác vai không giữ túi đeo. "Ừ, đó là một phát triển mới đối với tôi."

"Tôi không phải là người duy nhất," Sam thì thầm, nhìn tôi với đôi mắt to tròn.

Tâm trí tôi đang vô tư suy đoán các khả năng nhanh đến nỗi tôi không thể nói được. Tôi có thể chưa hiểu được lý do tại sao, nhưng việc Sam có Công Lực hợp lý với tôi ở mức cảm giác. Anh

ấy đã dành rất nhiều thời gian ở gần chúng tôi Garde, đã làm rất nhiều để giúp chúng tôi - nếu có bất kỳ con người nào bất ngờ phát triển Công Lực, đó sẽ là anh ấy. Những giờ kể từ khi xâm chiếm diễn ra đã quá điên rồ nên tôi chưa thực sự có thời gian để suy nghĩ về việc đó. Thực sự không cần phải, Sam có Công Lực chỉ đơn giản là hợp lý. Khi tôi tưởng tượng ra những con người khác ngoài Sam có Công Lực, tôi đã nghĩ đến những người chúng tôi biết, những người đã giúp chúng tôi. Tôi đang nghĩ đến Sarah, chủ yếu là vậy. Nhất định không phải là một cô gái ngẫu nhiên. Người con gái này, tuy nhiên, Daniela, việc cô ấy có Công Lực có nghĩa là điều gì đó lớn hơn so với những gì tôi tưởng tượng đã xảy ra.

Cô ấy là ai? Tại sao cô ấy có sức mạnh? Có bao nhiêu người giống cô ấy khác đang tồn tại?

Trong khi đó, Daniela đang nhìn tôi với ánh mắt ngây ngất ấy nữa. "Vậy, um, tôi có thể hỏi tại sao bạn chọn tôi không?"

"Bạn chọn ai?"

"Ừ, để biến thành một sinh vật biến đổi gen," Daniela giải thích. "Tao không thể làm điều này cho đến ngày hôm nay khi anh và mấy thằng trắng kia —"

"Mogadorians," Sam làm rõ.

"Tôi không thể di chuyển vật thể bằng tâm trí cho đến khi anh và những người Moga-dork-ians xuất hiện," Daniela kết thúc. "Chuyện gì vậy, bạn? Không có người khác tôi thấy ở đây có sức mạnh."

Sam khe họng và giơ tay, nhưng Daniela phớt lờ anh ta. Bây giờ cô ấy đang rất hào hứng.

"Tôi có phát ra tia X không? Tôi còn có thể làm gì nữa không? Bạn có thể xem xét chiếc đèn pin trên tay mình. Tôi có thể làm được không? Tại sao lại là tôi? Trả lời câu cuối trước."

"Tôi—" Tôi xoa đầu gối, choáng ngợp. "Tôi không biết tại sao bạn."

"Oh." Daniela cau mày, nhìn xuống đất.

"John, chúng ta nên bắt đầu di chuyển chứ?"

Tôi gật đầu khi Sam nhắc nhở tôi về sự gia tăng của lực lượng hỗ trợ Mogadorian sắp tới. Chúng ta đã đứng đây nói chuyện

quá lâu rồi. Đứng trước mặt tôi—và cạnh bên tôi, nói chính xác hơn là gì? Thành viên mới của Garde? Con người. Điều đó giống như không có gì tôi đã từng suy nghĩ. Tôi cần hiểu rõ về tình trạng mới này nhanh chóng, vì nếu còn có Garde con người khác ở đâu đó, họ sẽ cần tìm kiếm sự hướng dẫn. Và với tất cả Cêpan đều chết...

Nhưng đó chỉ còn chúng ta. Người Loric.

Điều đầu tiên, tôi cần đảm bảo Daniela ở lại với chúng tôi. Tôi cần thời gian để nói chuyện với cô ấy, để cố gắng tìm hiểu xem điều gì chính xác đã kích hoạt Legacies của cô ấy.

"Ở đây không an toàn, em nên đến với chúng tôi," tôi nói với cô ấy.

Daniela nhìn xung quanh tận hủy hoại bao quanh chúng ta. "Liệu ở nơi anh sẽ đi có an toàn không?"

"Không. Rõ ràng không."

"Điều John muốn nói là khối cụ thể này sẽ sớm bị Mogs xâm chiếm," Sam giải thích. Anh ta bắt đầu bước đi khỏi ngân hàng, cố gắng dẫn dắt bằng ví dụ. Daniela không theo và tôi cũng vậy.

"Người đồng hành của bạn lo lắng," Daniela quan sát.

"Tôi tên là Sam."

"Anh là người lo lắng, Sam," Daniela trả lời, một tay nâng trên hông. Cô ấy lại nhìn tôi, đánh giá tôi. "Nếu có thêm những người ngoài hành tinh đến, anh sẽ không súng chỉ bắn chúng à?"

"Tôi . . ." Tôi thấy mình phải tái chế logic lựa chọn trận đấu mà khiến tôi tức giận khi Sam dùng nó với tôi. "Có quá nhiều để tiếp tục chiến đấu. Có thể không cảm thấy như vậy bây giờ vì bạn vừa mới bắt đầu sử dụng chúng, nhưng thừa hưởng của chúng ta không phải là một nguồn tài nguyên vô hạn. Chúng ta có thể đẩy mạnh quá mạnh, mệt mỏi, và sau đó chúng ta sẽ không còn tốt cho bất kỳ ai."

"Lời khuyên tốt," Daniela nói. Cô ấy vẫn đứng im. "Thật tiếc là bạn không thể trả lời bất kỳ câu hỏi nào khác của tôi."

"Nhìn, tôi không biết tại sao bạn có Thừa kế, nhưng đó là một điều tuyệt vời. Một điều tốt đẹp. Có lẽ đó là định mệnh. Bạn có thể giúp chúng tôi thắng cuộc chiến này."

Daniela snorts. "Seriously? I'm not fighting any war, John Smith from Mars. I'm trying to survive out here. This is America, yo. The army will take care of these weak-ass dust aliens. They got the drop on us, that's all."

Tôi lắc đầu trong sự không tin. Thật sự không có thời gian để giải thích cho Daniela mọi thứ cô ấy cần biết về Mogadorians - công nghệ siêu việt của họ, sự xâm nhập vào chính phủ Trái đất, lượng lớn quân lính và quái vật được tạo ra từ chấu mà họ có. Tôi không bao giờ phải giải thích những điều đó cho các thành viên khác của Garde. Chúng tôi luôn hiểu rõ rủi ro, chúng tôi được nuôi dưỡng hiểu nhiệm vụ của chúng tôi trên Trái đất. Nhưng Daniela và những Garde mới được sinh ra khác có thể đang lang thang xung quanh... liệu họ có sẵn sàng chiến đấu không? Hay họ không muốn?

Một vụ nổ làm rung chuyển mặt đất dưới chân ta. Nó phát ra từ vài khối xa, nhưng vẫn mạnh đủ để làm điện thoại ô tô reo lên và làm rung rảng của tôi. Khói đậm hơn màu đêm nổi lên từ phía bắc. Nghe có vẻ như một toà nhà vừa sụp đổ.

"Thực sự," Sam nói. "Có cái gì đó đang hướng về phía chúng ta."

Một vụ nổ nữa xảy ra, gần hơn, xác nhận nghi ngờ của Sam. Tôi quay sang Daniela với sự tuyệt vọng.

"Chúng ta có thể giúp đỡ nhau. Chúng ta phải làm như vậy, hoặc chúng ta sẽ không sống sót," tôi nói, không chỉ nghĩ về chúng ta ba, mà còn nghĩ về con người và người Loric. "Chúng tôi đang tìm bạn của chúng tôi. Khi chúng tôi tìm thấy anh ấy, chúng tôi sẽ rời Manhattan. Chúng tôi nghe nói rằng chính phủ đã thiết lập một khu vực an toàn xung quanh cầu Brooklyn. Chúng tôi sẽ đến đó và—"

Daniela vẫy tay từ bỏ toàn bộ kế hoạch của tôi, bước gần tôi. Giọng của cô ấy được nâng lên, và tôi cảm nhận sức ép từ sức mạnh siêu năng lực của cô ấy đẩy vào ngực tôi, giống như một ngón tay cái đâm vào.

"Cha dượng của tôi đã bị những tên trắng trợn chế nhạo và bây giờ tôi đang đi tìm mẹ tôi, chàng người ngoài hành tinh. Mẹ tôi đã làm việc ở đây. Anh có đang nói rằng tôi nên bỏ tất cả và

tham gia vào đội quân hai người của anh, chạy đến khắp thành phố mà anh đã góp phần làm nổ tung không? Anh đang nói rằng người bạn anh đang tìm là quan trọng hơn mẹ tôi không?"

Một vụ nổ khác. Gần hơn, vẫn cách đây không xa. Tôi không biết nên nói gì với Daniela. Rằng có, việc cứu Trái Đất quan trọng hơn việc cứu mẹ cô ấy? Đó có phải là diễn văn tuyên bố của tôi không? Liệu tôi đã nghe theo nếu ai đó nói như vậy về Henri hoặc Sarah không?

"Ôi trời ơi," Sam nói mệt mỏi. "Liệu chúng ta có thể đồng ý ít nhất chạy theo cùng một hướng không?"

Và đó là lúc mà sự củng cố xuất hiện. Đó không phải là một đội Skimmers hoặc chiến binh đến để giết chúng ta.

Đó là Anubis.

CHƯƠNG BỐN

TÀU CHIẾN TRƯỜNG LỚN, LỚN HƠN MỘT TẦM BAY, trở nên rõ ràng trong bầu trời đêm khi nó vẫn còn cách khoảng năm hoặc nhiều hơn năm dải phố. Nó chậm rãi tiến qua khói độc hại từ những vụ đánh bom gần đây. Sam và tôi đã có thể ở phía trước của Anubis vào buổi chiều hôm đó, chiến đấu để tiến về phía nam trong khi nó chậm rãi săn đuổi trên bầu trời về phía đông. Nhưng bây giờ, đây là, nó đang lớn lên trên con phố, ngay theo hướng của Union Square.

Tôi nắm chặt đám mình. Setrákus Ra và Ella đều đang ở trên tàu Anubis. Nếu tôi chỉ có thể vào đó, có lẽ tôi có thể chiến đấu để tới gần lãnh đạo Mogadorian. Có lẽ lần này tôi có thể giết hắn.

Sam đứng bên cạnh tôi. "Bất kể bạn đang nghĩ gì, đó là một ý tưởng tồi. Chúng ta cần phải chạy, John."

Và như muốn làm nổi bật lời tuyên bố của Sam, một quả cầu sôi động của năng lượng điện tích tập trung trong nòng pháo lớn gắn trên thân pháo của Anubis. Nó giống như một mặt trời thu nhỏ đang phát triển bên trong nòng pháo, và trong một khoảnh khắc nó soi sáng những khối nhà xung quanh bằng một tia xanh ma quái. Sau đó, với âm thanh giống như nghìn khẩu súng phun lửa của Mog bùng nổ cùng một lúc, năng lượng phun ra từ pháo, cắt xuyên qua mặt ngoài của một tòa nhà văn phòng gần đó, cấu trúc cao 20 tầng gần như ngay lập tức đổ sập vào bên trong.

Một làn bụi cuốn xuống phố về phía chúng tôi. Ho khan, chúng tôi ba người phải che mắt. Bụi có thể tạo nên sự che chắn cho chúng tôi, nhưng điều đó không quan trọng khi tàu chiến có thể phá hủy cả tòa nhà. Con tàu Anubis đang ngày càng gần, đã sẵn sàng bắn một phát nữa. Tôi không chắc liệu Setrákus Ra đang nhắm vào các dấu hiệu nhiệt ẩn trong tòa nhà hay anh ta chỉ phá hủy mọi thứ ngẫu nhiên, hy vọng trúng chúng tôi. Điều

đó không quan trọng. Anubis giống như một hiện tượng tự nhiên và đang hướng về phía chúng tôi.

"Tôi quên mất điều này," tôi nghe Daniela nói, rồi cô ấy bỏ đi.

Sam theo cô ấy và tôi cũng vậy, ba chúng tôi rút lui theo con đường mà Sam và tôi vừa đi tới. Chúng ta sẽ phải tìm cách khác để theo dõi Nine. Nếu anh ấy vẫn còn trong khu vực, tôi hy vọng anh ấy sẽ vượt qua được vụ ném bom này.

"Bạn có biết bạn đang đi đâu không?" Sam la lên với Daniela.

"Cái gì? Bây giờ các bạn đang theo dõi tôi à?"

"Bạn biết thành phố đó, phải không?"

Một tòa nhà khác phát nổ phía sau chúng tôi. Bụi dày hơn lần này, gây nghẹt thở, và lưng tôi bị đập bởi những mảnh nhỏ của thạch cao và xi măng. Những vụ nổ quá gần. Chúng tôi có thể không kịp chạy trốn vụ nổ tiếp theo.

"Chúng ta cần ra khỏi đường!" Tôi hét lên.

"Theo đây!" Daniela hét lên, rẽ trái góc sắc nét mà tạm thời đưa chúng tôi ra khỏi cơn lút đổ của đồng đổ nát tòa nhà trên con phố.

Khi Daniela quay lại, có điều gì đó trượt ra từ phía dưới chiếc dây kéo hông trên túi du lịch của cô ấy. Trong một khoảnh khắc, đôi mắt của tôi theo dõi một tờ tiền trăm đô la khi nó trôi qua không khí và nhanh chóng bị nuốt chửng bởi đám mây bụi bồng bênh. Kỳ quái những điều bạn nhận thấy khi bạn đang chạy cho mạng sống của bạn.

Chờ. Cô ấy đang làm gì chính xác tại ngân hàng khi Mogs kẹp cô ấy xuống?

Không có thời gian để hỏi. Một vụ nổ nổi tiếp vang dội khu vực, vụ nổ này gần gũi và mạnh đủ để làm Sam ngã. Tôi kéo anh ấy đứng dậy và chúng tôi vùng vẫy tiến lên, cả hai đều phủ đầy bụi nặng, gây nghẹt thở từ những tòa nhà bị phá hủy. Mặc dù Daniela chỉ cách đó vài bước chân, nhưng cô chỉ hiện lên như một bóng đen.

"Ở đây!" cô gào lại với chúng tôi.

Tôi cố gắng chiếu ánh sáng của Lumen phía trước nhưng không có nhiều ích lợi trong những mảnh vỡ tòa nhà xoáy. Tôi không biết Daniela đang dẫn chúng ta đến đâu, không cho đến

khi mặt đất biến mất dưới đôi chân của tôi và tôi ngã ngửa đầu tiên vào một hố trong đất.

"Ồ!" Sam la hét khi anh ta đập vào sàn bê tông bên cạnh tôi. Daniela đang đứng đứng vài mét xa. Tay và đầu gối của tôi bị trầy từ lúc rơi, nhưng ngoại trừ vậy thì tôi không bị thương. Tôi nhìn qua vai, thấy một cầu thang bóng tối đang nhanh chóng bị lấp đầy bởi mảnh vụn từ phía trên.

Chúng ta đang ở một nhà ga tàu điện ngầm.

"Một chút cảnh báo sẽ tốt hơn," tôi mắng Daniela.

"Cô nói là ở ngoài đường," cô trả lời. "Đây là ở ngoài đường."

"Bạn ổn không?" tôi hỏi Sam, giúp anh ấy đứng dậy. Anh ấy gật đầu, hít thở hồi phục.

Trạm tàu điện ngầm bắt đầu rung lên. Các cửa xoay kim loại kêu rù rù và nhiều hơn bụi bẩn rơi từ trần. Ngay cả qua rào chắn của bê tông, tôi nghe thấy tiếng rống rã của động cơ chiến hạm mạnh mẽ. Anubis phải nằm ngay phía trên chúng ta. Ánh sáng màu xanh điện tràn vào trạm từ bên ngoài.

"Go!" Tôi la hét, đẩy Sam, Daniela đã nhảy qua cổng xoay rồi. "Vào hầm!"

Pháo nổ với tiếng kêu rất cao. Ngay cả khi được che chắn bởi lớp lớp bê tông, tôi cảm thấy tê cóng từ sự điện áp, cơ thể tôi như nhút nhát xuống xương. Nhà ga tàu điện ngầm đung đưa và, phía trên chúng tôi, một tòa nhà thốt ra tiếng rên buồn khi sàn thép cong vênh và sụp đổ. Tôi quay đầu và chạy, nhảy xuống đường ray sau Sam và Daniela. Tôi nhìn qua vai khi trần nhà bắt đầu sụp đổ, trước hết làn kín cầu thang chúng tôi vừa rơi xuống, rồi lan rộng hơn vào trong nhà ga. Nó không thể giữ được.

"Chạy đi!" Tôi la lên một lần nữa, cố gắng để tiếng tôi được nghe qua cấu trúc đang sụp đổ.

Vào bóng tối của đường hầm tàu điện ngầm chúng tôi chạy vụt. Tôi bật đèn Lumen để chúng ta có thể nhìn thấy, ánh sáng của tôi phản chiếu trên những đường ray thép hai bên đường ray. Tôi cảm nhận được sự di chuyển bên cạnh tôi và tôi cần một chút thời gian để nhận ra rằng có một đàn chuột đang chạy cùng chúng tôi, cũng đang chạy trốn sự sụp đổ. Đâu đó dưới đây,

một ống nước phải đã vỡ vì tôi đang chạy qua nước sâu đến mắt cá chân.

Với khả năng nghe cải tiến của tôi, tôi nghe thấy vật liệu đá xung quanh chúng ta mài mòn và rách nát. Bất kỳ cái gì mà Anubis phá hủy ở mặt đường, đều gây ra thiệt hại lớn cho nền móng của thành phố. Tôi liếc nhìn vào trần nhà đúng lúc để thấy một nứt vỡ xuyên qua lớp xi măng, rồi phân nhánh ra thành nhiều dòng chảy dọc theo những bức tường đầy mốc. Như thể chúng ta đang cố gắng chạy trốn khỏi hồng học cơ học.

Chúng ta không thể thắng cuộc đua này. Đường hầm sẽ sụp đổ.

Tôi sắp kêu lên cảnh báo khi đường hầm sụp đổ phía trên Daniela. Cô ấy chỉ kịp nhìn lên và la hét khi một tảng bê tông bị lệch rơi xuống phía cô ấy.

Tôi đưa mọi thứ vào khả năng siêu năng lực và đẩy lên.

Nó giữ vững. Tôi đã thành công trong việc ngăn chặn sự sụp đổ chỉ vài centimet trên đầu Daniela. Tôi phải rất nhiều lực đổi lực để hỗ trợ trọng lượng lớn trên đầu mình nên bị đẩy xuống đầu gối. Tôi cảm thấy các tĩnh mạch trên cổ căng lên, mồ hôi mới làm ẩm lưng tôi. Đó giống như việc mang một trọng lượng to lớn khi bạn đã mệt mỏi. Và trong khi đó, những vết nứt mới đang mạng nhện ra từ mảnh trần bị vỡ. Đó là vật lý - trọng lượng phải đi đâu đó. Và nơi đó sẽ là ngay trên đầu chúng ta.

Tôi không thể giữ được điều này. Không được lâu.

Tôi nếm máu trong miệng và nhận ra mình đang cắn môi. Tôi không thể thậm chí hét lên để nhờ sự giúp đỡ từ những người khác. Nếu tôi mất thậm chí chỉ một chút sự tập trung từ sức mạnh siêu năng lực của mình, trọng lượng sẽ trở nên quá nặng.

May mắn thay, Sam nhận ra điều đang xảy ra.

“Chúng ta phải giữ cho trần nhà không đổ!” anh ta hét lên với Daniela. “Chúng ta phải giúp anh ấy!”

Sam đứng bên cạnh tôi và giơ tay lên. Tôi cảm nhận được sức mạnh tâm linh của anh ấy kết hợp với tôi và nó giảm bớt áp lực. Tôi có thể đứng dậy từ đứng quỳ của mình.

Ra khỏi góc nhìn của tôi, tôi thấy Daniela do dự. Sự thật là, nếu cô ấy chạy bây giờ, với Sam và tôi hỗ trợ hàm, cô ấy có thể chạy đến nơi an toàn được. Chúng tôi sẽ gặp rắc rối, nhưng cô ấy sẽ chạy đến đó.

Daniela không chạy. Cô ấy đứng ở phía bên kia tôi và đẩy lên. Bê tông trên trần kêu rên và nhiều vết nứt nổi lên trên tường đường hầm. Đó là một sự cân nhắc tỉ mỉ - siêu năng lượng chỉ đẩy trọng lượng từ công trình đá vụn sang nơi khác. Cho dù chúng tôi làm gì đi chăng nữa, cuối cùng, đường hầm này sẽ sụp đổ.

Đủ mức trọng lượng đã được giảm nên tôi có thể nói chuyện lại. Tôi phớt qua cơn đau cháy trong cơ bắp, sự nặng nề đang đè nặng lên vai tôi. Sam và Daniela đang đợi, chờ chỉ thị của tôi.

"Đi bộ... đi lùi," tôi cố gắng kêu. "Buông... từ từ."

Vai vào vai, chúng tôi cùng nhau lùi về chậm rãi trong đường hầm. Chúng tôi duy trì áp lực tâm linh trực tiếp phía trên chúng tôi, dần dần buông các phần trần nhà mà chúng tôi đã an toàn đi qua. Nó lạch cạch và sụp đổ theo sau chúng tôi. Tại một điểm nào đó, tôi thấy một vài chiếc xe rơi vào đường hầm, nhanh chóng bị nuốt chửng bởi đồng đồ vỡ hơn nữa. Đường phố phía trên đang sụp đổ, nhưng chúng tôi cùng nhau giữ nó lại.

"Bao lâu?" Sam hỏi qua những chiếc răng cộp.

"Không biết," tôi trả lời. "Tiếp tục đi."

"Đồ chó," Daniela lặp đi lặp lại, giọng cô ấy trở nên ê ẩm. Tôi có thể nhìn thấy đôi tay cô ấy run lên. Cả cô và Sam đều mệt mỏi, chưa quen với siêu năng lực di chuyển vật thể. Tôi chưa bao giờ hỗ trợ trọng lượng lớn như vậy trước đây, và tôi chắc chắn tôi không thể làm được như vậy ngay từ ngày đầu tiên với khả năng di chuyển vật thể. Tôi cảm nhận được sức mạnh của họ đang suy giảm, bắt đầu trượt dần.

Chỉ cần họ chờ thêm một chút. Nếu không, chúng ta chết.

"Chúng ta sẽ làm được," tôi rống. "Tiếp tục đi!"

Tôi cảm nhận được hàm tàu điện ngấm dần dần nghiêng xuống dưới chân tôi. Càng sâu chúng ta đi, mái nhà tàu càng chắc chắn phía trên. Từng bước một, áp lực ngược tâm linh cần

phải tạo ra giảm đi, cho đến khi cuối cùng chúng ta đến một phần của hầm nơi mái nhà ổn định.

"Buông ra," tôi rên rỉ. "Được rồi, hãy buông ra."

Như một, chúng ta thả lỏng cầm tay trên trần nhà. Cách chúng tôi mười mét, phần cuối cùng của trần nhà mà chúng tôi đã hỗ trợ rơi xuống hầm, chặn đường chúng tôi đi đến. Phía trên chúng tôi, hầm rên rỉ và vẫn còn vững chãi. Cả ba chúng tôi đổ xuống nước bắn đầy đáy hầm. Tôi cảm thấy như một cơn áp lực thực sự đã được nâng lên từ vai tôi. Tôi nghe thấy tiếng ói mửa bên cạnh tôi và nhận ra rằng Daniela đang nôn mửa. Tôi cố đứng dậy để giúp cô ấy, nhưng cơ thể tôi không chịu hợp tác. Tôi ngã mặt xuống trong nước.

Chưa đầy một giây sau, tay của Sam đang ở dưới cánh tay của tôi, giúp tôi đứng dậy. Khuôn mặt anh ấy tái nhợt và căng thẳng, như thể anh ấy không còn nhiều sức lực để cố gắng.

"Dạ, anh ấy đang chết à?" Daniela hỏi Sam.

"Tuy nhiên, cho dù chúng ta đang nắm giữ cần thiết lượng, anh ấy có lẽ đang mang theo bốn lần nhiều hơn," Sam đáp. "Giúp tôi với anh ấy."

Daniela trượt dưới tay còn lại của tôi. Cô ấy và Sam đỡ tôi lên, kéo tôi xuống hầm.

"Anh ấy vừa cứu lấy mạng sống của tôi," Daniela nói, vẫn hồi hộp.

"Ừ, anh ấy thường làm điều đó nhiều lắm." Sam quay đầu, nói vào tai tôi. "John? Anh có nghe tôi không? Anh có thể tắt đèn đi. Chúng ta có thể sống trong bóng tối một chút."

Đó là lúc tôi nhận ra rằng tôi vẫn đang chiếu sáng chiếc hầm bằng Lumen của mình. Đang chạy bằng nhiên liệu cạn kiệt, và tôi vẫn tự nhiên giữ đèn sáng. Điều đó đòi hỏi sự nỗ lực tự ý của tôi để cho Lumen của mình tắt, để không đối đầu với sự kiệt sức của chính mình, để cho phép bản thân mình được đưa đi.

Tôi thả tay. Tin tưởng Sam.

Và sau đó tôi không còn cảm nhận được vòng tay của Sam và Daniela ôm quanh tôi. Tôi không thể cảm nhận được đôi chân kéo lê qua lớp đường mòn dày đặc của đường hầm tàu điện

ngâm. Tất cả đau nhức trong tôi tan biến cho đến khi tôi du dương trong bóng tối một cách yên bình.

Tiếng của một cô gái làm gián đoạn giấc ngủ của tôi.

"John..."

Một bàn tay lạnh làm thổi vào tay tôi. Nó mỏng manh và nữ tính, dẻo dai, nhưng nuốt bít đủ lượng để đẩy tôi trở lại trí nặng.

"Mở mắt ra, John."

Tôi làm theo như cô ấy nói và thấy mình nằm trên bàn mổ trong một căn phòng cứng nhắc, đầy máy móc mổ đáng sợ xung quanh. Ngay bên cạnh đầu tôi là một cái máy trông gần như một máy hút bụi - một ống hút với răng sắc nhọn ở đầu được gắn vào một thùng chứa một chất đen nhầy, xoắn vặn. Dòng chất nhầy trong máy làm tôi nhớ đến những gì tôi đã làm sạch từ tĩnh mạch của bộ trưởng quốc phòng. Chỉ cần nhìn thấy nó làm da lông gai cảm giác. Nó vốn không tự nhiên và của Mogadorian.

Điều này không đúng. Tôi đang ở đâu? Liệu chúng ta có bị bắt khi tôi bất tỉnh không?

Tôi không cảm thấy được cánh tay hoặc chân của mình. Và tuy nhiên, một cách kỳ lạ, tôi không hoảng sợ. Vì một lý do nào đó, tôi không cảm thấy rằng mình đang đối mặt với nguy hiểm thực sự. Tôi đã có loại trải nghiệm "rời khỏi cơ thể" như vậy trước đây.

Tôi đang trong một giấc mơ, tôi nhận ra. Nhưng không phải là giấc mơ của tôi. Ai đó đang kiểm soát điều này.

Với một chút cố gắng, tôi quay đầu sang bên trái. Không có gì hết ở hướng đó ngoại trừ các thiết bị trông kỳ lạ hơn - một sự kết hợp của các dụng cụ y tế làm bằng thép không gỉ và máy móc phức tạp giống như những thứ chúng ta tìm thấy bên trong Ashwood Estates. Trên bức tường xa, tuy nhiên, có một cửa sổ. Một cửa nhỏ, thực sự. Chúng ta đang ở trên không, bên ngoài trời tối tăm, chỉ được sáng bởi những ngọn lửa trong thành phố dưới đất.

Tôi đang ở trên tàu Anubis, trôi lơ lửng trên New York City.

Cố gắng chú ý từng chi tiết, tôi quay đầu sang phải. Một đội ngũ Mogadorians mặc áo choàng phòng thí nghiệm và đeo găng

tay khuôn cầu tụ quanh một cái bàn kim loại hoàn toàn giống như cái bàn mà tôi được đặt lên. Có một xác nhỏ trên bàn. Một trong những Mogs giữ ống từ một máy chất lỏng khác, trong quá trình nhấn vào xương ức của cô bé trên bàn.

Ella

Cô ấy không kêu lên khi lưỡi của trên ống xoắn xuyên lọt qua ngực cô. Tôi vô lực để làm bất cứ điều gì khi dịch chất đen Mogadorian được bơm chậm vào cô ấy.

Tôi muốn la lên. Trước khi tôi kịp, Ella quay đầu và nhìn thẳng vào mắt tôi.

"John," cô nói, giọng điệu hoàn toàn điềm tĩnh mặc dù cuộc phẫu thuật kinh hoàng đang được thực hiện trên cô. "Đứng dậy. Chúng ta không còn nhiều thời gian."

CHƯƠNG NAM

"CHÚNG TA CÓ THỂ LÀM ĐIỀU NÀY, NHƯNG ĐẦU TIÊN, ANH CẦN PHẢI HIỂU CÁCH MÀ PHIRI DUN-RA NGHĨ," Adam thì thầm.

"Tôi tin rằng bạn là chuyên gia về tâm lý người Mog," tôi trả lời, nhìn theo Adam vẽ một hình vuông trên đất bằng một cành cây gãy. "Hãy làm cho chúng tôi hiểu rõ hơn."

Các chúng tôi cúi xuống bên cạnh chiếc Skimmer chết yếu của chúng tôi trên dải đất mà Mogs đang sử dụng như một đường băng. Bây giờ là tối rồi, nhưng Mogs đã có đủ đèn pin điện tay để chiếu sáng cho những nỗ lực suốt ngày đêm của họ để đột nhập vào Nơi ẩn náu. Tôi đoán là Phiri không có tầm nhìn trước để đánh cắp tất cả pin, vì vậy ít nhất chúng tôi có ánh sáng. Cũng có một số đèn sáng lớn đặt xung quanh bờ viền đèn thờ, nhưng chúng tôi đã để chúng tắt. Không cần phải làm cho việc ngấm trộm chúng tôi dễ dàng hơn cho cô.

Khu rừng xung quanh chúng tôi dường như ồn ào hơn bây giờ khi mặt trời lặn, tiếng kêu chirp của chim nhiệt đới được thay thế bởi tiếng vo ve kêu inh ỏi của hàng tỷ con muỗi. Tôi vỗ mạnh vào phía sau cổ khi một con muỗi cố muốn đốt tôi.

"Trong tâm trí tôi không nghi ngờ gì cả rằng cô ấy đang ở đó ngay bây giờ, đang theo dõi chúng ta," Adam nói. "Mỗi chiến binh Mog thuộc lớp của cô ấy đều được đào tạo về giám sát."

"Dạ, chúng tôi biết," tôi trả lời, nhìn ra phía bóng tối. "Các bạn đã theo dõi chúng tôi suốt đời rồi mà, nhớ không?"

Adam tiếp tục mà không để ý tôi. "Có lẽ cô ấy có thể không ngủ ít nhất ba ngày. Và cô ấy sẽ không ở một chỗ, cô ấy sẽ di chuyển. Không có trại nơi cô ấy đặt camp hay gì cả. Nếu chúng ta đi theo cô ấy, cô ấy sẽ di chuyển, luôn ở trước chúng ta. Cô ấy có rất nhiều khu rừng để trốn. Tuy nhiên, bản năng của cô ấy là ở gần. Cô ấy sẽ muốn giữ thông tin về chúng ta."

Marina nhăn mày nhìn Adam, quan sát anh ta vẽ một số đường ngoằn ngoèo trên đất xung quanh hình vuông của anh ta. Tôi nhận ra rằng anh ấy đang vẽ nơi Tị nạn và khu rừng xung quanh.

"Vậy chúng ta phải khiến cô ấy phải ra ngoài," Marina nói.

"Tôi hỏi Adam: "Anh biết cách tốt để làm điều đó không?""

"Chúng ta đưa cho cô ấy một điều mà không có Mog nào có thể cưỡng lại," Adam trả lời, và anh vẽ một chữ "M" ở phần tây của khu rừng. Sau đó, anh nhìn chăm chăm Marina. "Một Garde yếu đuối."

Ngay lập tức, tôi cảm thấy không khí xung quanh chúng ta trở lạnh hơn một chút. Marina nghiêng người về phía trước, đến gần Adam, đôi mắt cô co lại đe dọa.

"Tôi có dường như dễ tổn thương với anh, Adam không?"

"Tất nhiên không. Chúng tôi chỉ muốn bạn xuất hiện như vậy."

"Một cái bẫy," tôi nói, cố gắng điều hòa. "Marina, bình tĩnh đi."

Marina nhìn tôi, nhưng tôi cảm thấy sự lạnh lẽo từ cô ấy tan đi.

"Vậy nên," Adam tiếp tục, "đầu tiên, chúng ta phân chia."

"Chia tay?" Marina lặp lại. "Anh đang đùa chứ?"

"Tôi nói, điều đó luôn là ý tưởng tồi tệ nhất."

"Chúng ta có thể chỉ cần đi ra ngoài và săn lùng cô ấy," Marina nói. "Six có thể làm cho chúng ta trở nên vô hình. Cô ấy sẽ không có cơ hội."

"Điều đó có thể mất cả đêm," Adam nói. "Có lẽ còn lâu hơn nữa."

"Và đi qua một khu rừng đen như mọi cái cũng không hề dễ dàng," tôi nhắc nhở Marina, nhớ lại hành trình của chúng tôi qua Everglades.

"Chúng tôi chia tay vì đó là một động thái ngu ngốc," Adam giải thích. "Chúng tôi làm cho nó trông như là chúng tôi đang cố tìm kiếm cô ấy, như chúng tôi đang cố che kín diện tích lớn hơn. Phiri Dun-Ra sẽ nhìn thấy đó là một cơ hội..."

Adam vẽ ba đường line đi ra xa từ ngôi đền, phân ra vào trong rừng.

"Sáu, em sẽ đi về hướng đông, tôi sẽ đi về hướng nam và, Marina, em sẽ đi về hướng tây." Adam nhìn tôi. "Khi em đi hai trăm bước vào rừng, Six, em biến mất. Lúc đó cô ấy sẽ không theo dõi em nữa."

"Tại sao anh nghĩ cô ấy sẽ không tấn công tôi?" Tôi hỏi. "Tôi có thể trở nên yếu đuối."

Marina hùng hực.

Adam lắc đầu. "Cô ấy sẽ tấn công người chữa lành của chúng ta trước. Tôi biết vậy."

"Bởi vì đó là điều bạn sẽ làm phải không?" Marina hỏi.

Adam nhìn thẳng vào mắt cô ấy. "Vâng."

Marina và tôi trao nhau ánh nhìn. Ít nhất Adam đã thẳng thắn về cách anh ấy sẽ săn mình chúng tôi. Tôi vui vì anh ấy ở phía chúng tôi.

"Người nói: 'Tôi đoán điều đó hợp lý,' Marina nói, xem xét những bức vẽ trên đất. Đột nhiên, cô nhìn lại Adam. "Chờ chút. Anh nói rằng Mogs biết rằng tôi là một người chữa lành sao?"

"Tất nhiên," anh ta trả lời. "Bất kỳ Di sản nào họ đã quan sát trong lĩnh vực đã trở thành một phần của các hồ sơ của bạn. Và tất cả Mogs đều học những điều đó. Đó như là hoạt động giải trí yêu thích thứ hai của họ sau Cuốn Sách Vĩ Đại."

"Vui," tôi nói.

Marina cân nhắc về điều này. "Họ sẽ không biết về tầm nhìn trong đêm của tôi. Đó không phải là điều họ có thể quan sát được."

Adam nhìn lên từ kế hoạch chiến đấu của anh ấy. "Anh có tầm nhìn ban đêm không?"

Marina gật đầu. "Nếu bạn đúng và Phiri tấn công tôi, tôi có thể thực sự nhìn thấy cô ta đến trước."

"Humm," Adam trả lời. "Ừ, đó là một phần thưởng."

"Tôi làm gì sau khi tôi trở nên vô hình?" Tôi hỏi.

"Bạn tìm thấy tôi, chúng ta trở nên vô hình, sau đó quay đầu và theo sau Marina. Hỗ trợ cô ấy khi Phiri Dun-Ra tấn công."

"Và nếu cô ấy tấn công tôi trước khi các bạn đến đó?" Marina hỏi.

Adam mỉm cười. "Tôi đoán cố gắng không giết cô ấy cho đến khi bạn đã lấy lại được các đường ống dẫn."

"Anh nghĩ cô ấy sẽ chỉ đơn giản là giao chúng đi sao?" Marina hỏi, nghiêng đầu nhìn Adam.

"Hy vọng là cô ấy đang mang chúng trên người," anh ta trả lời.

"Và nếu cô ấy không phải?"

"Tôi..." Adam nhìn từ Marina đến tôi, cố gắng đo lường phản ứng của chúng tôi. "Có cách để khiến người ta nói. Ngay cả Mogadorians."

"Chúng ta không tra tấn," Marina nói mạnh mẽ. Ngay cả sau tất cả những gì cô đã trải qua, ngay cả sau khi mất Eight - cô vẫn là chiếc la bàn đạo đức. Cô nhìn qua phía tôi đòi sự ủng hộ. "Đúng không, Six?"

"Chúng ta sẽ tìm ra cách," tôi trả lời, không muốn đưa ra quan điểm vào lúc này. "Trước hết, hãy bắt lấy con điên kia."

Ba chúng tôi tạo ra một buổi trình diễn lớn khi chia rẽ, mỗi người trong chúng tôi đều mang một trong những chiếc lồng đèn điện vào khu rừng nguy hiểm. Khi tôi lách qua những dây thì và những cành cây nhọn như móng vuốt trong bụi rậm, tôi tập trung nghe cẩn thận nhất có thể. Tôi hy vọng có thể tình cờ gặp Phiri, làm gián kế hoạch toàn bộ mà Adam đã vạch ra, nhưng không may mắn. Tôi chỉ thành công trong việc gia tăng âm thanh không ngừng của khu rừng. Bên trái tôi, một cái gì đó đen tối và lông bông vang lên một cảnh báo khi tôi di chuyển qua lãnh thổ của nó. Có quá nhiều chuyển động và tiếng ồn ở đây — Adam đã đúng, sẽ gần như không thể nào theo dõi Phiri Dun-Ra.

Tôi đẩy sang một cành cây mạnh mẽ hơn cần thiết. Nó lao đảo lại và đập vào vai tôi. Tôi nghiêng răng và tự hỏi liệu tôi có thể gọi một cơn bão đổ xuống khu rừng ngu ngốc này và đón Phiri Dun-Ra không.

Một Mog. Chúng ta đang đuổi theo một Mog ngu ngốc. Điều này chắc chắn chính là những gì Phiri Dun-Ra muốn, để chúng

ta bị loại khỏi trò chơi trong khi không ai biết chuyện gì xảy ra ở New York. Một cuộc xâm lược toàn diện có thể đang diễn ra. Tôi tưởng tượng John và Nine đang cố gắng chống lại đám đông Mogadorian, Sam chạy trốn để cứu mạng, toàn bộ thế giới ngập trong ngọn lửa.

Vâng. Chúng ta cần phải nhanh lên việc này.

Trước khi chia nhau và đi vào rừng rậm, chúng tôi bật đèn công trường halogen lớn quanh ranh giới của nơi trú ẩn để chúng tôi có thể tìm đường trở lại. Khi tôi đã đi đủ xa để chỉ còn nhìn thấy đèn qua những tán cây, tôi trở nên vô hình. Chỉ để phòng khi Phiri Dun-Ra đang theo dõi tôi chứ không phải theo Marina, tôi sử dụng siêu năng lực để thổi đèn lên trước tôi. Tôi đợi vài giây xem có bóng ma nào tách khỏi rừng xung quanh để truy đuổi đèn ma quái của tôi không và khi không có, tôi treo đèn lên một cành cây thấp và để lại sau lưng.

Tôi thoải mái với sự vô hình của mình, sau nhiều năm rèn luyện, tôi đã phát triển khả năng nhận biết không gian tốt. Tuy nhiên, việc điều hướng mà không có ánh sáng không dễ dàng. Ít nhất là tôi có một chút kinh nghiệm từ trước khi ở Florida. Tôi di chuyển chậm, liếc nhìn thường xuyên xuống mặt đất bùn phía trước, cúi thấp để đi qua những cánh cây. Một lúc sau, tôi phải cẩn thận bước qua một con rắn đuôi chuông sọc, con vật không hề hình dáng khi tôi đi qua.

Chẳng bao lâu sau, tôi nhìn thấy ánh lồng đèn của Adam chuyển động qua rừng rậm. Anh ấy di chuyển một cách chậm rãi một cách có chủ ý, đợi tôi bắt kịp anh. Anh không nghe thấy tôi đến gần. Khi tôi đưa tay vào tay anh, trong khoảnh khắc trước khi tôi biến anh trở nên vô hình, tôi nghe thấy hơi thở của anh chợt ngừng lại và đôi vai căng lên.

"Đáng sợ chứ?" Tôi thì thầm với anh ta. Tôi rút lồng đèn ra khỏi tay còn lại của anh ta bằng sức mạnh tư duy, thực hiện cùng quy trình như tôi đã làm với lồng đèn của mình.

"Surprised me, that's all," he replies quietly. "Let's go."

Chúng tôi bắt đầu đi qua rừng dọc theo hướng nơi Marina nên ở. Tôi cẩn thận để không đi quá nhanh ban đầu, nhưng Adam có thăng bằng tốt và dường như đang theo kịp mọi thứ.

Tay anh ấy lạnh và khô đáng ngạc nhiên mặc dù không khí rừng ẩm ướt - anh ấy vững vàng, cả tình hình này đều không lạ lẫm với anh ấy. Tôi không thể không phát ra một tiếng cười nhỏ.

"Gì?" anh ấy hỏi tôi, giọng nói nhỏ trong bóng tối.

"Tôi chưa bao giờ tưởng tượng đến một điểm trong cuộc đời mình nơi tôi sẽ nắm tay với một người Mogadorian," tôi trả lời.

"Chúng ta là đồng minh," Adam đáp. "Đó là vì nhiệm vụ."

"Vâng, cảm ơn đã làm sáng tỏ vấn đề. Nhưng vẫn không lạ lẫm với bạn sao?"

Adam tạm dừng. "Không hẳn."

Adam không nói thêm bất cứ điều gì. Tôi nhớ điều gì đó mà anh ấy nói trên chuyến bay tới Thiên đường.

"Tôi nhắc anh nhớ ai?" Tôi hỏi anh ấy khi chúng tôi cẩn thận leo qua một thân cây đổ.

"Gì?"

"Trong lúc đó trên Skimmer, bạn nói tôi nhắc bạn đến ai đó."

"Anh muốn nói về điều đó bây giờ à?" anh ấy thì thầm lại.

"Tôi rất tò mò," tôi trả lời, giữ mắt nhắm chừng cái ánh sáng lồng đèn đặc trưng của Marina. Chúng tôi vẫn chưa nhìn thấy nó.

Adam im lặng đủ lâu để tôi bắt đầu nghĩ rằng anh ấy chỉ đơn giản là đã nói xong, như thể sự im lặng của anh ấy là một sự khiển trách vì tôi không tập trung vào nhiệm vụ. Tôi sắp nói với anh ấy rằng tôi có thể theo dõi một Mogadorian mà vẫn có thể trò chuyện nhỏ, cảm ơn anh, nhưng cuối cùng anh ấy đã trả lời tôi.

"Số một," anh ấy nói. "Đoái với ai tôi nhớ đến."

"Một? Garde mà bạn đã lấy Sức mạnh di sản của mình?"

Tay anh căng lên trong tay tôi, như anh ấy phải ngừng bản thân khỏi việc rút tay ra.

"Cô ấy đã để lại di sản cho tôi," Adam gào lên. "Tôi không lấy gì cả."

"Được rồi," tôi đáp. "Xin lỗi. Lựa chọn từ ngữ tồi tệ. Tôi không nhận ra rằng bạn thực sự đã quen biết cô ấy."

"Chúng tôi có một mối quan hệ phức tạp."

"Như, bạn chịu trách nhiệm theo dõi Mogs hay sao?"

Adam thở dài. "Không. Sau khi cô ấy bị giết, Ý thức của One đã được cấy vào não tôi cùng với ý thức của tôi. Trong một thời gian, chúng ta đều sử dụng một cơ thể. Tôi đoán rằng đó là lý do tại sao tôi không quan tâm đến việc nắm tay hay bất kỳ điều gì phiếu lưu đải khác đã làm cho bạn không thoải mái trong suốt 5 phút qua. Tôi đã từng rất gần với Garde."

Bây giờ đến lượt tôi im lặng. Tôi chưa bao giờ gặp gỡ người số một. Cô ấy vẫn là một bí ẩn hoàn toàn đối với tôi, giống như một khái niệm. Người không may mắn. Đầu tiên phải ra sân đấu. Người đầu tiên phải bị giết. Và tuy nhiên Adam có tất cả những kiến thức thân thiết về cô ấy. Điều này khiến tôi cảm thấy kì quái, một Mogadorian lại đã đầu tư suy nghĩ nhiều hơn về người số một hơn cả tôi. Không chỉ vậy, mà nghe có vẻ ông thực sự quan tâm đến cô ấy. Thế giới của chúng ta càng ngày càng trở nên lạ lùng hơn và lạ lùng hơn.

"Cô ấy đây rồi," tôi thì thầm, để tránh bất kỳ cuộc trò chuyện lúng túng nào khi đèn lồng của Marina xuất hiện.

"Được," Adam nói, nghe có vẻ nhẹ nhõm. "Bây giờ chúng ta đi theo và đợi Phiri Dun-Ra lấy chiếc bai—"

Adam bị ngắt quãng bởi lửa bắn màu xanh coban xiết qua không khí, nhắm thẳng vào lồng đèn của Marina. Ngay cả với tất cả tiếng ồn của rừng nhiệt đới, tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng Marina hét lên.

"Ồ! Đi!"

Tôi buông tay Adam và lao qua rừng, sử dụng siêu năng lực để đẩy qua những cành cây rậm rạp và tầng lá dày đặc. Tôi chắc chắn tôi bị vài vết trầy nhẹ dọc theo đường đi, nhưng điều đó không quan trọng. Âm thanh của các sinh vật xung quanh tôi trở nên ồn ào với nỗi hoảng sợ khi tôi xâm chiếm lãnh thổ của chúng. Tôi nhận ra xa xa Adam đang chạy theo sau tôi, tận dụng con đường tôi đã mở ra.

Ở phía trước, tôi có thể thấy rằng đèn lồng của Marina đã rơi xuống đất qua cách nó chiếu tia sáng méo mó qua những cành cây uốn cong.

Chạy với tốc độ tối đa, tôi chỉ mất ít hơn một phút để xuyên qua khu rừng bằng con dao. Tôi lao vào cái khu rõ ràng nhỏ nơi

chiếc đèn lồng của Marina nằm trên mặt đất, vừa kịp thời để thấy Marina đưa tay chạy qua vết bỏng của súng trên cánh tay trên. Cô nhìn lên tôi khi cô làm lành vết thiet nứt.

"Kế hoạch đã thành công," Marina nói một cách thoải mái.

"Anh bị thương," tôi trả lời.

"Đây à? May mắn thôi."

Tôi thở dài, sau đó nhìn về bên trái của Marina nơi Phiri Dun-Ra cười chúng tôi từ đầu gối của cô ấy. Có một dây máu tươi đang rơi qua loạt hình xăm Mog lộn xộn và tóc bím chặt của cô ấy, có lẽ là từ nơi Marina đâm cô ấy. Súng blaster của Phiri đang nằm trên cát bên cạnh cô ấy, ngoài tầm với và bị móp hỏng bởi một cuộc tấn công tâm linh. Tay và chân của cô ấy bị buộc bằng những còng sống làm từ đá lạnh rắn chắc. Dường như Marina đang trở nên khá giỏi với Sứ mệnh mới của cô ấy.

Adam đến nơi rừng sạch vài giây sau tôi. Anh nhìn cảm hận của Phiri Dun-Ra càng trở nên gay gắt khi anh ấy xuất hiện.

"Anh bắt được em," Adam nói, và Marina gật đầu, thậm chí cười một chút. "Em ổn chứ?"

"Không sao," Marina trả lời. "Bây giờ chúng ta nên làm gì với cô ấy?"

"Anh nên giết em đi," Phiri Dun-Ra rống lên, khạc nhổ xuống đất trước mặt cô. "Cảnh sát thật sự phối hợp với loại rác Loric như anh đã khiến cho tôi không muốn sống nữa."

"Chào bạn nữa, Phiri," Adam nói, lặn mắt. "Cậu đã làm gì với Chimæra của tớ?"

Đôi mắt của Phiri Dun-Ra sáng lên. "Một mẹo nhỏ tôi học từ các nhà khoa học đảo Plum về tần số súng blaster. Con vật nuôi của bạn đã chết chưa? Tôi không có thời gian kiểm tra thân thể nó."

"Anh ấy sống sót. Không giống như em."

"Tôi không định giết bạn —," tôi bắt đầu nói, nhưng Phiri đâm đấm trên cát, làm gián đoạn.

"Vì các bạn là những kẻ hèn nhát," cô gái rít lên. "Các bạn có muốn tái hòa nhập tôi như người này không? Biến tôi thành một con vật cưng của Mogadorian? Điều đó sẽ không xảy ra."

"Tôi chưa kịp nói xong," tôi nói, bước gần hơn với cô ấy. "Chúng ta không giết em ngay."

"Anh đã tìm kiếm cô ấy chưa?" Adam hỏi Marina.

"Cô ấy chỉ đang cầm súng phun lửa," Marina đáp. Phần còn lại của trang phục của Phiri là bộ giáp cơ thể mịn màng tiêu chuẩn của một chiến binh Mog. Không có chỗ để giấu một đồng linh kiện tàu vũ trụ.

"Ở đâu là các ống dẫn?" Tôi hỏi cô ấy. "Trả lại chúng và tôi ít nhất cũng sẽ làm cho cái chết của bạn nhanh chóng."

Marina nháy mắt với tôi một cái nhìn nhanh, mày cô nhăn cao lên. Tôi trì hoãn trả lời những câu hỏi này trước đây - chúng ta làm gì với một Mogadorian bị bắt và chúng ta phải đi đến đâu để có được những gì chúng ta cần? Trao đổi. Tư tưởng đó khiến tôi rung cảm một cơn lạnh, đặc biệt là khi tưởng lại thời gian tôi đã trải qua khi là một trong số những người bị chúng bắt giữ. Cảm giác đó giống như vượt qua một ranh giới, giống như điều gì đó họ sẽ làm với chúng ta. Điều đó khác biệt so với việc giết họ trong trận đấu, khi họ đang chiến đấu lại và cố gắng giết chúng ta nữa. Phiri Dun-Ra không thể tự vệ, là tù nhân của chúng ta. Nhưng một tù nhân Mog thì vô dụng và chúng ta cần phải rời khỏi khu rừng chết này. Tôi biết chúng ta không nên sụp đổ xuống cấp độ của họ, nhưng tình hình của chúng ta rất nguy cấp. Rồi đe dọa sẽ đưa chúng ta đi đến đâu? Tôi tự hỏi.

"Chết đi một cách chậm chạp, bè Loric," Phiri phun ngược lại với tôi.

Vậy nên, cô ấy không sẽ làm điều này dễ dàng.

Trước khi tôi quyết định phải làm gì, Adam lao qua tôi và đâm Phiri vào mặt bằng lòng bàn tay. Cô ấy la hét rồi ngã xuống bên cạnh. Tôi nhận ra rằng Phiri bị sốc. Cô ấy không ngờ bị đánh như vậy. Có lẽ cô ấy đặt niềm tin vào việc Marina và tôi sẽ không đủ can đảm để tra tấn. Trái lại, Adam lại...

"Anh quên anh đang đối diện với ai, Phiri Dun-Ra," Adam nói nhấn mạnh. Anh trượt xuống đầu gối trên đất bên cạnh cô và nắm lấy phần trước áo cô, kéo cô một phần đứng dậy. "Cô nghĩ rằng vì tôi đã dành thời gian với Garde mà tôi đã quên đi con đường của chúng ta sao? Cô biết cha tôi là ai. Dù cho làm cha

thất vọng, điểm của tôi luôn cao nhất ở những môn không liên quan đến chiến đấu. Nhưng vẫn . . . Tướng tìm cách tập trung huấn luyện tôi. Thăm vấn. Giải phẫu. Hãy tưởng tượng xem Tướng đã tập huấn kế vị của ông một cách chặt chẽ như thế nào. Tôi nhớ rõ."

Adam đưa một tay quanh đầu Phiri, đâm ngón tay cái vào khoảng trống phía sau tai cô. Cô gái la lên, đôi chân cố gắng. Marina bước về phía hai Mogs, nhìn tôi một cái. Tôi nuốt nước bọt và lắc đầu, ngăn cô ấy lại.

Tôi sẽ để cho việc này diễn ra. Dù nó dẫn đến đâu đi chăng nữa.

"Tôi có thể không chia sẻ tư tưởng của bạn, Phiri Dun-Ra," Adam nói, nâng giọng để có thể nghe qua tiếng la hét của cô, "nhưng tôi chia sẻ sinh học với bạn. Tôi biết nơi mà những dây thần kinh của bạn ở, nơi đau nhất. Tôi sẽ dành cả đêm để phân tích bạn cho đến khi bạn van xin tan rã."

Adam buông tay Phiri, để cô ấy ngã trở lại đất đỏ. Cô ấy hỗn hển, cố gắng hít một hơi sâu.

"Hoặc bạn có thể nói cho chúng tôi nơi bạn đã ẩn các đường ống," Adam nói nhẹ nhàng. "Bây giờ."

"Tôi sẽ không bao giờ—" Phiri bị ngắt lời, giật mình khi Adam đứng dậy. Anh ta bỗng dưng không còn quan tâm đến cô ấy.

Anh ấy nhìn thấy điều giống tôi. Cách mà đôi mắt của Phiri Dun-Ra đột ngột nhìn về phía một khúc gỗ bao phủ bởi rêu bên mép vuông tròn. Adam đi đến gần khúc gỗ trong khi cô ấy vùng vẫy xung quanh trong bùn, cố gắng giữ mắt trên anh ấy. Khi kiểm tra kỹ, khúc gỗ đã mục rỗng do mối. Adam đưa tay vào bên trong và kéo ra một chiếc túi nhỏ. Phiri phải đã đẩy chiếc túi vào đó trước khi tấn công Marina.

"Ồ," anh ta nói, lắc mạnh chiếc túi. Bên trong, các bộ phận kim loại kêu lên. "Cảm ơn sự giúp đỡ của bạn."

Marina và tôi trao đổi ánh nhìn nhẹ nhõm, ngay cả khi Phiri la lên lời chế nhạo mới nhất của cô ấy.

"Không quan trọng, kẻ phản bội," cô ấy nói. "Không có gì mà bạn làm còn quan trọng nữa!"

Điều đó thu hút sự chú ý của tôi. Tôi đá Phiri không một cách nhẹ nhàng vào lưng để cô ấy lảo nhào và nhìn tôi.

"Tôi hỏi cô ấy 'Điều đó có nghĩa là gì?' Tôi hỏi cô ấy 'Bạn đang nói gì?'"

"Chiến tranh đến và đi," Phiri đáp, cười trêu chọc tôi. "Trái đất đã thuộc về chúng ta từ lâu rồi."

Dạ dày tôi sụp đổ khi nghĩ đến điều đó, nhưng tôi không để bộ lo lắng bộ lo lắng kia tỏ ra. Chúng ta phải rời khỏi Mexico và tự mình đi xem.

"Tất cả các phần có nguyên vẹn không?" tôi hỏi Adam.

"Cô ấy đang nói dối bạn, Six. Đó là điều cô ấy thường làm," anh ta an ủi tôi, có lẽ nhận ra những run rẩy trong giọng nói của tôi. Anh ta ném xỏ cặp và ngồi xổm trên nó.

"Chúng ta nên làm gì với cô ấy?" Marina hỏi tôi. Cô tập trung vào Phiri Dun-Ra một lúc, gia cố những sợi xích bằng băng đã bắt đầu tan chảy.

Tôi đang xem xét câu trả lời của mình khi Adam gầm lên, nắm chặt vào cái khóa kéo dường như bị kẹt vào cái gì đó. Khi cái khóa kéo bung ra, cái gì đó bên trong túi xách click, giống như một cái hẹn giờ được kích hoạt.

"Cẩn thận!" Adam la hét khi anh ta đẩy chiếc túi xa khỏi anh ta. Mọi thứ xảy ra quá nhanh. Tôi nhìn thấy mặt đất nổi lên phía trước của chiếc cặp và nhận ra rằng Adam đang sử dụng di sản địa chấn của mình để cố che chở chúng tôi. Với một tia sáng màu cam và tiếng nổ lớn, bom bên trong chiếc cặp nổ ngay trước mặt anh ta. Miếng đất và mảnh vụn nguy hiểm bay khắp nơi. Tôi bị đẩy xuống đất vì cú blast từ nổ. Tôi cảm thấy đau đớn mới ở chân - một mảnh kim loại gỗ ghề, có lẽ là phần của tàu, đã mắc kẹt trong đùi tôi.

Trên tiếng ồn ào trong tai tôi, tôi có thể nghe thấy Phiri cười hết sức mình.

CHƯƠNG SÁU

MỘT TRONG LƯỢNG NẶNG GẤP XUỐNG TRÊN ĐẦU CHÂN TÔI, ĐỨNG BẮT MẠCH NHÔNG RA KHỎI ĐÙI TÔI THÊM SÂU. ĐÓ LÀ PHIRI DUN-RA. CÔ ẤY CÓ NHỮNG VẾT CẮT SÂU MỚI TRÊN MẶT VÀ TAY, DO TỰ TẠO BOMB. CÁC CỔ TAY VÀ CÁC CHÂN CỨNG CỦA CÔ ẤY VẪN BỊ RÀO CẮT BỞI NHỮNG ĐƯỜNG ĐỎ LẠNH, NHƯNG ĐIỀU NÀY CHƯA DỪNG LẠI CÔ ĐÃ NÉM CHÍNH MÌNH VÀO TRÊN TÔI. TÔI VẪN CÒN BỊ SỐC TỪ VỤ NỔ, NÊN TÔI KHÔNG PHẢN ỨNG NHANH NHƯ TÔI NÊN. PHIRI ĐẾU ĐẦU CHỐC LÊN NGỰC TÔI VÀ VẬY LẤY CƠ THỂ TÔI.

"Bây giờ cậu sẽ chết, loại rác Loric," cô ta nói một cách điên rồ, vẫn còn vui mừng vì sự thành công của bẫy của cô ta.

Tôi không chắc kế hoạch của cô ấy là gì ở đây - có lẽ là để cản tôi đến chết hoặc bao bọc tôi bằng cơ thể của cô ấy, nhưng tôi không bao giờ chấp nhận bất kỳ điều gì như vậy xảy ra. Với một cú đẩy nhanh chóng của siêu năng lực, tôi quật Phiri Dun-Ra ra khỏi tôi. Cô ấy trượt qua đất, cuộn lăn qua các mảnh dây treo bên trong chiếc túi hành lý bị cháy. Cô ấy cố tự đứng dậy, la hét trong sự thất vọng khi những chiếc dây trời cản trở cô ấy.

Cô im lặng khi tôi đá cô vào mặt mạnh nhất có thể. Phiri ngã bất tỉnh xuống đất.

"Ở lại với tôi!"

Đó là giọng của Marina khiến tôi thoát khỏi cơn giận dữ, nếu không tôi có lẽ đã giết Phiri ngay lập tức. Tôi quay người và nhìn thấy cô ấy cúi xuống phía Adam.

"Anh ấy là . . . ?!"

Tôi lim dim mắt qua đám đất trống, quên rằng có một mảnh thép sắc bén dài sáu inch nằm lòi ra từ đùôi tôi. Tôi phớt lờ đi cơn đau. Adam đang trong tình cảnh tồi tệ hơn nhiều so với tôi.

Tôi lao đảo xung quanh đồng đất nhỏ mà Adam đã có thể xây dựng trong vài giây trước vụ nổ. Nó đã hấp thụ rất nhiều mảnh

vụn, nhưng không đủ. Bom vẫn chủ yếu là nổ ngay trước mặt anh ta, vì vậy Adam gánh trọn sức tác động của vụ nổ. Bây giờ anh ấy nằm ngửa, Marina tựa qua, và tôi rùng mình trước lượng tổn thương mà anh ấy đã gánh chịu. Khu vực giữa cơ thể anh bị phá hủy, giống như anh ta đã bị đào bới. Anh ta nên đã nẩy xuống mà tránh né thay vì đứng đó như một tấm khiên con người. Cái đồ ngốc Mog, cố gắng trở thành một anh hùng.

Ngạc nhiên thay, Adam vẫn còn tỉnh táo. Anh ấy không thể nói; tất cả sức mạnh mà anh ấy có dường như chỉ đủ để thở. Đôi mắt của anh ấy to mắt và sợ hãi khi hít vào từng hơi thở ứ rít. Hai bàn tay, ngập đầy máu của anh ấy, nắm chặt thành quây.

"Tôi có thể làm được điều này, tôi có thể làm được điều này...", Marina lặp lại với chính mình, không do dự gì khi cô đặt tay lên vết thương đáng sợ của Adam. Nhìn qua vai cô, cảm giác bất lực, tôi nhận ra đây phải là tình huống quen thuộc đau đớn đối với Marina. Giống như là Eight một lần nữa.

Khi hơi thở của Adam trở nên hỗn loạn hơn, tôi nhìn thấy bên trong anh bắt đầu tự kết lại dưới cú chạm của Marina. Và rồi một điều gì đó đáng sợ xảy ra - có tiếng rít và tiếng xè, giống như khi có một đám cháy bắt đầu, và một phần của vùng giữa của Adam tạm thời bắt lửa rồi tan thành tro chết quen thuộc của Mogadorian.

Marina hét lên trong sự ngạc nhiên, rút tay ra.

"Đám quỷ gì vậy?" Tôi hỏi, mắt tròn to.

"Tôi không biết!" Marina hét lên. "Có cái gì đó đang chiến đấu với tôi, Six. Tôi sợ rằng tôi đang làm tổn thương anh ấy."

Khi phép trị liệu thứ hai của Marina kết thúc, vết thương còn đang mở của Adam lại bắt đầu chảy máu. Anh ta trở nên tái nhợt. Tái nhợt hơn bình thường, thậm chí. Tay anh ta vọc đất và vồ lấy Marina.

"Đừng . . . ớ, đừng dừng lại," Adam kêu rên, và khi anh ta làm vậy, tôi có thể thấy có máu đậm trong miệng anh ta. "Bất cứ chuyện gì xảy ra . . . đừng dừng lại."

Chống đỡ bản thân, Marina lại một lần nữa nhấn xuống vết thương của Adam. Cô nhắm mắt và tập trung, mồ hôi chảy dài theo hai bên khuôn mặt bẩn đầy bụi của cô. Tôi đã thấy Marina

chữa lành rất nhiều vết thương trước đây, nhưng đây chắc chắn là lần cô tiêu tốn nhiều nỗ lực nhất. Cơ thể của Adam dần dần bắt đầu tái tạo, cho đến khi một phần khác của bên trong anh ta bùng cháy và tan thành tro, giống như phần nổ của một quả bom đang đốt cháy bên trong anh ta. Tuy nhiên, khi mọi thứ kết thúc, phần còn lại của anh ta đều được chữa lành bình thường.

Mất vài phút, nhưng Marina cuối cùng cũng kết thúc việc của Adam. Cô ấy ngã lưng ra đất, hít thở như cô vừa chạy nước rút, tay run lên. Adam vẫn nằm ngửa, chạy ngón tay qua da bụng mà vài phút trước vẫn chưa có. Cuối cùng, anh ngửa mình bằng một khuỷu tay và nhìn Marina.

"Cảm ơn," anh ấy nói, nhìn thẳng vào mắt cô, khuôn mặt anh ấy kết hợp giữa sự kinh ngạc và lòng biết ơn.

"Đừng nhắc đến điều đó," Marina trả lời, hít thở.

"Um, Marina . . . bạn có phiền không?" Tôi chỉ vào mảnh kim loại vẫn cắm trong chân tôi.

Marina kêu rên vì cố gắng, nhưng gật đầu, vặn quanh cho đến khi cô ấy đứng trước mặt tôi. "Anh có muốn em rút nó ra hay là...?"

Trước khi cô ấy kịp hoàn thành, tôi kéo mảnh cắt sắc out vết thương trên đùi tôi. Một dòng máu mới chảy nhẹ xuống chân tôi. Cơ đau rất khủng khiếp, nhưng Marina nhanh chóng làm tê liệt nó bằng cách thổi lạnh trước khi sử dụng chiều dài chữa bệnh của cô ấy để khâu lại cho tôi. So với việc làm cho Adam trở lại ban đầu, điều này không tốn nhiều thời gian.

Khi cô ấy kết thúc việc chữa lành cho tôi, Marina ngay lập tức quay lại nhìn Adam. "Điều gì đã xảy ra khi tôi đang chữa lành anh? Tại sao nó lại khó khăn đến vậy?"

"Tôi . . . tôi không biết chắc," Adam trả lời, nhìn về phía xa.

"Tôi nói, 'Bạn bắt đầu phân hủy một chút.' 'Như là bạn đang chết.'"

"Tôi đang chết," Adam nói. "Nhưng điều đó không được xảy ra với tôi. Những chiến binh vatborn mà bạn đã đối mặt biến thành tro bụi vì họ được tạo ra hoàn toàn từ thí nghiệm di truyền của Setrákus Ra. Một số trueborn, như tôi, nhận được các

sửa đổi có thể làm cho họ tan rã khi họ chết. Tuy nhiên, tôi chưa nhận được cái gì như vậy. Ít nhất là..."

"Không phải là anh biết," tôi hoàn thành suy nghĩ cho anh ấy.

"Vâng," Adam trả lời, nhìn xuống bản thân mình như là anh bỗng dưng không tin tưởng vào cơ thể của mình. "Tôi đã ở trong tình trạng hôn mê suốt nhiều năm. Có thể là cha tôi đã làm gì đó với tôi. Tuy nhiên, tôi không biết là gì."

"Cho dù là gì đi nữa, tôi nghĩ rằng phương pháp chữa lành của tôi đã loại bỏ nó khỏi bạn," Marina nói.

"Tôi hy vọng vậy," Adam trả lời.

Tất cả ba chúng tôi im lặng. Với các trường hợp khẩn cấp y tế đã tránh được, trở nên rõ ràng là chúng tôi đã làm hỏng thế nào. Tôi đi đến đoạn đất bị cháy nổ của Phiri Dun-Ra, đập đổ những miếng vải rách và mảnh vụn của túi nylon. Có lẽ túi đựng đầy ống dẫn, nhưng tôi không tìm thấy bất cứ thứ gì có thể cứu vãn.

Chúng tôi bây giờ hoàn toàn bị mắc kẹt ở đây.

Khi tôi quay lại, tôi nhận thấy Adam đã đứng dậy và hiện đang đứng trên cơ thể bất tỉnh của Phiri.

"Chúng ta nên giết cô ấy," anh ta nói lạnh lùng. "Không có lý do gì để giữ cô ấy sống."

"Chúng tôi không làm vậy," Marina trả lời, giọng điệu nhẹ nhàng, hợp lý. "Cô ấy không thể làm tổn thương chúng ta nếu cô ấy bị buộc."

Adam mở miệng để trả lời, nhưng dường như quyết định rút lại. Marina mới cứu sống anh ta, vì vậy tôi đoán anh ấy cảm thấy như là nên lắng nghe cô ấy. Thực ra, tôi thấy mình đồng tình với cả hai họ—Phiri Dun-Ra chỉ là rắc rối, và giữ cô ấy lại chỉ là mời cô ấy làm hại chúng ta thêm lần nữa. Nhưng giết cô ấy khi cô ấy bất tỉnh dường như là sai.

"Chúng ta ít nhất còn đợi cô ấy tỉnh dậy," tôi nói một cách ngoại giao. "Rồi suy nghĩ xem làm gì với cô ấy sau."

Những người khác gật đầu đồng tình trong im lặng và buồn rầu. Chúng tôi quay trở lại Nơi trú ẩn. Tôi sử dụng năng lực siêu năng lực để đưa cơ thể Phiri bất tỉnh theo chúng tôi. Khi chúng tôi quay trở lại, Marina giữ cho những chuỗi băng đá được làm dày đặc cho đến khi chúng tôi đã sử dụng một dây cáp điện an

toàn để cố định một con sinh vật Mog thực sự vào bánh xe của một trong số nhiều con tàu hồng. Tại thời điểm này, tôi khá chắc chắn rằng nó đang giả vờ ngu. Để nó giả vờ. Marina đứng rồi đây—nó không thể làm tổn thương chúng ta khi nó bị trói, và nếu nó tự do, tôi sẽ đảm bảo rằng Adam sẽ có ước muốn của mình.

Không chắc chắn phải làm gì khác, tôi thử lại điện thoại vệ tinh. Vẫn không có cuộc trả lời từ John. Điều đó khiến tôi nghĩ về Phiri Dun-Ra nói rằng cuộc chiến đã đến và đi qua. Tôi không có vết sẹo mới, điều đó có nghĩa là John và Nine vẫn còn sống rất tốt, nhưng điều đó không có nghĩa là mọi thứ ổn định tại New York.

"Adam, chúng ta có thể kết nối vào các liên lạc của Mog từ một trong những chiếc tàu này không?" Tôi hỏi. "Tôi muốn biết đang xảy ra chuyện gì."

"Tất nhiên," anh ta trả lời, nhảy vào cơ hội làm điều gì đó có ích.

Ba chúng tôi leo lên chiếc Skimmer cũ của chúng tôi, Adam ngồi vào ghế lái. Anh ấy khởi động hệ thống điện của tàu thành công, mặc dù đèn nhấp nháy một cách bất thường và có âm thanh gầm gừ trong lõi của Skimmer. Adam bắt đầu xoay một nút trên bảng điều khiển, chỉ nghe thấy những đợt tĩnh điện đến và đi.

"Tôi chỉ cần tìm được tần số đúng," anh ấy nói.

Tôi thở dài. "Được thôi. Chẳng như chúng ta sẽ đi đâu."

Bên cạnh tôi, Marina nhìn chăm chú vào Thánh đường qua cửa sổ của Skimmer. Vì chúng tôi đã bật đèn sáng, toàn bộ ngôi đền được chiếu sáng, hòn cốt cổ xưa gần như phát sáng.

"Đừng mất hy vọng, Six," Marina nói nhỏ. "Chúng ta sẽ tìm ra cách giải quyết vấn đề này."

Khi Adam quay nút một lần nữa, tiếng ồn tĩnh được thay thế bởi một giọng Mogadorian rống rã. Mog nói một cách súc tích, không lời vòng vo, như là đang đọc các mục trong một danh sách. Tất nhiên, tôi không hiểu một từ nào trong những gì anh ấy đang nói.

Tôi đâm khuỷu Adam. "Cậu sẽ dịch không?"

"Tôi . . ." Adam, nhìn chăm chăm vào radio như thể nó bị ám, không biết nói gì. Tôi nhanh chóng nhận ra rằng anh không muốn nói với tôi tin tức đáng chú ý đang đến qua radio.

"Tệ đến mức nào?" tôi hỏi, giữ giọng nói của tôi ổn định. "Chỉ cho tôi biết tệ đến mức nào đi."

Adam lau khoét ngạc nhiên và bắt đầu dịch run rung, "Moscow, sự chống của trọng giang. Cairo, không chống của. Tokyo, không chống của. London, sự chống của trọng giang. New Delhi, sự chống của trọng giang. Washington, D.C., không chống của. Beijing, sự chống của trọng, các giao pro tốc giữ được bản độ được nâng—"

"Đây là gì?" Tôi đánh ngắt anh ấy, mất kiên nhẫn với sự nói mãi không ngớt. "Kế hoạch tấn công của họ sao?"

"Chúng là báo cáo tình hình, Six," Adam nói, giọng điệu thấp. "Các tàu chiến đang báo cáo về việc tiến hành xâm lược. Mỗi thành phố đều có một tàu chiến lớn hậu đường cho nỗ lực chiếm đóng, và chúng không phải là duy nhất..."

"Điều đó đang xảy ra?" Marina hỏi, ngồi về phía trước. "Tôi nghĩ rằng chúng ta còn nhiều thời gian hơn."

"Hạm đội ở trên Trái đất," Adam trả lời, khuôn mặt của anh không biểu lộ.

"Tôi hỏi: 'Cái đó có ý gì về giao thức bảo tồn?' 'Bạn đã nói rằng chúng đã được dỡ bỏ tại Bắc Kinh.'"

"Giao thức bảo tồn là cách Setrakus Ra duy trì Trái Đất nguyên vẹn để chiếm đóng lâu dài. Nếu chúng được huỷ bỏ ở Bắc Kinh, điều đó có nghĩa họ đang phá hủy thành phố," Adam nói. "Sử dụng nó để gửi thông điệp đến các thành phố khác có thể gây rắc rối."

"Chúa ơi . . .," Marina thì thầm.

"Một chiếc tàu chiến đơn độc có thể phá hủy một thành phố trong vài giờ," Adam tiếp tục. "Nếu họ . . ."

Anh im lặng, một trạng thái mới trên đài radio thu hút sự chú ý của anh ấy. Anh ấy nuốt nước bọt và xoay đồng hồ cứng, giảm âm lượng trên bản tin về sự thành công của Mogadorian.

Tôi nắm lấy ông ta bằng vai. "Có chuyện gì vậy? Anh nghe thấy gì không?"

"New York . . . ," anh bắt đầu một cách u ám, kẹp chặt đầu mũi. "New York, kháng cự được hỗ trợ bởi Garde . . ."

"Đó là chúng tôi! Đó là John!"

Adam lắc đầu, hoàn thành bản dịch. "Kháng cự được hỗ trợ bởi Garde vượt qua. Xâm nhập thành công."

"Marina hỏi: "Điều đó có ý nghĩa gì?""

"Điều đó có nghĩa là họ đã chiến thắng," Adam trả lời một cách u ám. "Họ đã chinh phục New York City."

Họ đã chiến thắng. Cụm từ lặp đi lặp lại trong tâm trí tôi.

Họ đang chiếm đóng và chúng ta đang bị mắc kẹt ở đây.

Vì tôi không có mục tiêu tốt hơn, tôi đâm vào bảng điều khiển nơi âm thanh u ám của sự tiến triển của Mogadorian vang vọng. Tia lửa bắn ra từ bảng điều khiển và Adam nhảy ra khỏi ghế lái, bất ngờ. Marina đứng dậy và cố ôm lấy tôi, nhưng tôi lảng đi ra.

"Sáu!" cô gào sau lưng tôi khi tôi nhảy ra khỏi buồng lái. "Chưa hết!"

Tôi đứng trên chiếc Skimmer của chúng tôi cảm thấy giận dữ đang bùng cháy bên trong, nhưng không có nơi nào để thể hiện nó. Tôi nhìn về Phế-tích, được tắm trong ánh sáng. Nơi này được cho là sự cứu rỗi của chúng tôi. Chuyển đi của chúng tôi xuống đây không thay đổi bất cứ điều gì. Nó gần như đã khiến chúng tôi chết và bây giờ chúng tôi đã rời khỏi cuộc chiến. Bao nhiêu người đang chết vì chúng tôi không ở đó để giúp John cứu New York?

Tôi cảm thấy ngứa ở phía sau cổ. Có người đang nhìn tôi. Tôi quay lại, ánh mắt tôi trôi dạt đến đường băng và các tàu khác. Phiri Dun-Ra tỉnh giấc, buộc ở ngay chỗ chúng tôi để lại cô ấy.

Cô ấy nở nụ cười với tôi.

CHƯƠNG BẢY

KHI ELLA NÓI, MỘT CÚ SỐC LAN QUEO QUA TOI. BẤT NGỜ, TOI CÓ THỂ DI CHUYỂN LẠI. TOI NHẢY DỪNG LÊN TỪ BÀN PHẪU THUẬT VÀ CỐ TÌNH ĐỨNG GIỮA CÁC BÁC SĨ MỘC QUẦY XUNG QUANH ELLA.

Bàn tay tôi đi qua chúng như các linh hồn. Chúng được động lạnh trong không gian, không chuyển động, như một khoảnh khắc trước mặt tôi. Tôi cần nhắc nhở bản thân rằng tất cả những điều này đang diễn ra trong đầu tôi, hoặc đầu của Ella, hoặc ở đâu đó ở giữa. Trong giấc mơ của chúng ta.

“Đừng lo lắng về họ,” Ella nói. Cô ấy ngồi dậy, đi qua máy lọc chất nhầy đang gắn vào ngực cô, sau đó đi qua Mogs khi cô nhảy xuống từ bàn mổ. “Tôi thậm chí còn không cảm nhận được họ đang làm gì với tôi.”

“Ella . . .” Tôi thậm chí không biết nên bắt đầu từ đâu. Xin lỗi vì để bạn bị bắt cóc ở Chicago, xin lỗi vì không cứu bạn ở New York . . .

Cô ấy ôm tôi, gương mặt nhỏ của cô ấy nằm sát vào ngực tôi. Ít nhất điều đó cảm giác thật sự.

“Không sao đâu, John,” cô ấy nói. Giọng cô ấy hầu như bình tĩnh, giống như người đã chấp nhận số phận của mình. “Đó không phải là lỗi của anh.”

Có Ella mà tôi đang ôm và rồi có Ella đóng băng trong thời gian, vẫn bị găm xuống bàn mổ dưới các máy móc Mogadorian, bao quanh bởi kẻ thù. Tôi không thể không nhìn qua Ella trong vòng tay tôi và nhìn vào kết quả kinh hoàng của sự giam cầm Mogadorian của cô ấy. Cô ấy trông nhợt nhạt và kiệt sức, những sọc xám chạy qua mái tóc nâu đỏ của cô ấy. Đã có những tia tối xâm nhập dưới da cô ấy. Một cơn lạnh chạy qua tôi và tôi ép bản thân mình nhìn đi, nắm chặt Ella một chút.

Cái ôm kết thúc và Ella nhướn lên tôi. Phiên bản của cô ấy này gần như như tôi nhớ - đôi mắt to tròn và ngây thơ - mặc dù có vẻ mệt mỏi quanh đôi mắt cô ấy, một loại sự thông thái mệt mỏi, điều mà không có ở lần gặp cô cuối cùng. Tôi không thể tưởng tượng được cô ấy đã trải qua những gì.

"Tôi đang làm gì với bạn?" tôi hỏi, giọng điệu nhẹ nhàng.

"Setrákus Ra gọi nó là món quà của ông," Ella nói, môi cong vòn vẩn phần. Cô nhìn qua vai, theo dõi bản thân mình đang bị thí nghiệm, và ôm chầm lấy mình. "Những chất ông ta đang đổ vào tôi, tôi không chắc chúng đến từ đâu. Chúng cùng loại những gen kỳ quái mà ông ta dùng để tạo nên những chiến binh ở trong bể nước. Đó chính là các chất ông sử dụng để cải tạo một số người - bạn biết về điều đó chứ?"

Tôi gật đầu, nghĩ về Bộ trưởng Quốc phòng Sanderson và sự kháng cự ung thư tôi cảm nhận trong cơ thể ông khi tôi chữa lành ông.

"Anh ấy đang làm với em. Với chính—" Tôi vẫn do dự khi nói phần này ra to. "Với chính máu thịt của mình."

Ella gật đầu một cách buồn bã. "Lần thứ hai rồi."

Tôi nhớ cách Ella dường như mất tập trung trong trận chiến tại Liên Hợp Quốc. "Anh ta đã làm với em trước sự xuất hiện công khai lớn," tôi nói, ghép các mảnh lại với nhau. "Cho em một liều thuốc để em không thể làm hỏng khoảnh khắc của anh ta."

"Đó là sự trừng phạt vì cố trốn cùng Five. Món quà... nó làm cho tôi khó tập trung, ít nhất khi tôi tỉnh. Tôi không chắc chắn làm thế nào, nhưng anh ấy sử dụng nó để kiểm soát tôi. Điều đó có thể liên quan đến một trong những quyền năng của anh ấy. Tôi đã cố gắng tìm hiểu tất cả những gì anh ấy có thể làm, John, tôi đã cố gắng ngăn anh ấy lại, nhưng..."

Vai của Ella nhả lại. Tôi đặt nhẹ tay lên phía sau cổ cô ấy.

"Tôi nói với cô ấy rằng bạn đã làm hết mọi điều bạn có thể."

Cô nhăn mày. "Uh-huh."

Tôi nhìn cẩn thận vào máy mà Ella kết nối vào, cố ghi nhớ các chi tiết. Có lẽ nếu chúng ta bao giờ kết nối lại với Adam, anh ấy có thể giúp đỡ về cách máy hoạt động chính xác.

"Tôi nói, chỉ tay quanh phòng mổ Mogadorian đóng băng. "Anh ta không kiểm soát bạn bây giờ," Tôi nói, chỉ vào xung quanh sẽ đường công tác của Mogadorian. "Bạn đang làm điều này. Bạn vẫn đang chiến đấu với anh ta."

"Tôi đã có thể giấu điều rằng tôi có khả năng đọc suy nghĩ," Ella trả lời, ngửa lên một chút. "Mỗi khi anh ta làm tổn thương tôi, tôi tự trú trong tâm trí của mình. Tôi tập luyện. Kỹ năng Cộng thừa của tôi đang mạnh hơn. Tôi có thể cảm nhận được bạn từ dưới đó trên tàu Anubis. Tôi đã có thể mang bạn vào trong tâm trí của tôi, eh... giấc mơ của tôi? Bất kể điều gì đây là."

"Chỉ giống như ở Chicago," tôi nghĩ toa, cố gắng giải quyết vấn đề này. "Chỉ cần là lần đó, bạn cần chạm vào tôi."

"Không nữa. Tôi đoán là tôi đang trở nên mạnh mẽ hơn."

Tôi nắm chặt vai của Ella. Điều này nên là một thời khắc tự hào, cô ấy trở nên chính mình, học cách chiếm hữu một Tài năng mạnh mẽ như vậy khi còn quá trẻ. Nhưng tình hình của chúng ta quá nghiêm trọng để có bất kỳ lời chúc mừng nào thực sự.

Tôi nhìn qua phòng y tế về phía cửa, sau đó nhìn lại Ella.

"Tôi có thể xem xét xung quanh không?" Tôi hỏi. "Có thể phải không?"

Ella mỉm cười run run. "Bạn muốn đi tham quan à?"

"Có thể hữu ích khi biết về con tàu. Khi tôi đến đây và cứu bạn."

Ella cười không một chút vui vẻ, nhìn xa xa khỏi tôi. Tôi hy vọng cô ấy chưa từ bỏ hi vọng. Khả năng có vẻ xấu lúc này, nhưng tôi sẽ không để cô ấy mãi là cháu ruột của Setrákus Ra. Tôi sẽ tìm cách. Trước khi tôi kịp nói với cô ấy điều đó, Ella gật đầu.

"Tôi có thể dẫn bạn đi xung quanh. Tôi đã đi khắp con tàu này. Nếu tôi đã nhìn thấy nó, thì nó đã được lưu trữ ở đây," Ella nói, vỗ nhẹ thái dương huyệt của mình.

Chúng tôi bước ra khỏi phòng y tế và vào hành lang. Tất cả đều là tường bằng thép không gỉ được chiếu sáng bởi đèn đỏ nhạt, một nơi lạnh lẽo và kinh tế. Ella dẫn tôi qua tàu Anubis,

cho tôi xem sân quan sát, phòng điều khiển, ký túc xá, tất cả những khu vực này đều hoàn toàn trống rỗng. Tôi cố gắng ghi nhớ từng chi tiết để khi tôi tỉnh dậy có thể vẽ một bản đồ.

"Tất cả Mogs ở đâu?" Tôi hỏi cô ấy.

Hầu hết họ ở dưới thành phố. Anubis chỉ còn một số nhân viên cơ bản bây giờ.

"Vui biết thông tin."

Sau thuyền bên trong, chúng tôi dừng trước cửa sổ kính nhìn vào một phòng thí nghiệm khác. Bên trong, sàn nhà hoàn toàn được một chiếc bể chứa chất lỏng đen nhầy. Có hai cầu đạo bộ giao nhau trên bể chứa, mỗi cái được trang bị với một loạt các bảng điều khiển, thiết bị giám sát và, lạ thay, các khẩu pháo gắn trọng lực nặng. Mọc từ trong chất lỏng là hình dạng hình bầu dục mơ hồ tương tự như một quả trứng, ngoại trừ nó bị phủ bằng mốc màu tím đậm và các đường gân đen đập loạn xạ.

Tôi đặt tay lên kính phòng thí nghiệm và quay sang Ella. "Đây là nơi quỷ dữ gì vậy?"

"Tôi không biết," cô trả lời. "Anh ấy không cho tôi vào đó. Nhưng ..."

Ella nắm đầu mày và có vẻ căng thẳng trong một khoảnh khắc. Bên trong phòng thí nghiệm, hình ảnh bất ngờ hiện ra. Một nửa chục Mogs đội mặt nạ khí đứng trên các cầu cầu, im lặng vận hành những chiếc máy kỳ lạ. Đứng giữa họ là chính Setrákus Ra. Nhìn thấy anh ấy làm tôi giật mình gần kính. Tôi phải kiềm chế cảm giác muốn tấn công anh ta, nhắc nhở chính mình rằng đây không phải là thực sự.

"Đây có phải là một ký ức không?" Tôi hỏi Ella.

"Có điều gì đó tôi nhìn thấy, phải," cô trả lời. "Tôi nghĩ - tôi không biết. Nó có thể quan trọng."

Khi chúng ta đang quan sát, Setrákus Ra nâng các vòng cổ Loric mà anh ta đã đánh cắp lên đầu mình. Anh ta giữ chúng trong bàn tay dày để một khoảnh khắc, xem xét những viên ngọc Loralite màu xanh. Anh ta có một số viên - ba viên từ Garde anh ta đã giết và phần còn lại có lẽ đã bị lấy từ Garde anh ta bắt giữ tại một thời điểm nào đó. Anh ta dường như gần như

hoài niệm trong một khoảnh khắc khi anh ngắm nhìn những chiến lợi phẩm của mình.

Sau đó, anh ấy rơi chúng vào thùng chứa. Bốn cái miệng nhỏ mở ra trên quả trứng và hút vào những viên pha lê, làm tắt đi ánh sáng của chúng.

"Tôi hỏi Ella: "Đó là gì vậy?" "Tôi cảm thấy mình có thể buồn nôn ngay cả trong trạng thái mơ này. "Khi đã xảy ra chuyện này? Anh ta đang làm gì vậy?"

Ánh mắt của Setrákus Ra đột nhiên hướng về chúng tôi và anh ấy hét lên một điều gì đó. Một giây sau, anh ấy và những kẻ Mogs khác biến mất vào không khí mỏng manh.

"Đó là lúc anh ấy bắt được em đang gián điệp," Ella giải thích, cắn môi. "Em không biết anh ấy đang làm gì, John. Em xin lỗi. Mọi thứ có vẻ hơi mơ hồ."

Chúng ta tiếp tục. Cuối cùng, Ella đưa tôi đến bến neo. Đó là một khu vực rộng lớn với mái cao, được lấp đầy bởi hàng loạt Skimmers. Đó là nơi mà các đội Mogs đang khùng bố thành phố New York lần đầu tiên cất cánh.

"Ella nói, vẫy tay vào những cánh cửa sắt lớn ở cuối cảng. 'Họ lúc nào cũng đến và đi từ đó,' 'Nếu chúng mở, có thể anh sẽ vào được qua đó. Đó là nơi mà Five và tôi đã cố gắng trốn thoát.'"

Tôi ghi chú về cửa cảng ngầm. Chúng ta chỉ cần tìm ra cách để làm cho Mogs mở chúng lên. Sẽ khá dễ dàng để lên tàu nếu chúng ta có người nào đó có thể lái chúng ta lên đó.

"Tầm khoảng năm...", tôi nói, do dự, không chắc là Ella nghe được bao nhiêu. "Bạn có biết anh ấy đã làm gì không?"

Ella gặm môi, nhìn xuống sàn nhà. "Anh ấy đã giết Eight."

"Nhưng anh ta cũng cố gắng giúp em trốn," tôi nói, cảm nhận từng cử chỉ của cô ta. "Anh ấy có phải là...?"

"Bạn đang cố gắng tìm hiểu anh ta ác độc đến đâu?"

"Tôi đang tìm anh ta ngay bây giờ. Tôi đang cố gắng tìm hiểu, khi tôi tìm thấy anh ta, liệu tôi có nên giết anh ta không."

Ella nhăn mặt và bước đi, nhìn vào một vết lõm trên sàn. Tôi cho rằng đó là từ lúc cô ấy và Five cố gắng trốn thoát.

"Bạn ấy đang bối rối," cô nói sau một lúc. "Tôi không biết... Tôi không biết ông ấy sẽ làm gì. Đừng tin tưởng vào ông ấy,

John. Nhưng đừng giết ông ấy."

Tôi nhớ lần cuối Ella hút tôi vào một trạng thái mơ tưởng như vậy, vào lúc di sản của cô ấy lần đầu tiên hiện hình và không kiểm soát được. Đó là ở Chicago. Lần đó, cô ấy không đưa tôi đến vị trí hiện tại của cô ấy. Thay vào đó, chúng tôi bị mắc kẹt trong một tầm nhìn về tương lai, theo dõi Setrákus Ra cai trị nhân dân Washington trong một thế giới mà người Mogadorian đã chiến thắng cuộc chiến.

"Anh ta làm gì chúng ta không biết sao?" Tôi hỏi, nắm chặt nắm đấm theo tự nhiên. "Em đã cho tôi thấy. Người Điệp viên Quốc tế làm việc cho kẻ thù. Anh ấy bắt được Sáu và Sam..."

Tôi lặng im, không muốn lại khai quật ký ức chứng kiến cái chết của bạn bè tôi. Tôi không muốn nhớ lại lời tiên đoán định mệnh rằng chúng ta sẽ thất bại. Ella lắc đầu. Cô mở miệng, và đột nhiên tôi nhận ra có một điều lớn cô ấy đang giấu tôi.

"Tương lai đó không còn tồn tại nữa, John", cô nói sau một khoảng tạm nhiều. "Các tầm nhìn của tôi... chúng không giống như những cơn ác mộng mà Setrákus Ra từng gây ra cho các anh. Và chúng không phải là những lời tiên tri. Chúng ta không bị ràng buộc bởi chúng, như Eight từng nghĩ. Chúng chỉ là linh cảm. Những khả năng."

"Làm sao bạn biết điều đó?"

Ella nghĩ một chút. "Tôi không chắc. Làm sao bạn biết cách tạo ra quả cầu lửa? Bạn chỉ cần làm thôi. Đó là bản năng."

Tôi đi một bước về phía cô ấy. "Vậy cái hình ảnh về D.C., nơi mà mọi người đều chết và cô ấy là...?"

"Tôi không thể nhìn thấy nó nữa. Có điều gì đó trong hiện tại đã thay đổi điều gì sẽ xảy ra."

"Nếu đó là một Di sản giống như Lumen của tôi..." Đôi mắt tôi mở to khi tôi cân nhắc các khả năng. "Bây giờ anh có thể kiểm soát những hình ảnh đó không? Anh có thể nhìn vào tương lai theo ý muốn không?"

Chân mày của Ella nhăn lại, như cô ấy không chắc chắn phải làm sao để mô tả những gì cô ấy đã thấy. "Tôi không thể kiểm soát chính xác nó. Những tầm nhìn... chúng không đáng tin cậy. Tôi không biết đó có phải là do tôi, vì tôi chỉ đang học hỏi hay do

tương lai quá không ổn định. Dù sao đi nữa, tôi đã dành rất nhiều thời gian để tìm kiếm trong chúng..."

Bây giờ tôi biết tại sao Ella trông mệt mỏi đến vậy, ngay cả trong không gian mơ này, tại sao cô ấy đột ngột trở nên khôn ngoan hơn tuổi thật của mình. Cô ấy đã đề cập trước đó về việc cô ấy đã dành bao nhiêu thời gian để trốn trong sự an toàn của tâm trí của mình. Tôi tự hỏi bao nhiêu thời gian đó đã dành để đấu tranh với những tưởng tượng về tương lai. Phải chăng nó đã làm cô ấy đau đớn khi phải lựa chọn từng khả năng đó.

"Tôi đã tìm kiếm cái gì vậy?" tôi hỏi cô ấy.

Ella do dự, tránh ánh mắt của tôi. "Tôi muốn... Tôi muốn xem liệu có một tương lai nơi tôi chết."

"Ella, không," tôi nói, giọng điệu của tôi cắt cù. Số Năm đã nói với tôi về chiếc Loric Charm bị bóp méo mà Setrákus Ra đã sử dụng trên chính mình và Ella, cái mà khiến họ bị kết nối với nhau nên chúng ta sẽ phải giết cô ấy để đạt được anh ta. "Chúng ta sẽ tìm cách phá vỡ bùa charm. Phải có một điểm yếu nào đó."

Ella gạt đầu, không tin tôi. Hoặc có thể đã biết rằng tôi sai.

"Tôi không đặt bản thân trước cả thế giới, John. Tôi muốn thấy một tương lai nơi Setrákus Ra bị giết, bất kể hậu quả là gì." Bây giờ cô nhìn thẳng vào tôi, lửa cháy trong đôi mắt. "Tôi muốn thấy một tương lai nơi có người dám làm những gì cần phải làm."

Tôi nuốt nước bọt. Tôi không chắc liệu tôi có thật sự muốn biết chi tiết về những thứ Ella nhìn thấy hay không, nhưng tôi không thể ngừng hỏi.

"Anh thấy gì... anh thấy gì?"

"Nhiều điều," Ella nói, làm dịu đi. Cô ấy chuyển tới ánh mắt xa xăm khi cô ấy cố giải thích cảm giác nhìn thấy tương lai là như thế nào. "Những hình ảnh bắt đầu mờ mịt như những khả năng. Có hàng triệu hình ảnh, tôi nghĩ vậy. Một số trong số chúng rõ ràng hơn những hình ảnh khác — đó là những hình ảnh mà tôi có thể thấy. Những hình ảnh dường như . . . Tôi không biết. Có thể? Nhưng điều đó cũng không đảm bảo. Bạn nhớ cái tương lai chúng ta đã thấy ở Chicago. Nó cảm thấy thực sự, không thể tránh khỏi, rõ ràng như ban ngày. Bây giờ, nó

hoàn toàn biến mất. Tương lai đã thay đổi quá nhiều. Và nó tiếp tục thay đổi."

Đầu tôi đau. Tôi cảm thấy mệt mỏi chỉ khi nghe Ella nói. Chúng ta cần một Cêpan, người có thể giúp cô ấy kiểm soát những Nguồn lực tinh thần này trước khi chúng làm cô ấy điên cuồng. Ít nhất là chúng ta đã tránh được tương lai u ám mà tôi chứng kiến. Nhưng chúng ta đã đổi điều gì cho nó?

"Ella, bạn có thấy mình chết không?"

Cô ấy do dự, và một cơn ác mộng quẩn chặt trong dạ dày của tôi.

"Vâng," cô ấy nói. Cơ thể cô run và tôi nhận ra rằng đó là do cố nén nước mắt. Tôi ngồi xổm xuống phía trước cô và đặt tay lên vai cô.

"Điều đó sẽ không xảy ra," tôi khẳng định, giọng điệu mạnh mẽ nhất có thể. "Chúng ta sẽ thay đổi tương lai."

"Nhưng chúng ta thắng, John."

Ella nắm lấy tay tôi. Nước mắt chảy dài trên khóe má của cô ấy. Tôi nhận ra một điều, cách cô ấy nhìn tôi, cách cô ấy nắm chặt tay tôi. Ella không đang tự thương hại bản thân cô ấy.

Cô ấy đang thấy tiếc cho tôi.

"Cậu sẽ đau lắm, John," cô ấy nói, giọng cô ấy nghẹn ngào. "Cậu phải mạnh mẽ lên."

"Đó là tôi?" Tôi không tin. "Liệu tôi có phải là người mà—?"

Tôi không thể hoàn thành câu hỏi. Tôi rút tay khỏi Ella. Tôi sẽ không bao giờ làm hại cô ấy, ngay cả khi điều đó có nghĩa là kết thúc cuộc chiến này.

"Phải có cách khác," tôi nói. "Sử dụng sức mạnh di sản của bạn và tìm cho chúng ta một tương lai tốt hơn."

Ella lắc đầu. "Anh không hiểu—"

Trong một thoáng chốc, Ella đã thay đổi. Cô ấy trông giống như cô gái nằm sự bệ cấp cơ, chất nhầy đen cuốn theo con đường dưới da cô ấy. Cô ấy cố gắng tập trung vào tôi. Cả cặp neo của chúng ta trở nên mờ nhạt và bắt đầu tan chảy đi.

"Ella? Đang diễn ra chuyện gì?"

"Cô ấy nói, 'Anubis đang di chuyển ra khỏi phạm vi,' nhắm chặt mắt lại, cố gắng tăng cường kết nối tâm linh của chúng ta."

"Tôi sẽ mất bạn. Nhanh lên! Còn một điều bạn phải nhìn thấy nữa!"

Ella vỗ lấy tay tôi và rồi chúng tôi đang chạy về phía lối vào bên đầu. Chúng tôi bước qua nó và—

Đất đá nghiền dưới gót chân tôi. Ánh nắng mặt trời nóng chảy xuống sau cổ tôi, không khí ẩm ướt và nhầy. Rất mơ hồ khi đột ngột bị chuyển từ sự u ám tĩnh khôi của quốc Anubis vào cái nóng của rừng nhiệt đới, màu xanh tươi sắc sỡ từ tất cả các phía, và những chú chim nhiệt đới hót liên hồi. Tôi đang đứng trên cái gì đó nhìn qua có vẻ là một đường băng được cắt vào trong rừng. Bề mặt của một vài chiếc tàu Skimmers Người Mogadorian được trang bị giáp đen phản chiếu ánh nắng chiều sáng rực rỡ.

Ánh mắt tôi được vẽ vào kim tự tháp đá vôi đứng vài mét xa từ đường băng, tất cả trang thiết bị Mog dường như được đặt ở một khoảng cách an toàn từ cấu trúc cổ đại. Bản năng của tôi nhận ra ngay ngôi đền, mặc dù tôi chưa bao giờ thực sự thấy nó trước đây. Có lẽ chỉ là trí tưởng tượng của tôi, nhưng cảm giác như có điều gì đó đang gọi tôi từ bên trong kiến trúc Maya hàng thế kỷ trước. Tôi cảm thấy an toàn ở đây.

"Đây là Nơi Thánh Thể," tôi nói, giọng điệu nhẹ nhàng và trang nghiêm.

"Ella nói," và tôi nhận ra rằng cô ấy cũng đang ngăm nhìn ngôi đền.

"Sáu, Marina và Adam . . ." Tôi ngưng lại, nhận ra rằng Ella chưa bao giờ gặp đồng minh của chúng ta từ Mogadorian. "Adam là một—"

"Tôi biết anh ta là ai," Ella nói, giọng điệu của cô không tiết lộ điều gì. "Chúng ta sẽ gặp nhau sớm thôi."

"Được, họ mới ở đây," tôi tiếp tục, nhìn xung quanh tìm dấu vết của bạn bè chúng ta. "Họ có lẽ đã đi về phía sau bây giờ. Bạn sẽ cho tôi xem họ đã làm gì để trao cho con người Kỹ năng đặc biệt không?"

"Đây không phải là quá khứ hay hiện tại, John. Chúng ta đang ở tương lai. Một tương lai mà tôi có thể nhìn rất rõ ràng."

Tôi nên biết điều đó vì mặt trời đã mọc. Tôi quay lại nhìn Ella, cảm nhận rằng cô ấy không mang tin tốt đến cho tôi khi đưa tôi đến đây.

"Tại sao anh/chị lại cho tôi xem điều này?"

"Bởi vì điều đó."

Ella chỉ vào bầu trời phía bắc của Đền lễ. Ở đó, giống như một đám mây bão cuộn qua bầu trời xanh và không mây, có con tàu chiến Anubis, từ từ trôi về phía đền thờ. Đôi chân của tôi giật mình, phản xạ vẫn còn nhức nhối để chạy vào bất kỳ nơi nào sau khi tôi vừa sống sót sau vụ bắn phá ở New York. Tôi ép bản thân phải ngồi yên và quan sát con tàu chiến đến gần.

"Khi nào?" tôi hỏi Ella. "Khi nào sẽ xảy ra điều này?"

Trước khi Ella có thể trả lời, hình dạng của cô ấy biến dạng, trở nên tái và đầy mạch đen. Cảnh quan chớp nhoáng, rừng rậm đột nhiên chồng lấn với phòng mổ Anubis và cũng là bên trong của một toa tàu điện ngầm — ba nơi này tồn tại đồng thời, như ba bức tranh trong suốt được xếp lên nhau. Trong một khoảnh khắc, tôi không thể tập trung vào bất kỳ chi tiết nào cụ thể, mọi thứ hòa quyện đến mức tôi cảm thấy mất mục đích từ thực tế. Nhưng sau đó Ella kêu lên, có lẽ từ sự thất vọng hoặc đau đớn hoặc cả hai, rừng rậm và Pháo đài lại cứng lại một lần nữa.

"Tôi nói, đang nhìn thấy vòng tối hình thành xung quanh đôi mắt của cô ấy. "Chúng ta đang trở nên quá xa cách."

"Đừng lo lắng về tôi," cô ấy trả lời vội vã. "Không quan trọng. Đây là nơi chúng ta đang đi ngay bây giờ, John. Anubis đang rời đi đến Thánh địa ngay lúc này."

Vậy Setrákus Ra sẽ đến đó...

"Ella nói: "Anh ấy sẽ đến đó vào lúc hoàng hôn. Anh ấy dừng lại ở West Virginia để tập kích sau khi để lại nhiều chiến binh ở New York, rồi..."

Ella vẫy tay về phía tàu chiến Anubis. Nó gần hơn bây giờ, bóng dài của chiến hạm nằm ngang qua những viên đá của Thánh địa.

"Anh ấy muốn gì?"

"Anh ấy muốn cái gì bên trong!" Ella hét lên. Và tuy nói lớn nhưng cô ấy dường như đang xa xôi đi. "Tôi nghĩ đó là cái anh ấy

luôn muốn! Họ mở cửa vào Nơi ẩn náu! Nó không còn được bảo vệ nữa!"

"Ở đâu—?"

Cô ta cắt lời tôi, nắm lấy cánh tay tôi. "John, hãy nghe! Sáu, những người khác, anh phải cảnh báo họ! Nói cho họ biết—"

Bàn tay của Ella đi qua tôi. Tôi lại thấy tất cả mọi thứ - Khu ổn định và tượng Anubis, Ella vịn vẹo trên bàn mổ, toa tàu điện ngầm tối tăm - rồi tất cả màu sắc hòa quyện với nhau, không có gì vững chãi để nắm bắt. Ella la to một điều gì đó về tôi, nhưng cô ấy quá xa. Những từ đó không đến được tôi.

Rồi, bóng tối.

CHƯƠNG TÁM

TÔI GIẤC NGỦ DẬY TRÊN MỘT GHẾ NHỰA CỨNG, ĐÔI CHÂN TÔI CHÂN XUỐNG KHỎI ĐẦU GHẾ. Tôi biết rằng tôi trở lại cơ thể của mình, không còn ở trong thế giới tưởng tượng của Ella nữa vì cơn đau mạnh mẽ ngay lập tức tràn qua mọi cơ bắp của tôi. Tôi nằm nghiêng, nhìn thấy ghế ngồi của tàu điện ngăm màu cam và vàng. Tôi chưa bao giờ đi trên một trong những toa tàu này, nhưng tôi đã xem đủ phim và chương trình truyền hình để nhận ra chúng ngay lập tức. Trên tường phía trên đầu tôi có một tờ rơi viết: NẾU BẠN THẤY GÌ ĐÓ, HÃY NÓI RA.

Với tiếng rên rỉ, tôi tự đứng dậy bằng một khuỷu tay. Sam ngã ngửa trên ghế hai chỗ ngồi kế bên ghế của tôi, đầu anh ta được tựa vào cửa sổ, ngủ lơ mơ. Bên ngoài cửa sổ, tôi chỉ thấy bóng tối. Chiếc tàu này đang đỗ dưới đất đầu đó, bên trong đường hầm. Các hành khách chắc hẳn đã bỏ rơi nó ở đầu đợt tấn công. Phòng ngồi trên tàu chết lặng, không di chuyển và không có sức mạnh, bằng đèn trên trần hoàn toàn tối.

Và tuy nhiên, có ánh sáng đến từ đầu đó.

Tôi ngồi dậy và nhìn xung quanh, ngay lập tức nhìn thấy một hàng điện thoại di động phân tán dọc theo hành lang chính của toa tàu. Với ứng dụng đèn pin được bật, những chiếc điện thoại hoạt động như những nến có pin. Trên băng ghế đối diện với tôi, người tỉnh táo và đang nhìn, ngồi Daniela. Đầu gối của cô đặt lên chiếc túi xách cô mang ra từ ngân hàng, điều mà có lẽ chứa đựng tiền bị đánh cắp.

"Bạn còn sống," cô ấy nói, giữ giọng điệu thấp để không làm thức dậy Sam. Tôi cũng làm như vậy, ngay cả khi Sam đang ngáy như thể anh ấy có thể ngủ qua một vụ ném bom Anubis khác.

"Tôi đã bất tỉnh bao lâu rồi?" tôi hỏi.

"Điện thoại cho biết là buổi sáng," Daniela trả lời. "Khoảng sáu giờ, tôi đoán."

Sáng sớm rồi. Tôi lắc đầu. Một đêm trọn gói đã bị lãng phí. Chúng tôi không thể tìm thấy Nine và Five, và ai biết họ đã đánh đâu đến đâu ở New York. Để làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn, tôi biết Setrakus Ra và Anubis đang hướng đến - ngay đến vị trí cuối cùng của Garde còn lại ở nơi biết đến cuối cùng. Bởi vì tôi mất liên lạc với Ella vào phút cuối, tôi không chắc chắn phải làm gì với thông tin đó, ngay cả khi tôi có thể liên lạc được với Six và những người khác. Liệu họ nên chuẩn bị để quay đầu và trở về Thiên canh tụ hội không? Hoặc liệu Ella có muốn tôi giữ họ càng xa khu vực đó càng tốt không?

Tôi cần di chuyển, làm điều gì đó hiệu quả. Nhưng cơ thể tôi vẫn cảm thấy không hoàn toàn khỏe mạnh và Sam đang ngủ say.

"Chúng ta vẫn ở trong tàu điện ngầm à?" Tôi hỏi Daniela, biết câu trả lời, nhưng muốn hiểu rõ tình hình trước khi đưa ra bất kỳ quyết định nào.

"Ừ. Rõ ràng vậy. Chúng tôi kéo bạn vào đây sau khi bạn ngất xỉu."

"Tôi ngất đi," Tôi lặp lại với vẻ mặt trối nặng. "Tôi bất tỉnh vì mệt mỏi."

"Vẫn như nhau. Dù sao, chúng tôi đều mệt mỏi sau cú đổ nát động này," Daniela tiếp tục, có lẽ cảm nhận được sự khó chịu của tôi. "Tôi ngủ gục ngay sau khi chúng ta đến đây." Daniela nhìn Sam, một nụ cười nhạt trên môi. "Chàng trai của cậu, Sam, đã chuẩn bị đứng canh, nhưng có lẽ không thành công lắm. Không sao cả. Chẳng có ai đang tìm kiếm chúng ta dưới đây đâu."

"Chưa, ít nhất là vậy," Tôi trả lời, suy nghĩ về Mogadorians trên bề mặt và tò mò về việc họ chiếm đóng New York City đến đâu rồi.

Một trong những chiếc điện thoại hết pin. Daniela cúi xuống, nhấn một vài nút, nhưng pin đã hết.

"Mọi người ngủ trước cửa hàng vì những thứ này," cô ấy nói, nâng chiếc điện thoại chết lên cho tôi kiểm tra. "Nhưng sự việc trở nên tồi tệ . . . nhiều người bỏ mọi thứ và chạy. Điều đó khiến bạn nghĩ gì về con người, người ngoại hành tinh?"

"Tôi trả lời, nhìn lại chiếc túi đựng đầy tiền mặt."

“Ừ. Tớ đoán vậy,” Daniela nói, sau đó vô tư ném điện thoại qua đầu đầu toa tàu, nơi nó đập xuống sàn và vỡ ra. Ngay cả việc điện thoại bể cũng không làm Sam bất ngờ. “Cảm giác thú vị lạ thường,” Daniela nói với tôi, mỉm cười theo hướng của tôi. “Cậu nên thử đi.”

“Tôi hỏi Daniela, ‘Cô ấy lấy tất cả điện thoại ở đâu vậy?’ và nhìn cô ấy một cách chăm chú khi cô ấy ngồi trở lại.”

Tôi vẫn chưa biết phải nghĩ gì về cô ấy. Cô ấy là một con người mang theo Thừa kế, mà chúng ta thậm chí còn chẳng có từ nào để diễn tả. Nhưng cô ấy dường như nghĩ rằng toàn bộ tình huống này chỉ là một trò đùa lớn. Tôi không thể biết được liệu cô ấy có bị rối trí như Five hay chỉ đang che đậy bằng một cơ chế phòng thủ lớn. Cô ấy đã đề cập trước đó rằng Mogs đã giết chết cha dượng cô và mẹ cô đang mất tích. Tôi biết làm thế nào—để mất đi những người thân, không biết chuyện gì xảy ra với người thân yêu của mình. Tôi có thể nói với cô ấy điều đó, ngoại trừ việc tôi không nghĩ rằng Daniela thực sự là loại người dễ mở lòng. Tôi ước rằng Sáu có mặt ở đây. Tôi cảm thấy họ sẽ hiểu nhau tốt lắm.

“Cô ấy nói: ‘Tôi thức dậy đầu tiên’, vẫy tay quanh toa tàu. ‘Đi qua tất cả các toa. Mọi người bỏ quên rất nhiều đồ.’”

“Ở ngân hàng, liệu có ai để lại toàn bộ số tiền đó không?” tôi hỏi, gật đầu nhìn túi duffel của cô ấy.

“Oh yeah, cái đó,” Daniela nói, nhìn sang một bên với vẻ tội lỗi giả tạo, nhưng không thể giữ nụ cười trên môi. “Tò mò liệu bạn có để ý đến không.”

“Tôi đã nhận thấy.”

“Vật nặng hơn bạn nghĩ,” cô ấy nói, đẩy túi bằng đầu giày bản của cô.

Tôi lau tay qua mặt, cố gắng tìm ra cách tiếp cận vấn đề này. Điều đó không phải là tôi chưa từng trộm trước đây. Tôi luôn làm điều đó vì cần thiết, tuy nhiên, không bao giờ là ngay giữa một cuộc xâm lược quy mô lớn.

“Lạ làm sao bạn có thời gian cướp ngân hàng khi bạn đang tìm kiếm mẹ của bạn.”

"Trước hết, tôi không đánh cắp nó. Ý tôi là, không phải kỹ thuật. Có vài thằng đang trốn khỏi Mogs trong ngân hàng đó. Họ mới là người cướp. Tôi chỉ tình cờ trốn vào đó để tránh đạn. Họ bị nổ súng, rồi bạn lại xuất hiện. Tôi nghĩ, tại sao phải lãng phí một cái túi dù tốt đẹp?"

Tôi nhăn mày, lắc đầu. Tôi không biết những gì Daniela nói với tôi có phải là sự thật hay không. Tôi không chắc liệu việc cô ấy kiếm được số tiền đó có quan trọng không. Tôi cần phải tìm hiểu xem người Garde mới này có phải là người mà chúng ta có thể tin tưởng không. Người mà chúng ta có thể phụ thuộc vào không.

"Thứ hai," cô tiếp tục, nghiêng về phía tôi, "mẹ tôi sẽ tức giận nếu bà ấy biết tôi bỏ lỡ một cơ hội như vậy."

Cô ấy cố giữ giọng nói bình tĩnh, nhưng một cơn run lẩn vào khi cô ấy nhắc đến mẹ cô ấy. Có lẽ thái độ này chỉ là một mặt nạ, một cách để đối phó với cách mà thế giới của cô ấy đã trở nên rối loạn trong hai mươi bốn giờ qua. Tôi hiểu điều đó. Tuy nhiên, có lẽ diện mạo của tôi quá đồng cảm, hoặc có lẽ cô ấy nhận ra tôi chú ý đến giọng nói của cô ấy run lên, vì Daniela nâng giọng và tiếp tục, nồng nhiệt hơn trước. Tôi nhận ra rằng bởi vì tôi đang cố gắng hiểu cô ấy, cô ấy cũng đang cố gắng hiểu tôi.

"Thứ ba, tôi không đăng ký nhận những siêu năng lực mà anh không biết tại sao tôi có. Và chắc chắn tôi không đăng ký để tham gia vào cuộc chiến với quân đội ngoài hành tinh của anh. Gia đình tôi cũng chẳng hề đăng ký."

"Tôi nghĩ có ai đó đã đăng ký tờ thông báo xâm lược của người ngoài hành tinh chưa?" Tôi hỏi một cách sắc bén, cố gắng và thất bại trong việc kiềm chế sự tức giận. "Không ai yêu cầu điều này. Người Loric, dân tộc của tôi, chúng tôi không yêu cầu Mogs phá hủy hành tinh quê nhà của chúng tôi. Điều này vẫn xảy ra."

Daniela gơ tay phòng thủ. "Được rồi, vậy bạn biết cảm giác này như thế nào. Tôi chỉ muốn nói rằng bạn không nên phán xét cách tôi chọn để dành thời gian trong cuộc xâm lược của người ngoài hành tinh. Tình hình thật là điên rồ."

"Tôi quá trẻ để đấu tranh khi họ tấn công Lorien," Tôi nói với cô ấy. "Nhưng bạn..."

"Oh, thôi rồi, nó đến rồi. Bài phát biểu tuyển dụng đây." Daniela bắt đầu làm một bức tranh, giọng nó cao hơn đột ngột, từng lời nói được phát âm một cách kịch tính. "Nhìn ra ngoài cửa sổ của bạn," cô trích lại. "Người Mogador đến rồi. Người Garde sẽ chiến đấu với họ. Bạn sẽ đứng lên vì Trái đất không?"

Tôi lắc đầu, bối rối. "Đó là gì vậy?"

"Đó là từ video của bạn, anh chàng. Cả câu chuyện về việc ủng hộ Garde đó. Họ phát nó trên tin tức."

Tôi lắc đầu. "Tôi thậm chí không biết bạn đang nói gì."

Daniela nghiên cứu khuôn mặt của tôi một lúc, và cuối cùng dường như hài lòng với sự bối rối của tôi. "Hử. Thực sự là chẳng phải. Đoán có lẽ là bạn chưa xem nhiều TV. Tôi? Tôi đã dính chặt vào nó khi những con tàu đầu tiên bắt đầu xuất hiện. Giống như, đột ngột chúng ta đang sống trong một trong những bộ phim xâm lược của người ngoài hành tinh. Nó khá là cool cho đến khi, hử..."

Daniela vẫy tay, bao quát không chỉ tình hình hiện tại của chúng ta đang trốn trốn dưới lòng đất, mà còn cả sự phá hủy trên toàn thành phố mà cả hai chúng ta đã trải qua. Tôi nhận ra tay cô ấy run lên một chút. Cô nhanh chóng che giấu điều này, bó gọn cánh tay chặt lại trên ngực.

"Tôi và Sam giúp một nhóm người rời khỏi Manhattan hôm qua," tôi nói với cô ấy. "Tôi tự hỏi làm sao một số người họ biết tên tôi, nhưng cảnh tượng quá hỗn loạn nên không thể hỏi. Phải không phải do thông tin trên tin tức chứ? Họ có cho tôi chiến đấu tại Liên Hợp Quốc không?"

Daniela gật đầu. "Họ đã đưa ra một số thông tin đó. Ngoại trừ khi gã trông giống Clooney biến thành quái vật ngoài hành tinh thực sự, mọi người bắt đầu hoảng sợ và máy quay bắt đầu rung lắc. Trước khi đó, bạn thường xuyên xuất hiện trên tin tức."

Tôi nghiêng đầu, không hiểu. "Ý anh là sao?"

"Có một cái video YouTube đó. Nó được đăng trên một trang web âm mưu ngu ngốc trước đó —"

"Chờ đợi - có phải là 'They Walk Among Us' không?"

Daniela nhú vai. "Nerds Walk Among Us," tôi không biết, chắc chắn. Nó bắt đầu bằng một bức ảnh của Trái Đất mà họ hoàn toàn thu nhặt từ Google images và cô gái này đang kể chuyện như thế này - 'Đây là hành tinh của chúng ta, nhưng chúng ta không đơn độc trong dải ngân hà, blah blah blah.' Cô ấy đang cố gắng nghe mình chuyên nghiệp như một bộ phim tài liệu thiên nhiên gì đó, nhưng bạn có thể thấy cô ấy cùng tuổi với chúng ta. Sao bạn lại làm khuôn mặt ngốc thế kia?"

Trong khi Daniela đang nói, tôi không thể ngăn mỉm cười ngốc nghếch trên khuôn mặt mình.

Tôi cố gắng giữ biểu hiện trung lập khi dựa về phía trước. "Còn gì xảy ra nữa không?"

"Vây là họ cho thấy một số hình ảnh của Mogadorians và nói rằng họ đã đến để nô lệ nhân loại. Những người ngoại hành hình như có thể là mấy gã trong trang điểm quái dị hoặc gì đó. Không ai đã nghĩ nghiêm một ra nếu, bạn biết mà không có một đồng UFO đe dọa các thành phố. Và sau đó, cô ấy bắt đầu nói về bạn. Có video của bạn nhảy ra khỏi ngôi nhà đang cháy mà không thể xảy ra, và sau đó có cảnh quay của bạn chữa lành khuôn mặt bị bỏng của một điệp viên FBI và... Ồ, nó khá mờ nhạt nhưng các hiệu ứng đặc biệt phải rất tốt mới có thể là giả."

"Cô ấy nói gì về tôi?"

Daniela nhếch môi, nhìn tôi. "Cô ấy nói rằng tên bạn là John Smith. Rằng bạn là một người Garde. Rằng bạn đã được gửi đến hành tinh của chúng tôi để chiến đấu với những người ngoại hành tinh này. Và bây giờ, bạn cần sự giúp đỡ của chúng tôi."

Đó là điều mà Daniela đã trích dẫn trước đó. Ấn tượng tồi tệ của cô ấy đều được định rằng là Sarah. Tôi ngồi lại, suy nghĩ về video mà Sarah và Mark đã làm, đóng góp của họ từ bên lề. Mặc dù cô ấy đang chế nhạo nó, video dường như đã tạo ấn tượng sâu sắc trên Daniela. Cô ấy có thể trích dẫn nó mà không cần nhìn. Chết tiệt, những người sống sót mà chúng tôi gặp phải trên đường phố nhất định đã xem nó. Họ tin tưởng tôi. Họ sẵn sàng đứng lên và chiến đấu. Nhưng liệu tất cả đã quá ít và quá muộn chưa?

Tôi nhìn mặt một cách không tự chủ, nghĩ lớn tiếng. "Cả cuộc đời tôi đã dành để trốn tránh những kẻ Mogadorian đang săn đuổi tôi ở trên Trái Đất. Trở nên mạnh mẽ hơn. Tập luyện. Cuộc chiến luôn được đánh trong bí mật. Chúng tôi đang bắt đầu kết giao với đồng minh, tìm hiểu vấn đề. Tôi tự hỏi nếu chúng tôi đã công khai sớm hơn, chúng ta đã cứu được bao nhiêu mạng sống nếu New York đã sẵn sàng cho một cuộc tấn công như thế này?"

"Nah," Daniela nói, từ chối ý tưởng này bằng một cử chỉ vẫy tay của cô. "Không ai tin cái đồ đó ngay cả một tuần trước. Không có người trên CNN gào thét về các phi thuyền xuất hiện trên New York. Ý tôi là, bạn cần cuộc tranh cãi của Liên Hợp Quốc mới thật sự được thăm thía. Trước đó, những người làm tin tức đều tranh luận liệu đó có phải là một trò lừa, một chiêu trò lan truyền cho một bộ phim, hoặc thứ gì đó. Tôi đã thấy một bà phụ nữ trên TV nói rằng bạn là một thiên thần. Khá hài hước."

Tôi cười khần trương, cảm thấy không thực sự hài lòng. "Yeah. Hilarious."

Tôi nhận ra rằng Daniela đang cố an ủi tôi bằng cách cay độc của cô ấy. Tôi sẽ không bao giờ biết điều gì đã xảy ra nếu chúng tôi đã dành những tháng cuối cùng cố gắng làm cho cuộc chiến của chúng tôi với Mogadorians trở nên công khai. Có những con người ở mức cao liên quan đến MogPro sẽ làm cho bất kỳ nỗ lực nào để tiết lộ sự tồn tại của Mogs trở nên vô cùng khó khăn, nếu không thể thực hiện được. Tôi biết tất cả điều này, logic mà. Và tuy nhiên, tôi không thể ngăn được cảm giác rằng thảm họa mất mát người hôm qua đang trên vai tôi. Tôi nên đã làm nhiều hơn.

"Bạn bao nhiêu tuổi rồi?" Daniela hỏi.

"Mười sáu," Tôi nói với cô ấy.

"Vâng." Daniela gật đầu, như cô ấy đã biết điều này. "Bạn giống như cô gái kể chuyện trong video. Bạn có cái vẻ thông thái hơn tuổi thật sự. Và bạn trông như đã trải qua một số chuyện. Nhưng hãy nhìn kỹ hơn đi..." Cô ngưng lại, kêu một cái bằng

lười trong suy nghĩ. “Bạn nên tốt nghiệp trung học, anh. Chứ không phải cứu thế giới.”

Tôi không thể để những gì đã xảy ra ở New York chôn vùi tôi dưới cảm giác tội lỗi. Tôi cần đảm bảo không có điều tương tự xảy ra nữa. Tôi cần tìm bạn bè và tìm cách tiêu diệt Setrákus Ra, một lần và mãi mãi.

Tôi vuốt nhẹ vai và mỉm cười với Daniela, làm ra vẻ lãng đãng bằng cách nhún vai. “Phải có người làm chứ.”

Daniela mỉm cười trong một giây, sau đó bắt gặp mình và nhìn sang bên kia. Trong một giây đó, tôi nghĩ cô ấy có thể tự nguyện tham gia vào cuộc chiến. Tôi không thể buộc cô ấy ở lại với chúng tôi sau khi chúng tôi ra khỏi tàu điện ngầm. Tôi chỉ có thể tin rằng cô ấy, và những người con người khác ở ngoài kia, đã phát triển Tài năng của họ vì một lý do nào đó.

“Chúng ta cần phải bắt đầu di chuyển,” tôi nói.

Tôi lắc vai Sam và anh ấy ngáp tỉnh giấc. Đôi mắt của anh mờ mịt một lúc, từ từ điều chỉnh với ánh sáng màu xanh LCD của toa tàu điện ngầm.

“Vậy nên không phải mơ ác đâu,” anh thở dài, đứng dậy từ từ và căng cơ lưng. Ánh mắt anh đi lang thang qua Daniela. “Cậu quyết định ở lại à?”

Daniela nhún vai, như câu hỏi làm cô ngượng ngùng. “Anh nói về việc đưa một số người ra khỏi New York...”, cô nói với tôi.

“Vâng. Quân đội và cảnh sát đã bảo vệ cây cầu Brooklyn. Họ đang sơ tán người dân từ đó. Ít nhất là vậy, họ đã làm vậy đêm qua.”

“Tôi muốn đến đó,” Daniela trả lời, đứng dậy. Cô gái chỉnh sửa chiếc áo phong nhiễm bụi và máu. “Có lẽ tôi sẽ xem xem mẹ tôi có đến đó không.”

“Được rồi,” tôi nói. Tôi không muốn ép cô ấy tham gia. Nếu việc đó sẽ xảy ra, cô ấy phải là người quyết định. Điều đó không có nghĩa là chúng ta không nên ở cùng nhau trong thời gian tới. “Chúng ta cũng nên đi theo hướng đó.”

Sam nắm mắt mình, vẫn cố sức lượng nước vào miệng. “Cậu nghĩ rằng Sáu và Năm đã chiến đấu đến điểm sơ tán chứ?”

"Tôi nghi ngờ điều đó," tôi trả lời. "Nhưng Nine là một chàng trai lớn, anh ấy có thể tự lo cho bản thân mình trong một thời gian dài. Ưu tiên đã thay đổi. Tôi thực sự cần liên lạc với Six. Nếu có điểm sơ tán nào có điện thoại hoạt động, tôi nghĩ đó sẽ là nơi đó." Tôi quay sang Daniela. "Em có thể dẫn chúng tôi ra khỏi đây không?"

Daniela gật đầu. "Chỉ có một cách để đi khi các đoạn đường trên phố bị sụp. Chúng ta đi theo các đoạn đường trong một vài trạm nữa, chúng ta sẽ đến gần cầu."

"Đợi chút. Lúc nào mà ưu tiên thay đổi trong khi chúng ta đang ngủ ở đây?" Sam hỏi.

Tôi nói với Sam cách mà Ella đã liên lạc với tôi bằng tư duy từ tù của mình trên tàu Anubis, giải thích rằng Setrákus Ra đang trên đường đến Thiên đàng. Daniela nghe lén, đôi mắt to mắt tròn nhìn tôi, miệng hơi mở ra. Khi tôi kết thúc việc mô tả về cảnh giấc mơ, những dự đoán và những di tích lịch sử của Lorien đang trong tình trạng nguy hiểm, cô ấy lắc đầu với sự ngạc nhiên hoàn toàn.

"Cuộc sống của tôi đã trở nên quá kỳ lạ," cô nói, đi dọc theo toa tàu hướng ra cửa ra.

"Ừ, " Sam gọi theo sau cô. "Bạn đã quên túi của mình!"

Daniela liếc qua vai. Sau đó, cô nhìn tôi. Tôi không biết cô ấy muốn được phép hay cô ấy đang thách thức tôi ngăn cản cô ấy. Khi tôi không nói gì, cô ấy quay lại và nhắc chiếc túi nặng bằng một tiếng rống.

"Dùng sức mạnh tư duy của bạn," tôi nói nhàn nhạt. "Đó là cách luyện tập tốt."

Daniela nhìn tôi một lúc, sau đó gật đầu và mỉm cười. Cô tập trung và làm túi nổi trước mặt cô.

"Có gì ở đó vậy?" Sam hỏi.

"Quỹ học phí đại học của tôi," cô trả lời.

Sam nhìn tôi một cái nhìn. Tôi chỉ nhún vai.

Khi Daniela đến cuối xe, cô ấy đưa túi lên và mở cánh cửa kim loại với tiếng lạch cạch. Cô ấy bước lên cầu nổi nổi đến xe tiếp theo. Sam và tôi theo sau cách mấy bước chân.

"Whoa, whoa," Daniela nói, những từ của cô không hướng về chúng tôi. Cái túi duffle của cô bay về phía toa xe điện ngầm của chúng tôi, Sam và tôi đều phải nhảy sang một bên. Daniela sử dụng siêu năng lực để trượt túi dưới một băng ghế, như cô đang cố gắng giấu nó. Một giây sau, cô bước lùi qua cửa, đưa tay lên đầu hàng. Ngay lập tức, cơ bắp của tôi căng trở. Tôi nghĩ rằng chúng tôi an toàn dưới đây trong hầm.

Nhưng chúng ta không đơn độc.

Một khẩu súng máy được gắn thêm đèn pin được nhắm thẳng vào mặt Daniela. Một hình dạng bóng tối, phủ đầy thiết bị công kênh và áo giáp cơ thể, từ từ tiến vào toa xe lửa của chúng tôi, làm Daniela phải lui về. Quá muộn, tôi nhận thấy những tia đèn pin ở toa xe kế bên - ít nhất là mười hai tia đèn, có thể nhiều hơn. Một tia sáng halogen thứ hai chiếu thẳng vào mặt tôi, một tay súng thứ hai lên toa xe của chúng tôi. Mà không cần suy nghĩ, tôi kích hoạt Lumen của mình, lửa trườn qua hai bàn tay.

"Đợi," Sam cảnh báo. "Họ không phải là Mogs."

Tôi nghe tiếng kích cơ gạt đạn, có lẽ là đối phó với việc tôi tạo ra một quả cầu lửa. Hành lang xe điện ngầm hẹp, Daniela đang cản đường và ánh sáng chiếu vào mặt làm tôi khó nhìn thấy. Chắc chắn không phải điều kiện lý tưởng. Tôi có thể tước vũ khí của họ bằng siêu năng lực, nhưng tôi không muốn rủi ro để họ phóng một loạt đạn tự động ở khoảng cách gần như vậy. Tốt hơn là chờ xem tình hình sẽ ra sao.

Tôi để cho Lumen tắt, và đồng thời người lính ở phía trước hạ bóng đèn pin khỏi khuôn mặt tôi, chỉ súng xuống sàn nhà. Anh ấy đang đội mũ bảo hiểm, quân phục và kính đêm. Mặc dù vậy, tôi có thể nói anh ta chỉ lớn hơn tôi một vài năm.

"Anh là anh ấy," lính lính nói, giọng hơi sừng sốt. "John Smith."

Tôi vẫn chưa quen với việc được nhận diện nên mất một chút thời gian để trả lời. "Đúng vậy".

Chiến sĩ nhấn mạnh vào một máy trò chuyện off từ dây đai và nói vào nó. "Chúng tôi đã có anh ấy," anh ta nói, không rời mắt khỏi tôi.

Daniela dần dần tiến về phía Sam và tôi, nhìn xen kẽ giữa chúng tôi và những người lính, một số người lính khác đang nhập vào toa tàu của chúng tôi, rải rác ra, làm cho khu vực trở nên chật chội hơn. "Bạn bè của bạn à?"

"Không chắc," tôi trả lời nhỏ nhẹ.

"Đôi khi chính phủ ưa thích chúng ta, đôi khi không thích chúng ta," Sam giải thích.

"Thật tuyệt," Daniela đáp lại. "Một lúc nào đó, tôi tưởng họ đến đây để bắt tôi."

Bộ đàm của lính bắt đầu kêu rên, giọng nói quen thuộc của một người phụ nữ vang lên trong toa xe lửa. "Hãy hỏi họ một cách lịch sự, nhưng đưa họ vào," người phụ nữ ra lệnh.

Người lính khan hiếm cổ họng, nhìn chăm chăm vào chúng tôi.

"Xin vui lòng đến với chúng tôi," anh ấy nói. "Đặc vụ Walker muốn nói chuyện."

CHƯƠNG CHÍNH QUYỀN

CÁC QUÂN NHÂN ĐỨNG Ở SAU LƯNG CHÚNG TÔI ĐẨY NHANH QUA CÁC ĐƯỜNG HẦM TÀU ĐIỆN NGẦM, RA KHỎI GA GẦN NHẤT VÀ CUỐI CÙNG LÀ RA ÁNH SÁNG MẶT TRỜI. HỌ LUÔN Ở GẦN CHÚNG TÔI NHƯ MỘT NHÂN SẴN CỨ QUANH CHÚNG TÔI, MỘT LỚP BAO VÂY, ĐỐI XỬ VỚI CHÚNG TÔI NHƯ CÔNG AN BÍ MẬT ĐỐI VỚI TỔNG THỐNG. TÔI ĐỂ BẢ NÓI NHỮNG TÔI ĐƯỢC ĐẨY NHANH QUA, BIẾT RẰNG TÔI CÓ THỂ DỄ DÀNG XÔ LÙI QUA HỌ KHI CÓ DẤU HIỆU ĐẦU TIÊN CỦA VẤN ĐỀ. CHÚNG TÔI KHÔNG GẶP BẤT KỲ ĐỘI PATROL Mogadorian NÀO TRÊN ĐƯỜNG TRỞ LẠI XE CỨU THƯƠNG BỌN HỌ, VÀ KHÁ NHANH CHÓNG CHÚNG TÔI ĐANG LẮC LŨ TRÊN NHỮNG CON ĐƯỜNG ĐẦY ĐÁM VỠ CỦA TÒA NHÀ, TÀI SẢN HẬU QUẢ CỦA CUỘC BẮN PHÁ TÊN LÀ Anubis ĐÊM QUA.

Chúng tôi nhanh chóng và không gặp sự cố nào đến được cầu Brooklyn. Ở bên phía Manhattan, quân đội đã thiết lập một trạm kiểm soát được trang bị vũ khí nặng - binh sĩ cầm súng máy gắn trên xe quan sát đường phố từ sau hàng chắn túi cát. Phía sau họ, ba hàng xe tăng được đậu 6 chiếc ngang trên cầu, các ngàm vũ khí có lò đạn được hướng lên trời. Các trục thăng chở đầy tên lửa hoạt động trên bầu trời và một số chiếc thuyền có vẻ cơ bắp sẵn sàng trên sông. Nếu Mogadorians cố tình xâm nhập Brooklyn, họ nhất định sẽ gặp phải sự chống cự.

"Tôi đã phải đánh nhiều lần chưa?" Tôi hỏi người lính lái chiếc Humvee của chúng tôi khi chúng tôi được vẫy qua trạm kiểm soát an ninh và bắt đầu từ từ trườn qua các điểm kiểm soát trên cầu.

"Không hề, ông ơi," anh ta trả lời. "Kẻ thù vẫn giữ chặt Manhattan cho đến nay. Sáng nay tàu lớn đó bay qua đầu chúng tôi mà không tấn công. Ông hỏi tôi, họ không muốn đụng độ với đám quân đội chúng ta."

"Thưa ngài," Daniela lặp lại, nhắc mày nhìn tôi và cười nhạo.

"Tôi nói, họ đang giữ Manhattan," Tôi nói, nghiêng lưng và cau mày, không hiểu tại sao Mogs không tấn công.

"Đó giống như là Setrákus Ra đang gửi một tin nhắn," Sam nói nhỏ. "Hãy nhìn xem tôi có thể làm gì."

"Nếu họ đến gần chúng ta, chúng ta sẽ sẵn sàng," lính lính nói khi nghe lớn. Nhìn qua cửa sổ, tôi nhìn thấy các xạ thủ ẩn giấu giữa các cột cao của cây cầu, ngắm phía Manhattan của cây cầu qua kính ngắm của họ.

Tôi nhìn nhau nghi ngờ với Sam. Tôi muốn tin vào cuộc trình diện sức mạnh của quân đội và lặp lại sự tự tin của người lính, nhưng tôi đã thấy được loại tàn phá mà Mogs có thể gây ra. Lý do duy nhất mà trại Brooklyn này vẫn tồn tại là vì Setrákus Ra đã cho phép nó.

Người lính đổ chiếc xe tải Humvee của chúng tôi giữa một khu phố đã được chuyển đổi thành một khu vực chuẩn bị cho quân đội. Có những lều trại gần đó, nhiều chiếc xe tải Humvee hơn và nhiều người lính sừng sỏ có vẻ lo lắng với khẩu súng. Cũng có một hàng dài người dân, nhiều người trong số họ bẩn thỉu và bị thương nhẹ, nắm chặt ít đồ đạc của họ khi họ đứng chờ đợi trong một hàng dài kiệt sức. Phía trước hàng, một số tình nguyện viên của Chiếc Sê đỏ với các tấm kẽm nhún thông tin của những người kiệt sức trước khi chỉ họ lên xe bus thành phố bị chiếm đóng.

Người dẫn đường của chúng tôi nhận ra tôi đang nhìn theo cuộc di cư chậm rãi. "Hội Chữ Thập Đỏ đang cố gắng theo dõi những người lánh nạn," người lính giải thích. "Sau đó chúng tôi sẽ sơ tán họ đến Long Island, New Jersey, bất cứ đâu. Đưa họ ra xa khỏi chiến đấu cho đến khi chúng tôi có thể chiếm lại New York."

Người lính đo thước Sam và Daniela, sau đó nhìn tôi một lần nữa. Bỗng dưng tôi nhận ra rằng người này đang tìm kiếm tôi để ra lệnh.

"Anh có muốn hai người này được sơ tán không?" lính lính hỏi, nói về hai người bạn của tôi.

"Tôi đã nói với anh ấy rồi," tôi nói, và anh ấy gật đầu, chấp nhận mà không hỏi thêm.

Daniela theo dõi những người làm công việc cứu trợ kiểm tra một cặp vợ chồng cao tuổi và giúp họ lên xe buýt. "Họ có danh sách hoặc gì đó tôi có thể kiểm tra không? Tôi đang... tìm kiếm một người nào đó."

Người lính nhún vai như thể đây không phải là lĩnh vực chuyên môn của anh ấy. "Chắc chắn. Anh có thể hỏi."

Daniela quay lại với tôi. "Tôi sẽ—"

"Đi đi," tôi nói, gật đầu. "Tôi hy vọng bạn tìm thấy cô ấy."

Daniela mỉm cười với Sam, sau đó là tôi, và bắt đầu quay đi. "Um, về việc cứu thế giới đó," cô ấy nói, do dự.

"Khi bạn sẵn sàng, hãy tới tìm tôi," tôi nói với cô ấy.

"Bạn đang giả định rằng tôi sẽ bao giờ sẵn sàng," Daniela trả lời. Cô ấy chưa nhắc đến túi xách của cô ấy chứa tiền bị đánh cắp kể từ khi nó bị bỏ quên trên tàu điện ngầm.

"Dạ, tôi là."

Daniela chần chừ thêm một chút nữa, ánh mắt khóa chặt với tôi. Sau đó, gật đầu với chính mình, cô quay người và chạy bộ qua làm phiền Tổ chức Chữ thập đỏ. Sam nhìn tôi như thể tôi điên rồ.

"Anh chỉ để cô ấy đi thôi? Một trong số ít những..." Sam liếc nhìn người lính vẫn đứng kiên nhẫn gần đó, không chắc anh nên nói bao nhiêu.

"Tôi không thể ép cô ấy tham gia cùng chúng tôi, Sam," tôi trả lời. "Nhưng điều gì đã xảy ra với cô ấy - điều gì đã xảy ra với bạn... phải có một lý do. Tôi tin rằng điều đó không phải vô nghĩa."

"Điều phối viên Walker ở đây, anh," lính lính nói, ra dấu cho Sam và tôi theo.

"Điện thoại di động đã hoạt động chưa?" Tôi hỏi anh ấy khi chúng tôi đi qua trại đang rất ồn ào. "Tôi cần gọi điện. Điều quan trọng đấy."

"Các phương pháp truyền thống vẫn tạm thời ngừng hoạt động, thưa ngài. Kẻ thù đã ngăn cản điều đó. Tuy nhiên, chúng tôi có thể có cái gì đó dùng được tại trung tâm truyền thông,"

lính lính nói, chỉ vào một lều gần đó đang nhộn nhịp với hoạt động. "Tuy nhiên, tôi được giao mang thẳng điều anh đến gặp Đặc vụ Walker. Nếu ngài cho phép."

"Nếu tôi cho phép?"

"Chúng tôi được thông tin về lịch sử của bạn với . . . khó khăn với quyền lực," lính lính nói, ngượng ngùng nhìn xem cán cầm súng trường của mình. "Chúng tôi được chỉ định không tham gia vào combat hoặc ép bạn phải làm bất cứ điều gì. Tham số nhiệm vụ chỉ giới hạn ở việc xoa dịu nhẹ nhàng, ưm tay."

Tôi lắc đầu không tin được. Không phải lâu rồi, tôi được coi là kẻ thù của nhà nước. Bây giờ, quân đội đang đối xử với tôi như một quan chức nước ngoài.

"Dạ vâng," tôi nói, quyết định không làm khó những người hướng dẫn chúng tôi. "Chỉ cho tôi hướng dẫn đến Đặc vụ Walker và giúp bạn Sam có được một chiếc điện thoại vệ tinh."

Chốc lát sau, tôi đi dọc theo bến bê tông hướng ra sông East và Manhattan. Không khí trong lành và mát mẻ, mặc dù vẫn mang một chút mùi cháy cay nồng từ Manhattan. Từ đây, tôi có cái nhìn rõ ràng về sự tàn phá mà người Mogadorian gây ra cho thành phố. Cột khói đen dựng lên trời xanh sáng, những đám cháy vẫn còn bốc lên. Có những khoảng trống trong đường chân trời của thành phố, những không gian mà tôi biết là nơi có các tòa nhà, đơn giản chỉ bị xóa sổ bởi vũ khí năng lượng mạnh mẽ của Anubis. Đôi khi, tôi có thể nhìn thấy một chiếc Skimmer đi chệch qua giữa các tòa nhà, các Mog đi tuần tra trên đường phố.

Đặc vụ Walker đứng một mình ở lan can, nhìn ra thành phố.

"Tôi tìm thấy bạn bằng cách nào?" Tôi hỏi khi tiến lại gần.

Nhà điều tra FBI từng cố gắng bắt tôi vào tù thực sự mỉm cười với tôi.

"Một số người sống sót đang kéo đến đã đề cập đã thấy bạn," Walker trả lời. "Chúng tôi đã gửi các đội ra khu vực chung. Đoán chúng tôi sẽ bắt đầu tìm kiếm ở nơi tàu chiến alpha đang thả bom nặng."

"Quyết định tốt," tôi trả lời.

"Cô vui là còn sống," cô ấy nói mạnh mẽ.

Tóc đỏ bạc phai của Walker được buộc phía sau một bím ngựa chắt chẽ. Cô wy trông mệt mỏi, có túi nặng dưới cả hai mắt. Điều đáng chú ý là cô đã đổi áo khoác FBI và bộ đồ đồng phục công sở thông thường của mình lấy chiếc áo chống đạn Kevlar và đồ quân phục, có lẽ được mượn từ đội quân lớn đang bảo vệ khu vực này. Cánh tay trái của cô đang bị bó bột, và còn một vết cắt được băng bó lúc vội trên trán.

"Anh có muốn em chữa lành chúng không?" tôi hỏi.

Nhìn theo, Walker nhìn xung quanh. Hai chúng tôi đang ở một mình trong lúc này, đứng trong công viên nhỏ ẩn dưới chân cầu Brooklyn. Hoặc chính xác hơn là một mình như có thể trong những gì đã trở thành một trại tị nạn qua đêm. Bãi cỏ dốc phía sau chúng tôi đầy rẫy những lều tự chế, người dân New York bị thương và sợ hãi chắt kín. Tôi đoán đó là những người từ chối sơ tán bởi Tổng hội Chữ thập Đỏ hoặc là quá bị thương để di chuyển. Những chiếc lều lan tỏa ra các khu vực lân cận, và tôi chắc chắn có người đang sống cư trú trong những tòa nhà căn hộ sạch sẽ bên bờ sông gần đó. Pha trộn giữa cả những người sống sót, giữ trật tự và chăm sóc những người bị thương là binh sĩ, cảnh sát và một vài nhân viên y tế, chỉ là một phần nhỏ của một lực lượng hàng ngàn người mà tôi nhìn thấy tập trung gần cây cầu. Đó về bản chất là một hỗn loạn được tổ chức.

"Những quyền lực của bạn có giới hạn sao?" Walker hỏi, đang nhìn theo khi một người phụ nữ nằm rải rác trên cỏ công viên được một bác sĩ bận rộn chăm sóc cánh tay bị bỏng nặng của cô.

"Dạ vâng. Em đã đánh họ khá mạnh ngày hôm qua," tôi trả lời, vượt nhẹ phía sau cổ tôi. "Tại sao anh hỏi vậy?"

"Bởi vì dù tôi đánh giá cao lời đề nghị, chúng tôi có hàng ngàn người bị thương ở đây, John, với thêm người điều trị đến mỗi giờ. Bạn muốn dành cả ngày của mình để điều trị người khác sao?"

Tôi nhìn ra hàng người trong công viên, nhiều người nằm ngửa trên cỏ. Rất nhiều người đang nhìn tôi. Tôi vẫn chưa thoải mái với việc này, làm gương mặt của Garde. Tôi quay lại với Walker.

"Tôi có thể," tôi nói. "Nó có thể cứu sống một số người."

Walker lắc đầu và nhìn tôi một cách nghiêm túc. “Những người bị thương nặng đang ở trong lều sàng lọc. Chúng ta có thể ghé qua sau nếu bạn muốn làm kiểu Mother Teresa. Nhưng bạn và tôi đều biết rằng có cách tốt hơn để dùng thời gian của bạn.”

Tôi không trả lời, nhưng tôi không đẩy vấn đề thêm nữa. Walker gầm rú và đi dọc theo bến, hướng về một tập đoàn lều quân đặt ở một quảng trường gần đó. Tôi nhìn nhanh một lần nữa xung quanh công viên. Băng qua cầu, mọi thứ trông khá an toàn. Nhưng ở đằng sau đây, thì hoàn toàn hỗn loạn. Những người bị thương, lính, quan chức quân sự—tôi thậm chí còn không biết nên bắt đầu từ đâu. Tôi có lẽ đã đang vượt quá khả năng của mình.

"VẬY, anh đang phụ trách ở đây à?" Tôi hỏi Walker, cố gắng xác định vị trí của mình.

Cô ấy cười "Bạn đang đùa phải không? Có các tướng lĩnh năm sao trên hiện trường đang lập kế hoạch đối phó. CIA và NSA đang ở đây, phối hợp với những người ở Washington, cố gắng hiểu được thông tin tình báo đang đến từ khắp nơi trên thế giới. Họ đã có cuộc họp qua video với Tổng thống vào chiều nay từ bất kỳ hầm ngầm nào mà Dịch vụ Bảo vệ Bí mật đã đưa ông đi. Tôi chỉ là một điều tra viên FBI, hoàn toàn không có quyền lực."

"Okay, nếu đó là trường hợp, tại sao họ lại đưa tôi đến bạn, Walker? Tại sao chúng ta lại đang nói chuyện?"

Walker dừng lại và quay lại với tôi, hai tay đặt trên hông. "Vì lịch sử của chúng ta, mối quan hệ của chúng ta -"

"Đó là cái bạn đang gọi là vậy à?"

"Tôi đã được bổ nhiệm làm người liên lạc của bạn, John. Điểm liên lạc của bạn. Mọi thông tin bạn có thể cung cấp cho chúng tôi về Mogadorians, chiến thuật của họ, cuộc xâm lược này—đều qua tôi. Tương tự như vậy với mọi yêu cầu bạn có thể đưa ra đối với lực lượng vũ trang Hoa Kỳ."

Tôi cất tiếng cười sắc bén, không chứa chút hài hước nào. Tôi tự hỏi tướng lĩnh đặt trại ở đâu. Tôi quét qua các lều gần đó, tìm kiếm một cái có vẻ quan trọng hơn so với các lều khác.

"Không có ý xúc phạm, Walker, nhưng tôi không cần bạn làm trung gian."

"Không phải quyết định của bạn," cô trả lời, tiếp tục đi dọc theo cầu tàu. "Bạn phải hiểu rằng những người đứng đầu, tức là tổng thống, các tướng của ông ấy, và những người còn lại trong nội các—họ không phải là những người của MogPro. Khi Mogs liên lạc, chúng ta gần như phải đối mặt với một cuộc đảo chính kêu gọi với bọn MogPro kêu gọi đầu hàng. May mắn thay, với Sanderson ra khỏi tầm ngắm—"

"Tôi bảo. Đã xảy ra chuyện gì với ông ấy?" Tôi hỏi. Tôi đã đánh mất dấu vết của Bộ trưởng Quốc phòng trong trận đánh với Setrákus Ra.

"Anh ấy không qua khỏi," Walker trả lời một cách u ám. "Tôi có đủ quyền lực ở Washington để loại bỏ hầu hết những quả táo thối. Những kẻ chúng ta biết."

"Vậy bạn đang nói rằng MogPro chủ yếu đã biến mất và chúng ta chỉ còn lại với . . ."

"Một chính phủ bị chia rẽ đã bị giữ hoàn toàn trong bóng tối. Cuộc xâm lược này, ý tưởng về người ngoài hành tinh từ không gian bên ngoài tấn công chúng ta, tất cả đều mới đối với họ. Họ chấp nhận rằng bạn đang chiến đấu bên phía chúng tôi. Nhưng bạn vẫn là người ngoài hành tinh."

"Tôi nói họ không tin tôi," tôi nói, không thể ngăn không được sự đắng cay trong giọng điệu của mình.

Hầu hết họ thậm chí không còn tin tưởng lẫn nhau nữa. Và dù sao, anh không nên tin tưởng họ," Walker phản đối mạnh mẽ. "Các thành viên được biết đến của MogPro đã bị bắt, giết hoặc lẫn trốn. Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta đã bắt hết chúng."

Tôi nhìn Walker một cái, lẫn mắt. "Vậy là tốt hơn cho tôi là giữ chặt cái quỹ tôi biết, phải không?"

Cô mở lòng tay của mình, rõ ràng không thực sự mong chờ tôi ôm cô. "Đúng vậy."

"Được, dưới đây là yêu cầu đầu tiên của tôi, liên lạc," tôi nói. "Anubis - đó là chiến hạm rời New York sáng nay - đang vận chuyển Setrákus Ra và đang trên đường đến Mexico -"

"Oh, tốt," Walker gián đoạn. "Họ sẽ thích điều đó. Một mối đe dọa ít hơn trong không gian hàng không Hoa Kỳ."

"Họ cần phải kích hoạt máy bay chiến đấu, máy bay tiêm kích, máy bay không người lái, bất kể họ có gì," Tôi tiếp tục. "Nó đang hướng đến một nơi quyền lực lớn, một nơi của người Loric. Tôi không chắc rằng Setrákus Ra muốn gì ở đó, nhưng tôi biết nếu hắn có được nó, thì điều đó rất tồi tệ. Chúng ta cần phải đối đầu với hắn."

Biểu cảm của Walker trở nên đen tối hơn khi tôi nói chuyện. Tôi có thể cảm nhận được rằng tôi sẽ không thích những gì cô ấy muốn nói với tôi. Cô ấy dẫn tôi rời cầu tàu, đi qua một ít cỏ dày và dừng trước một lều vải được cách ly một chút so với những lều khác.

"Cô ấy nói, 'Một cuộc tấn công trực tiếp sẽ không xảy ra'."

"Tại sao lại không chứ?"

"Trụ sở của tôi," cô ấy nói, đẩy mở nắp cửa vào. "Hãy nói chuyện bên trong."

Bên trong lều của Walker có một chiếc giường không sử dụng, một cái bàn bị rối rắm và một máy tính xách tay. Có một bản đồ của Thành phố New York với những đường viền màu đỏ xen kẽ—nếu tôi phải đoán, tôi sẽ đoán rằng đường viền đó đại diện cho con đường mà Anubis đã đi khi tấn công ngày hôm qua. Walker lấy ra một bản đồ thứ hai từ dưới bản đồ New York, bản đồ này là của toàn thế giới. Có những chữ X đen đe dọa được vẽ trên một số thành phố lớn—New York, Washington, Los Angeles và những nơi xa xôi như London, Moscow và Beijing. Có hơn hai mươi thành phố được đánh dấu theo cách này. Walker vỗ nhẹ ngón tay lên bản đồ.

"Đây là tình hình, John," cô ấy nói. "Mỗi đánh dấu là một trong những tàu chiến của họ. Anh biết cách đánh gục một trong những thứ đó không?"

Tôi lắc đầu. "Chưa. Nhưng tôi chưa thử."

"Không quân đã cố gắng ngày hôm qua. Điều đó không diễn ra tốt."

Tôi nhăn mày. "Tôi đã thấy chúng bay vào. Tôi biết chúng không làm được đâu."

"Họ đã đạt được một số thành công chống lại các tàu nhỏ, nhưng họ không thậm chí tiếp cận được gần Anubis. Không

quân đang xem xét một cuộc tấn công khác khi người Trung Quốc tham gia vào."

"Điều đó có nghĩa là gì?"

"Một vài giờ sau vụ tấn công ở New York, họ đã trở nên hấp tấp. Có lẽ họ lo lắng họ có thể bị tấn công tiếp theo. Họ ném tất cả mọi thứ ngoại trừ một quả nút vào tàu chiến ở Bắc Kinh."

"Và sao?"

"Nguy hại lên đến hàng chục nghìn người," Walker trả lời. "Tàu chiến vẫn ở trong không trung. Chúng được bảo vệ bằng cách nào đó. Các nhà khoa học Trung Quốc nói rằng đó là một loại trường điện từ. Họ chán ngấy việc rơi máy bay vào đó, nên họ đã thử nhả dù một lực lượng nhỏ trực tiếp lên tàu chiến. Những người đàn ông đó không sống sót khi va chạm với trường điện này."

Tôi nhớ đến lực địa bảo bọc xung quanh căn cứ Mogadorian tại West Virginia. Cứ sốc tôi nhận được khi chạm vào nó đã đủ để làm tôi bất tỉnh và ốm suốt vài ngày.

"Tôi đã va vào lực trường của họ trước đó," tôi nói với Walker. "Đúng nghĩa đen."

Làm sao bạn phá vỡ chúng?

Không bao giờ.

Walker nhìn tôi một cách lạnh lùng. "Và đây là lúc tôi đang lấy hết hy vọng của mình."

Tôi nhìn lại bản đồ của Walker và lắc đầu. Mỗi chấm X đen đều nhìn giống như một cuộc chiến mà tôi không biết phải đối phó như thế nào.

"Hai mươi lăm thành phố bị tấn công. Bạn có tin tức tốt nào không, Đặc vụ Walker?"

"Đó chính là điều đó," cô ấy nói. "Đây là tin vui."

Tôi nháy mắt với cô ấy.

"Một số nơi, như London và Moscow, đã gửi quân đội ra chiến đấu với Mogs. Nhưng phản ứng không giống như ở đây hay ở Bắc Kinh. Không có sự phá đánh, không có quái vật hoành hành. Dường như Mogs đang dễ dàng với họ. Và sau đó, có những nơi như Paris và Tokyo không phản kích chút nào. Những thành phố đó thực sự không bị tấn công. Các tàu chiến và tàu trinh sát

đang kiểm soát không gian, nhưng ngoài ra không có Mogs trên mặt đất. Và rồi, sáng nay, tàu chiến đó bay qua chúng ta như chúng ta không là gì cả. Có người nghĩ có lẽ họ không muốn chiến đấu. Có lẽ tất cả chỉ là một hiểu lầm lớn với người ngoài hành tinh, rằng chúng ta không nên tấn công họ trước."

"Tôi không," tôi gào.

"Tôi biết vậy. Nhưng trên khắp thế giới, những gì họ thấy—"

"Tôi nói: "Setrákus Ra đang gửi một thông điệp. Ngay cả khi Anh ta có lợi thế, Anh ta không muốn một cuộc chiến kéo dài. Anh ta muốn làm kinh hãi loài người để khuất phục chúng ta. Anh ta muốn chúng ta chịu thua."

Walker gật đầu và đi đến máy tính xách tay của cô ấy. Cô ấy nhập một loạt mật khẩu, điều không dễ dàng khi cô ấy phải nhập bằng một tay, trước khi cuối cùng mở ra một đoạn video được mã hóa.

"Anh đúng hơn anh nghĩ," Walker nói. "Không rõ là ông ấy làm thế nào để có quyền truy cập, nhưng video này xuất hiện thông qua các kênh bảo mật trong hộp thư đến riêng của Tổng thống. Các nhà lãnh đạo thế giới khác mà chúng tôi đã nói chuyện đều cho biết họ nhận được điều tương tự."

Walker nhấn vào nút play và một hình ảnh chất lượng cao của khuôn mặt Setrákus Ra xuất hiện trên màn hình. Máu tôi cứng lại khi nhìn thấy làn da trắng bệch và đôi mắt đen trống trải của hắn, vết sẹo màu tím đậm vòng quanh cổ hắn, cách hắn cười tự mãn nhìn vào camera. Đó chính là nụ cười giống hệt hắn đã mặc khi hắn quăng tôi xuống sông East. Setrákus Ra ngồi trên chiếc ghế chỉ huy trắng lệt trên tàu Anubis - tôi nhớ khi Ella đã cho tôi xem quanh chiếc tàu. Phía sau lưng hắn, Thành phố New York hiện ra qua cửa sổ từ trần đến sàn rộng lớn. Mặt trời đang mọc, thành phố vẫn chìm trong ngọn lửa. Không còn nghi ngờ nào trong tâm trí tôi rằng hắn đã chọn bối cảnh này cố ý.

"Các nhà lãnh đạo kính trọng của trái đất," Setrákus Ra bắt đầu, những lời lịch thiệp này được phát ra trong một tiếng âm âm gãy gọn, "Tôi cầu nguyện rằng thông điệp này sẽ tìm thấy ông bà mở lòng sau các sự kiện không may xảy ra tại New York và Bắc Kinh. Đúng với sự tiếc nuối lớn, và chỉ sau khi trải qua

một cuộc sát hại do khủng bố ngoại hành tinh, tôi đã sử dụng một phần nhỏ lực lượng Mogadorian có sẵn đối với nhân dân của ông bà."

"By the way, bạn là những kẻ khủng bố ngoại hành tinh," Walker nói.

"Vâng. Tôi hiểu rồi."

Setrákus Ra tiếp tục. "Mặc dù những hoàn cảnh đáng tiếc này, đề xuất của tôi về việc om sòm con người và chỉ cho họ con đường của Tiến bộ Mogadorian vẫn đứng. Tôi không phải là gì nếu không có lòng khoan dung. Trong khi lực lượng của tôi sẽ tiếp tục giữ New York City và Bắc Kinh như một lời nhắc nhở về những gì sẽ xảy ra khi những con thú thiếu đủ tôn trọng cần mạnh mẽ một bàn tay dẫn dắt dịu dàng, những thành phố khác nơi tàu chiến của tôi đặt vị trí không có gì phải sợ hãi. Với điều kiện rằng, chỉ cần tướng lãnh của tôi nhận được sự đầu hàng vô điều kiện từ những chính quyền này trong vòng 48 giờ tới."

Đầu tôi quay sang Walker. "Họ thực sự không mua cái cút này, phải không?"

Cô ấy chỉ vào màn hình. "Còn nữa đó."

"Thêm vào đó," Setrákus Ra nhấn mạnh, "Tôi tin rằng chính phủ Hoa Kỳ hiện đang ẩn náu những kẻ khủng bố Loric được biết đến với tên là Garde. Việc tiếp tục hỗ trợ những linh hồn méo mó này sẽ được coi là hành động chiến tranh mở. Họ phải được bàn giao cho tôi vào lúc đầu hàng, với mục tiêu tránh quá trình tổn kém và đau đớn khi phải loại bỏ chúng. Tôi cũng hiểu biết rằng một số con người có thể đã trải qua đột biến dưới tay của Garde, dẫn đến họ sẽ thể hiện những khả năng không tự nhiên nào đó. Những con người này phải được bàn giao cho tôi để điều trị."

"Walker hỏi tôi: "Anh ấy đang nói gì về đột biến?" "Thêm lời nói nhảm nữa sao?"

Tôi không trả lời. Thay vào đó, tôi rút xa khỏi máy tính trong khi Setrákus Ra vẫn đang nói, ánh mắt tôi chuyển hướng về Đặc vụ Walker.

"Bạn có bốn mươi tám giờ để đầu hàng, hoặc tôi sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc giải phóng nhân loại khỏi sự lãnh

đạo ngu xuẩn của bạn và giải phóng thành phố của bạn bằng vũ lực ...”

Đoạn clip dừng lại và Walker quay lại nhìn tôi. Khi cô ấy làm như vậy, tôi đã sẵn sàng một quả cầu lửa nhỏ, nâng nó trên lòng bàn tay của tôi.

"Ồi Chúa, John," cô gào lên, nghiêng đi khỏi cái nóng.

"Đó có phải lý do vì sao cô đưa tôi đến đây không?" Tôi gào lên với cô ấy, lui lại. Tôi nửa trông chờ đợi một nhóm lính bộ đội xông vào và cố gắng hạn chế tôi, vì vậy tôi đưa mắt tới lối ra của lều khi tôi di chuyển về phía đó. "Bạn bè của tôi có an toàn không?"

"Bạn nghĩ tôi đã cho bạn thấy điều đó như là một cái gì đó dùng để chuẩn bị cho một cuộc tấn công không? Bình tĩnh đi. Bạn an toàn."

Tôi nhìn Walker thêm vài giây nữa. Ở thời điểm này, tôi không còn nhiều lựa chọn ngoài việc tin cậy cô ấy, đặc biệt là khi sự lựa chọn thay thế là phải chiến đấu xuyên qua một đội quân. Nếu chính phủ muốn trao đổi tôi cho Setrákus Ra như một hành động thiện chí, có lẽ đã xảy ra từ lâu. Tôi làm tắt quả cầu lửa và nhìn Walker.

"Vâng, nó có đúng không?" Walker đòi hỏi. "Điều Setrákus Ra nói về con người biểu hiện ra khả năng không tự nhiên? Ông ấy có ý định con người đang có Nhận thức không?"

"Tôi ..."

Tôi không chắc rằng nên chia sẻ bao nhiêu với Walker. Cô ấy nói với tôi rằng tôi an toàn, nhưng không lâu trước đó cô đã đuổi theo tôi khắp đất nước. Mặc dù cô ấy khẳng định rằng MogPro đã bị đẩy xuống dưới lòng đất, vẫn còn có con người đang làm việc chống lại chúng tôi. Thậm chí, cô ấy vừa nói với tôi không tin tưởng chính phủ. Điều gì sẽ xảy ra nếu các Garde mới xuất hiện trên khắp thế giới, và nếu một kẻ phản bội như Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Sanderson đến gặp họ trước khi chúng tôi có thể? Và liệu tôi có thể tiết lộ thông tin về Sam và Daniela cho Walker không? Tôi không thể nói cô ấy bất cứ điều gì. Chưa cho đến khi tôi tự tìm ra câu trả lời.

"Tôi không biết anh ta đang nói cái quái gì, Walker," tôi nói sau một lúc. "Anh ta sẽ nói bất cứ điều gì để đạt được mục đích của mình."

Tôi nghĩ cô ấy có thể biết tôi đang giữ thông tin từ cô ấy. "Tôi biết rằng việc chấp nhận điều đó là khó khăn khi xét về quá khứ của chúng ta, nhưng tôi ủng hộ bạn," Walker nói. "Tính đến hiện tại, Hoa Kỳ cũng ủng hộ."

"Hiện tại? Điều đó có nghĩa gì?"

"Nghĩa là, không ai đặc sắc muốn đầu hàng trước tên kẻ điên đại từ hành tinh khác vừa phá hủy New York. Nhưng nếu hắn ta bắt đầu thiêu rụi thêm nhiều thành phố và chúng ta chưa tìm ra cách để chống lại thành công? Mọi thứ có thể thay đổi. Đó là lý do tại sao yêu cầu của bạn về một chiến dịch quân sự ở Mexico sẽ không xảy ra. Thứ nhất, đó là một đề xuất thất bại trước con tàu chiến. Và hai, sự hiểu biết phổ biến ngay bây giờ là chúng tôi không nên mở rõ hỗ trợ bạn."

"Tôi nói, họ đang cân trọng đấy," tôi nói, không thể giữ được sự khinh bỉ trên khuôn mặt của mình. "Trong trường hợp họ quyết định đầu hàng."

Tin từ tổng thống là tất cả các phương án hiện đều mở, đúng vậy.

"Buông xuôi không phải là một lựa chọn. Tôi đã thấy—" Tôi ngừng lại trước khi đề cập đến tầm nhìn về tương lai của Ella, suy nghĩ rằng những lời tiên tri hoạch định bởi sức mạnh của Legacy sẽ không được Walker, người thực tế đến mức cực độ, coi trọng. "Điều này sẽ không kết thúc tốt cho loài người."

"Dạ, anh và em biết điều đó, John. Nhưng khi Setrákus Ra bắt đầu giết dân dân thường và mọi thứ mà hắn muốn trao đổi chỉ là bạn và những người Garde khác? Đó là một hướng hành động mà Tổng thống sẽ buộc phải xem xét."

Tôi quay đi, mở nắp lều ra nhìn ra ngoài, tự hỏi Sam đang đâu với chiếc điện thoại vệ tinh đó. Tôi cũng muốn che giấu khuôn mặt tôi khỏi Walker, cảm thấy sự lo lắng nghẹt thở đang tràn đến. Tôi không biết phải làm gì. Nếu thời hạn của Setrákus Ra trôi qua và hắn ta bắt đầu ném bom một thành phố khác, tôi có phải chỉ để cho điều đó xảy ra không? Tôi có nên tự đầu thú

không? Trong khi đó, tôi phải làm gì với cuộc tấn công sắp xảy ra của hắn ta đối với Sanctuary? Và ông chín và ông năm, họ vẫn chưa được tìm thấy? Quá nhiều để làm.

"John?"

Chậm rãi, tôi đối diện với Walker, đảm bảo biểu cảm của tôi trung lập. Dù vậy, cô ấy phải cảm nhận được điều gì đó, vì cô ấy băng qua lều và đứng ngay trước mặt tôi. Cô ấy nắm vai tôi bằng cánh tay khỏe của mình và tôi bất ngờ đến mức tôi để cho điều đó xảy ra. Trong đôi mắt của Walker có sự sợ hãi, kết hợp với một loại quyết tâm tự sát. Tôi đã thấy ánh nhìn đó trước đây trên gương mặt của bạn bè tôi, ngay trước khi họ nhảy vào cuộc chiến chống lại những khả năng không thể.

"Bạn cần phải nói cho tôi cách thức để làm điều này," Walker nói với tôi, giọng điệu thấp và run run. "Hãy nói cho tôi cách để chiến thắng cuộc chiến này trong thời gian ít hơn bốn mươi tám giờ."

CHƯƠNG TEN

"CUỘC SỐNG NHƯ THẾ NÀO?"

Adam nhảy lên khi tôi đặt tay lên vai anh và ngả người kiểm tra tiến độ của anh. Anh cúi người trên bàn làm việc nơi Mogs đã chỉnh sửa vũ khí của họ trước những nỗ lực vô ích để đánh bại tường lửa của Sanctuary. Adam đã quét sạch mọi thứ không cần thiết của Mog trên bàn và thay thế chúng bằng một loạt các bộ phận cơ khí. Những mảnh không phù hợp đến từ các phương tiện Skimmers vô dụng đang chất bụi trên đường băng, một số từ bên trong động cơ, một số khác từ sau bảng điều khiển cảm ứng. Giữa các bộ phận của tàu vũ trụ là những vật dụng và mảnh vụn khác—pin từ một chiếc đèn halogen, một khẩu súng Mog hỏng và vỏ của một laptop. Tất cả những thứ này đã được Adam uốn cong, biến dạng hoặc đập bằng máy khi anh cố gắng thay thế ống dẫn của tàu của chúng tôi bị phá hủy bằng các bộ phận dự phòng.

"Nó như thế nào đấy?" anh trả lời, buồn rầu đặt cái súng hàn xuống anh chuẩn bị đốt cháy. "Tôi không phải là một kỹ sư, Six. Đây là thử nghiệm và lỗi. Cho đến nay, là một trăm phần trăm lỗi."

Mặt trời chỉ mới vươn lên phía trên đường viền của rừng nhiệt đới để làm khô cánh đồng, không có sự giảm bớt nào cho cái nóng ẩm ướt ở đây. Adam đã đổ mồ hôi qua áo, làn da trắng trên phần sau cổ đang chuyển sang màu hồng. Tôi để tay trên vai anh ấy cho đến khi anh ấy thở dài và quay lại nhìn tôi. Ánh mắt đen của anh ấy mờ mịt và hơi điên loạn, vòng tròn màu xám hình thành xung quanh chúng.

"Tôi nói, 'Anh không ngủ,' biết điều này là chắc chắn. Anh ta làm việc suốt đêm, tiếng đập và tiếng nguyên rửa thường xuyên làm gián đoạn khoảng thời gian nghỉ ngơi gây dựng mà tôi có được khi móc cúp dựng. Anh ta chỉ dừng lại để kiểm tra tình

trạng tê liệt của Dust, mà không có bất kỳ thay đổi. 'Có lẽ tôi không hiểu rõ về sinh học Mogadorian, nhưng tôi rất chắc rằng anh cần phải làm điều đó.'

Adam chải một ít tóc khỏi mắt mình, cố gắng tập trung vào tôi. "Ừ, Six, chúng ta ngủ. Khi nó thuận tiện."

"Tôi hỏi: 'Bạn sẽ làm gì khi tự mình đẩy mình đến cùng cực?'"

Adam nhăn mày nhìn tôi. "Hiện tại tôi cũng không cần làm gì khác," anh ấy nói, nhìn qua bộ sưu tập các mảnh vỡ trước mặt anh ấy. "Tôi hiểu bạn, Sáu. Tôi ổn. Để tôi tiếp tục làm việc."

Thật sự, tôi rất vui vì Adam rất tận tụy với công việc của mình. Dù tôi không muốn thấy anh ta làm tổn thương bản thân, nhưng chúng ta cần phải rời khỏi Mexico gấp. Vẫn chưa có tin tức gì từ John. Tôi sợ chúng ta đang bỏ lỡ cuộc chiến.

"Ít nhất ăn đi," tôi nói với anh ta, vặn mạnh một quả chuối xanh nhạt từ chùm chuối tôi mới hái từ cây gần đó và nhét nó vào tay Adam.

Anh ta cắn nhัch chuối một lúc. Tôi thực sự có thể nghe tiếng dạ dày của Adam kêu gầm khi anh ta bắt đầu bóc chuối. Thức ăn không phải là điều chúng tôi nghĩ đến để đóng gói — chúng tôi không biết điều gì sẽ xảy ra khi chúng tôi đến Sanctuary, nhưng chắc chắn là chúng tôi không dự định bị mắc kẹt. Chúng tôi không mang theo đầy đủ nguyên liệu cho một kỳ nghỉ kéo dài.

"Anh biết không, Nine có những viên đá trong ngực anh ấy, nếu bạn mút chúng, chúng sẽ cung cấp cho bạn tất cả các dưỡng chất của một bữa ăn," tôi nói với Adam, bóc chuối của tôi. "Hơi kinh tởm, đặc biệt sau khi bạn nghĩ về nơi chúng đã từng và Nine có tái sử dụng chúng bao nhiêu lần. Nhưng bây giờ, tôi thực sự ước là chúng chưa bị ném xuống cái giếng ở Tự trại."

Adam nhếch môi, nhìn qua ngôi đền. "Có lẽ cậu nên quay lại và xin lễ một cách lễ phép. Tôi chắc rằng vật thể năng lượng ấy không muốn nhữ cái hạt nước miệng của Nine."

"Có lẽ tôi nên yêu cầu nó một động cơ mới khi tôi đã ở đây."

"Không sao đâu," Adam trả lời và nuốt phần còn lại của chuối một cách vội vã. "Tôi sẽ dẫn chúng ta ra khỏi đây, Six. Đừng lo."

Tôi để một quả chuối thứ hai trên bàn và để Adam tiếp tục làm việc. Tôi băng qua đường cát cánh, đi đến nơi Marina ngồi

chấp hai chân trên cỏ, đối diện với Sanctuary. Tôi không chắc cô ấy đang thiền định hay đang cầu nguyện hay làm gì, nhưng cô ấy đã ở vị trí đó khi tôi thức dậy sáng nay và chưa di chuyển trong thời gian mà tôi đã ra rừng kiếm thức ăn.

Tôi muốn nghĩ rằng việc đường đi đến Marina của tôi đi qua chân Skimmer nơi Phiri Dun-Ra bị buộc, nhưng tôi biết rằng không phải vậy. Chúng tôi đã buộc cô ấy chặt giữa trại và tất cả đã đều giữ mắt trên cô ấy. Tôi muốn Mogadorian nói điều gì đó, để tìm lý do cho mình. Cô ấy không làm tôi thất vọng.

"Anh ấy sẽ thất bại, anh biết chứ."

"Tôi có nghe gì không?" Tôi hỏi, dừng lại và quay chậm để đối diện cô ấy. Tôi nghe thấy Phiri Dun-Ra rõ ràng.

Tù nhân Mogadorian của chúng ta cười rùng rợn với tôi, cái răng của cô ấy vẽ nét bằng máu đã khô. Đôi mắt phải của cô ấy bị sưng to. Đêm qua, tôi đã làm thế với cô ấy. Sau khi biết về cuộc xâm lược của Mogadorian, tôi đã chán nản với tiếng cười vang của cô ấy. Vì vậy, tôi đánh cô ấy. Đó không phải là khoảnh khắc tôi mừng rỡ nhất khi đánh một Mogadorian bị buộc tay, nhưng cảm giác tốt. Thực tế, tôi có lẽ sẽ làm nhiều hơn nếu Marina không kéo tôi đi. Khi tôi nhìn chăm chăm vào Phiri Dun-Ra, đôi mắt tốt của cô ấy co lại trong sự hứng thú. Nắm đấm của tôi lại cứng lên. Tôi muốn đánh mạnh vào cái gì đó. Tôi chỉ cần một lý do.

"Cô đã nghe tôi rồi, cô bé," cô trả lời, lắc đầu về phía Adam. Phiri Dun-Ra phát ra giọng nói đủ lớn để tôi chắc chắn rằng anh ấy cũng có thể nghe thấy. "Adamus Sutekh sẽ thất bại, như anh ấy luôn làm. Cô thấy không, tôi biết anh ấy lâu hơn bạn. Tôi biết anh ấy là thất vọng vĩnh viễn đối với cha mình. Đối với dân tộc chúng ta. Không có gì ngạc nhiên khi anh ấy trở thành kẻ phản bội."

Tôi nhìn qua vai tôi nhìn Adam. Anh ta giả vờ không nghe thấy Phiri Dun-Ra, nhưng tay anh đã ngừng làm việc và vai anh cứ bị co rút.

"Anh muốn bị đánh gục lại lần nữa à?" Tôi hỏi Phiri Dun-Ra, bước về phía cô ấy.

Cô ấy trông suy nghĩ một lúc, rồi tiếp tục, "Tuy nhiên, hmm... có điều gì đó chỉ mới đến với tôi. Tôi nhớ đã nghe về khả năng kỹ thuật của Adamus khi còn trẻ. Anh ta là một thiên tài với máy móc khi còn trẻ. Thật lạ là anh ấy không thể sửa được một trong những chiếc tàu này, đặc biệt là khi anh ấy có tất cả trang thiết bị đó ở đâu."

Tôi liếc nhìn lại Adam. Anh ấy đã quay lại, một biểu cảm bối rối trên khuôn mặt, nhìn chăm chú vào Phiri Dun-Ra.

"Tôi tự hỏi liệu anh ấy có đang trì hoãn cố ý không," Phiri Dun-Ra suy nghĩ. "Có lẽ bây giờ khi Tiến bộ Mogadorian đã chứng minh là không thể tránh khỏi, anh ấy nghĩ việc giữ bạn ở đây sẽ giúp anh ấy có sự ưa thích từ nhà lãnh đạo yêu quý của chúng ta, để anh ấy có thể trở về với người thật sự của mình... Hoặc có lẽ anh ấy chỉ là một kẻ hèn nhát quá sợ đối diện với những trận chiến thất bại sắp tới."

Adam di chuyển vụt qua tôi. Anh ta hạ cơ Phiri Dun-Ra và kéo đầu cô ta về phía sau. Cô ấy cố gắng cản anh ta, nhưng Adam nhanh quá.

"Chết đang đến với anh, Adamus Sutekh! Với tất cả các anh!" cô ấy kêu lên kịch liệt trước khi Adam nhét một mảnh vải vào miệng cô. Tiếp theo, anh ta bóp một mảnh băng dính rồi đập nó lên khuôn mặt của Phiri Dun-Ra. Bây giờ, hơi thở của cô ta tràn ngập trong những cơn giận dữ và hùng hổ từ mũi, người Mogadorian nhìn Adam với ánh mắt độc ác. Trên bãi cỏ phía trước Lăng mộ, Marina đã đứng dậy để nhìn cảnh này diễn ra, một nét cau mày nhỏ trên khuôn mặt cô.

Adam đứng trên Phiri Dun-Ra, răng khểnh khiu, những đường nét tối mặt anh ta. Đó là ánh nhìn giết người, một ánh nhìn mà tôi đã thấy trên gương mặt của nhiều Mogadorians, thường là ngay trước khi họ cố gắng giết tôi.

"Adam...", tôi cảnh báo.

Adam quay người lại để đối diện với tôi, cố gắng kiểm soát bản thân. Anh ta hít sâu một hơi.

"Mọi điều cô ấy nói đều là nói dối, Six," anh ta nói. "Mọi điều."

"Tôi hiểu rồi," tôi trả lời. "Chúng ta nên bịt miệng cô ấy sớm hơn."

Adam gần và quay trở lại bàn làm việc, ánh mắt hắn không còn lên thì chậm chậm đi qua tôi. Phiri Dun-Ra chắc chắn biết cách kích động hắn. Thực sự là tất cả chúng ta. Dĩ nhiên là ngoại trừ Marina. Tôi biết cô ấy đang cố tình tạo khoảng cách giữa nhóm chúng ta, nhưng điều đó sẽ không thành công. Cô ấy nghĩ tôi ngu ngốc như thế nào chứ? Tôi luôn tin lời của một Mogadorian được phép đi qua lực địa của Sanctuary hơn là một kẻ đã cố tình ném bom phá hủy chúng ta.

Với cuộc chiến kết thúc, Marina ngồi trở lại trên cỏ trước đền thờ. Tôi ngồi cạnh cô ấy, quan sát những chú chim nhiều màu sắc bay vòng tròn vui vẻ xung quanh ngôi đền cổ kính.

"Anh đã ngăn chặn anh ấy nếu anh ấy cố giết cô ấy chứ?" Marina hỏi tôi, sau một lát.

Tôi nhún vai. "Cô ấy là một người Mogadorian," tôi trả lời. "Một trong những người tồi tệ nhất mà tôi từng gặp, đó."

"Trên chiến trường là một chuyện," Marina nói. "Nhưng khi cô ấy bị trói. . . cô ấy không giống như những chiến binh mà chúng ta đã đối mặt nhiều lần. Cô ấy giống như Adam, một người được sinh ra tự nhiên. Khi tôi sử dụng sức chữa lành của mình cho anh ấy, ngăn anh ấy khỏi tan rã, tôi cảm thấy sự sống bên trong đó, không khác biệt nhiều so với chúng ta. Tôi sợ điều chúng ta có thể trở thành khi cuộc chiến này tiếp tục."

Có lẽ tôi quá mệt, và tôi chắc chắn là quá căng thẳng với tình hình hiện tại, nhưng cách Marina thể hiện bản lĩnh đạo đức của mình đang làm tôi chán ngấy. Khi tôi trả lời, giọng điệu của tôi cứng hơn là tôi muốn.

"Vậy sao? Bây giờ cô là một người theo chủ nghĩa hòa bình à? Mấy ngày trước, cô đã đâm mắt mắt Five bằng sét đá," Tôi nhắc cô. "Anh ấy giống chúng ta hơn rất nhiều so với Phiri Dun-Ra, và cả hai đều xứng đáng nhận hậu quả xấu."

"Vâng, tôi đã làm vậy," Marina trả lời, chạy tay qua những đầu cỏ sắc nhọn. "Tôi hối tiếc. Hoặc, thực ra, tôi hối tiếc vì tôi cảm thấy hối tiếc quá ít. Anh có hiểu ý tôi không, Six? Chúng ta phải cẩn thận để không biến thành họ."

"Năm người đó xứng đáng," tôi trả lời, làm êm dịu giọng đi một chút.

"Có thể," Marina thừa nhận, và cuối cùng nhìn tôi. "Tôi tự hỏi chúng ta sẽ còn lại điều gì khi mọi chuyện kết thúc, Six. Chúng ta sẽ trở nên như thế nào."

"Nếu còn cái gì của chúng ta," Tôi trả lời. "Là điều lớn lao, ở thời điểm này."

Marina mỉm cười buồn. Cô nhìn về phía Thánh địa. "Sáng sớm hôm nay, trước khi mặt trời mọc," cô nói. "Tôi đã quay lại ngôi đền, đến nơi năng lượng Loric bắt nguồn từ."

Tôi học Marina. Trong khi tôi đang ngủ, cô ấy đang leo xuống những bậc thang xoắn ốc trở lại phòng ngầm của Sanctuary. Cái giếng đá nơi Thực thể phun ra, bản đồ lấp lánh vũ trụ trên tường. Tôi ước chúng ta đã có được nhiều câu trả lời từ chỗ đó.

"Tìm thấy cái gì hữu ích không?"

Cô nhún vai. "Nó vẫn còn đó. Thực thể. Tôi có thể cảm nhận được nó, lan rộng từ bên trong Phúc Âm, mặc dù tôi không biết vì mục đích gì. Tôi vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng, sâu trong giếng. Nhưng..."

"Bạn đang hy vọng nhận được một số lời khuyên sao?"

Marina gật đầu, cười nhẹ. "Tôi hy vọng nó có thể chỉ dẫn chúng ta. Nói cho chúng ta nên làm gì tiếp theo."

Tôi không ngạc nhiên khi Thực thể sống bên trong Làn Đèn, có vẻ là nguồn của sức mạnh của chúng ta, không chịu mở cửa ra để Marina một lần nữa. Khi chúng ta lần đầu tiên gặp Thực thể, nó dường như rất hài lòng với chúng ta - vui mừng khi giác ngộ, chắc chắn, nhưng không vội vàng giúp chúng ta chiến thắng cuộc chiến chống lại Mogadorians. Tôi nhớ cái gì đó nó nói trong cuộc trò chuyện của chúng ta; rằng nó ban tặng những món quà của nó cho một loài, nó không xét xử hoặc lựa chọn phe, ngay cả trong việc bảo vệ chính nó. Tôi nghĩ rằng chúng ta đã nhận được càng nhiều sự giúp đỡ từ Thực thể như chúng ta sẽ có. Tôi giữ bản thân suy nghĩ này, không muốn làm Marina nản lòng hoặc làm rung chuyển niềm tin của cô ấy, mà dường như đang giúp cô ấy tự giữ bei, ngay cả khi điều đó dẫn cô ấy đến một số câu hỏi luân lý rợn người mà tôi thực sự không muốn suy nghĩ về.

“Tôi đã ngồi ở đây và cầu nguyện về tình hình của chúng ta,” Marina tiếp tục. “Tôi đoán là hy vọng có một dạng dấu hiệu nào đó là ngớ ngẩn. Tôi không biết phải làm gì với mình nữa.”

Trước khi tôi có thể đáp lại, một tiếng vòng quán ran cao vang phía sau chúng tôi. Ban đầu, tôi nghĩ có lẽ đó chỉ là sự cố gắng mới nhất của Adam để tạo ra một bộ dẫn mới. Tiếng ồn quá gần. Nó đến từ gần như ngay trên đầu chúng tôi. Marina cười toe toét với tôi, ánh mắt thật mở to và hào hứng. Tim tôi bắt đầu đập mạnh hơn khi tôi nhận ra điều đang xảy ra. Có lẽ lời cầu nguyện của Marina thực sự đã thành công.

"Sáu? Bạn không trả lời à?"

Cái vật đã im lặng khó chịu suốt quá lâu, tôi đã quên mất âm điệu chuông trên điện thoại vệ tinh như thế nào rồi. Tôi nhảy dậy, rút điện thoại ra từ phía sau quần. Marina đứng cùng tôi, nghiêng đầu sát vào để nghe, và Adam chạy đến để tham gia cùng chúng tôi. Tôi có thể cảm nhận Phiri Dun-Ra đang nhìn chúng tôi, nhưng tôi ngoại tâm.

"John?"

Có một cơn nhiễu sóng khi điện thoại vệ tinh thiết lập kết nối, một giọng quen thuộc vang lên giữa những tiếng kêu rên của nhiễu loạn.

"Sáu? Đó là Sam!"

Một nụ cười tươi rói rải trên khuôn mặt tôi. Tôi có thể nghe thấy sự nhẹ nhõm trong giọng điệu của Sam khi tôi trả lời điện thoại.

"Sam!" Giọng nói của tôi bị vỡ một chút. Tôi hy vọng anh ấy không nghe thấy điều đó qua cuộc gọi âm âm của chúng tôi. Thực ra, tôi không quan tâm. Marina nắm cánh tay tôi, mỉm cười rộng hơn. "Bạn ổn chứ?" Tôi hỏi Sam, những từ như câu hỏi và một nửa là thán phục.

"Tôi ổn!" anh la hét.

"Và John sao?"

"John cũng đang ở trại quân đội ở Brooklyn. Họ cho chúng tôi mượn hai chiếc điện thoại vệ tinh và John đang nói chuyện với Sarah qua cái kia."

Tôi hẳn là hứng lên và không kìm được việc lăn mắt một chút. "Tất nhiên rồi."

"Ở đâu cả nhà vậy? Mọi người đều ổn chứ?" Sam hỏi. "Mọi thứ đã trở nên rồi rắm."

"Mọi người đều ổn, nhưng—"

Trước khi tôi kể cho Sam về tình cảnh của chúng ta, anh ấy ngắt lời. "Có gì xảy ra ở dưới đó không, Six? Khi bạn ở Sanctuary? Như là, ví dụ, bạn đã nhấn một nút cho di sản gì đó chứ?"

"Không có nút nào cả," tôi nói, đổi ánh nhìn với Marina. "Chúng ta gặp nhau, tôi không biết—"

"Chính Lorien," Marina nói.

"Tôi nói với Sam: 'Chúng tôi đã gặp một Thực thể'. 'Nó nói một số điều bí ẩn, cảm ơn chúng tôi vì đã đánh thức nó và sau đó, ưm. . .'"

"Phân phối ra khắp trái đất," Marina hoàn tất cho tôi.

"Ồ, chào Marina," Sam nói lơ đãng. "Nghe này, tớ nghĩ Entity của cậu có thể đã, ờ, lan rộng vào tớ."

"Ý nghĩa của điều đó là gì, Sam?"

"Tôi có Thừa kế," Sam trả lời. Giọng cậu ấy tràn đầy sự hứng thú và tự hào đến mức không thể không tưởng tượng được Sam đang căng ngực một chút, trông giống như lúc cậu ấy và tôi hôn nhau lần đầu. "Thôi, chỉ là siêu năng lực. Đó luôn là cái đầu tiên phải không?"

"Tớ có Tài năng di truyền?" Tớ kêu lên, nhìn chăm chăm vào những người khác. Bàn tay của Marina siết chặt trên cánh tay tớ, và cô quay sang nhìn Khu bảo tồn. Trong khi đó, khuôn mặt của Adam trở nên suy tư khi anh nhìn xuống đôi tay của mình, có lẽ đang tự hỏi những diễn biến này nói gì về Tài năng di truyền của chính mình.

"Và tôi không phải là người duy nhất," Sam tiếp tục. "Chúng tôi gặp một cô gái khác ở New York ngẫu nhiên cũng có được sức mạnh. Ai biết có bao nhiêu Garde mới đang tồn tại."

Tôi lắc đầu, cố gắng tiêu hóa tất cả thông tin này. Tôi thấy mình đang nhìn chăm chăm vào Sanctuary, suy nghĩ về Entity ẩn trong đó.

"Nó đã hoạt động," tôi nói nhỏ. "Nó thực sự đã hoạt động."

Marina đối diện tôi, nước mắt trong mắt. "Chúng ta đã về nhà, Six," cô ấy nói. "Chúng ta đã đưa Lorien đến đây. Chúng ta đã thay đổi thế giới."

Mọi thứ nghe có vẻ tốt, nhưng tôi chưa sẵn sàng để ăn mừng ngay bây giờ. Chúng ta vẫn bị mắc kẹt tại Mexico. Chiến tranh không phải là đột ngột kết thúc.

"Thực thể đó không cho bạn một danh sách Garde mới phải không?" Sam hỏi. "Có cách nào để chúng ta tìm thấy họ không?"

"Không có danh sách," tôi trả lời. "Tôi không thể chắc chắn, nhưng dựa vào cuộc trò chuyện với Thực thể, tất cả dường như khá ngẫu nhiên. Điều gì đang xảy ra ở đó?" tôi hỏi Sam, đưa cuộc trò chuyện về những trận đánh mà chúng ta đã bỏ lỡ. "Chúng tôi nghe về cuộc tấn công tại New York..."

"Chuyện không tốt, Six," Sam nói, sự nghiêm túc lan tỏa vào giọng điệu của anh. "Manhattan đang cháy rụi. Chúng tôi không biết chỗ Nine đang ở đâu; anh ấy vẫn ở ngoài đó một nơi nào đó. Các bạn đang ở đâu? Chúng tôi thực sự cần sự giúp đỡ của các bạn."

Tôi nhận ra rằng tôi chưa bao giờ kể cho Sam về tình hình hiện tại của chúng ta. "Ở Sanctuary có Mogs trực," tôi nói với anh ấy. "Chúng tôi đã loại bỏ hết tất cả chúng nhưng còn một con. Khi chúng tôi ở bên trong đền thờ, chị ta phá hủy tất cả các con tàu. Chúng ta bị mắc kẹt ở đây. Anh nghĩ anh có thể yêu cầu những người bạn mới trong quân đội gửi một chiếc máy bay không? Chúng tôi cần được đưa về."

"Chờ đã, bạn vẫn ở Mexico à? Tại Sanctuary à?"

Tôi không thích sự sợ hãi trong giọng nói của Sam. Có điều gì đó không ổn.

"Có chuyện gì vậy, Sam?"

"Bạn cần phải rời khỏi đó," Sam nói. "Setrákus Ra và chiếc tàu chiến to đùng của hắn đang hướng thẳng tới phía bạn."

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Một vài phút sau khi Đặc vụ Walker nói với tôi rằng tôi có 48 giờ để chiến thắng cuộc chiến, một cặp lính trong bộ giáp toàn thân và một người dân trung niên mang theo một thiết bị máy tính bảng đến tận lều của cô ta. Họ muốn giao một loại báo cáo khẩn cấp liên quan đến một bản ghi âm mà người dân này thu được trên máy tính bảng của mình vào buổi sáng. Tôi không để ý nhiều - tai tôi vẫn ồn ào, tim đập mạnh. Tôi cảm thấy những người mới đến lén nhìn tôi, như thể tôi là sự kết hợp giữa một ngôi sao nổi tiếng và một con kỳ lân. Điều đó không giúp tôi cảm thấy rằng những bức tường lều đang từ từ thu hẹp lại.

Tôi nghĩ rằng tôi có thể đang gặp một cơn hoảng loạn.

Đặc vụ Walker nhìn tôi một cái rồi giơ tay lên, ngăn quân lính không nói thêm gì. "Chúng ta đi dạo, quý ông," bà nói. "Tôi cần không khí trong lành."

Walker đẩy ba người đàn ông ra khỏi lều và theo họ, dừng lại tại lối ra. Cô nhìn lại tôi, nhăn mặt như đang đau đớn. Tôi biết cô ấy có lẽ muốn nói một điều gì đó an ủi hoặc động viên, và tôi cũng biết rằng Đặc vụ Walker đơn giản không được trang bị để làm điều đó.

"Cô ấy nhẹ nhàng nói, hãy dành vài phút," và có lẽ đó là sự thông cảm nhất mà tôi từng thấy từ cô ấy.

"Tôi ổn," tôi đáp một cách sắc sảo, mặc dù tôi không cảm thấy ổn chút nào. Tôi đứng yên tại chỗ và đang cố gắng để giữ hơi thở đều đều.

"Tất nhiên, tôi biết điều đó," Walker nói. "Chỉ là... tôi không biết, cậu trải qua một ngày khó khăn. Thở một hơi đi. Tôi sẽ quay lại trong vài phút."

Ngay sau khi Walker đi, tôi ngay lập tức ngã vào chiếc ghế trước màn hình laptop của cô ấy. Tôi không nên dành một phút. Có quá nhiều việc phải làm. Tuy nhiên, cơ thể tôi không chịu

hợp tác. Điều này không giống như sự mệt mỏi tôi đã vượt qua hôm qua - đó là điều gì đó khác. Tay tôi run lên, và tôi nghe thấy nhịp tim đập mạnh trong đầu. Nó làm tôi nhớ đến những vụ nổ hôm qua - những tiếng la hét, những người chết. Bỏ chạy để thoát thân, đi ngang qua xác người mà tôi không đủ tốt để cứu. Và còn nhiều điều như vậy sắp tới.

Trừ khi tôi có thể làm điều không thể.

Tôi cảm thấy như mình sẽ nôn.

Cần một cái gì đó để tập trung, để kéo tôi ra khỏi tâm trạng buồn rầu này, tôi mở máy tính xách tay của Walker. Tôi biết điều tôi hi vọng tìm thấy, điều tôi cần nghe. Ngoài video mà cô ấy đã cho tôi xem về lời đe dọa của Setrákus Ra, Walker còn mở một vài tập tin khác trên màn hình máy tính để bàn của cô ấy. Tôi hoàn toàn không ngạc nhiên khi thấy video tôi đang tìm kiếm ở đó, đã mở sẵn.

ĐÁNH ĐỂ BẢO VỆ TRÁI ĐẤT - HỖ TRỢ LORIC

Tôi tăng âm lượng lên và nhấn play.

"Đây là hành tinh của chúng ta, nhưng chúng ta không phải một mình."

Daniela đúng rồi: Sarah nghe như cô ấy đang cố gắng để tỏ ra già trước tuổi và chuyên nghiệp hơn thực tế, giống như một phát thanh viên hoặc nhà làm phim tài liệu. Điều đó làm tôi cười, tất cả nhưng vẫn thế. Tôi nhắm mắt lại và lắng nghe giọng cô ấy. Tôi không nhất thiết phải nghe từng từ—mặc dù thật sự rất tốt khi nghe bạn gái mô tả bạn như một anh hùng của loài người. Nghe giọng của Sarah bắt đầu làm dịu đi sự lo lắng của tôi, nhưng cũng tạo ra một cảm giác nhớ nhung mà tôi đã quá hoảng sợ để thỏa mãn trong những ngày gần đây. Tôi tưởng tượng chúng ta trở lại Thiên đường, ngây thơ hơn nhiều, cùng trò chuyện trong phòng ngủ của tôi trong khi Henri đang ra ngoài làm việc...

Tôi không chắc là đã xem đoạn video đó bao nhiêu lần trước khi Sam vào lều của Walker. Anh ấy kêu gọi để tôi chú ý và giờ lên một điện thoại vệ tinh trong mỗi tay.

"Nhiệm vụ hoàn thành," Sam nói. Anh nhí cổ để nhìn màn hình laptop. "Cậu đang xem gì vậy?"

"Đoạn video mà Sarah làm," tôi trả lời, cảm thấy xấu hổ. Tất nhiên, Sam không biết rằng tôi vừa mới xem đoạn video đó mười hai lần, rằng tôi đang nghe giọng nói của bạn gái tôi để cố gắng đạt được một trạng thái thiền định. Tôi ngồi thẳng lên và cố gắng trông giống như người lãnh đạo mạnh mẽ như trong đoạn video.

"Thú vị không?" Sam hỏi, đi đến gần. Anh đặt một trong những chiếc điện thoại xuống bên cạnh tôi.

"Đó là. . ." tôi nói chậm lại, không chắc phải nói gì về video. "Nó khá ngớ ngẩn, thực sự. Nhưng, hiện tại, nó cũng là điều tuyệt vời nhất."

Sam gật đầu và vỗ vai tôi, hiểu. "Tại sao bạn không gọi cô ấy?"

"Sarah?"

"Dạ vâng. Tôi sẽ gọi Six và liên lạc với Đội Sanctuary," anh ấy nói, nghe có vẻ hào hứng. "Tìm hiểu xem họ đang ở đâu. Có lẽ họ đã quay về Ashwood Estates rồi. Tôi sẽ thông báo cho họ về tình hình của chúng ta và chúng ta sẽ sắp xếp nơi gặp nhau. Tôi cũng nên gọi cho bố tôi, để ông ấy biết rằng tôi còn sống."

Tôi nhận ra rằng Sam đang nhìn tôi cách Walker từng làm, như tôi đột nhiên trở nên mong manh. Tôi lắc đầu và bắt đầu đứng dậy, nhưng Sam đặt một tay lên vai tôi.

"Seriously, anh đấy," anh ta nói. "Gọi điện cho bạn gái đi. Cô ấy chắc phải lo lắng lắm rồi."

Tôi để Sam đẩy tôi trở lại ghế. "Được rồi," tôi nói. "Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra với Six và những người khác, hoặc bạn không thể liên lạc với họ—"

"Tôi sẽ đến lấy bạn ngay," Sam nói khi anh ta đang đi về phía lối ra. "Tôi sẽ để bạn có chút riêng tư cho đến khi khủng hoảng tiếp theo xảy ra."

Khi Sam đi, tôi đưa cả hai tay vào tóc và để chúng ở đó, bóp chặt đầu, như thể tôi đang thực sự cố gắng giữ tâm trí mình ổn định. Sau một thời gian để tự kiểm soát bản thân, tôi với lấy điện thoại mà Sam bỏ lại và nhấn số mà tôi đã ghi nhớ.

Sarah trả lời vào cuộc gọi thứ ba, hụt hơi và tràn đầy hy vọng. "John?"

"Tôi không thể nào nói được là tôi cần nghe giọng của bạn đến mức nào," Tôi trả lời, nhìn thoáng qua màn hình laptop của Walker và cuối cùng đóng nó. Tôi ôm chặt điện thoại vào tai, nhắm mắt lại và tưởng tượng Sarah đang ngồi bên cạnh tôi.

"Tôi lo lắng quá, John. Tôi thấy—tất cả chúng ta đều thấy cái gì đã xảy ra ở New York."

Tôi phải cắn vào bên trong má. Hình ảnh của Sarah mà tôi đang nghĩ đến trong tâm trí tôi bị thay thế bởi hình ảnh của các tòa nhà đổ nát dưới tác động của quả đạn của Anubis.

"Tôi không biết nói gì về nó," Tôi nói với cô ấy. "Tôi cảm thấy may mắn đã thoát ra được."

Tôi không đề cập đến sự tội lỗi mà tôi cảm thấy, hoặc cách mà việc tiếp tục đi tiếp đã khó khăn. Tôi không muốn Sarah biết điều đó về tôi. Tôi muốn trở thành người hùng trong video của cô ấy.

Sarah không nói gì trong vài giây. Tôi có thể nghe thấy cô ấy thở, từ từ và run rẩy, cách cô ấy làm khi cô ấy cố gắng kiểm soát cảm xúc của mình. Khi cuối cùng cô ấy nói, giọng cô ấy là một cái rì rầm yếu ớt và tuyệt vọng, đến từ xa xôi.

"Quá kinh khủng, John. Tất cả những người nghèo đó. Họ đang chết, thế giới hầu như đang chấm dứt, và tất cả mọi thứ—tôi chỉ có thể nghĩ về những gì có thể đã xảy ra với anh, tại sao anh không gọi điện. Tôi không... tôi không có một mảnh vòng cổ để theo dõi anh. Tôi không biết nếu..."

Tôi nhận ra rằng sự an ủi của Sarah khi nghe giọng của tôi là loại giận dữ, loại mà xuất hiện khi bạn đã trải qua những đêm không ngủ lo lắng về một người. Tôi nhớ cảm giác đó khi Mogadorian đã lấy Sarah đi, cảm giác như một phần của tôi đã mất. Tôi cũng nhớ thời gian đó mọi thứ đơn giản hơn rất nhiều - tránh Mogs, cứu Sarah, không có hàng triệu sinh mạng đang dở. Điên rồ khi nghĩ rằng thời điểm đó trước đây dường như là một khủng hoảng.

"Điện thoại vệ tinh của tôi đã bị hỏng nên tôi đã gọi sớm hơn. Chúng tôi đã đến Brooklyn nơi quân đội đã thiết lập. Tôi ổn," Tôi đảm bảo cô ấy, biết rằng tôi đang cố gắng tự thuyết phục mình một phần.

"Những ngày gần đây, tôi cảm thấy như một hồn ma," Sarah nói nhỏ nhẹ. "Mark và tôi đã cày cuốc trên internet chăm chỉ, làm việc cho các dự án để giúp, bạn biết đó, chiếm trái tim và tâm trí người khác. Và cuối cùng thì chúng tôi gặp GUARD trực tiếp, mà—ôi trời ơi, John, tôi có rất nhiều điều để kể cho anh. Nhưng trước tiên tôi cần anh biết là trong suốt thời gian bận rộn đó, tôi cảm thấy như mình chỉ làm theo những động tác. Như là tôi không còn trong cơ thể mình. Vì tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến là anh bị nổ tung cùng những người kia ở New York."

Tôi nên hỏi Sarah về danh tính của hacker bí ẩn mà cô và Mark đã hợp tác. Tôi nên tìm hiểu chi tiết về những gì cô và Mark đã làm. Tôi biết tôi nên. Ngoại trừ trong khoảnh khắc đó, tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến là bao nhiêu tôi nhớ cô ấy.

"Tôi biết một phần lý do bạn đi tìm Mark là vì bạn không muốn trở thành sự chú ý," tôi nói, cố gắng nghe có vẻ hợp lý hơn là tuyệt vọng. "Không thể nói chuyện với bạn, nhìn thấy bạn, chạm vào bạn—điều đó có thể là một sự chú ý lớn hơn bất cứ điều gì. Bạn đã giúp rất nhiều, nhưng..."

"Tôi cũng nhớ em," Sarah trả lời, và tôi có thể cảm nhận khi cô ấy nói rằng cô ấy đang cố gắng tìm thái độ kiên quyết của mình, để mạnh mẽ như lúc cô ấy đã có khi tôi đưa cô ấy đến trạm xe bus ở Baltimore. "Nhưng mà chúng ta đã đưa ra quyết định đúng, đây là cách tốt nhất."

"Đó là một quyết định ngu ngốc", tôi trả lời.

"John..."

"Tôi không biết làm sao mình để anh thuyết phục tôi làm điều này," tôi tiếp tục. "Chúng ta không nên bao giờ chia tay. Sau tất cả những gì đã xảy ra ở New York, tất cả những gì tôi phải chứng kiến—"

Hơi thở của tôi ngắt một lát khi tôi nhớ lại những ngọn lửa, sự tàn phá, những người bị thương và những người chết. Tôi nhận ra rằng tôi đang run lên một lần nữa, và chắc chắn không phải từ sự kiệt sức. Tôi cảm thấy như là tôi có thể đã đạt đến giới hạn của mình, như là có một giới hạn về sự tàn bạo mà não bộ của tôi có thể chịu đựng. Tôi cố gắng tập trung vào Sarah và việc

đưa ra những lời của tôi, để hiểu và không nghe có vẻ quá nguyên rủa.

"Tôi cần bạn bên cạnh, Sarah," tôi kịp nói tiếp. "Tôi cảm thấy như những trận đánh này có thể là những trận cuối cùng chúng ta sẽ từng chiến đấu. Sau New York, tôi... tôi đã thấy có thể mọi thứ bị lấy đi một cách nhanh chóng. Tôi không muốn chúng ta cách xa nhau nếu điều gì xảy ra, nếu đây là cái kết."

Sarah hít một hơi sâu. Khi cô ấy nói tiếp, giọng cô ấy rất vững và chắc.

Đây không phải là cái kết, John.

Tôi nhận ra cách tôi phải nghe âm thanh của cô ấy. Yếu đuối và sợ hãi, hoàn toàn không giống như anh hùng người ngoại hành mà cô ấy đóng trong đoạn video đó. Tôi xấu hổ vì cách tôi đang hành động. Lần đầu tiên tôi ở một mình kể từ khi bị tấn công ở New York, không có những cuộc xung đột liên tục để làm tôi phân tâm, mọi thứ cuối cùng đã chậm lại đủ để tôi suy nghĩ - kết quả là tôi đang suy sụp khi đang nói chuyện điện thoại với bạn gái. Chúng tôi đã gặp tình huống tồi tệ trước đây, chiến đấu trong những trận đánh dã man và chứng kiến người bạn bị chết. Nhưng, cho đến bây giờ, tôi chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng.

Khi tôi im lặng một lát, Sarah tiếp tục, giọng điệu nhẹ nhàng. "Tôi không thể tưởng tượng được là mình trong tình hình ở New York trong...đó. Tôi không thể tưởng tượng được những gì bạn đang trải qua—"

"Đó là lỗi của tôi đã xảy ra," tôi nói với cô ấy nhỏ nhẹ, nhìn qua màn cửa lều, trong trường hợp có ai đó bên ngoài có thể nghe thấy được. "Tôi đã có thể giết chết Setrákus Ra tại Liên Hợp Quốc. Tôi đã có thời gian để chuẩn bị cho cuộc xâm lược này. Và tôi đã thất bại."

"Oh, John. Anh không thể đổ lỗi cho mình về New York," Sarah trả lời, giọng điệu của cô hiểu biết nhưng cứng rắn. "Anh không phải chịu trách nhiệm về cuộc hành động giết người của một kẻ điên từ hành tinh, được không? Anh đã cố gắng ngăn chặn kẻ đó."

"Nhưng tôi không phải."

"Ừ, và cũng không phải ai khác cả. Vậy nên hoặc tất cả chúng ta đều chịu trách nhiệm tương đương, hoặc có lẽ là lỗi của kẻ Mogadorian ác độc và chúng ta có thể chấp nhận điều đó. Lòng ăn năn của anh không thể đưa ai trở lại, John. Nhưng anh có thể trả thù. Anh có thể ngăn Setrákus Ra làm điều đó lần nữa."

Tôi cười đắng cay. "Đó chính là vấn đề. Tôi không biết cách ngăn chặn anh ấy. Đó là quá nhiều."

"Chúng ta sẽ tìm ra cách," Sarah trả lời, và sự chắc chắn của cô ấy gần như thuyết phục tôi. "Chúng ta sẽ làm điều này cùng nhau. Tất cả chúng ta."

Tôi xoa đôi tay qua mặt, cố gắng tự bắt đầu lại. Sarah nói với tôi đúng những gì tôi cần nghe. Như thường lệ, tôi biết cô ấy đúng, ít nhất là trên mức logic. Nhưng điều đó không làm giảm sự căng thẳng và nỗi ân hận trong tôi, cũng không làm cho tương lai trở nên dễ chịu hơn.

"Tôi nói, cười méo mó, 'Họ nhìn tôi như một anh hùng.' Tôi đi dạo xung quanh trại và binh sĩ, những người sống sót, ai cũng nhìn tôi như tôi là một loại siêu nhân. Họ không biết—"

"Tôi đoán video của tôi thực sự đã hoạt động," Sarah nói đùa, cố gắng làm dịu bầu không khí. "Họ nhìn anh bằng cách đó vì anh là một anh hùng, John."

Tôi lắc đầu. "Họ không biết rằng tôi hoàn toàn không biết tôi đang làm gì. Tôi không biết cách chiến đấu trong một trận đánh quy mô lớn như thế này. Chín đã mất, Ella bị bắt và đang bị tra tấn, tôi không biết Six và những người khác mất thời gian như thế nào để trở về từ Sanctuary, nhưng khi họ quay lại, chúng ta có thể phải trở lại bất cứ lúc nào vì đó chính là nơi mà Setrákus Ra đang hướng tới. Trong khi đó, có hai mươi lăm tàu chiến trên hai mươi lăm thành phố khác nhau. Tôi không biết phải xử lý vấn đề này như thế nào, Sarah."

"Vâng," Sarah trả lời, giọng nói của cô ấy bình tĩnh và tỉnh táo, như là tôi chưa vừa đặt một đồng vấn đề không thể vượt qua tại chân cô ấy. "Điều này tốt là bạn có bạn bè. Giờ chúng ta hãy từng bước một. Hãy để tôi kể bạn về GUARD."

CHƯƠNG MƯỜI HAI

SARAH KỂ TÔI MỌI THỨ VỀ THỜI GIAN CỦA CÔ ẤY VỚI MARK, VÀ TÔI THỰC SỰ KHÔNG THỂ TIN VÀO NHỮNG GÌ CÔ ẤY NÓI VỀ GUARD. SAU TẤT CẢ NHỮNG NĂM THÁNG, ĐIỀU NÀY THẬT KHÓ TIN. TÔI CỐ GẮNG GIỮ GIỌNG NÓI THẤP XUỐNG, ĐỂ GIẤU TIN TỨC TUYỆT VỜI NÀY KHỎI ĐỘI NGŨ CỦA ĐẶC VỤ WALKER VÀ BẠN BÈ CỦA CÔ Ở CHÍNH PHỦ, ÍT NHẤT LÀ TRONG THỜI GIAN NÀY. SAU KHI SARAH KỂ HẾT CHO TÔI, TÔI KỂ CHO CÔ ẤY MỌI ĐIỀU ĐÃ XẢY RA VỚI TÔI, VÀ MỌI ĐIỀU CHÚNG TA VẪN ĐANG PHẢI ĐỐI MẶT. CÔ ẤY KHÔNG LẮC LƯ. CÔ NÓI VỚI TÔI RẰNG CHÚNG TA CÓ THỂ LÀM ĐƯỢC ĐIỀU NÀY. CÔ NÓI VỚI TÔI RẰNG CHÚNG TA CÓ THỂ THẮNG.

Cô ấy khiến tôi tin vào điều đó.

Khi tôi cuối cùng rời khỏi lều Walker, tôi không còn run nữa. Tự do bộc lộ với Sarah, nghe thấy giọng nói của cô ấy, nhớ lại những gì tôi đang chiến đấu cho—tất cả đủ để tôi đứng dậy, di chuyển, sẵn sàng quay trở lại chiến trường. Tôi vẫn chưa có tất cả câu trả lời, nhưng tôi không còn sợ đối mặt với những câu hỏi nữa.

Bên ngoài lều, Sam vẫn đang nói chuyện điện thoại. Anh ấy đang đi lại, vẽ tay mạnh mẽ.

"Sáu, điều đó điên rồ," anh khẳng định. Rõ ràng, Sáu vẫn sống và khỏe mạnh. Và tất nhiên Sam đã cố gắng thuyết phục cô ấy từ bỏ điều gì đó. "Cô chưa nhìn thấy kích thước của thứ này. Nó xé toàn bộ các khu phố như chúng làm bằng giấy."

Sam nhìn thấy tôi, sau đó mở to mắt như thể Six đang nói điều gì đó điên rồ trong phản ứng của mình.

"Đây là John," Sam nói mạnh mẽ qua điện thoại. "Có lẽ anh ấy có thể nói một chút điều đúng đắn vào bạn."

Sam cầm điện thoại đưa cho tôi.

"Tôi hỏi Sam, họ ổn chứ?" - tôi hỏi, nhận lời Sam và lấy điện thoại.

"Ừ. Họ đã phóng hồn của Lorien trên Trái đất, có lẽ đó là lý do tại sao tôi có Thừa kế, nhưng bây giờ họ bị mắc kẹt ở Mexico, và Sáu đang nói về việc đấu tranh với Anubis khi nó xuất hiện tại Thiên đường," Sam nói hồ hồ. Tôi nhìn anh, cố gắng hiểu hết điều đó trong khi nâng điện thoại lên tai.

"John? Sam?" Đó là giọng nói quen thuộc của Six, nghe có vẻ bức tức. "Ai đó nói chuyện với tôi."

"Chào, Six," tôi nói. "Rất vui được nghe giọng của bạn."

"Cậu cũng thế," cô trả lời, nụ cười của cô rõ ràng. "Muốn tôi kể chi tiết cho cậu nghe không? Hay là chúng ta nên đến phần cậu cố gắng thuyết phục tôi không nên đối đầu với Setrákus Ra và chiến hạm của hắn?"

Tôi không thể không nở nụ cười trước sự huyết bạo của cô ấy. Giữa việc nói chuyện với Sarah và bây giờ là Six, mọi thứ không còn cảm giác quá sức áp đặt nữa. Chắc chắn chúng ta đang đối mặt với nó, nhưng ít nhất tôi không phải đối mặt với nó một mình.

"Tôi muốn bạn bắt tôi kịp," tôi nói với Six. "Nhưng trước hết, tôi thực sự cần nói chuyện với Adam."

"Oh," Six reply, tiếng ngạc nhiên. "Chắc chắn. Đợi một chút."

Sam nhìn tôi một cái nhìn, như thể tôi nên ngay lập tức bảo Six và những người khác chạy trốn khỏi Ngôi đền. Tôi không chắc rằng đó là quyết định đúng. Chúng ta biết Setrákus Ra đang đi đến đó, nhưng hắn không biết rằng chúng ta biết. Điều đó mang lại cho chúng ta một ưu thế hiếm hoi. Ella đã cho tôi thấy Ngôi đền trong tầm nhìn của cô ấy. Cô ấy bảo tôi báo cho Six và những người khác. Có lẽ đó là nơi mà trận chiến cuối cùng chống lại Setrákus Ra sẽ diễn ra. Nếu đó là trường hợp, ít nhất thì nó sẽ diễn ra giữa đâu đó vắng vẻ. Dân thường sẽ không gặp nguy hiểm.

Adam cầm điện thoại, nghe có vẻ mệt mỏi. "Tôi có thể giúp gì không?"

"Các tàu chiến của bạn - ý tôi là các tàu chiến Mog, chúng được bảo vệ bởi lực lượng cản trở. Hãy nói cho tôi cách để hạ

chúng xuống."

Adam ngáy. "Bạn đang đùa phải không?"

"Tôi cần phải đưa cho chính phủ một cái gì đó," tôi nói với Adam. "Setrákus Ra đã đặt ra một hạn chót cho việc đầu hàng của họ và nếu họ không thấy cách để đánh bại hạm đội của ông ta, họ sẽ không giúp chúng ta."

"John, những tàu chiến này đã được thiết kế trước khi xâm lược Lorien," Adam trả lời. "Lớp phủ được thiết kế để chịu đựng cuộc tấn công từ một hành tinh đầy Garde. Không có vũ khí trên Trái Đất ngoại trừ bom hạt nhân có thể tiềm năng phá vỡ chúng và cố gắng tấn công như vậy trên một trung tâm dân cư lớn sẽ là một thảm họa." Adam dừng lại và tôi có thể nghe tiếng cát nghiền. Anh ta đang tiến gần cái gì đó. "Mặc dù..."

"Gì vậy? Anh sẽ chấp nhận bất cứ điều gì anh có thể cho em, Adam."

"Có lẽ sử dụng lực lượng tấn công mạnh mẽ không phải là câu trả lời. Tôi đang nhìn vào một đường băng phi cơ Skimmers bị vô hiệu," anh ta nói. "Tôi nhận ra rằng có khoảng một trăm Skimmers được phân công cho mỗi tàu chiến. Chúng hoạt động như các đội tiên phong và đội vận chuyển binh lính đất. Chúng đi lại từ tàu chiến khá thường xuyên, điều này làm cho việc giảm thiểu lực lượng chiến đấu của tàu mỗi lần trở nên không thực tế. Vì vậy, các Skimmers được trang bị một bộ phát tạo ra trường từ tính che khuất chúng khỏi lá chắn của tàu chiến, cho phép chúng đi qua mà không bị tổn thương."

Tôi nên đã nghĩ đến điều đó. Bây giờ khi Adam đã làm tôi nhớ, tôi nhận ra rằng tôi đã thấy công nghệ này hoạt động tại căn cứ núi tại Tây Virginia. Khi Setrákus Ra lần đầu đến Trái Đất, tàu của ông ta di chuyển qua lực lượng của căn cứ như nó chẳng tồn tại. Khi tôi cố gắng đuổi theo ông ta, lực lượng hoàn toàn phá hủy tôi.

"Tôi hỏi Adam, liệu có thể tháo công nghệ đó ra khỏi máy bay Skimmers và thay vào một thứ khác không? Ví dụ như máy bay chiến đấu không?"

Adam cân nhắc điều này. "Có thể, đúng vậy. Nhưng mặc dù nó không cần lo lắng về lá chắn của tàu chiến, nó vẫn sẽ bị

nhắm mục tiêu bởi pháo."

Tôi nhớ những gì Ella đã cho tôi thấy trong giấc mơ chung của chúng tôi - bên cảng nơi cô và Five đã cố gắng trốn thoát. Có lẽ chúng ta có thể sử dụng công nghệ của Mogs chống lại chính họ.

"Chúng ta có thể cho khoảng mười người lên một trong những chiếc Skimmers đó, đúng không?" Tôi hỏi tiếp, xem xét một kế hoạch tấn công mới.

"Mười hai, cộng với hai phi công," Adam trả lời nhanh chóng. "Bạn đang xem xét một cuộc tấn công ít rõ ràng hơn."

"Ừ. Nếu chúng ta có thể leo lên một trong những chiến hạm đó, bạn nghĩ chúng ta cần bao nhiêu người để chiếm đóng nó?"

Có chút phấn khích trong giọng nói của Adam bây giờ. "Điều đó sẽ phụ thuộc vào việc bao nhiêu người trong số họ có Phúc Thể. Tôi có nói với John rằng khi tôi còn là một đứa trẻ, tôi đã mơ ước được lái một trong những chiến hạm đó chưa?"

Tôi nhăn mày. "Có lẽ anh sẽ có cơ hội, Adam. Cảm ơn anh về thông tin. Anh có thể đưa Six trở lại được không?"

Adam nói lời tạm biệt và đưa điện thoại trở lại cho Six.

"Anh nghĩ liệu chúng ta có nên cố gắng lên tàu Anubis không?" Six hỏi tôi. "Sam mới khích lệ tôi và những người khác chạy nhanh và xa khỏi thứ đó."

"Tôi chưa chắc chúng ta nên làm gì, nhưng tôi muốn biết các phương án của chúng ta," tôi trả lời. Tôi nhìn Sam và không thể không nhăn mày. Anh ta sẽ không thích những gì tôi sẽ nói tiếp theo. "Ở lại đó, Six. Sự trợ giúp đang đến."

Không lâu sau đó, Sam và tôi đi dọc theo bến cảng, tìm kiếm Đặc vụ Walker. Bất cứ nơi nào cô ấy đi cùng hai anh lính quân đội và người dân dân sự, thì mất thời gian lâu hơn dự kiến. Phía trước, có sự hiện diện mạnh mẽ của quân đội trên bến cát đầu vào Sông East. Khi chúng tôi đến, một nhóm nhỏ lính đang chăm chỉ kéo kayak trống từ nước và đổ chúng vào một đồng ngoài đường để tàu quân sự có một nơi rõ ràng để neo đậu. Nơi này không phải là được thiết kế cho tàu chiến. Trong 24 giờ qua, nó đã được biến thành một khu vực tổ chức sẵn, với một số tàu khu

trục hải quân đang lơ lửng đáng sợ trên đoạn sông hẹp, khẩu pháo của chúng hướng về phía đồng tro tàn đang hút khói ở trung tâm Manhattan.

"Tình hình của Malcolm thế nào?" tôi hỏi Sam. Anh ấy đã gọi ngắn gọn cho bố sau khi chúng tôi kết thúc cuộc gọi với Six.

"Chủ yếu là cảm thấy nhẹ nhõm vì chúng ta còn sống. Và rất hào hứng về cái mới của tôi . . .," Sam trả lời, nhìn quanh để đảm bảo không ai đang nghe. "Anh ấy và các điều tra viên FBI mà Walker bỏ lại đã bị chính phủ thu giữ trong lúc sơ tán Washington. Tôi đoán là anh ấy đang được đối xử như VIP trong bunkie. Họ đã đưa anh ấy vào cùng một khu vực ngầm với tổng thống."

"Chắc anh ấy có thể nói tốt về chúng ta."

"Anh ấy bảo tôi," Sam nói. "Lúc này, anh ấy nói họ nghĩ rằng anh ấy là một nhà khoa học điên loạn chuyên về người ngoài hành tinh với rất nhiều thú cưng."

"Chimærae."

"Ba nghĩ rằng tốt nhất là họ giả trang thành động vật bình thường trong lúc này. Tôi biết rằng chúng ta đã quyết định tin tưởng vào nhóm du kích nhỏ của Đặc vụ Walker, nhưng ở Washington không chỉ có nhóm của cô ấy. Một số nhà khoa học ở đó, hừm, Ba nghĩ rằng họ có thể hơi tò mò về sinh học người ngoài hành."

Tôi nghĩ về cách Adam cứu Chimærae khỏi thí nghiệm của Mogadorian. Mặc dù tôi muốn tin rằng chính phủ Mỹ tốt hơn, nhưng tôi không tin. "Đó là quyết định thông minh," tôi trả lời. "Giữ chúng không bị cắt ra hoặc cái gì đó cho đến khi chúng ta cần chúng. Trong lúc chờ đợi, chúng có thể chăm sóc cha bạn."

"Vâng . . ." Sam ngừng lại. Tôi có thể nói rằng có điều gì đó khác mà anh ấy muốn nói, phần lớn vì anh ấy vẫn chưa từ bỏ từ khi chúng tôi cú điện thoại với Six. "John, tôi vẫn không thể tin rằng bạn nói họ ở lại đó."

Tôi định gọi cho Six ngay sau khi tôi tìm ra mức độ hỗ trợ mà tôi có thể thu thập từ Walker và chính phủ. Ít nhất cho đến khi đó, họ sẽ ở lại tại Sanctuary. Họ còn một chút thời gian cho đến khi Setrákus Ra xuất hiện. "Anh thật sự nghĩ rằng Six đã rút lui

nếu tôi bảo họ đi?" tôi trả lời. "Tôi cũng không thích đặt họ vào nguy hiểm, Sam, nhưng..."

"John, nào đi. Anubis gần như giết chúng ta hôm qua! Chúng ta như mỳ mọn trước thứ đó. Có cơ hội gì chúng nó có?"

"Ella nói với tôi rằng Setrákus Ra muốn những gì ở bên trong Lâu đài, điều mà tôi giả định là Entitas Loric mà Sáu đã nói với chúng ta. Chúng ta không thể đơn giản để anh ấy đến đó mà không gặp phản đối. Không có gì tốt lành có thể đến từ việc anh ấy đạt được những gì mà anh ấy muốn."

"Nhưng họ sẽ phản kháng anh ấy bằng cách nào? Việc ở dưới đó sẽ có ích gì chứ?" Sam hỏi, nâng giọng của mình lên. "Họ còn không thể làm tổn thương anh ấy. Không có cách nào mà họ có thể—"

"Tôi biết tình hình là gì, Sam," tôi nói một cách cắt giảm, mát bình tĩnh. "Chúng ta sẽ tìm cách để đến đó và giúp họ, được không? Ella đã cho tôi thấy - cô ấy cho tôi thấy Nơi ẩn náu, cô ấy bảo tôi cảnh báo Six và những người khác và cô ấy cũng nói với tôi rằng chúng ta có thể chiến thắng. Cô ấy đã thấy cách. Mọi thứ bắt đầu từ đó."

Tôi bỏ qua những phần Ella nói với tôi rằng sẽ có sự hy sinh và nơi cô gợi ý rằng tôi có thể là người giết cô. Phần tiên tri của cô tôi sẽ cố gắng làm việc hết sức để thay đổi. Tôi biết Sam chỉ đang áp đặt tôi vì anh lo lắng cho những người khác và Six đặc biệt. Tôi cũng lo lắng cho họ. Nhưng tôi cũng tin tưởng Six có thể giữ đầu lạnh và đưa ra quyết định của riêng mình.

Trước khi Sam có thể đưa ra phản biện, tôi ngay lập tức nhận ra Walker đang ở phía trước chúng tôi và tăng tốc độ bước. Đặc vụ FBI đang bị một nhóm quân nhân cấp cao bao quanh. Tôi phải đẩy mình qua đám đông quân nhân để tiến gần hơn. Ban đầu, tôi nhận được những ánh mắt không hài lòng, vì tôi mặc như một người dân thông thường vừa sống sót sau một thảm họa tự nhiên. Khi họ bắt đầu nhận ra tôi là ai, một con đường mở rõ ràng. Tôi không còn quá ngạc nhiên với cách xử lý này nữa và tôi cố gắng không để nó làm tôi cảm thấy không thoải mái. Một người lính thậm chí còn chào tôi, mặc dù đồng đội đứng bên cạnh anh ta đẩy anh ta mạnh và lặn mắt.

Walker nhìn thấy tôi đến và rời xa khỏi đám quân đội. Tôi để ý họ để ý tôi, nhưng có vẻ như Walker đã đứng về sự muốn tránh tiếp xúc trực tiếp với chúng tôi, những người Loric nguy hiểm, từ những người có quyền lực cao. Họ di chuyển đi và lại tụ tập ở phía cuối cầu, nhiều người lính đi cùng họ. Một khi ở đó, họ bắt đầu chỉ về phía sông East và trao đổi từng lời. Có điều gì đó về nước chắc chắn làm họ lo sợ. Tôi bắt đầu tăng cường thính giác của mình để nghe trộm những gì làm họ sợ hãi, nhưng Walker đã ở ngay trước mặt tôi và nói chuyện.

"Được rồi, cậu đây rồi. Tôi đang đi về để đến đón cậu," Walker nói. Cô ấy đang giữ chiếc máy tính bảng của người dân mà cô ấy đã xuất hiện tại điểm trại của cô ấy trước đó, mặc dù người đó hiện không còn ở đó nữa. Walker chắc chắn đã lấy chiếc máy tính bảng của anh ta và đuổi anh ta đi.

"Tôi biết điểm yếu của hệ thống bảo vệ tàu chiến. Tôi biết chúng ta có thể đánh bại chúng," tôi nói với Walker, đi thẳng vào vấn đề.

Lông mày cô nhô lên. "Chết tiệt, John. Nhanh quá. Điều đó chắc chắn là điều mà đám trai lính sẽ quan tâm."

"Được." Tôi nhìn một cách rõ ràng vào các sĩ quan tập trung dọc theo bến. "Tôi cần đến Mexico, Walker. Chúng ta sẽ nói chuyện trong vài giờ tới. Sẽ có một trận chiến ở đó mà tôi không thể bỏ lỡ. Tôi cần mọi sự hỗ trợ mà họ sẵn lòng cho tôi."

"Có phải bạn còn thứ gì đó đang chờ tôi phải làm không?" Walker hỏi, khuôn mặt cô trở nên u ám hơn. "Tôi sẽ làm hết sức mình, nhưng tôi đã nói với bạn vị trí của quân đội. Điều đó đến từ trực tiếp từ Thống chỉ quân đội."

"Dạ, vâng, hãy nói với họ những phần họ cần để vượt qua những lá chắn? Họ đang ngồi trên đường cát hạ cánh ở Mexico. Vậy nên họ tốt nhất là phải viện cớ máy bay và đưa tôi xuống đó."

Walker giơ tay lên, cho tôi biết cô đã nghe tôi nói. "Được rồi, được rồi. Tôi sẽ cố gắng hết sức. Nhưng chúng ta còn phải xử lý nhiều việc rườm rà khác trước khi chúng ta rời khỏi khu vực an toàn đặc biệt của người Loric hay cái quỷ gì ấy."

“Ồ,” Sam nói. Anh ấy đã đi gần hơn đến lan can và nhìn chằm chằm xuống nước. “Họ có một tàu ngầm ở đó.”

“Vâng,” Walker trả lời. “Trước khi bạn đi bất cứ đâu. John, tôi muốn bạn nhìn vào cái này.”

Cô ấy trượt gần tôi và nhấn play trên máy tính bảng, bắt đầu một video. Đó là cảnh quay lung tung từ sáng sớm trước đó, khi con tàu Anubis rời Manhattan và trượt qua cầu Brooklyn. Cảnh quay bị lung lay và âm thanh rối bời với tiếng la hét và lính báo lệnh cho nhau. Cuối cùng, con tàu chiến đội độc ác mất khỏi tầm nhìn.

"Tôi nên tìm cái gì, Walker?"

Đó là những gì tôi đã nói. Tôi cũng bỏ sót nó lần đầu, Walker trả lời, quay lại cảnh quay một lần nữa. Rõ ràng, hàng ngàn nhân viên quân đội được đào tạo cao không nhận ra điều này diễn ra trong thời gian thực. Xem sông bây giờ.

Sam có lẽ sang cạnh chạm mũi vào chúng tôi, nhìn chằm chằm vào video. "Có điều gì rơi ra từ con tàu," anh nói với vẻ khác lạ, chỉ vào màn hình.

Anh ta đúng. Một vật tròn có kích thước tương tự con tàu trốn của Setrákus Ra rơi từ bụng tàu chiến vào sông East. Nó đụng xuống một cách lớn lao và ngay lập tức chìm xuống khỏi tầm nhìn.

"Người đã từng thấy cái gì giống vậy trước đây không?" Walker hỏi.

Tôi lắc đầu. "Tôi chưa bao giờ thậm chí nhìn thấy một trong những chiếc tàu chiến cho tới khi Anubis tấn công New York."

Walkers thở dài. "Vậy nên chúng ta vẫn còn đang trong bóng tối."

"Liệu họ có gửi tàu ngầm xuống tìm cái gì đó không?" Sam hỏi.

Walker gật đầu. "Dòng sông chỉ sâu khoảng một trăm feet, nhưng họ không muốn rủi ro gửi người lặn xuống trường hợp đó là một loại vũ khí hoặc bẫy nào đó."

"Tôi hỏi Walker, để tay lên hông và quay về phía sông. Thêm vật thể bí ẩn này vào danh sách dài những điều mà tôi cần lo lắng."

"Các cấp trên hy vọng rằng đó là một vụ rơi tình cờ, một cái gì đó rơi từ chiến hạm mà chúng ta có thể nghiên cứu hoặc sử dụng chống lại Mogadorians, hiểu rõ hơn về đối thủ mà chúng ta đang đối mặt."

"Setrákus Ra không làm bất cứ điều gì một cách ngẫu nhiên."

"Vậy nghĩa là anh không muốn gửi ai xuống đó sao?" Walker hỏi, một lông mày nhú lên. "John không tò mò à?"

Trước khi tôi có thể trả lời, có tiếng cộ xát của lốp từ cuối bến cảng. Một trong số xe hùm của quân đội lao tới nhanh và buộc phải dậm chân phanh khi nó đến nơi đám quân nhân đứng chật kín. Hai người lính, một tài xế và người đi cùng, nhảy ra khỏi xe. Người lái xe cởi mũ bảo hiểm ra, để lộ mái tóc đen đậm đà mồ hôi. Cô kéo cửa sau ra và người lính kia từ đằng sau xe đến để giúp cô nâng một người lính thứ ba ra khỏi xe. Anh ta trông bị thương, mặc dù tôi không thể nói được nặng nhẹ ra sao ở khoảng cách này. Nhân viên quân đội khác hiệp sĩ lại, cố gắng giúp đỡ những người mới đến này.

"Họ ở đâu?" - người phụ nữ la lên. "Người ngoại hành tinh ở đâu? Cô gái FBI ở đâu?"

Một cục hình thành trong cổ họng của tôi. Setrákus Ra đánh đặt một khoản tiền thưởng trên tôi và phần còn lại của Garde. Có lẽ những người lính này đã quyết định là đến lúc thu thập. Tuy nhiên, tôi bước lên phía trước. Tôi sẽ không trốn tránh. Nhóm lính tập trung ở cuối bến đang chỉ về phía tôi, dù sao cũng không có chỗ nào để đi. Tôi liếc qua vai và thấy những người lãnh đạo cao cấp, những thượng tá và tướng lĩnh và bất cứ thứ gì khác, họ đều quay lại để xem cảnh này diễn ra. Họ dường như không quá quan tâm để can thiệp nếu tình huống trở nên nguy hiểm.

Hoặc có lẽ tôi chỉ đang trở nên hoang tưởng. Có lẽ cảm nhận được rằng tôi đã căng thẳng, Walker đặt một tay lên cánh tay của tôi.

"Hãy để tôi xử lý việc này," cô ấy nói.

"Tôi nói với cô ấy, chúng ta thậm chí không biết đây là cái gì," tôi nói trong khi bước nhanh đến gặp những người lính.

"Anh ta bị hỏng hết rồi," Sam nói, nhìn người lính đang được người lái xe và đồng đội đang nhả mìn. Phần trước của quần phục của người lính bị thấm đẫm máu. Anh ta chỉ còn một chút tỉnh táo và phải được người khác giữ lên. Người lính nam đang đỡ anh ta không có vẻ bị thương, nhưng dường như chết đứng. Chấn thương do bom đạn. Chỉ có người lái xe có vẻ tỉnh táo, và cô đang giận dữ nhìn Agent Walker.

"Đã xảy ra chuyện gì, lính?" Walker hỏi khi ba người dừng lại một vài bước phía trước chúng tôi. Tôi thấy họ có họ Schaffer được thêu trên áo của tài xế.

"Chúng tôi đã làm như bạn nói. Đi tìm anh ấy và bạn của anh ấy," Schaffer trả lời, quặt cầm của cô ấy về phía tôi. Vậy có các đơn vị khác trong thành phố ngoài đơn vị đã đưa chúng tôi ra khỏi nhà ga tàu điện ngầm. "Chúng tôi nghĩ rằng chúng tôi đã tìm thấy một người sống sót, nhưng chúng tôi bị tấn công."

"Mogadorians đã làm điều này?" Tôi hỏi, bước về phía lính bị thương. Phía trước của áo sơ mi của anh ấy bị rách và cả áo giáp chống đạn bên trong cũng bị rách. Điều đó xảy ra khi anh ấy đang ra ngoài cố gắng giúp tôi. "Giữ chặt anh ta. Để tôi chữa lành cho anh ta."

Với Schaffer và người lính khác giữ người đồng đội bị thương lên, tôi bắt đầu cẩn thận bóc áo sơ mi rách và áo chống đạn của anh ta. Trong khi đó, Schaffer trừng mắt nhìn tôi.

"Cậu không nghe," Schaffer cắt lời. "Chúng tôi tìm thấy một đứa trẻ, trông như là được làm từ kim loại. Nghĩ rằng cậu ấy là loại Garde quái đản, nên chúng tôi nói sẽ đưa cậu ấy về đây cho cậu. Cậu ấy lao vào chúng tôi với một thanh kiếm. Cậu ấy bay về phía chúng tôi. Di chuyển nhanh hơn bất cứ thứ gì. Lấy đi vũ khí của chúng tôi, và làm thế với Roosevelt."

Tôi nuốt nước bọt. Chỉ bây giờ tôi mới nhận ra rằng người lính không chỉ bị đâm chém mà còn có một thông điệp được khắc vào người anh ta.

5

"Anh ấy ở đâu?" tôi hỏi, giọng nói lạnh như băng.

"Anh ta đã gửi chúng tôi quay lại đây để nói với bạn," Schaffer trả lời. "Anh ấy nói rằng anh ấy sẽ ở tượng Nữ thần Tự do vào lúc hoàng hôn. Anh ấy muốn bạn gặp anh ấy."

"Liệu có ai đi cùng anh ấy không?" Sam hỏi.

"Anh chàng to lớn, tóc đen. Bất tỉnh," Schaffer nói. Cô quay lại nhìn tôi. "Anh ta bảo tôi nói với anh điều gì sẽ xảy ra nếu anh không đến. Tôi không biết cái đồ điên này có ý nghĩa gì - anh ta nói gặp anh vào lúc hoàng hôn hoặc anh ta sẽ tạo thêm vết sẹo cho anh."

CHƯƠNG MƯỜI BA

CHÚNG TÔI ĐỨNG Ở BỜ CỎ PHÍA TRƯỚC của Đền thờ, cạnh nhau, lưng tựa vào đền thờ. Cùng nhau, chúng tôi nhìn ra chân trời, về phía bắc. Đó là hướng mà tàu chiến của Setrákus Ra sẽ đến. Chúng ta còn thời gian đến khi mặt trời lặn.

Ba chúng tôi là tường phòng cuối cùng.

Ngày càng nóng hơn. Ít nhất vậy tôi có thể giả vờ rằng mồ hôi ướt áo sát lưng tôi chỉ là do nhiệt độ.

Tôi chỉ về phía hàng cây. "Những kẻ Mogs đã giúp chúng ta rồi bằng cách chặt bỏ những khu rừng này," tôi nói khi nghiêng đầu mình, cố gắng ước lượng khoảng cách. "Chúng ta nên có thể nhìn thấy tàu đến từ ít nhất cả dặm."

"Chúng cũng sẽ thấy chúng ta," Adam trả lời, giọng nói của anh ấy trầm trầm. "Tôi không biết, Six. Điều này dường như điên rồ."

Tôi đã đợi Adam nói như vậy. Tôi biết từ ánh nhìn trên khuôn mặt anh ấy trong cuộc trò chuyện với John và Sam rằng anh ấy không đồng ý với việc chúng ta ở lại để chiến đấu với Setrákus Ra và tàu chiến của hắn.

"Setrákus Ra không thể được phép vào Thánh địa," Marina nói, trước khi tôi có thể trả lời. "Đó là một nơi của người Loric. Một nơi linh thiêng. Anh ấy sẽ làm bẩn nó. Dù anh ấy muốn gì, chúng ta phải ngăn anh ấy có được nó."

Tôi liếc nhìn từ Marina đến Adam, và nhún vai với Mogadorian. "Bạn nghe rồi."

Adam lắc đầu, càng ngày càng cảm thấy bức bối hơn. "Này, tôi hiểu rằng nơi này đặc biệt đối với bạn, nhưng nó không đáng để đổi lấy cuộc sống của chúng ta."

"Tôi không đồng ý," Marina trả lời dứt. Cô ấy chắc chắn đã quyết định rồi. Không cách nào cô ấy sẽ rời khỏi Sanctuary bây giờ, không sau tất cả những chuyện đã xảy ra ở đây.

"Chúng ta đã hoàn thành những gì cần phải làm ở đây," Adam tranh luận. "Một số người đã có Di sản bây giờ. Setrákus Ra không còn cách nào để thay đổi điều đó. Anh ta đã quá muộn."

"Tôi không biết điều đó," tôi trả lời, nhìn qua vai tôi tại Nơi ẩn cư. "Nếu anh ấy đã vào đó thì anh ấy có thể làm gì... Tôi không biết. Đảo ngược những gì chúng ta đã làm, có lẽ. Hoặc làm điều gì đó để làm tổn thương Thực thể."

Adam nhăn mày. "Anh ấy đã kiểm soát hành tinh nhà bạn hơn một thập kỷ và chưa từng có thể xóa bỏ được Di sản của bạn. Ít nhất là không vĩnh viễn."

"Vì Lorien đã ở đây," Marina trả lời mạnh mẽ. "Nó đã ẩn náu ở đây và bây giờ anh ấy đã tìm thấy nó. Chúng ta không thể để anh ấy chạm vào Thực Thể. Hậu quả có thể là thảm họa."

Adam giương hai tay lên. "Cậu không lắng nghe lý do!"

Nhìn chệch đi từ Adam, hướng về đoạn đồ quần đúc với những chiếc Skimmers bị hỏng. Tất nhiên, đôi mắt tôi tìm thấy Phiri Dun-Ra. Vẫn bị bịt miệng và buộc vào một thanh cản bánh xe, cô ấy đã cố gắng ngồi thẳng lên, có lẽ đang cố gắng nghe cuộc trò chuyện của chúng ta. Tôi có thể biết qua cách mà khuôn mặt cô ấy nhăn lại xung quanh băng dính rất có vẻ cô ấy đang mỉm cười với tôi. Tôi nhớ những gì cô ấy nói sáng nay, khi cô ấy cố thuyết phục tôi rằng Adam đang âm thầm ra tay với chúng ta.

"Anh không nghĩ rằng chúng ta có thể chiến thắng, nên anh sợ phải đấu," tôi nói thẳng thừng, hối tiếc ngay sau khi nói ra những lời này.

Adam quay lại nhìn tôi, sau đó theo dõi ánh nhìn của tôi đến Phiri. Anh ấy phải kết nối giữa lời tuyên bố của tôi và cơn giận trước đó của cô ấy. Anh ta chỉ trích cự cự rồi bước đi vài bước ra xa tôi.

Marina nhẹ nhàng đẩy tôi, thì thầm, "Sáu..."

"Tôi xin lỗi, Adam," tôi nhanh chóng nói. "Thực sự. Đó là một cú đánh thấp."

"Không, anh nói đúng, Six," Adam trả lời khô khan, nhún vai. "Tôi là một kẻ hèn nhát vì tôi không muốn chết ngày hôm nay. Tôi là một kẻ hèn nhát vì khi còn là một cậu bé, tôi đứng trên

boong một trong những con tàu chiến khi hành tinh quê hương của anh bị phá hủy. Tôi là một kẻ hèn nhát vì tôi nghĩ rằng chúng ta nên tìm cách tốt hơn. Một cách thông minh hơn."

"Dạ vâng, Adam," Tôi nói, cảm thấy sự căng thẳng trong ngực khi anh ấy đề cập đến việc phá hủy của Lorien một cách bình tĩnh. "Chúng tôi nghe anh."

"Điều này có thể không thông minh," Marina bổ sung. "Nhưng đó là điều đúng."

Adam quát chúng tôi, giọng điệu cay độ. "Trong trường hợp đó, ai trong các bạn sẽ làm điều đó?"

"Làm gì?" Tôi hỏi.

"Giết Ella đi," anh ta trả lời. "Chúng tôi tất cả nghe John nói. Setrákus Ra đã trói cô ấy bằng phiên bản riêng của dây chuyền Loric cũ của anh. Bạn không thể làm tổn thương anh ta mà không làm tổn thương cô ấy trước. Tôi thậm chí chưa gặp cô gái đó mà tôi hiện tại cũng nói với bạn, tôi sẽ không làm điều đó. Vậy nên nói với tôi, trong số bạn ai sẽ giết bạn của mình?"

"Tôi nói quả quyết, khóa ánh mắt với Adam. 'Chúng ta sẽ tìm cách ngăn chặn Setrákus Ra mà không làm tổn thương cô ấy.'"

Adam nhìn lên mặt trời, như thể đang cố gắng tính xem còn bao nhiêu ánh nắng ban ngày.

"Rất tốt," Adam nói. "Tuyệt vời. Tài nguyên của chúng ta chỉ là những con tàu hỏng và bất cứ thứ gì chúng ta có thể tìm thấy trong rừng rậm. Hãy nói cho tôi làm thế nào trong tình hình như vậy mà cô sẽ ngăn chặn Setrákus Ra, Sáu."

"John nói rằng sẽ có đội dự phòng đến, quân đội—"

"Anh ấy nói anh ấy sẽ cố gắng," Adam gần như hét lên với tôi. "Nghe này, tôi tin John, nhưng anh ấy cách hàng ngàn dặm. Sự giúp đỡ cách hàng ngàn dặm. Ở đây? Chỉ có mình chúng ta thôi. Chúng ta là tất cả."

"Giúp đỡ chỉ đằng sau chúng ta," Marina nói. Giọng của cô vẫn bình tĩnh, nhưng có vẻ căng thẳng. Những gì Adam đã nói đã làm Marina bức bối. "Nơi Lánh địa sẽ cung cấp cho chúng ta cách để chiến đấu."

Adam lắng nghe một lúc trước khi lặn mắt. "Một phép màu. Đó là điều mà hai người đang hy vọng à? Một phép màu! Tôi

hiểu rằng bạn đã làm tỉnh con quái vật trong đó, và tôi biết nó đã giúp bạn trò chuyện với người bạn của bạn lần cuối. Nhưng đó là tất cả nó có thể làm, đúng không? Nó đã không giúp chúng ta nữa. Không tin tôi? Có lẽ chúng ta có thể hỏi một số người Loric xem Thực Thể đó đã giúp đỡ như thế nào trong cuộc xâm lược Mogadorian lần trước. Nếu họ không chết hết."

Khí quanh tôi trở lạnh. Ban đầu, cảm giác khá tốt trong cái nóng ngột ngạt của rừng nhiệt đới này, cho đến khi tôi nhận ra rằng Marina đang giận dữ theo cách riêng của mình. Cô ấy bước về phía Adam, nắm chặt nắm, toàn bộ hình ảnh dịu dàng của chị em nguyện của Sanctuary bị vứt bỏ một cách vội vã.

"Đừng nói về những gì bạn không biết, quái vật!" cô gào, nhấn ngón tay vào không trung đối diện anh ta. Một mẫu nhỏ bằng đá bắn ra từ đầu ngón tay cái của Marina và đâm vào đất ở chân Adam. Ngay lập tức, nó bắt đầu tan chảy. Adam bước lùi ngạc nhiên, nhìn chăm chăm vào Marina.

"Tôi nói, đủ rồi," tôi nói, bước vào giữa hai người. "Điều này không đưa chúng ta đến đâu cả."

Từ đường băng, Phiri Dun-Ra phát ra một loạt âm thanh nôn nóng hạn chế. Tôi nhận ra rằng cô ấy đang cười chúng tôi. Tôi lơ thông tin của cô ấy, quay lại và nắm vai Marina. Da cô ấy lạnh lẽo khi chạm vào.

"Dù tôi rất thích hệ thống điều hòa bây giờ, nhưng em cần đi ra một chút," tôi nói với cô ấy.

Marina nhìn tôi với ánh mắt hoài nghi, như cô ấy không thể tin tôi đang ủng hộ Adam chống lại cô ấy. Tôi lắc đầu nhẹ và nhấn mạnh lên lông mày, để cô ấy biết rằng đó không phải là điều đó. Cô ấy thở dài, chạm một tay qua tóc và đi về phía Sanctuary.

Tôi quay sang nhìn Adam. Ban đầu, anh ta không nhìn tôi. Anh ta quá bận rộn xem những viên hòn đá Marina ném vào anh biến thành nước.

"Tôi nói, may là cô ta không làm bạn mất mắt," tôi nói, chỉ đùa một nửa thôi.

"Tôi hiểu," anh trả lời, cuối cùng nhìn lên nhìn tôi. "Six, nghe, tôi xin lỗi. Tôi không nên đề cập đến Lorien. Điều đó không phải

là... không phải là chỗ của tôi."

"Tất nhiên là không phải," tôi nói, bước gần hẳn. "Được rồi, cậu hơi hoảng sợ, tôi hiểu. Nhưng đừng nói về gia đình chết của chúng ta và hành tinh bị tàn sát nữa, được không? Vì thực sự tôi muốn đắm cậu vào mặt."

Adam gật đầu. "Đã hiểu."

"Tôi vẫn chưa chắc là anh hiểu," tôi trả lời, giảm giọng và đến gần hơn nữa. "Hãy để tôi giải thích rõ ràng cho anh, Adam. Tôi không có ý định chết ở đây hôm nay. Anh nghĩ tôi không hiểu rằng cơ hội không ủng hộ chúng ta à? Bạn ơi, tôi không cần ai giải thích điều đó cho tôi. Nhưng anh cũng không phải làm cho một trong những Chiếc Máy Gặm kia tự nhiên được sửa chữa khi tôi không nhìn thấy chứ?"

Anh nhăn mày nhìn tôi. "Em biết anh không phải là người đó, Six."

"Thì chúng ta bị mắc kẹt ở đây cho đến khi lực lượng hỗ trợ đến. Và nếu chúng ta bị mắc kẹt ở đây, chúng ta sẽ chiến đấu. Bạn hiểu không?"

"Chúng ta có thể chạy," Adam trả lời, chỉ vào rừng. "Chúng ta không cần Skimmer để trốn thoát."

"Nhìn vào nó theo cách này. Đặt nó vào rừng rậm không bao giờ ngừng là một lựa chọn," tôi thừa nhận với anh ta. "Nếu Anubis đến và mọi chuyện không theo ý chúng ta, chúng ta sẽ chạy."

"Chúng ta sẽ không?" Adam hỏi, ánh mắt anh liếc qua tôi và hướng về Marina. "Tất cả chúng ta?"

Tôi quay đầu nhẹ để theo dõi Marina. Lưng cô ấy hướng về chúng tôi khi cô ấy thở sâu, làm dịu bản thân mình. Cô ấy đang nhìn chăm chú vào Ngôi thánh đường, như cô đã làm suốt cả ngày. Marina đã phát triển một sự sùng bái gần như tín thần đối với ngôi đền cổ kính. Tôi hiểu vì sao — trải nghiệm của chúng tôi với Thực thể khá nặng nề, có lẽ còn nặng nề hơn đối với cô gái được nuôi dưỡng bởi một đám nữ tu. Chưa kể, người mà cô ấy yêu đã được chôn cất trong ngôi đình đó. Ngôi thánh đường đã trở thành cả một biểu tượng tôn giáo và một nơi chôn cất đối với cô ấy.

"Tôi sẽ kéo cô ấy đi nếu tôi cần phải làm thế," tôi nói với Adam, ý tôi là nó.

Adam dường như hài lòng với câu trả lời đó. Anh nhìn hoảng loạn mà anh ta có khi mắng chúng tôi đã biến mất, thay thế bằng sự tính toán lạnh lùng của Mogadorian. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ thực sự mừng thấy những đặc điểm đó trên khuôn mặt của ai đó.

"Tôi có thể bắt đầu loại bỏ các mô-đun làm mờ lực lượng của John và tiếp tục cố gắng sửa chữa Skimmer, nhưng không có điều đó sẽ giúp chúng ta phòng thủ nơi này hoặc sống sót trước một cuộc tấn công từ Anubis." Anh nhìn tôi, mày nhú lên. "Vây, kế hoạch của chúng ta để không chết là gì?"

Câu hỏi tốt.

Tôi nhìn xung quanh. Khía cạnh kế hoạch của toàn bộ vấn đề này là điều tôi vẫn đang làm rõ. Làm thế nào chúng ta có thể ngăn Setrákus Ra làm bất cứ điều gì ông ấy muốn với Thánh địa? Làm thế nào chúng ta có thể làm tổn thương ông mà không gây nguy hiểm cho Ella? Một lần nữa, ánh nhìn của tôi trôi về phía Phiri Dun-Ra. Cô ấy không cười chúng tôi nữa, thay vào đó cô ấy đang quan sát chúng tôi như một con diều hâu. Tôi nghĩ đến đôi tay của cô ấy, hiện đang buộc vào thanh cầu kết phía sau lưng cô ấy, và cách mà chúng đã được băng cứng, băng vải bản che phủ vết bỏng điện cô ấy gánh chịu từ lực lượng bảo vệ của Thánh địa. Những kẻ Mog đã dành nhiều năm ở đây, cố gắng xâm nhập vào Thánh địa để kiếm lòng vị lãnh đạo yêu quý của họ. Thật đáng tiếc là chúng ta không thấy hộp nối hoặc bảng điều khiển bên trong Thánh địa để bật lại lực lượng bảo vệ đó.

"Tối thiểu chúng ta biết anh ấy đang đi đâu," tôi nói lên, vẫn đang suy nghĩ. "Setrákus Ra muốn vào Lăng mộ, anh ấy phải xuống từ chiến hạm lớn của mình. Điều đó đưa ra cơ hội cho chúng ta."

"Được làm gì?" Adam hỏi.

"Chúng ta không thể làm tổn thương Setrákus Ra mà không làm tổn thương Ella, điều đó có nghĩa là chúng ta không thể thực sự ngăn chặn anh ta xen vào Ngôi đền. Nhưng nếu anh ta

có Ella và Ngôi đền, chúng ta có thể lấy một điều gì đó của anh ta."

Adam nhanh chóng hiểu. "Anh đang nghĩ rằng . . . ?"

"Anh đã đề cập anh luôn muốn lái một trong những chiếc tàu chiến đó. Bất kể Setrákus Ra muốn cái gì trong Thánh địa, anh ta sẽ không thể đưa nó ra bất cứ đâu," tôi nói, cảm thấy kế hoạch bắt đầu hình thành. "Bởi vì chúng ta sẽ cứu Ella và đánh cắp tàu của anh ta."

Sự chuẩn bị của chúng tôi bắt đầu chủ yếu trong im lặng, căng thẳng vẫn còn nằm trong không khí giữa Marina và Adam. Chúng tôi bắt đầu bằng cách kiểm tra trang thiết bị mà Mogadorian để lại. Có những thùng đồ chất đồng trong một trong những lều lớn, một kho vũ khí và dụng cụ đa dạng mà Mogs vận chuyển xuống đây chỉ để tất cả bị vỡ vụn khi đụng vào lực lượng chiếu hồ của Sanctuary's. Có một loạt súng phun tia Mogadorian, nhưng phần còn lại của trang thiết bị dường như được sản xuất tại Trái Đất. Có những thùng vũ khí ghi dấu "tài sản của quân đội Hoa Kỳ", thiết bị khai thác mỏ vận chuyển từ Australia và những vũ khí chống EMP thí nghiệm mà Adam bảo đây viết bằng chữ Trung Quốc. Adam đã xem xét qua những vật này trước đây khi anh ấy đang tìm kiếm linh kiện dự phòng cho Skimmer, nên anh ấy biết cách nó được tổ chức.

"Chúng tôi muốn chất nổ," tôi nói với anh ta. "Họ có gì không?"

Cẩn thận, Adam di chuyển một số thùng xung quanh trước khi mở một thùng đóng gói với những khối chất màu be như gạch sét.

"Sợi nổ nhựa," anh ấy nói. "C-4, tôi nghĩ đó là loại."

"Anh có biết làm việc với thứ đó không?"

"Một chút," Adam trả lời, và bắt đầu nhẹ nhàng đẩy qua các vật trong thùng. Ngoài C-4, còn có một số dây và xi lanh mà tôi giả định có vai trò nào đó trong việc kích nổ. Sau một cuộc tìm kiếm nhanh, Adam mỉm cười và giơ lên một cuốn sách hướng dẫn nhỏ. "Có hướng dẫn đây."

"Hoàn hảo," Marina lầm bầm.

"Tổng cộng bao nhiêu quả bom?" tôi hỏi.

Adam đếm nhanh số lượng gạch sét. "Mười hai. Nhưng nếu bạn muốn, tôi có thể phá chúng ra, làm chúng nhỏ hơn. Nhưng càng nhỏ gạch, vụ nổ càng nhỏ. Và chúng tôi chỉ có mười hai nắp nổ, nên những viên nhỏ hơn sẽ cần được nối dây lại với nhau."

Trước khi trả lời Adam, tôi đưa đầu ra khỏi lều và nhanh chóng đếm số xe Skimmers đỗ trên đường cát cánh. Mười sáu chiếc, bao gồm cả chiếc mà Adam đã làm việc và chiếc mà Phiri Dun-Ra bị buộc.

"Chúng ta nên có đủ với mười hai," tôi nói với Adam. "Đừng làm nổ tung bản thân, được không?"

"Tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Rất tốt. Đi nào, Marina."

Tôi lấy một chiếc túi rơm trống từ lều cung cấp của Mog trước khi ra đường vào đường băng. Marina đi kế bên tôi.

"Chính xác chúng ta đang kết dây để nổ điều gì, Six?" cô ấy hỏi.

"Tạm dừng lại đi," tôi nói, tiến đến nơi đã giữ Phiri Dun-Ra lại. Cô nhìn tôi tiến đến, đôi mắt nóng và giận dữ, không cười nữa qua miếng băng dính trên miệng. Tôi nghĩ cô ấy biết điều gì sắp xảy ra. Cô ấy cố gắng một chút chống lại sợi dây buộc nhưng không thể làm gì nhiều để ngăn cản tôi đặt túi jute lên đầu cô ấy.

"Chán nhìn thấy cô ấy ư?" Marina hỏi.

"Đúng vậy. Và tôi không muốn cô ấy nhìn thấy chúng ta đang làm gì." Tôi dẫn Marina đi khỏi tù nhân của chúng ta, đi về phía những chiếc Skimmers khác trên sân bay. "Chúng ta sẽ nối dây cho những chiếc tàu. Tôi nghĩ Setrákus Ra không đi một mình, anh ấy sẽ có Mob khác đi cùng. Chúng ta không có lực lượng để ngăn họ tiếp cận Nơi trú ẩn, nhưng chúng ta có thể nổ tung họ nếu họ tiếp cận."

Nhờ Phiri Dun-Ra, không có một chiếc Skimmer nào ở trong tình trạng có thể di chuyển một mình. Một cách tuần tự, Marina và tôi sử dụng siêu năng lực của chúng tôi để đẩy các tàu vào vị trí. Với chúng tôi làm việc cùng nhau, trọng lượng không quá nặng, ít nhất là khi chúng ta đã đẩy bánh xe. Chúng tôi phân

chia các Skimmers khoảng ba mươi yard cách nhau thành một nửa vòng cung phía trước lối vào của Sanctuary. Các tàu kết thúc trên gần như cùng một đường thẳng như vùng lực của Sanctuary.

Bây giờ chúng tôi đã di chuyển hầu hết các Máy móc lộn, có một khoảng trống lớn trên đường hạ cánh. "Hy vọng Setrákus Ra đậu chiến hạm lớn của mình ở nơi dễ thấy nhất", tôi nói, vẽ đường viền bằng ngón tay từ đường hạ cánh và hướng về lối vào của Thánh địa. "Chỉ có một cách vào Thánh địa, vì vậy người của ông ấy sẽ phải đi thẳng qua các tàu, đó là nơi chúng tôi sẽ giấu bom."

"Điều đó ít nhất sẽ loại bỏ sóng đầu tiên của anh ấy," Marina nói.

"Vâng, và hy vọng nó sẽ làm cho họ bối rối và tìm kiếm cuộc tấn công, để Adam và tôi có thể lén vào phía sau họ và lên tàu Anubis."

Marina nhăn mày nhìn tôi. "Chờ một chút. Tôi ở đâu trong tất cả điều này?"

Trước khi tôi có thể trả lời, Adam xuất hiện từ kho vũ khí Mogadorian với một túi du lịch đầy thuốc nổ nhựa. Anh ta nhìn vào những gì chúng ta đã làm cho đến nay và gật đầu chấp nhận. Sau đó, anh ta đi đến gần chúng tôi, đặt túi du lịch xuống và lấy ra một chiếc điều khiển từ xa lớn.

"Kiểm tra cái này," Adam nói. "Tôi đoán các Mogs đã cố gắng sử dụng các vụ nổ theo chuỗi để hạ sục lực lượng cản trở, có lẽ họ nghĩ rằng các vụ nổ đồng bộ ở nhiều góc độ sẽ đẩy sự vật đó xuống."

Anh ta đưa tôi cái điều khiển từ xa. Nó có một hàng gồm hai mươi cần điều khiển, mỗi cần điều khiển có đèn đỏ và đèn xanh tương ứng. Mười hai trong số những bóng đèn đỏ đang sáng. Adam đến gần tôi, giải thích cách thiết bị hoạt động.

"Các nút đẩy tất cả đều có thiết bị kích nổ từ xa," anh ta nói, và nhấn công tắc trái nhất trên bộ điều khiển lên một lần. Đèn nhỏ phía trên công tắc thay đổi từ màu đỏ sang màu xanh. "Tôi vừa kích hoạt quả bom đầu tiên."

Tôi liếc nhìn vào túi xách đựng ở chân chúng tôi, hiện đang đầy chất nổ nhựa, sau đó nhìn lại vào bộ điều khiển. Có một chiếc răng kim loại nhỏ mà bạn cần dùng để dẫn thanh chuyển vòng quanh để nó đạt tới khe răng thứ ba, có lẽ để ngăn người nào đó trượt tay. Tuy nhiên, tôi vẫn hơi lo lắng về buổi thử nghiệm này. "Ừ, được rồi..."

"An toàn là quan trọng nhất." Adam bật công tắc về vị trí ban đầu, đèn đỏ lại sáng lên. "Nếu bạn nhấn công tắc hết cỡ lên, đầu nổ sẽ nhận tín hiệu để kích hoạt sự nổ và bom sẽ phát nổ."

Tôi gật đầu một lần, sau đó đưa chiếc remote cho Marina. "Cô đã hiểu hết chưa?"

"Vâng, nhưng . . ." Lông mày cô nhăn lại khi cô nhận chiếc điều khiển.

"Tôi nói, 'Bạn hỏi nơi bạn sẽ ở đâu.' 'Bạn sẽ ở trốn trong rừng, kiểm soát phòng thủ của Sanctuary.'"

Marina cân nhắc một lúc, một nụ cười lan tỏa trên khuôn mặt cô. "Điều đó sẽ là niềm vui của tôi."

Adam đi dọc theo hàng tàu, dán những gói thuốc nổ nhỏ như hộp cơm bento dưới bụng của mỗi chiếc Skimmer. Một Mogadorian cẩn trọng có thể để ý chúng, đúng vậy, nhưng không phải trước khi mọi thứ đã quá muộn.

Trong khi đó, Marina và tôi manevơ hai chiếc Skimmer cuối cùng qua những chiếc chúng tôi đã kết nối để nổ. Chúng tôi đặt chúng ở hai bên đối diện của ngôi thánh địa, cả hai ở rìa rừng rậm, và cả hai đều hướng về lối vào của ngôi thánh địa.

"Tôi có thể tạo ra một sự bắn chéo ở đây," tôi nói, mở cửa buồng lái trên một trong những chiếc tàu điều hâu. "Nếu sức mạnh siêu năng của bạn đủ mạnh để điều khiển. . ."

"Điều đó sẽ phải được," Marina trả lời.

Adam đến, bật hệ thống vũ khí của Skimmers và giải thích với Marina rằng cô cần nhấn những nút nào để phóng các pháo. Marina dành nhiều thời gian để nghiên cứu các bảng điều khiển, ghi nhớ chúng, vun vén trong tâm trí của mình. Sau đó, cô đi đi từ từ ra xa Skimmers, và hướng đến một khu rừng rậm cách xa tàu chiến nhưng đủ gần để có tầm nhìn rõ ràng toàn cảnh chiến trường. Từ vị trí ẩn này, cô sẽ bảo vệ Thánh địa.

Marina tập trung. Cô ấy vươn tay ra phía chiếc Skimmer.

"Ừm," cô nói sau một lúc, nắm cánh mũi của mình. "Tôi không biết, Six. Khó để sử dụng siêu năng lực của tôi vào một thứ mà tôi không thể nhìn thấy."

Chúng tôi thử một chiến thuật khác. Adam và tôi đi dạo xung quanh rìa của khu rừng, đặt súng blasters của Mogadorian trong cỏ và cây bụi mọc um tùm. Chúng tôi lợp chúng bằng cành cây và lá rụng, đủ tốt để một chiến binh Mog không thể nhìn thấy chúng ngay, nhưng cũng không ẩn nấp đến mức Marina không thể nhìn thấy chúng. Từ vị trí của cô ấy, cô thử từng quả một, dùng siêu năng lực kéo cò ẹ và bóp cò ẹ để một loạt đấm phát ra tiếng trẹt vào không gian trống trước lâu đài.

"Tuyệt vời," tôi nói. "Marina, anh không cần phải đánh ai cả. Anh chỉ cần khiến họ nghĩ rằng cuộc tấn công đến từ mọi phía."

Bây giờ chúng ta đã hoàn thành, chỉ còn hai chiếc Skimmers trên đường cất cánh: chiếc chúng ta đi xuống đây mà Adam đã cố gắng sửa chữa, và chiếc mà Phiri Dun-Ra bị buộc tới. Tôi hài lòng với cách chúng ta thiết lập cho đến nay. Cảm giác tốt khi làm điều gì đó, ít nhất là.

"Điều này tốt đấy, Six," Marina nói, với đôi tay gạ rối, nhìn các tàu Mogadorian được sắp xếp như những người bảo vệ trước Sanctuary. "Hoàn hảo nếu Setrákus Ra gửi lính chiến của mình. Nhưng nếu ông ấy đang ở đầu trận? Làm tổn thương ông ấy có nghĩa là làm tổn thương Ella. Chúng ta không thể mạo hiểm như vậy."

"Bạn nói đúng," tôi trả lời. "Chúng ta sẽ phải tìm cách ít nhất là làm chậm anh ta lại."

Tôi bắt đầu đi về hướng lối vào Hòn đảo thiêng liêng và giả vờ không để ý khi Adam đuổi bước phía sau, chạm nhẹ vào khuỷu tay của Marina. Họ chậm lại nhưng chỉ đi vài bước phía sau tôi. Nhờ khả năng nghe tốt hơn, việc không nghe lén thực sự là không thể với tôi.

"Tôi xin lỗi về trước đó," Adam nói với cô ấy nhỏ nhẹ. "Tôi đã quá đà."

"Không sao cả," Marina trả lời một cách tử tế. "Tôi không nên đã gọi anh là quái vật. Chỉ là lỡ lời thôi. Tôi thực sự không nghĩ

vậy."

Adam cười một lần, tự trấu lòng. "Không, bạn biết không, suốt nhiều năm qua, tôi đã tự hỏi liệu đó có phải không phải là từ tốt cho chúng ta."

Marina kêu ồn, chuẩn bị nói thêm điều gì đó, nhưng Adam ngắt lời cô.

"Không sao cả—Tôi xin lỗi lần nữa, về mọi thứ. Tôi biết cảm giác khi mất đi người mà bạn quan tâm. Tôi không nên... Tôi sẽ không còn cử chỉ vô tư về việc rời khỏi nơi này. Tôi hiểu tại sao điều đó lại quan trọng như vậy. Nó có ý nghĩa gì."

"Cảm ơn bạn, Adam."

Tôi quay người đi, giả vờ không nghe toàn bộ cuộc trò chuyện của họ. Chúng tôi đứng trước cái mà trước đây là cánh cửa bí mật của Sanctuary. Đó là một hẻm đá hẹp dẫn đến bậc thang dẫn xuống phòng ngầm bí mật dưới đền thờ.

"Vậy là," tôi nói, hai tay đặt trên hông. "Làm sao chúng ta có thể làm trì hoãn kẻ Mogadorian mạnh nhất trong vũ trụ mà không làm tổn thương anh ta, đồng thời cướp chiếc tàu chiến của anh ta?"

Adam gờ tay. "Tôi có một câu hỏi."

Tôi có thể thấy bánh xe quay trong đầu anh ấy. "Bắn."

"Toàn bộ kế hoạch này dựa trên sự may mắn - Setrákus Ra đi thẳng đến cổng, Setrákus Ra gửi quân xạ đi, Marina có thể gây sao lựa cho họ bằng một số bom và vũ khí. " Tôi mở miệng để đáp lại, lo lắng rằng anh ấy đang có phải hứng lại, nhưng Adam vẫn tiếp tục nói. "Đây là lựa chọn tốt nhất mà chúng ta có. Tôi đồng ý với bạn. Nhưng, với điều kiện là nếu nó hoạt động, nếu chúng ta thực sự có thể đánh cắp Anubis trong lúc Setrákus Ra nằm dưới đây. Sau đó thì sao? Chúng ta sẽ làm gì tiếp theo? Chúng ta vẫn không thể giết anh ấy."

"Nhưng anh ta cũng sẽ không thể giết chúng ta," Tôi trả lời. Tôi biết rằng đó không phải là chiến lược tấn công tinh xảo mà Adam hy vọng, nhưng tôi thực sự chưa nghĩ xa hơn như vậy. Tôi đã quá tập trung vào việc sống sót ngay lúc này.

"Có lẽ chúng ta có thể đàm phán," Marina đề xuất một cách không quyết tâm. "Cho Ella, hoặc Sanctuary ..."

"Adam nói: "Dù anh ta có nói điều ngược lại một cách mãnh liệt, Setrákus Ra không có danh dự." "Không thể thương lượng được.""

"Sau đó sẽ là tình thế bế tắc," tôi nói. "Và điều đó tốt hơn là thua, phải không?"

Adam xem xét lời của tôi, đào gót chân vào đất trước lối vào cổng.

"Vâng," Adam nói. "Vậy thì tôi đề xuất chúng ta đào một cái hố."

"Một lỗ?"

"Một cái hố," Adam tiếp tục. "Ở trước cửa. Một cái hố lớn. Sau đó, chúng ta che kín nó và để Setrákus Ra rơi vào đó."

Tôi đẩy ngón chân vào đất. Nhờ vào bóng râm của Sanctuary và sự phát triển của cây cỏ gần đó, nó mềm và hơi ẩm, không giống như đất cứng và nắng nóng của đường băng. Tất cả những phẩm chất của chúng ta, những vũ khí của Mog, một đám C-4— và giờ chúng ta đang nói về việc đào một cái hố. "Thôi, anh ấy chính là loại người không chú ý đến nơi mình đang đi, đặc biệt là nếu anh ấy đang rất hứng thú để vào Sanctuary."

"Có một hình ảnh," Adam trả lời.

"Khi anh ấy ở dưới đó, tôi có thể làm băng đèn lên phía trên từ nơi ẩn náu của mình," Marina nói, lên tàu. "Điều đó có thể làm anh ấy chậm lại hơn nữa."

"Ồ, ít nhất việc xem anh ấy ngã vào hố cũng sẽ vui," tôi thêm một cách lạc quan.

"Đó sẽ phải lớn đấy," Adam nói, vượt cảm suy tư. "Anh ấy có thể thay đổi kích thước."

"May là tốt có Legacies để giúp cho việc đào bới," tôi trả lời. "Cho dù chỉ mua thêm vài phút cho chúng ta, có thể đủ để chúng ta lên tàu Anubis."

"Thêm một điều nữa, và có thể em sẽ không thích ý tưởng này," Adam nói với Marina, trước khi chỉ vào cửa của Sanctuary. "Nhưng có lẽ chúng ta nên đập sập cửa đó. Điều đó sẽ làm chướng ngại cho Setrákus Ra hơn."

Đó là một ý tưởng tốt, nhưng tôi nhìn sang phía Marina trước khi nói gì. Cô ấy suy nghĩ một lúc rồi nháy vai. "Chúng chỉ là những viên đá," cô ấy nói. "Quan trọng là chúng ta bảo vệ những gì bên trong."

"Anh nên mua một số C-4 không?" Adam hỏi.

"Tôi nghĩ tôi có thể xử lý," tôi trả lời, đã kích hoạt Thừa kế của mình và dẫn dụ một cơn bão nhỏ. Không khí trở nên nặng nề khi tôi tụ tập một đám mây tối phía trên đầu chúng ta, và một vài giọt mưa rơi xuống. Với một cử động hạ tay, bốn tia sét cắt xuyên qua không trung theo một góc mà Mẹ Thiên Nhiên không thể hy vọng sao chép. Những cú sét đánh vào lối vào của Tu viện và nổ tung trên lớp đá vôi hồng, làm cho lối đi sụp đổ trong một cơn gió ầm mồm.

Tôi bước lên và nhìn vào thành quả của mình. Lối vào bây giờ đã bị nhấn chìm bởi đồng đồ nát, một phần tường nội thất cũng rõ ràng đã sụp đổ. Điều này sẽ không thể ngăn cản một đội quân Mogs mãi mãi và Setrakus Ra chắc chắn sẽ có thể di chuyển đồng đồ nát bằng sức thần giao cảm của mình. Tuy nhiên, điều này vẫn hơn là không có gì.

Trong khi đó, với ánh nhìn tỉnh táo trên khuôn mặt, Marina bước đi đo lường quanh khu vực lối vào Sanctuary, đếm số bước. Khi cô ấy đã đi một hình vuông gần hoàn hảo trước lối vào, Marina nhìn sang phía tôi.

"Khoảng ba mươi feet mỗi bên, bạn nghĩ sao?" cô ấy hỏi tôi. "Cho cái hố?"

"Tôi nghĩ rằng việc đó sẽ làm được."

"Để tôi thử một điều gì đó," Marina nói và sau đó bắt đầu tập trung.

Cô ấy đi theo một đường thẳng dài ba mươi feet ra khỏi lối vào của Sanctuary, hai bàn tay cô quạt không khí khi cô đi. Một bức tường bằng băng bắt đầu hình thành dọc theo đường thẳng của Marina, mặc dù cạnh dưới của nó không tiếp xúc với mặt đất.

"Giúp tôi giữ chỗ nó, được không?" Marina hỏi và liếc nhìn tôi.

Tôi không chắc chắn điều này sẽ đi đến đâu, nhưng tôi chơi theo. Bằng sức mạnh siêu năng lực của mình, tôi giữ lớp băng dày dần của Marina lên. Tôi nhận ra rằng lớp băng dày hơn ở phía trên và thu hẹp về một cạnh sắc bén như lưỡi dao đầu đinh ở phía dưới, gần như như một lưỡi gươm gilotin. Cô ta bước đi theo những đường nét giống như là một phút trước, lần này tạo ra băng ngay khi cô ta bước đi. Sau vài phút, Marina đã tạo ra một khối hộp băng băng hình lập phương, khoảng ba mươi feet theo chiều ngang và chiều rộng, không có nóc hoặc đáy. Lớp băng nổi trên không, nhỏ giọt nước, và Marina phải liên tục sử dụng năng lực thừa của mình để ngăn nó tan chảy.

"Bây giờ sẽ xảy ra chuyện gì?" Adam hỏi, nhìn sang.

"Chúng ta nâng nó lên," Marina nói, ám chỉ đến chúng ta. "Và sau đó chúng ta đập mạnh xuống với tối đa sức mạnh mà chúng ta có thể. Sẵn sàng chưa, Six?"

Tôi thực hiện theo hướng dẫn, sử dụng siêu năng lực của mình để đưa tác phẩm điêu khắc băng băng của Marina lên khoảng 20 feet trên mặt đất.

"Sẵn sàng chưa?" cô ấy hỏi, nhìn tôi. "Bây giờ!"

Cùng nhau, chúng ta đẩy băng xuống đất. Có tiếng động đập khi lưỡi cửa đâm vào đất, tiếp theo là âm thanh vỡ kính khi nứt vỡ nhanh chóng trên mặt băng và bắt đầu lan rộng. Tổng cộng, băng không bị đẩy rất sâu vào đất, tối đa khoảng bốn feet. Marina dường như hài lòng với kết quả.

"Ồ, ồ! Chờ một chút!"

Cô ấy đưa quanh hộp đá, bốn bức tường của nó hiện đã chìm sâu trong đất, và bắt đầu củng cố các bức tường, làm đặc và cứng bức tường đá khi cô ấy chạm vào nó. Khi những nứt trong tảng đá được kín lại và các mảnh bị vỡ được điền vào, Marina quỳ xuống tại một góc và đặt hai tay lên tảng đá, càng gần mặt đất càng tốt.

"Dạ, tôi không chắc phần này sẽ hoạt động hay không," cô ấy nói. "Bắt đầu thôi."

Marina nhắm mắt và tập trung. Adam và tôi trao nhau ánh nhìn, cả hai chúng tôi đều khá rối bời. Tuy nhiên, chúng tôi giữ im lặng trong hơn năm phút, theo dõi Marina làm việc với di

sản của cô ấy. Tôi muốn đặt trán lên lớp băng lạnh, nhưng tôi lo rằng điều đó có thể làm hỏng công việc của cô ấy.

"Tớ nghĩ tớ đã hiểu rồi," Marina nói cuối cùng, đứng dậy và xoay cổ. "Six, hãy cùng nhau nâng khối đá lên lại."

"Bây giờ bạn muốn nó lấy ra khỏi đất à?" Tôi hỏi.

Marina gật đầu hào hứng. "Nhanh lên! Trước khi nó tan quá nhiều."

Vậy, chúng ta tập trung vào hình lập phương một lần nữa. Lần này cảm giác nặng hơn nhiều và khi chúng ta nâng lên, tôi nhận ra tại sao. Marina đã rải đá băng dưới đất, kết nối bốn bức tường của hình lập phương của cô ấy. Khi chúng ta nâng lên đá băng, nó lên cùng với âm thanh vỡ và nghiêng rã, khi những rễ cỏ còn lại bị xé toạc. Hình lập phương băng lên trên sức năng tâm linh của chúng ta và bên trong nó, có một đoạn cắt ngang của trái đất sâu 4 feet, được bảo quản hoàn hảo.

"Dịu dàng nào," Marina nói, khi chúng tôi di chuyển nước đá và đất sang một bên. "Tôi nằm trong đó khá sâu, nhưng nó vẫn có thể bị vỡ ra."

"Xuất sắc," Adam nói, mỉm cười nhìn vào đồng đất nổi. "Chúng ta sẽ không cần phải che lỗ bằng, như, cành cây to đùng. Sau khi chúng ta đào xong phần còn lại, chúng ta chỉ cần đặt mảnh đó lên trên. Khi Setrákus Ra bước lên nó, nó sẽ trông bình thường, nhưng em có thể đẩy nó sụp từ xa bằng sức tự tiện của em."

Marina gật đầu. "Đó là suy nghĩ của tôi."

Chúng tôi hạ chiếc hộp đất và cỏ được tạo đẹp một cách tinh tế xuống mặt đất với tiếng động nhẹ. Mà không có sự bổ sung từ Marina liên tục với sức mạnh kế thừa của cô ấy, lớp băng sớm tan chảy. Rìa của nắp hố của chúng tôi bị ít bùn, nhưng nó sẽ khô nhanh chóng khi tính đến cái nóng.

Adam bước đi vững chắc, quỳ xuống phía trước cái hố đất rộng 30 x 30.

"Là lượt của tôi," anh ấy nói.

Anh ấy đặt tay vào đất và một giây sau, tôi có thể cảm nhận được các rung động phát ra từ anh ấy. Các sóng địa chấn tập trung chủ yếu phía trước anh ấy, nhưng sự kiểm soát của anh ấy

không chính xác đủ để ngăn chúng lan rộng ra. Một lúc sau, tôi cảm thấy hơi buồn nôn khi mặt đất dưới chân tôi chuyển động, nhưng tôi nhanh chóng nắm bắt được. Đất trước Adam bắt đầu trở nên thoải mái và chuyển động, các lớp đất nén bắt đầu phân tách thành các mảnh có kích thước đáng kể.

Adam nhìn qua vai tôi. "Thế này ok không?"

Tôi sử dụng sức mạnh tinh thần để nâng một phần đất và đá sụt sịt lên từ hố đất, sau đó ném nó vào khu rừng. Việc đào sẽ dễ dàng hơn bây giờ khi Adam đã phá vỡ lớp đất, nhưng vẫn rất phiền hà. Tôi gặt đầu tán thành anh ấy.

"Đó là một bắt đầu," tôi nói với anh ấy.

Anh ấy đứng dậy. "Tôi sẽ đi tìm . . . một cái xẻng."

Adam gần như không thể hoàn thành suy nghĩ của mình, đôi mắt ông đột nhiên chăm chú vào bầu trời phía sau tôi. Tôi quay người về phía sau, nghe thấy tiếng máy.

Không thể. Quá sớm. Chúng ta chưa sẵn sàng.

"Sáu?" Marina hỏi, giọng cô bắt đầu. "Đó là cái gì?"

Đó là một con tàu. Trơn tru và bạc, không có góc cạnh hơn và sung như các phương tiện khác mà tôi đã thấy Mày bay Mog đi. Nó giống như không giống bất kì thứ gì tôi từng thấy trước đây, nhưng cũng có vẻ quen thuộc một cách lạ thường.

Tàu đang tiến lại nhanh chóng và đang hướng thẳng đến chúng ta.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

“SCOUTS?” MARINA HỎI TÔI. TÔI CẢM THẤY SỰ KICKING ICE Legacy CỦA CÔ ẤY TRỞ LẠI, TRONG TRƯỜNG HỢP CHÚNG TA CẦN PHẢI ĐÁNH LẠI NGƯỜI MỚI ĐẾN NÀY.

“Đó không phải là chiếc tàu Mog,” Adam nói, bước lên bên cạnh tôi.

“Không,” tôi trả lời, vì tôi đã nghĩ ra điều đó. Tôi đặt tay lên cánh tay của Marina. “Được rồi. Cậu có nhận ra không?”

“Tôi . . .” Marina hoàn tất khi cô ta đặt mắt vào con tàu đang tiếp cận. Con tàu vũ trụ lao vút qua những cây cối và xoay linh hoạt trong không khí, cắt giảm tốc độ một cách uyển chuyển trên đường băng Mogadorian vừa được làm sạch. Mặc dù có vết lõm và xước, thậm chí có chút rỉ sét ở các cạnh, nhưng chiếc tàu vẫn lung linh bằng một lớp bạc lấp lánh, với lớp vật liệu giáp chắn được làm từ các loại vật liệu không có trên trái đất. Nó đứng yên một lúc, ánh nắng mặt trời phản chiếu từ cửa sổ có màng chắn sắc sảo của buồng lái, và sau đó hạ cánh nhẹ nhàng.

“Đó là một trong số những chiếc của chúng ta,” tôi nói. “Giống như chiếc đã mang chúng ta đến đây. Đến Trái Đất, tôi có ý.”

“Làm sao có thể được?” Adam đáp lại.

“Đây có phải là lực lượng hỗ trợ của chúng ta không?” Marina hỏi, không rời mắt khỏi con tàu. “John có đề cập đến điều này không?”

“Anh ấy nói anh ấy đang gửi Sarah, Mark và cái gì đó . . .” Tôi trả lời họ cả hai mơ hồ. “Một cái gì đó mà chúng ta phải thấy mới tin được.” Ai có thể lái một con tàu Loric? Nó đến từ đâu? Tôi bước một bước lung lay.

Một cái ramp kim loại được triển khai từ phía sau chiếc tàu và tôi căng thẳng. Tôi có một ký ức mơ hồ về việc chạy lên một cái ramp giống như thế khi còn nhỏ, Katarina bên cạnh tôi, với

tiếng nổ và hô to phía sau. Đây chúng ta lại đây, giữa một cuộc xâm lược Mogadorian lần thứ hai, và một lần nữa lại có một chiếc tàu Loric phía trước tôi. Chỉ khác là lần này, tôi không biết liệu có nên chạy về phía tàu hay chạy đi. Ngay cả khi John nói với tôi rằng sự trợ giúp đang đến, tôi không thể loại bỏ cảm giác này rằng đây có thể là một bẫy. Sự hoang tưởng của tôi đã đưa tôi đến đây, không lý do gì phải bỏ qua nó bây giờ.

"Hãy sẵn sàng cho mọi điều," tôi nói với những người khác. "Chúng ta không biết điều gì sẽ xuất hiện từ đó."

Và rồi một chú chó săn quen thuộc nhảy xuống bậc thang.

Bernie Kosar, lười ra khỏi miệng, nhảy lên tôi trước tiên, hai chân trước của anh đều được đỡ trên chân của tôi. Đuôi của anh vẫn đang quánh nhưng anh lại chào đón Marina trước và sau đó nhảy lên cả Adam. Tôi nghe thấy âm thanh không quen và nhanh chóng nhận ra rằng đó là âm thanh của người Mogadorian cười.

Khi tôi nhìn lại phía tàu, Sarah Hart hiện đang đứng ở đầu ramp, với hai tay mở rộng chào đón và nụ cười trên môi.

"Xin chào mọi người," Sarah nói thoáng qua. "Nhìn cái này chúng tôi tìm thấy."

Marina phát ra tiếng cười ngạc nhiên hạnh phúc và chạy về phía trước, gặp Sarah ở dưới chân dốc và ngay lập tức ôm cô ấy chặt. Đã lâu rồi chúng tôi không gặp Sarah—cô ấy đã đi tìm người cũ kín mục khi Marina và tôi trở về từ Florida. Cô có mái tóc vàng buộc gọn trong bím và nụ cười của cô rất tươi sáng, nhưng dưới đôi mắt cô, tôi nhận thấy có vài vết nhăn và cận thị một chút. Sarah cũng có một vài vết trầy xước mới và thâm tím mà nụ cười tươi sáng không thể che giấu. Đúng vậy, cô ấy rất vui khi gặp chúng tôi, nhưng cũng mệt mỏi, căng thẳng và một chút bị đánh đập. Dù vậy, cô ấy trông tốt hơn chúng tôi—bắn đầy sau vài ngày ở rừng nhiệt đới, bị cháy nắng và mệt mỏi. Nhưng tôi không đánh giá cô ấy.

"Tôi đây," tôi nói với Sarah, ôm cô ấy luôn. Thực sự, tôi hơi lo lắng. Tôi vẫn không thể rời mắt khỏi con tàu.

"Rất vui được gặp bạn, Six," Sarah trả lời, ôm tôi chặt dù đầy mồ hôi và bụi bẩn. "John nói là bạn cần sự giúp đỡ và một cuộc

di chuyển. Chúng tôi mang cả hai."

Ai chính xác là "chúng tôi" trở nên rõ ràng một giây sau đó. Mark James, người rời tàu sau lưng Sarah, khác biệt rất nhiều so với chàng trai tôi từng cùng chiến đấu trong Thiên đường một cách gần gũi. Anh ấy đã từ bỏ kiểu tóc dài và rối rắm hơn. Tôi nghĩ có lẽ anh ấy đã giảm cân, cơ bắp của anh ấy giờ đây săn chắc hơn so với tôi nhớ. Anh ấy có vẻ mệt mỏi và đôi mắt nhắm hẹp cho thấy anh ấy chẳng quen với ánh nắng mặt trời nhiều như vậy.

"Ôi chết, cút," Mark nói, dừng lại giữa đường dốc. "Có một con đặng sau bạn đấy."

"Đó là Adam," Sarah trả lời. "Tôi nghĩ rằng tôi đã nói với bạn về anh ấy."

"Ừ, tôi đoán là anh đã làm thế," Mark nói, che mắt mình khi anh ta ngó trộm Adam. "Chỉ là rừng rợn khi thấy một trong số chúng, bạn biết đấy, lơ lửng như bình thường. Xin lỗi, bro," Mark thêm, gật đầu về phía Adam.

"Được rồi," Adam trả lời một cách ngoại giao. Anh ấy động tay qua vai để chỉ vào nơi Phiri Dun-Ra bị che đầu và buộc vào một Skimmer. "Tôi không phải là người Mog duy nhất ở đây, như bạn có thể thấy. Nhưng tôi là người thân thiện nhất."

"Đã ghi nhận," Mark trả lời.

Sarah bắt đầu giới thiệu cần thiết. Tôi ngắt cô trước khi cô thực sự bắt đầu.

"Tôi xin lỗi, nhưng bạn đã lấy chiếc tàu này ở đâu?" Tôi hỏi, đi ngang qua cô và lên cầu.

"Dạ, về vấn đề đó," Sarah trả lời, ra dấu cho tôi tiến tới như là tôi nên tiếp tục khám phá. "Có lẽ bạn muốn nói chuyện với cô ấy."

"Ai?"

Sarah nhìn tôi như muốn tôi ngưng hỏi và chỉ đơn giản đi, vậy tôi làm theo. Sự trao đổi này cũng khiến Marina nhú mào. Cô ấy theo tôi lên ramp vào tàu. Sau vài bước bên trong, và tôi bị trúng bởi một cảm giác déjà vu mạnh mẽ. Chúng ta đang ở khu vực hành khách. Đó là một không gian rộng lớn, hoàn toàn

không có bất kỳ đồ đạc nào. Những bức tường tỏ ra một ánh sáng nhẹ chứng tỏ rằng tàu vẫn đang được bật điện. Tôi có một ký ức mơ hồ về việc đứng hàng ngay đây cùng với những Garde khác, Cêpan của chúng tôi điều khiển chúng tôi qua các bài tập eo thon và một số bài tập võ thuật nhẹ.

Tôi đi đến tường gần nhất và chạm ngón tay theo chiều dọc bề mặt. Vật liệu nhựa mềm mại phản ứng, phát sáng rực rỡ hơn, vết chạm từ đầu ngón tay tôi được chiếu sáng lên. Những bức tường hoạt động như một màn hình cảm ứng lớn. Tôi lấy một lệnh từ bộ nhớ của mình, nhanh chóng vẽ một ký hiệu Loric trên tường. Ký hiệu này lóe lên một lần để chứng minh rằng nó đã được chấp nhận và sau đó, với tiếng sủi nổi của dầu thủy lực, sàn nhà mở ra và một vài chục chiếc giường nâng lên tầm nhìn. Marina phải nhảy lùi khi một chiếc mở ra ngay chỗ cô đang đứng.

"Sáu, đây có phải...?"

"Đó là tàu của chúng ta," tôi nói. "Chính chiếc tàu đã đưa chúng ta đến Trái đất."

"Luôn nghĩ rằng nó đã bị phá hủy hoặc . . ." Marina lắng nghe, lắc đầu trong sự ngạc nhiên. Cô chạm ngón tay qua tường đối diện, nhập một lệnh khác. Toàn bộ tường biến thành một màn hình siêu nét hiển thị hình ảnh một chú beagle đáng yêu đang đuổi theo quả bóng quần vợt.

"Trong tiếng Anh, chó," nói một giọng nói được ghi âm có một phong cách Loric rõ ràng. "Chó. Con chó chạy. En español, perro. El perro corre . . ."

Đào tạo ngôn ngữ Trái đất. Bao nhiêu lần chúng ta phải ngồi qua video này khi chúng ta bay tới hành tinh mới của chúng ta? Tôi đã quên hoặc chặn nó ra, nhưng tất cả sự chán chường của tuổi thơ tôi đã tràn về. Một năm nghệt thở toàn bộ ở đây, xem con chó chạy qua một cánh đồng xanh tươi sáng.

"Ôi, tắt nó đi," tôi nói với Marina.

"Cô không muốn xem chó làm gì tiếp theo à?" cô ấy hỏi với một nụ cười nhỏ. Cô ấy quét tay qua tường và chương trình dừng lại.

Tôi đi bộ đến một trong những chiếc giường và hạ hồi xuống bên cạnh. Những tấm vải chăn có mùi ẩm mốc và hơi giống như sự cọ xát dầu mỡ bên trong của tàu. Chúng có lẽ đã được cất giữ dưới đó suốt thập kỷ qua. Tôi đẩy qua những cái chăn và chiếc nệm mỏng, kiểm tra cái khung.

"Ha, nhìn cái này," tôi nói.

Marina cúi xuống bên vai tôi. Ở đó, được khắc vào khung kim loại bởi một cô bé chán chường, là con số sáu.

"Vandal," Marina laughs.

Âm thanh ù ù nhỏ của động cơ tàu bắt đầu giảm dần đến tiếng im lặng và các bảng cảm ứng treo tiếp đi điện sóng và tắt máy. Ai đó vừa tắt máy cho con tàu.

"Chính như bạn để lại, phải không?"

Marina và tôi cùng quay sang hướng của giọng nói và đối mặt với một người phụ nữ khi cô ta từ từ xuất hiện từ buồng lái của tàu. Phản ứng đầu tiên của tôi là cô ta rất lung linh đẹp đẽ. Da cô ta có màu nâu đậm, gò má cao và sắc nét, mái tóc đen và cắt ngắn. Mặc dù cô ta mặc một bộ đồ overall mechanic rộng rãi với những vết dầu mỡ mới, người phụ nữ trông như là thuộc về bìa một tạp chí thời trang. Tôi nhanh chóng nhận ra rằng điều gì đó hấp dẫn về cô ta không chỉ đến từ ngoại hình. Đó là một phẩm chất không rõ ràng mà hầu hết mọi người trên trái đất không thể đặt ngón tay vào nhưng tôi nhận ra ngay lập tức.

Người phụ nữ này là Loric.

Cô ấy trông hầu như lo lắng khi gặp tôi và Marina. Điều đó có lẽ là lý do cô ấy mất rất nhiều thời gian để tắt máy tàu. Ngay bây giờ, người phụ nữ đó đứng âm u ở cửa vào buồng, cũng giống như chúng tôi với cô ấy. Có sự bồn chồn trong cách ứng xử của cô ấy, như là bất cứ lúc nào cô ấy cũng có thể rút lui vào buồng lái và khoá cửa. Tôi có thể nhận ra cô ấy đang cố định tâm trạng để tiếp tục nói chuyện với chúng tôi.

"Anh và em phải là Six và Seven," cô ấy nói sau một thời gian nhận được cái nhìn ngạc nhiên từ hai chúng tôi.

"Bạn có thể gọi tôi là Marina."

"Đã ghi nhận, Marina," người phụ nữ nói với nụ cười nhẹ.

"Tôi là ai?" Tôi hỏi, cuối cùng đã tìm thấy giọng nói của mình.

"Tên tôi là Lexa," người phụ nữ trả lời. "Tôi đã giúp đỡ bạn của bạn là Mark dưới tên GUARD."

"Bạn có phải là một trong những Cêpan của chúng tôi không?"

Lexa cuối cùng đã rời khỏi lối vào và ngồi xuống một trong những giường. Marina và tôi ngồi đối diện cô ấy. "Không, tôi không phải là một Cêpan. Anh trai tôi là Garde nhưng anh ấy không vượt qua được đào tạo tại Học viện Phòng thủ Lorien. Tôi cũng được ghi danh ở đó, là một sinh viên kỹ sư, khi anh ấy... khi anh ấy chết. Sau đó, tôi hơi, à, rơi ra khỏi lưới. Càng nhiều càng tốt trên Lorien. Tôi không chính xác là phù hợp với một trong những vai trò mà họ quy định. Tôi làm việc với máy tính nhiều, đôi khi không hợp pháp. Tôi không phải là ai đặc biệt, về cơ bản."

"Nhưng cuối cùng bạn lại ở đây," Marina nói, đầu cô nghiêng sang một bên.

"Vâng. Cuối cùng, tôi đã được thuê để nâng cấp một con tàu cổ cho một viện bảo tàng..."

Chi tiết đó phù hợp với tôi. "Bạn lái chiếc tàu thứ hai đến Trái Đất," tôi nói.

"Vâng. Tôi đến đây với Crayton và người bạn Zophie của tôi. Có lẽ bạn đã biết điều này rồi, nhưng chúng tôi không phải là phần của kế hoạch của Người Cao Tuổi. Chúng tôi đã thành công trong việc trốn thoát khỏi Lorien nhờ Crayton—vâng, nhờ Crayton làm việc cho cha của Ella, và vì chúng tôi có quyền truy cập vào con tàu cũ đó. Cha của Ella, ông ấy biết điều gì đang đến. Đó là lý do tại sao ông thuê tôi để sửa chữa nó. Thậm chí tôi còn không phải là một phi công thực sự. Tôi phải học, vâng... trên đường đi."

Tôi ngửi một tiếng cười khi nghe trò khôi hài tẻ nhạt của Lexa và mỉm cười với cô ấy, nhưng đầu óc tôi đang chạy ầm ầm. Có nhiều người như chúng tôi. Có lẽ người Loric không tuyệt chủng như chúng ta nghĩ. Tôi nên hào hứng với điều này, nhưng thay vào đó tôi cảm thấy nghi ngờ. Chắc chắn tôi chỉ là một kẻ đa nghi sau những gì đã xảy ra với Five. Tuy nhiên, tôi nghĩ đến Crayton và cách mà ông đã nuôi Ella mà vẫn bí mật săn lùng

phần còn lại của Garde. Ông chưa bao giờ đề cập rằng ông đến đây cùng hai người Loric khác. Mắt tôi thu hẹp một chút.

"Tôi nói: 'Crayton chưa bao giờ nói với chúng tôi về bạn'", tôi cố gắng làm cho nó không nghe như một lời buộc tội. Sau tất cả, Crayton đã giấu rất nhiều điều với chúng tôi. Nguyên gốc thực sự của Ella ngay cả sau khi ông mất mới được tiết lộ ra.

"Tôi đoán anh ấy không hề làm thế," Lexa trả lời, nhún mày một chút. "Điều quan trọng duy nhất của anh ấy là giữ Ella sống. Chúng tôi đã đồng ý không liên lạc với nhau. Việc giữ khoảng cách là an toàn cho mọi người. Anh biết Mogs thế nào rồi. Chúng không thể tra tấn ra thông tin nếu bạn thực sự không biết gì cả."

"Còn bạn của anh? Zophie ở đâu?"

Lexa lắc đầu. "Cô ấy đã không qua khỏi. Anh trai cô ấy là người lái chiếc tàu này. Chiếc tàu của anh. Zophie đã đi tìm anh ấy, thực sự nghĩ rằng cô ấy đã tìm thấy anh ấy qua internet, nhưng..."

Marina điền vào chỗ trống. "Mogs."

Lexa gật đầu buồn rầu. "Sau đó, tôi ở một mình."

"Tuy nhiên, bạn không hề cô đơn," tôi nói. "Chúng tôi đã ở đây. Rất nhiều người - trời ơi, tất cả chúng ta, chúng ta đã mất Cêpan của mình. Một số người rất nhanh chóng. Chúng ta đã có thể cần một số hướng dẫn. Tại sao bạn lại đợi lâu như vậy? Tại sao bạn không cố gắng tìm chúng tôi?"

"Bạn biết tại sao, Six. Vì cùng những lý do mà Cêpan của bạn không cố gắng tìm nhau. Việc liên lạc là nguy hiểm. Mọi tìm kiếm trên internet đều rủi ro lộ ra. Tôi đã làm những gì tôi có thể từ xa. Tôi chuyển tiền và thông tin tình báo cho nhóm đang làm việc để vạch trần Mogadorian. Tôi đã bắt đầu một trang web mang tên 'Người ngoài hành tinh ẩn danh' để cố gắng lan truyền thông điệp, có thể vạch trần những gì họ đang làm với MogPro. Đó là cách tôi gặp Mark."

Tôi nghĩ về điều mà cô ấy phải trải qua, một người lạ ở một đất nước xa lạ, không có ai để tin cậy. Thực ra, tôi không cần phải tưởng tượng điều cô ấy đã trải qua. Tôi đã sống nó. Tôi biết về những hiểm nguy và tôi chưa bao giờ ngừng tìm kiếm những người khác. Tôi không thể ngăn được sự đặng cay trong giọng

điều của mình. "Nguy hiểm với chúng ta? Hay nguy hiểm với anh?"

"Đối với chúng tôi, Six," Lexa trả lời. Tôi có thể cảm thấy lời nói của tôi làm cô ấy đau đớn. "Tôi biết điều này thậm chí còn không đáng là một phần nhỏ của trách nhiệm mà đàn cụ gán cho chín người nhưng... Tôi cũng không muốn cái này. Tôi đã nhận một công việc dễ dàng trong một bảo tàng và rồi cũng chẳng biết từ đâu mà tôi đang lái một chiếc tàu cổ đại tới một hành tinh trong một hệ thống sao khác hoàn toàn với một trong những Garde còn sống sót cuối cùng như là hàng hóa. Tôi đã mất anh trai, người bạn thân nhất, cả cuộc đời của tôi."

Cô ấy lấy một hơi. Marina và tôi đều im lặng.

"Tôi tự nhủ rằng việc giúp đỡ các bạn từ xa là đủ. Vì vậy, tôi đã làm những gì có thể từ xa. Tôi đã xóa bỏ mọi thông tin tôi tìm thấy về các bạn trên mạng. Tôi cố gắng làm cho các bạn trở nên vô hình, không chỉ với thế giới mà còn với chính bản thân tôi. Có lẽ đó là sự hèn nhát. Hoặc là xấu hổ. Tôi không biết. Sâu thẳm trong tâm hồn, tôi biết rằng tôi nên làm nhiều hơn. Tôi luôn có ý định thu thập tàu này và liên lạc với các bạn, khi các bạn đủ tuổi và khi tôi..."

"Bây giờ anh ở đây," Marina nói nhẹ nhàng. "Đó mới là điều quan trọng."

"Tôi không thể trốn tránh thêm nữa. Tôi đã chạy trốn khỏi một hành tinh trong lúc xâm lược. Tôi quyết định rằng là đã đến lúc dừng lại."

Điều đó cảm động với tôi. Ở một mức độ nào đó, sau nhiều năm trốn tránh khỏi Mogadorians, chúng ta đã quyết định dừng lại. Tôi chỉ hy vọng rằng chưa quá muộn.

"Em có được không nếu giờ em ôm anh?" Marina hỏi Lexa.

Phi công bất ngờ nhưng cô ấy gật đầu. Marina ôm cô ấy mạnh, chôn đầu vào vai người phụ nữ. Lexa thấy tôi đang nhìn và cười mỉm hơn một chút trước khi nhắm mắt và để mình bị ôm. Cô ấy thở dài, và có lẽ là tôi chỉ tưởng tượng, nhưng có vẻ như một gánh nặng vô hình nào đó dường như được nâng lên từ vai Lexa. Tôi không tham gia. Việc ôm nhóm này không thực sự phải với tôi.

“Cảm ơn vì đã đến,” tôi nói sau một lúc. “Chào mừng đến với Nơi ẩn náu.”

Với điều đó, tôi dẫn họ ra khỏi tàu. Tôi nhìn lại một cái nhìn cuối cùng vào khu vực hành khách trước khi kìm nén ký ức về việc chạy trốn từ Lorien. Tôi không còn là một đứa trẻ nữa. Cuộc xâm lược này sẽ diễn ra khác đi.

Bên ngoài, Adam và Mark đang trong một cuộc thảo luận. Sarah đứng cách họ vài bước, gần tàu, rõ ràng đang đợi chúng tôi. Cô nhăn cao má để nghị khi nhìn thấy tôi và tôi thở phào một hơi sâu phản hồi.

"Quá kỳ lạ khi gặp ai ở Mexico," tôi nói, cố gắng giả vờ bình tĩnh trước cảm giác shock và những cảm xúc lẫn lộn khi gặp lại Lexa.

Cùng nhau, chúng ta đi đến gặp Mark và Adam. Mark, đã đổ mồ hôi qua áo phong, trông như đang gặp khó khăn trong việc hiểu được điều gì đó.

"Một cái hố," anh ta nói một cách lạnh lùng. "Bạn sẽ giết Setrákus Ra bằng một cái hố trên mặt đất."

Adam thở dài, chỉ vào các phần của rừng mà chúng tôi đã giấu pháo binh Mog. "Bạn thực sự mắc kẹt vào khía cạnh hố của kế hoạch. Tôi đã nói với bạn, chúng ta có súng, bom-"

"Nhưng đối với Setrákus Ra, bạn đã có một lỗ hổng."

"Rõ ràng đó là công nghệ thấp, nhưng tùy chọn của chúng ta thực sự rất hạn chế," Adam trả lời. "Và chúng tôi không cố gắng giết anh ta. Điều đó hoàn toàn không thể xảy ra vì mọi thiệt hại chúng tôi gây ra cho anh ta sẽ được phản ánh lên Ella. Chúng tôi chỉ muốn làm chậm anh ta lại và kiếm thêm thời gian cho bản thân."

"Làm gì bây giờ?" Mark hỏi.

Adam nhìn tôi. "Để cứu Ella, đánh cắp Anubis khỏi mũi của Setrákus Ra hoặc cả hai."

"Tại sao chúng ta không rút lui đơn giản?" Mark hỏi, chỉ vào con tàu Loric vừa đến. "Tôi hiểu rằng tất cả những cái bẫy này có thể là ý tưởng tốt khi bạn bị mắc kẹt. Nhưng bây giờ chúng ta có thể rời đi."

"Đó không phải là một lựa chọn," Marina trả lời. "Thánh địa phải được bảo vệ với mọi giá."

"Bằng mọi giá?" Mark lặp lại, nhìn lại phía tàu, rồi nhìn sang đèn. "Điều gì đặc biệt đến vậy ở nơi này?"

Tôi nhận ra rằng Lexa đã im lặng trong cuộc thảo luận này. Ánh mắt của cô ấy đóng kín vào nơi ẩn náu, gương mặt cô trống trải, giống như cách Marina nhìn khi cô ấy bước vào một trong những trạng thái hôn phục của mình. Lexa nhất định cảm nhận được việc tôi đang quan sát cô, vì cô ấy đột ngột lắc đầu và gập ánh mắt của tôi.

"Nơi này . . ." Cô tìm kiếm những từ phù hợp. "Có điều gì đặc biệt về nó."

"Đó là một nơi Loric," Marina trả lời. "Một nơi Loric ngay bây giờ, thực sự. Nguyên mẫu của chúng ta nằm bên trong đó."

Chúng tôi vừa kín cửa vào hoặc tôi sẽ dẫn bạn đi tham quan," tôi nói. "Có thể giới thiệu bạn với sinh vật sống ở đó. Khá tốt đẹp cho một Thực thể được tạo ra từ năng lượng Loric nguyên thủy."

Lexa nháy mắt rồi trả lời: "Tôi có thể cảm nhận được điều đó... bất kể cái gì ở trong đó. Tôi có thể cảm nhận được nó trong xương cốt của mình. Tôi hiểu tại sao bạn muốn bảo vệ nơi này."

"Cảm ơn bạn," Marina trả lời.

"Tuy nhiên . . ." Và bây giờ Lexa nhìn về phía tôi. "Hãy nhớ rằng tàu của tôi — tàu của chúng ta — đã sẵn sàng. Nếu bạn cần. Nó đã vượt qua được các tàu chiến của họ trước đây."

Tôi gật đầu một cách tỉnh táo và nhìn thoáng qua với Adam. Marina có thể không muốn thừa nhận rằng chúng ta cần một kế hoạch thoát ra, nhưng chúng ta vẫn có một kế hoạch và bây giờ nó tốt hơn rất nhiều so với việc chạy vào rừng.

"Người trong đó, có vẻ như đang quản lý những di sản ấy à?" Mark hỏi, nhìn về Hội trư ở cửa tay.

"Chúng tôi nghĩ vậy," tôi trả lời.

"Vậy đó là lý do vì sao anh chàng hâm hờ Sam Goode lại được sức mạnh siêu nhiên và tôi..." Mark nói dứt câu, nhăn mặt. "Chết đi, tôi nên tốt hơn ở trường trung học."

Tôi cố gắng không cười. John chắc chắn đã nói cho Sarah và Mark biết về việc con người có được những kỷ lục nhờ vào

chúng ta lừa dối ở Sanctuary. Tôi không biết Thực thể quyết định ai sẽ có được các di sản, nhưng tôi không thực sự mong đợi một người như Mark sẽ trở thành một phần, ngay cả khi anh ấy đã mạo hiểm cho chúng ta suốt vài tháng qua. Còn Sarah, thì...

"Còn bạn thì sao?" tôi nói, quay sang cô ấy.

Sarah nhún vai và nhìn xuống bàn tay mình, như thể cô ấy đang mong đợi tia sáng bắn ra từ đó vào bất kỳ lúc nào.

"Chưa có gì," cô ấy nói, nhăn mày. "Vẫn chỉ là một con người bình thường."

Sarah cố giả vờ không quan tâm, nhưng tôi có thể cảm nhận được rằng điều này làm cô ấy phiền lòng. Sau tất cả những gì cô ấy đã làm cho chúng ta, đặc biệt là với John, tôi thấy đó là một sơ sót lớn từ phía Thực thể khi bỏ qua cô ấy khi chọn những con người nào được nhận Kho tàng.

"The way John told it, Sam only discovered he had Legacies when a piken was bearing down on them," I say. "Maybe you just haven't been in a situation where they've developed."

"Vâng," Marina nói, nhảy vào. "Nói từ kinh nghiệm, Thừa kế thường xuất hiện khi bạn thực sự cần chúng."

"Ôi, tuyệt vời," Mark nói. "Vậy nếu chúng ta ở đây để đối mặt với cái chết chắc chắn, có lẽ tôi ít nhất cũng sẽ chết với siêu năng lực."

"Đúng vậy. Có lẽ," tôi trả lời anh ấy.

"Hoặc có lẽ Thực thể không chọn ai cả," Adam nói. "Có lẽ tất cả chỉ là ngẫu nhiên."

"Nói người Mogadorian có Thừa kế," Mark đáp.

"Bất kể điều gì, cũng được," Sarah nói, rõ ràng đang cố gắng thay đổi chủ đề. "Tôi không kỳ vọng điều đó xảy ra. Vì vậy, bất kể. Điều đó không có nghĩa là chúng ta không thể giúp đỡ theo cách khác. Tôi vừa gác máy với John trước khi chúng ta hạ cánh."

"Anh ấy đang đường đi đến đây không?" tôi hỏi. "Anh ấy được cho là sẽ mang the big guns đi cùng anh ấy khi anh ấy đến đây."

"Tôi không biết điều đó có thể xảy ra hay không," Sarah trả lời, khuôn mặt cô ấy nhăn nhó với một nét cau có mà tôi biết là

tin xấu đang đến. "Chính phủ không hẳn là đồng lòng. Họ muốn chiến đấu, nhưng không muốn thất bại."

"Nghĩa là gì vậy chứ?"

"Chúng đang trở nên lém lỉnh," Mark giải thích một cách hữu ích.

"Họ không muốn tự đẩy mình vào một cuộc xung đột chống lại Setrákus Ra trừ khi họ biết họ có thể chiến thắng. Vì vậy, họ sẽ ủng hộ chúng ta, nhưng họ sẽ không chiến đấu trực tiếp với anh ta. Chưa, ít nhất là bây giờ."

"Buồn cười," tôi nói.

Sarah nhìn Adam. "John vẫn muốn bạn lấy những thiết bị che đậy ra khỏi Skimmers."

"Vậy anh ấy có thể chuyển công nghệ đó cho quân đội nhưng sẽ không giúp chúng ta phải không?" Adam hỏi, một lông mày nhú lên.

"Khá là."

"Đã lo xong. Tôi đã loại bỏ chúng trước khi chúng tôi nổi tàu để nổ," Adam trả lời, nhìn tôi. "Việc chúng ta có nộp chúng hay không? Chúng ta có thể quyết định sau."

"Tại sao chúng ta phải làm thế nếu họ không giúp chúng ta chiến đấu?" Tôi hỏi Sarah. Cả thỏa thuận này nghe có vẻ giống những gì Đặc vụ Walker mô tả cho chúng tôi tại Ashwood Estates. MogPro. Ngay cả bây giờ, với thành phố lớn nhất của họ gần như biến thành một cái hồ đốt cháy, chính phủ vẫn đang chơi xỏ và cố gắng lừa lọc hàng hóa thời trang từ những người ngoài hành tinh thân thiện.

"Vì ngoại giao?" Sarah đáp, nhấn vai như tình huống nằm ngoài tầm kiểm soát của cô ấy. Điều đó rõ ràng là như vậy. Như thường lệ, chúng ta tự mình. "John nghĩ họ sẽ có ý định giúp chúng ta hơn sau khi anh ấy có thể cho họ thấy cách để đánh bại Mogs."

"Anh ấy đến lúc nào?" Marina hỏi.

Khuôn mặt của Sarah trở nên buồn buồn. "Có tin tồi hơn ở đây. Số Năm đã bắt Số Chín làm con tin ở New York."

Tôi nghe tiếng nổ vụn của sương khi đôi nắm đấm của Marina siết chặt. "Gì vậy?"

"Vâng, không tốt," Sarah trả lời. "John và Sam đang cố gắng tìm ra anh ta và ngăn chặn anh ta làm - haizz, bất cứ điều gì kẻ điên đó định làm."

"Tôi nên đã giết anh ta," Marina thì thầm. Tôi nhìn nhanh về phía cô ấy. Cô ấy đã yên bình khi chúng tôi ở Sanctuary, giống hệt như Marina cũ, không bạo lực và thanh thản. Nhưng khi nhắc đến Five, bóng tối tràn về cô ấy.

Sarah tiếp tục, không nghe thấy Marina. "Khi họ đã giải quyết xong vấn đề đó, John sẽ ra đi, nhưng..."

Tôi nhìn về phía rìa rừng. Mặt trời đã bắt đầu xuống.

"Tôi nói, anh ấy sẽ không kịp đến," tôi nói, cảm nhận từ bụng. "Chúng ta sẽ chỉ là mình thôi."

"Anh ấy sẽ cố gắng," Sarah khẳng định, và tôi có thể nói rằng cô ấy hy vọng thấy bạn trai mình xuất hiện trên đường chân trời như một anh hùng chinh phục, anh ấy và Sam được hậu quả lớn từ lực lượng vũ trang Hoa Kỳ. Tôi không giữ những ảo tưởng như vậy.

"Chúng ta cần quay lại," tôi nói. "Chúng ta cần chuẩn bị."

"Hoặc chúng ta có thể rút lui," Mark nói, giơ tay lên. Khi điều đó khiến Marina lờm anh, anh rút lui. "Được rồi, được rồi. Đưa cho tôi biết nơi tôi cần phải đào."

Chúng ta bắt đầu làm việc.

Đầu tiên, Adam di chuyển cơ thể bị uốn cong của Dust lên tàu của Lexa. Chimæra dường như tỉnh táo hơn một chút bây giờ, nhưng căng thẳng vẫn chưa rời khỏi cơ bắp của anh ta, nhưng anh vẫn không thể thay đổi hình dạng và không ở gần được dạng chiến đấu. Anh ta chỉ có thể ngồi đợi lúc này.

Lexa muốn xem các thiết bị che giấu chúng tôi lấy từ các Skimmers, vì vậy Adam và tôi cho cô ấy xem nơi chúng tôi chôn cất chúng trong lều đạn. Mỗi thiết bị là một hộp màu đen rắn khoảng cỡ của một laptop.

"Họ đã bị kết nối vào các bảng điều khiển Skimmer, phía sau các thiết bị điều khiển lái," Adam nói, vuốt nhẹ các cổng và dây cáp phía sau một trong những thiết bị. "Tôi cố gắng giữ chúng càng nguyên vẹn càng tốt."

Chúng tôi thu thập chúng trong một túi duffel và mang chúng lên tàu của Lexa, sẵn sàng được giao cho những người bạn hào phóng của chúng tôi trong chính phủ, người sẽ đổi lại cho chúng tôi một cụm từ "không có gì cả".

Tất nhiên, tất cả đều giả định rằng chúng ta sống sót ra khỏi Mexico.

"Tôi hỏi cô ấy, 'Nó có hoạt động không?'"

"Tôi nghĩ vậy," Lexa trả lời. Cô gỡ cao su khỏi dây cáp và sau đó kết nối dây dẫn lộ ra với cổng nguồn của thiết bị làm mờ. "Tôi đoán là chúng ta sẽ không biết chắc cho đến khi thử bay qua tấm chắn của hạm đội chiến tranh của họ."

Lao động bước vào một chiếc tàu chiến lớn trong khi trên tàu Loric đã được sửa chữa mà có thể hoặc không có thể đi qua màn lực đáng sợ bao quanh nó. Đó là một tình huống mà tôi không hẹn với.

"Nếu nó không hoạt động..."

"Cô ấy nói, trước khi tôi kịp hoàn thành câu hỏi. 'Chúng ta sẽ nổ tung,'. 'Đừng vội thử nghiệm, được không?'"

Trong khi Adam và Lexa tiếp tục kết nối thiết bị che giấu vào các hệ thống Loric, chúng tôi còn lại bắt đầu làm việc trên hố trước lối vào của Pháo đài. Adam đã thành công trong việc tìm thấy vài cái xẻng chôn giấu giữa trang thiết bị của Mogadorian - dường như họ đã từ bỏ cố gắng đào lỗ dưới lực lượng cản trở khá sớm. Mark dường như hơi vui vẻ khi cởi áo và bắt đầu ném xẻng đầy đất qua vai. Bernie Kosar cũng háo hức tham gia, biến hình thành một sinh vật giống như chuột túi lớn. Với móng vuốt ba ngón của mình, Bernie Kosar gửi cả sông đầy cát đất từ hố. Trông có vẻ như anh ấy đang rất vui vẻ. Mark, ngược lại, không thể kéo dài được lâu. Cơn nóng rừng rất nhanh chóng gây ra hậu quả. "Nó thật tệ," tôi nghe được anh than phiền với Sarah, lau mồ hôi trên trán.

"Chờ đợi cho đến khi bọn Mogs xuất hiện và bắt đầu bắn vào chúng ta," Sarah trả lời. "Bạn sẽ ước gì chúng ta có nhiều lao động thủ công hơn."

Chẳng bao lâu nữa chúng tôi đạt đến một lớp đất quá nhiều đá nên không thể xuyên qua bằng tay. Dễ nhất là nếu Adam đến

và sử dụng một cú nổ địa chấn nhanh để phá vỡ đất, sau đó Marina và tôi sử dụng siêu năng lực của chúng tôi để nâng những mảnh lớn ra khỏi hố và giấu đất bị dời vào rừng rậm.

Cuối cùng chúng tôi đã đào một cái hố trung thực. Bây giờ khi chúng tôi đã hoàn thành, Marina và tôi cẩn thận sử dụng sức mạnh siêu năng lực của chúng tôi để nâng khối đất đã bị cắt từng phiến trở lại chỗ cũ. Nó treo qua cái hố một cách rất mong manh và nó cũng hơi sứt ở giữa, nhưng nếu bạn không biết sự khác biệt, thì nó trông đủ tự nhiên. Tôi chắc rằng nó sẽ sụp xuống ngay khi Setrákus Ra đặt tới giữa, và hất anh ta rơi khoảng ba mươi feet, vì vậy anh ta sẽ không thể nhảy lên ngay. Hy vọng, giữa điều này và những bẫy khác của chúng tôi, chúng tôi sẽ làm anh ta sao lãng đủ để lên tàu Anubis.

Trở lại dưới hình dạng chó săn beagle, Bernie Kosar ngửi mùi xung quanh mép hố đã bị che khuất, vẫy đuôi. Hình như anh ấy chấp nhận.

"Tiếp theo là gì?" Mark hỏi, lau sạch tay. "Chúng ta sẽ dựng một số dây chằng kích hoạt nòng súng cung ẩn hay sao?"

"Anh chưa thấy có cung nằm xung quanh," Adam trả lời, nắm cằm. "Tuy nhiên, chúng ta có thể tự làm những cái giáo từ những cành cây. Anh giỏi điêu khắc không?"

Hoặc Adam không hiểu rõ rằng Mark đang mỉa mai, hoặc anh ấy thực sự thích sắp đặt bẫy.

"Dạ, để giờ chúng ta để đó," Mark trả lời, lui ra xa.

Sarah và các đồng nghiệp thực sự đã có sự sáng suốt để đóng gói một số nguồn cung. Mọi người nghỉ ngơi, qua lại chai nước và thức ăn. Chúng ta đều làm việc khá tốt làm như không sợ đến chết đi được sắp xảy ra.

Tôi đứng cách xa một chút so với phần còn lại của băng đảng, đang ăn bánh sandwich và suy nghĩ về chiếc tàu Loric đậu trên đường băng. Có điều gì đó làm tôi phiền não, nhưng tôi không thể tìm ra đó là gì. Như có một giọng nói nhỏ đang cảnh báo trong tâm trí tôi và tôi không thể nghe rõ lời. Nhìn thấy tôi đang nhìn chăm chú vào chiếc tàu của cô ấy, Lexa đến gần tôi.

"Cậu nghĩ cái này sẽ hoạt động không?" cô ấy hỏi tôi, nghiêng đầu về phía hệ thống phòng thủ của chúng ta.

"Bạn đang hỏi tôi liệu chúng ta có thể chiến thắng cuộc chiến ngày hôm nay nhờ vào một cái hố lớn trong lòng đất và một số súng được giấu trong rừng không?" Tôi lắc đầu một cách trang trọng. "Không đời nào. Nhưng có lẽ chúng ta có thể làm trục trặc kế hoạch của Setrákus Ra một cách nào đó."

"Tôi hiểu rằng có lẽ điều này không có ý nghĩa gì khi nói từ tôi," Lexa bắt đầu một cách do dự, rõ ràng cảm thấy không thoải mái. "Nhưng bạn là một lãnh đạo xuất sắc, Six. Bạn đang giữ vững tinh thần. Cêpan của bạn sẽ tự hào về bạn. Chết rồi, tất cả Lorien sẽ tự hào về cuộc chiến mà các bạn đang đấu tranh."

Tôi có thể nói Lexa không chỉ có nghĩa là hôm nay, cô ấy có nghĩa là cả thời gian sống của chúng ta trên Trái đất, sống sót chống lại Mogadorians. Tôi nhìn cô ấy từ góc mắt. Tôi nhận ra trong Lexa một phẩm chất tương tự mà tôi luôn cố gắng đạt được cho mình. Cô ấy là người sống sót. Tôi tự hỏi nếu cuộc chiến này kéo dài, liệu tôi sẽ trở thành một người tránh những mối quan hệ vì đã trải qua quá nhiều đau khổ. Có lẽ tôi đã trở nên giống vậy một chút.

"Dạ vâng," tôi trả lời một cách lúng túng. "Cảm ơn."

Lexa dường như hài lòng với cuộc trao đổi ngắn này. Cô ấy có lẽ hiểu tôi giống cô ấy và hiểu rằng tôi không muốn một khoảnh khắc lãng mạn lớn lao. Với một tay, cô ấy chỉ về hướng tây rộng lớn của rừng nhiệt đới.

"Khi chúng ta hạ cánh, tôi nhận ra một khu vực trống nhỏ cách đó một dặm. Tôi sẽ di chuyển chiếc tàu của chúng ta đến đó, xa xa Sanctuary. Tôi sẽ lái nó qua tán lá, để họ sẽ không thể nhìn thấy nó."

"Tư duy tốt," tôi trả lời. "Không muốn tiết lộ cho Setrákus Ra biết chúng ta ở đây."

"Vâng. Có khả năng cao anh ấy sẽ nghĩ rằng bạn rút lui."

Yếu tố bất ngờ là điều duy nhất chúng ta có để hy vọng.

"Đôi khi chỉ cần vậy thôi," Lexa trả lời, và rồi để lại tôi, bước nhanh về phía con tàu của cô. Con tàu của chúng ta, cô gọi nó là.

Tôi nhìn cô ấy đi. Vẫn còn giọng nói nhỏ ồn ào trong đầu tôi, lớn hơn bây giờ, nhưng vẫn không rõ ràng. Tôi không biết nó đang cố gắng nói với tôi điều gì.

"Sáu? Bạn nghe thấy không?"

Đó là Marina, đi bên cạnh tôi với một tay đặt lên thái dương như có điều gì đang gây cho cô đau đầu.

"Tôi nghe gì?" tôi hỏi cô ấy.

"Đó giống như — giống như một giọng nói." Cô nuốt nước bọt. "Ôi Chúa ơi, có lẽ tôi đang mất trí."

Và đó là lúc tôi nhận ra điều gì đang làm tôi phiền não không phải là giọng nói của lương tâm của tôi hoặc một hệ thống cảnh báo tâm trí khác đã đi ra khỏi trí thông minh. Đó đúng là một giọng nói trong đầu tôi. Một giọng không thuộc về đó và đang tuyệt vọng cố gắng được nghe thấy.

"Anh không điên. Em cũng nghe thấy."

Tôi tập trung vào tiếng vòng cung râm ran và, vào thời điểm đó, nó trở nên rõ ràng hoàn hảo, mặc dù vẫn xa xôi, như thể nó đang đến thông qua một con đường hầm.

Sáu! Marina! Sáu! Marina! Bạn có nghe tôi không?

Marina và tôi nhìn nhau. Giọng nói tâm linh nhỏ đó thuộc về Ella. John đã đề cập rằng sức mạnh kỹ năng đặc biệt của cô ấy đã trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng khả năng đọc tâm của cô ấy phải là thực sự mạnh nếu cô ấy có thể truyền đến cả tôi và Marina như thế này. Mỗi giây trôi qua, giọng nói của cô ấy trở nên rõ ràng hơn trong đầu tôi.

Điều đó chỉ có thể có nghĩa là cô ấy đang ngày càng gần hơn.

"Ella!" Tôi nói những lời này to lên, không quen giao tiếp bằng tư duy. "Bạn đang ở đâu? Đang có chuyện gì đâu—?"

Cô ấy cắt đứt mạng với một tiếng hò thần giao cách cảm. Các bạn đang làm gì ở đó? Tôi đã nói với John! Anh ấy đã nên cảnh báo các bạn.

"Anh ấy đã cảnh báo chúng tôi," Marina nói. "Chúng tôi đây để cố gắng giúp bạn. Và bảo vệ Nơi trú ẩn."

Không! Không không không. Ella nghe có phần hơi điên rồ và chắc chắn hoảng sợ. Anh ấy đã được báo trước để cảnh báo bạn.

"Tôi hỏi: 'Cảnh báo chúng tôi về điều gì?'"

Cảnh báo bạn phải chạy! Ella la hét. Bạn phải chạy!
CHẠY HOẶC BẠN CHẾT!

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

MARINA VA TÔI NHÌN NHAU, CẢ HAI CHÚNG TÔI ĐỀU BỊ ĐÔNG CỨNG.

Đó là vấn đề về các dự đoán về cái chết được truyền qua trò chuyện nhóm tư duy. Không hẳn rõ ràng rằng nó áp dụng cho ai. Ella có đang nói về tôi không? Marina? Cả hai chúng tôi? Tất cả mọi người ở đây à?

Xin chào, tôi không tin vào tương lai đã được định trước. Tôi không tin vào số phận. Chúng ta không chạy ngay bây giờ. Không mà không trước tiên cố gắng thực hiện kế hoạch của chúng ta. Sau một khoảnh khắc của sự bất định, tôi thấy một tia hy vọng ánh sáng trong đôi mắt của Marina.

"Tôi không đang chạy," cô ấy nói.

"Tôi cũng vậy," tôi trả lời, hối tiếc ngay những giây phút cuối cùng chúng tôi đã đứng im. "Đi! Đưa những người khác vào vị trí!"

Marina chạy về phía Sarah và những người khác. Tôi chạy theo hướng ngược lại, qua sân đỗ, cố gắng đuổi theo Lexa. Cô nghe tiếng ồn ào và quay lại ở đầu dốc, mày nhíu chúm nhìn tôi.

"Anh ấy đến sớm," tôi nói với cô ấy.

"Đụ."

"Bay thấp để họ không nhìn thấy bạn. Tôi không chắc họ đang cách đó gần đến mức nào."

ĐÓNG CỬA! Ella hét lên trong đầu tôi. Tôi giật mình vì âm thanh to.

"Bạn biết tôi có một số vũ khí trên thứ này, phải không?" Lexa hỏi, chỉ ngón tay cái về phi thuyền của cô. "Tôi có thể giúp đỡ chiến đấu chống lại chúng."

"Không. Đó là kế hoạch thoát hiểm duy nhất của chúng ta. Chúng ta không thể mạo hiểm tàu bị hỏng."

“Bạn đã hiểu rồi, Six,” Lexa trả lời. “Tôi sẽ che giấu nó và quay lại ngay.”

“Không,” tôi nói, lắc đầu. “Đừng quay về. Chúng ta không thể rủi ro cho phi công của chúng ta bị bắt trộm. Đậu tàu và giấu nó đi, rồi đợi. Nếu tình hình trở nên tồi tệ ở đây, tôi muốn bạn sẵn sàng để chúng ta chạy thoát.”

“Được,” Lexa nói, giữ bình tĩnh. Cô chỉ vào rừng ở phía nam, nơi những mảnh đá vụn của một con đường cổ đại vẫn còn rõ ràng. “Tôi sẽ đi một dặm về phía đó, Six. Một đường thẳng từ đây. Mark mang theo một chiếc radio cho buồng lái nếu bạn cần liên lạc.”

“Hiểu rồi.”

“Chúc may mắn,” Lexa trả lời. Những gì cô ấy thực sự muốn nói là sống sót.

Lexa đưa tàu bay của chúng tôi lên không trung và lái nó thấp đủ để đỉnh cây cọ chạm vào phần dưới của tàu. Ngay khi cô ấy biến mất khỏi tầm nhìn, tôi liếc trước tiên về phía chân trời—chưa thấy Anubis—và sau đó chạy về phía rừng rậm ở phía đông của Pháo đài. Đó là nơi mà những người khác đã tập trung, một nơi tốt để trốn tránh—có đủ rậm rạp và một khúc gỗ bị lật úp chúng tôi có thể sử dụng để che giấu. Từ đó, chúng tôi có thể nhìn thấy cả mặt trước của đền và cửa bên hông. Đó là nơi hoàn hảo để kích hoạt các chiếc bẫy của chúng tôi. Chúng tôi cũng sẽ có thể nhìn thấy Anubis khi nó đến, điều mà không thể mất lâu nữa.

“Ella?” Cảm giác lạ khi phải nói tên cô ấy to, nhưng tôi không thể tiếp tục cảm giác nói trong đầu tôi. Tôi tự hỏi liệu Marina có còn nằm trong cuộc trò chuyện tâm thần không. “Quý quá! Cô nói với John là hoàng hôn!”

Setrákus Ra không dừng lại để cần sự trợ giúp. Anh ấy quá... hào hứng để đến đây.

Nhưng tốt thôi, Setrákus Ra không bổ sung binh lính sau khi rời New York. Điều đó có nghĩa là chúng ta sẽ không phải đối mặt với quá nhiều binh lính. Tuy nhiên, tôi vẫn hơi kinh hoàng với thông báo quan trọng đầu tiên của Ella.

“Trước đó anh muốn nói gì? Ai sẽ chết?”

Tôi . . . Tôi không biết. Đó là một ước mơ. Không hoàn toàn rõ ràng. Nhưng tôi thấy máu. Rất nhiều máu. Và tôi không đáng đấy, Six! Bây giờ cậu có thể đi, thoát ra và . . .

Tôi cảm thấy Ella đang giữ lại điều gì đó, không hoàn toàn trung thực về những gì cô ấy biết. John nói với tôi rằng Khả năng kỷ niệm của cô ấy được tăng cường, nhưng tầm nhìn linh cảm của cô ấy không phải là hoàn hảo. Tôi không định thay đổi kế hoạch của chúng ta dựa trên tầm nhìn của cô ấy về một tương lai mà chúng ta có thể vẫn có thể thay đổi.

"Chúng ta sẽ ở lại," Tôi nói mạnh mẽ, hy vọng cô ấy có thể cảm nhận sự kiên quyết trong tâm trí tôi. "Chúng ta sẽ đưa cô ra khỏi con tàu đó. Cô nghe tôi nói không?"

Có.

"Chúng tôi có thể cần sự giúp đỡ của bạn. Bạn gần đây không? Bạn thấy gì?"

Năm phút, Sáu. Chúng ta cách đó năm phút.

Năm phút. Chúa ơi.

"Anh ta đang gửi gì chống lại chúng ta?"

Anh ấy đang đến cá nhân. Một trăm chiến binh, sẵn sàng ra đi. Và tôi sẽ ở đó. Tôi sẽ không thể giúp bạn, Six. Tôi không thể . . . cơ thể tôi không hoạt động nữa.

Một trăm. Đó là nhiều. Chúng ta có thể xử lý chúng, tuy nhiên. Ít nhất là nếu chúng ta bắt được một phần lớn trong lúc chúng ta nổ tung các thiết bị Skimmers.

"Chắc chắn phải có cách gì đó chúng ta có thể làm, Ella. Chỉ cần nói cho tôi biết làm thế nào để giúp em."

Em không thể, giọng cô ấy trả lời lại, buồn và dừng lại. Đừng lo lắng về em. Làm những gì bạn cần phải làm.

Adam gia nhập cùng tôi khi tôi chạy về phía rìa rừng nơi những người khác đã ẩn mình từ lâu. Thay vì ngay lập tức chạy đến nơi ẩn náu của chúng tôi, anh ta đi một đoạn đường vòng vào chiếc Skimmer chúng tôi đi xuống đây và lấy thanh kiếm Mogadorian đầy nguy hiểm từng thuộc về cha anh. Thanh kiếm trông nặng nề khi đeo trên lưng Adam, nhưng anh ta vẫn bắt kịp với tôi.

"Gần quên mất," anh ấy nói, bắt gặp tôi nhìn vào cái kiếm.

"Không có câu ngạn ngữ nói về việc mang dao đến trận đấu súng à?" Tôi hỏi.

Anh gật đầu. "Bạn không bao giờ biết khi nào một thứ sắc bén lớn có thể hữu ích."

Chúng tôi trượt dừng lại ở mép rừng nơi nhóm còn lại của chúng tôi đã nằm ngửa sau một cái cây ngã. Adam quay lại và nhìn lên bầu trời, môi khe hẹp, tay gấp chéo. Mark đang cầm điều khiển kích nổ cho quả bom mà Adam đã chỉ cho anh cách sử dụng trước đó. Với Mark làm chuyên gia phá hoại, Marina được giải phóng để tập trung vào việc bắn các khẩu súng blaster bằng tinh thần mà chúng tôi đã giấu khắp rừng. Sarah đứng bên cạnh họ, cầm một khẩu súng blaster trong tay, tay kia đặt gần thái dương, trắng bệch và cau mày.

"Tôi không chấp nhận điều đó," Marina nói khi tôi trượt vào bên cạnh cô ấy. Tôi nhận ra rằng cô ấy đang có một cuộc trò chuyện với Ella nữa.

"Chấp nhận cái gì?" Mark hỏi, bối rối. Sarah im lặng anh ta. Nhìn cô ấy một lần nữa, tôi nhận ra rằng Sarah cũng đã kết nối với kênh telepathic của Ella. Cô ấy biết rằng cái chết có thể đang đến.

"Chúng ta sẽ đánh cắp chiếc tàu của anh ta ngay dưới chân anh ta. Chúng ta sẽ giải cứu em." Tôi nói những điều này to thành tiếng, sắt đá trong giọng điệu, biết rằng Ella có thể nghe tôi.

Xin lỗi. Điều đó sẽ không xảy ra, Ella nói theo kiểu nghệ thuật tư duy. Tôi có thể nói qua cách mà đôi mắt của cô ấy ướm đi cùng với nước mắt mà Marina cũng có thể nghe thấy, Sarah che miệng và nuốt nước bọt, nhìn tôi với sự tò mò.

"Điều vớ vẩn," tôi nói.

"Đừng bao giờ nghĩ đến việc từ bỏ," Marina gần như hét lên không gian trống trải phía trước cô. "Ella? Cô nghe tôi nói không?"

Ella không phản hồi. Tôi vẫn cảm nhận được sự hiện diện của cô ấy, gần như là một cảm giác nhẹ nhàng ở phía sau tâm trí tôi. Tôi biết cô ấy đang lắng nghe chúng tôi. Cô ấy chỉ đơn giản không trả lời nữa thôi.

"Tôi không quan tâm điều cô ấy nói hoặc cần phải qua bao nhiêu Mogs," tôi nói, giờ đang nói với Marina. "Nếu chúng ta làm một việc hôm nay, chúng ta sẽ đưa Ella ra khỏi tay Setrákus Ra. Liên lạc với cô ấy và đưa cô ấy trở lại tàu của Lexa."

"Đồng ý," Marina nói.

"Có lẽ điều đó sẽ hoạt động," Sarah thêm vào, ánh mắt sửng sốt biến mất khỏi khuôn mặt cô, thay bằng ánh nhìn suy tư. Giống như Marina và tôi, cô ấy không từ bỏ trước mối đe dọa của cái chết. "Ý tôi là, có gì đó liên quan đến chiếc vòng Loric cũ của các anh chàng mà khiến nó vỡ ra khi các anh ấy cùng nhau phải không?"

"Dạ vâng," tôi trả lời. "Vậy sao ạ?"

"Vì vậy, có lẽ phiên bản hỏng của Setrákus Ra hoạt động theo chiều ngược lại," Sarah giải thích. "Có lẽ đó là lý do tại sao anh ấy luôn đưa Ella theo mình mọi nơi. Anh ấy phải giữ cô gái ấy gần để nó hoạt động."

"Nghe có vẻ hợp lý với tôi," Mark nói, nhún vai. "Nhưng tôi không phải là chuyên gia về vấn đề này."

Điều này chắc chắn là một khả năng đáng thử, đặc biệt khi chúng ta đã dự định giải cứu Ella dù sao.

Tôi quay sang phía Adam. Kế hoạch là hai chúng tôi sẽ trở nên vô hình và lên tàu Anubis trong khi những người khác tạo sự xao lãng. "Anh nghĩ sao? Chúng ta nên tấn công tàu chiến hay tìm Ella?"

"Cuộc gọi của anh", anh trả lời.

"Sarah nói, 'Có lẽ bạn sẽ phải đứng ngay dưới mũi anh ấy để tiếp cận Ella'."

"Điều đó có nghĩa là anh ấy có thể tắt chế độ vô hình của bạn," Marina bổ sung.

"Tao đang nói bên dưới," tôi nói, tâm trí đang đua. "Được rồi. Có lẽ chúng ta có thể tách chúng ra khi chúng ta giăng bẫy. Nếu chúng ta thấy cơ hội, hãy đi cho Ella. Nếu không, chúng ta sẽ tuân theo kế hoạch và lấy Anubis." Tôi chỉ về phía nam. "Có một số công trình đá cũ ở đó. Nếu cậu đi về hướng nam từ đó, đó là nơi Lexa đã ẩn con tàu của chúng ta. Nếu tình hình trở nên tồi tệ

ở đây, nếu Mogs nhận ra vị trí của cậu, tôi muốn ba người cậu chạy thật nhanh."

"Và để anh ở lại sau lưng?" Marina hỏi.

"Ít nhất chúng ta sẽ vô hình," tôi trả lời, nhìn giữa cô ấy và Sarah. "Chỉ cần sống sót. Đó mới là điều quan trọng bây giờ."

Sarah gật đầu một cách đau đớn và Marina quay đi, nhìn về phía Sanctuary. Ngay cả sau cảnh báo của Ella, tôi nghi ngờ cô ấy không có ý định rút lui.

Trước khi tôi nói gì khác, Adam nắm cánh tay tôi và chỉ về đường hạ cánh.

"Chết tiệt! Chúng ta quên bạn của mình."

Tôi nhìn vào nơi mà Adam chỉ và thấy Phiri Dun-Ra đang đâm đuổi mạnh mẽ chống lại sự ràng buộc của cô. Trong sự vội vàng để đến vị trí, tôi hoàn toàn quên mất tới tù nhân Mogadorian của chúng ta. Mặc dù cô ấy đang che kín mặt, Phiri Dun-Ra phải đã nghe thấy sự hỗn loạn và biết rằng chúng ta đang bận rộn. Cô ấy đang mắc kẹt mạnh mẽ trên vòng định hình bánh xe, vì vậy tôi nghĩ cô ấy không thể thoát ra. Tuy nhiên, có lẽ không tốt để để cô ấy ở ngoài đó khi Anubis xuất hiện.

"Setrákus Ra sẽ biết có chuyện gì nếu ông ta thấy cô ấy," Adam nói, đọc suy nghĩ của tôi.

Mark nhắc súng blaster lên và nhìn xuống ngắm, nòng súng hướng về phía Phiri Dun-Ra. "Muốn tôi bắn cô ấy không? Tôi nghĩ tôi có thể bắn trúng."

Marina đặt tay lên khẩu súng phóng và yêu cầu anh giảm súng lại. "Nếu chúng tôi muốn giết cô ấy, Mark, anh không nghĩ rằng chúng tôi đã làm điều đó từ lâu rồi sao?"

Adam nhìn tôi một cách như là cuối cùng cũng không tôi nếu chúng ta giải thoát Phiri Dun-Ra. Anh ấy muốn giết cô ấy cả ngày rồi, tuy nhiên. Và tôi có thể hiểu.

"Sarah hối tiếc nên đã chôn cô ấy vào hố,".

"Chúng ta phải đưa cô ấy ra khỏi tầm nhìn," Tôi nói.

Tôi tiếp xúc với telekinesis của mình và tháo phần dây của Phiri Dun-Ra. Điều này mất vài giây cho tôi - giống như Marina bắn ra các pháo ẫn, một tác vụ chính xác như vậy không dễ dàng để thực hiện ở khoảng cách này. Phiri Dun-Ra phải nghĩ

rằng cô đã tự làm điều này. Cô ta cởi bỏ mũ đội và miệng bị bịt, sau đó bật dậy, vấp, ngạc nhiên khi dây bất ngờ đứt ra. Con người thật giãy cổ cô ta trong một khoảnh khắc, nhìn xung quanh và sau đó chạy về phía rừng ngược chiều. Cô đang đi thẳng về phía nơi chúng tôi đã giấu một số cỗ máy pháo Mog.

"Sáu?" Marina hỏi, giọng cảnh báo trong lời nói của cô. "Bạn có biết mình đang làm gì không?"

Tôi làm vậy. Trước khi Phiri Dun-Ra có thể đi xa, tôi sử dụng dây để siết chặt anh ấy gó chân của cô ấy bằng sức mạnh tinh thần. Cô ấy ngã về phía trước mạnh mẽ, gần như ngã vào mặt đất. Sau đó, tôi kéo cô ấy về phía chúng tôi, bụi và bụi bắn nổi lên khi cô ấy cào bới đất và cố gắng trốn thoát. Tiếng la hét chán chường của cô ấy đủ lớn để làm bay lên một số con chim từ cây gần đó.

"Chúng ta cần làm im lặng cô ấy," Adam nói.

"Marina, kéo nó vào," tôi trả lời.

Khi Marina nắm quyền siêu thoát, tôi tập trung vào đám mây cuộn trên bầu trời chiều tối. Tôi không muốn tạo ra một cơn bão hoàn chỉnh - không với Anubis và Setrákus Ra đang gần kề. May mà, tôi không cần làm vậy. Có một đám mây tối ở trên kia với đủ năng lượng để tạo ra một tia sét nhỏ. Tôi gửi nó đi xuống vào Phiri Dun-Ra, đốt cô ấy cháy. Tôi đoán là có một khả năng điều này có thể giết cô ấy, nhưng tôi thực sự không có thời gian để lo lắng về điều đó. Mog giật mình khi dòng điện bắn xuyên qua cô ấy, sau đó ngừng đấu tranh chống lại siêu thoát của Marina. Cô ấy không tan rã, vì vậy tôi đoán là cô ấy vẫn còn sống.

Khi Marina kéo Phiri Dun-Ra đến gần rìa rừng, Adam nắm lấy cô dưới cánh tay và kéo cô hết đoạn còn lại. Anh đẩy cô vào phía sau khúc gỗ mà chúng tôi đang trốn sau và bắt đầu buộc lại cổ tay và chân cô.

"Vậy, mọi người giờ đây đang bắt tù nhân à?" Mark hỏi.

"Cô ấy có thể hữu ích," tôi trả lời, nhún vai.

"Chúng ta không thể tiếp tục kéo cô ấy quanh đây," Adam nói khi anh ta thắt chặt những hạt nút.

"Chúng ta sẽ để cô ấy ở đây. Cô ấy đã nhắc đến việc thích rừng rậm, phải không?" Tôi nói, với nụ cười trên môi. Chúng ta có những vấn đề lớn hơn để lo lắng ngoài số phận của Phiri Dun-Ra.

"Không làm hỏng cơ hội sống sót bằng cách lên rất nhiều kế hoạch," Mark nói.

Trước khi bất kỳ ai có thể trả lời, khu rừng xung quanh chúng tôi trở nên kỳ lạ im lặng. Tôi đã quen với tiếng kêu râm ran không ngừng của các loài chim nhiệt đới nên rất sốc khi tiếng ồn tắt đi. Ngay cả tiếng ong bướm cũng dần dần giảm đi. Đối diện với sân trống mà Mogs tạo ra xung quanh Nơi ẩn náu, về phía bắc, một đàn chim bay ra từ trong rừng và phân tán.

Anubis đã đến đây.

Tôi giơ hai bàn tay và cánh tay ra. "Nắm chặt," tôi nói với mọi người. "Tôi sẽ giữ cho chúng ta trở nên vô hình cho đến khi chúng ta sẵn sàng tấn công."

Marina nắm lấy một trong hai tay tôi và Sarah nắm lấy tay còn lại. Mark, người đang cầm đèn kích, nắm chặt vai tôi. Adam là người cuối cùng. Anh ấy gật đầu với tôi, có lẽ nhớ lại khi tôi nói cho anh biết làm thế nào cảm giác lạ khi nắm tay với một Mogadorian. Cho đến khi mọi chuyện kết thúc, hai chúng ta sẽ bám sát nhau. Tôi gật đầu phản ứng lại, anh ấn sâu vào cạnh Marina, đặt tay lên cánh tay trên của tôi. Chỉ có Bernie Kosar không đến gần tôi. Thay vào đó, Chimæra của chúng ta biến thành một con hải âu rồi bay đến một cây gần đó.

Nó hơi buồn cười, vị trí của chúng tôi nằm sát nhau như thế này. Nó gần như là chúng tôi đang chụp ảnh.

Tôi biến chúng ta trở nên vô hình ngay khi con tàu chiến Anubis lướt vào tầm nhìn. Con tàu chiến lớn hơn cả khi tưởng tượng. Toàn bộ con tàu được làm từ các tấm liên kết của một hợp kim màu xám kim loại gần như hình như là vảy. Nó có hình dáng giống một trong những con côn trùng Ai Cập - một con sánh sỏi - ngoại trừ việc có rất nhiều súng, pháo lớn đâm ra phía trước của thân tàu, đặc biệt là thu hút ánh mắt của tôi.

"Chúa ơi," Sarah thì thầm.

"Chúa ơi," Mark nói, lớn tiếng hơn. Tay anh ấy siết chặt lên vai tôi. Khi con Anubis đang bò đến gần, toàn bộ sân trống và Tự viện chính nó đều bị kẹt trong bóng đổ của nó.

"Dễ thôi," tôi nói, cố gắng để không hoảng sợ. "Đứng im và ở gần tôi. Họ không thể nhìn thấy chúng ta."

Con tàu khổng lồ dừng lại để nó lơ lửng trên trại Mog. Ngay cả khi xem xét tới vùng rừng rộng lớn mà Mog đã dọn sạch, con tàu chiến tranh lại quá lớn đến nỗi nó sẽ không có chỗ để hạ cánh.

Adam phải nhận ra rằng con Anubis đang trôi trên chiến trường làm trở ngại kế hoạch của chúng ta. "Chúng ta sẽ cần tìm cách lên đó."

"Nếu anh ta đưa quân đội đất xuống, chúng ta có thể tiêu diệt chúng và lái xe Skimmers của họ lên trên đó," Tôi trả lời. Đó chính xác là chiến thuật mà John và quân đội Mỹ vắng mặt muốn sử dụng chống lại tàu chiến Mog, vậy ai tốt hơn chúng tôi để làm chuột bạch.

"Anh ta đang làm gì?" Sarah tự hỏi. "Họ đang chờ điều gì vậy?"

Ella dừng việc phát sóng tư duy cho chúng tôi vài phút trước đó, và bây giờ tôi đang tự hỏi liệu rằng tôi có còn cảm nhận được sự hiện diện của cô ấy đang dư lingerán trong tâm trí tôi hay không. Nếu cô ấy vẫn còn đó, nếu cô ấy có thể nghe thấy tôi, chúng tôi nhất định có thể cần sự giúp đỡ.

"Ella?" tôi hỏi, cảm thấy ngớ ngẩn khi nói tên cô ấy ra to như vậy. "Có nghe tôi không? Đang xảy ra chuyện gì ở trên đó?"

Không có phản hồi.

"Marina? Sarah? Cô ấy là...?"

"Không, Six," Sarah trả lời, một giọng nói không cơ thể nói về một người khác.

"Tôi nghĩ cô ấy đã đi mất rồi," Marina thêm vào.

Nhưng sau đó điều đó xảy ra. Một lời thì thầm trong phía sau tâm trí của tôi. Giọng của Ella, tuyệt vọng và không hy vọng.

Bạn nên đã chạy.

Trong không khí phía trên chúng tôi, một âm thanh rì rào bắt đầu phát ra từ con tàu chiến Anubis. Nó rõ ràng vì cách mà

con tàu chiến yên lặng đáng kinh ngạc. Nó bắt đầu thấp nhưng nhanh chóng tăng lên. Chẳng bao lâu sau, các chiếc răng của tôi đều rung lên vì âm thanh đó. Tôi quét nhìn phía dưới của con tàu chiến, mong đợi sẽ thấy những người lính của Setrákus Ra hạ cánh trên Skimmers, nhưng bầu trời lại trong veo.

"Tôi hỏi cái gì thế kia?" - Tôi hy vọng Adam sẽ trả lời.

"Đó là... nó đang khởi động," Adam trả lời. Giọng anh ấy run rẩy và tôi cảm nhận bàn tay anh ấy ôm eo tôi trở nên lỏng lẻo hơn, như thể anh ấy bị sốc và quên rằng anh cần phải nắm chặt tay tôi để duy trì sự vô hình.

"Tăng cường cho cái gì?" tôi hỏi.

"Vũ khí chính," anh ấy trả lời. "Pháo."

Tôi có thể nhìn thấy nó. Cái lỗ đen tối của thông súng bắt đầu phát sáng khi năng lượng ngưng tụ ở đó. Tiếng rì rào trở nên ồn ào khi thông súng lấp đầy bằng năng lượng tinh khiết, như một khẩu súng Mogadorian quá tải. Trong vài giây, Pháo đài và khu rừng xung quanh đều được chiếu bởi ánh sáng lam. Tôi muốn che mắt, nhưng Marina và Sarah đang nắm chặt tay tôi.

"Điều này không tốt," Mark nói. "Thực sự không tốt."

"Adam?" Tôi hét để nghe thấy qua vũ khí sặc. "Vật nó có mạnh như thế nào?"

Dưới tác động nhóm, chúng ta đều di chuyển lùi. Tôi gần như không thể theo dõi mọi người và duy trì sự vô hình của chúng ta.

"Chúng ta cần phải di chuyển," Adam trả lời, sự kinh ngạc biến mất từ giọng điệu của anh, thay vào đó là nỗi kinh hoàng. "Chúng ta cần trở lại!"

Mọi người đã rút lui, chỉ còn Phiri Dun-Ra nằm che sau khúc gỗ bị đảo ngược. Marina giãy chân chống lại sự nắm giữ của tôi. Cô ấy không di chuyển.

"Marina!" tôi la hét. "Nhanh lên!"

"Cô ấy hét lên: 'Chúng ta đã nói là chúng ta sẽ không chạy!'"

Nhưng—!

Âm thanh đạt đến cực điểm và năng lượng tích tụ trong pháo tàu chiến phóng ra với tiếng kêu rít vang vọng. Một vòng cung điện từ kích thước của mười ngàn tia sét cắt thẳng vào

Sanctuary và cắt thẳng qua nó, đá cẩm thạch cổ xưa phát sáng đỏ bốc lửa. Vụ nổ của pháo cắt qua đèn thờ, từ trên xuống dưới, như chẳng có gì. Tôi chỉ có một thoáng để suy nghĩ về Sanctuary, vẫn đứng vững nhưng bị cắt đôi. Tôi có thể nhìn thấy ánh sáng qua những khe nứt trong bức tường trước đây rất chắc chắn.

Một giây sau, năng lượng ngưng tụ từ pháo mở ra bên ngoài thành một phát sáng sáng rực rỡ.

Nơi ẩn náu nổ tung.

"KHÔNG!" Marina la hét.

Chúng ta đã làm hỏng rồi. Setrákus Ra không đến đây để chiếm lãnh Thánh địa. Anh ấy đến đây để phá hủy nó.

Tôi không có thời gian để nghĩ về điều đó có nghĩa gì hay điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Adam kéo tôi về phía sau và chúng tôi bước chập chững vào rừng rậm, ngay khi những mảnh đá của ngôi đền bắt đầu rơi xuống xung quanh chúng tôi. Tôi mất nắm Marina và cô ấy lại xuất hiện. Tay Mark trượt khỏi vai tôi và anh ấy cũng tái xuất hiện. Chỉ có Sarah và Adam tiếp tục nắm lấy tôi.

Marina thực sự chạy về phía trước, như cô ấy sẽ có thể chiến đấu chống lại tàu chiến đó.

"Dừng lại!" Tôi la lớn. "Marina! Dừng lại!"

Mark phản ứng nhanh chóng, bản năng bóng đá của anh ấy tự nhiên phát huy. Anh ấy lao về phía cô ấy, ôm lấy eo Marina và sào đổ cô ấy.

"Bớt ra khỏi tôi!" Marina la hét với Mark. Cô đẩy anh ta ra xa, để lại dấu vết tay lạnh trên ngực anh.

Sau đó, một vụ nổ khác xảy ra. Một trong số Skimmers chúng tôi sắp đặt bom C-4. Có lẽ nó đã bị trúng phát từ một mảnh của Sanctuary và kích hoạt bom. Mảnh vụn bay vèo xung quanh chúng tôi, các mảnh kim loại cong cháy sôi xé rách lá cây.

Mark hít mạnh một hơi và ngã xẹp. Có một miếng thủy tinh cabin dày gai góc đâm thẳng vào ngực anh ta.

"Mark!" Sarah la hét, giằng co để thoát khỏi tôi và chạy về phía anh ta.

Marina nhìn thấy vết thương của Mark và hít rồi thì thầm. Cô quay lưng về phía Sanctuary và ngã xuống đầu gối bên cạnh anh

ta, nhổ thủy tinh ra và ngay lập tức bắt đầu chữa lành cho anh ta.

Những nhánh cây gãy trên đầu tôi và tôi nhìn lên kịp thời để thấy một miếng đá vôi to bằng quả bóng rổ lao về phía tôi. Phản xạ, tôi sử dụng siêu năng lực và bắt nó ở giữa không trung, ném nó sang một bên.

Tôi không hiểu cái tiếp theo.

Nó đập vào đầu tôi. Trước khi tôi nhận ra đã xảy ra chuyện gì, có một cái gì đó dính và ẩm áp phủ lên mặt tôi. Adam nắm tôi dưới nách khi tôi ngã đầu gối. Bây giờ chúng ta đều rõ ràng. Phải là mất tập trung rồi. Tôi cố gắng đứng dậy, tập trung vào việc trở nên vô hình, nhưng tôi không thể làm được cả hai. Đầu tôi lú lẩn và tôi phải nháy mắt để loại máu ra khỏi mắt.

"Help!" Adam yells to Marina. "Six is hurt!"

Tôi cố gắng giữ tinh thần tỉnh táo, nhưng khó khăn. Thế giới đang chuyển sang màu đen, ngay cả khi mọi thứ chúng tôi đã chiến đấu cho đều bốc cháy. Ella cảnh báo rằng sẽ có cái chết. Cảm giác gần như tách rời khỏi cơ thể, tôi tự hỏi liệu đây có phải là điều cuối cùng không.

Khi tôi trôi đi, tôi nghe thấy giọng của Ella trong đầu.

Tôi xin lỗi, cô ấy nói.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

Tôi không có thời gian cho điều này.

Năm muốn gặp tôi vào lúc hoàng hôn tại tượng Nữ thần Tự do. Nghe có vẻ như kế hoạch của một kẻ siêu ác. Anh ấy đang giữ chín làm con tin và có kế hoạch giết anh ta nếu tôi không xuất hiện. Tôi không biết anh ấy muốn gì từ tôi. Tại Liên Hợp Quốc, dường như anh ấy đang cố giúp chúng ta theo cách tâm thần riêng của mình. Ít nhất, anh ấy đã ngăn tôi không cố ý làm tổn thương Ella. Tất nhiên, anh ấy không thể biết được rằng tôi đang làm việc quan trọng ở đây, mỗi phút lãng phí trong trò chơi rối trí của anh ta đều là một phút không dành để giúp đỡ Sarah, Sáu và những người khác. Nếu anh ấy biết, liệu anh ấy có quan tâm hay không?

Tôi đã gửi Sarah và Mark đến Mexico cùng với người hack Loric mới phát hiện thành phi công mà tôi đang mong muốn gặp. Tôi đã gửi họ đến đó vì họ thực sự là sự hỗ trợ duy nhất mà tôi có thể tập hợp cho Six và phần còn lại của Garde đang gặp phải một trận chiến lớn.

Ít nhất họ có thể thoát ra bây giờ. Họ không bị mắc kẹt. Six và Sarah đủ thông minh để cắt giảm thiệt hại và rời đi. Đó là điều tôi vẫn tự an ủi bản thân.

Tôi thực hiện một phép tính tinh thần nhanh chóng. Ngay cả khi Đặc vụ Walker có thể thuyết phục quân đội cho mượn cho tôi một trong những chiến đấu cơ nhanh nhất của họ, tôi vẫn không thể đến được Mexico trước Setrákus Ra. Không phải lúc này.

Điều đó không có nghĩa là tôi sẽ không cố gắng.

“Bạn có thể ít nhất lấy cho tôi một con thuyền không?” Tôi hỏi Walker. Sau khi rời khỏi sự hỗn loạn của bến cảng sau lưng, chúng tôi quay trở lại lều của điều tra viên FBI.

"Để đưa bạn đến tượng Nữ Thần Tự Do?" Walker gật đầu. "Vâng, tôi có thể sắp xếp điều đó."

"Tôi muốn nó ngay bây giờ," tôi trả lời.

"Năm giờ chiều," Sam thêm mặc cỡ. Tôi biết anh ấy đã tính toán tâm trí giống tôi. Anh ấy biết chúng ta sẽ không kịp đến Nơi ẩn náu. Chừng nào chúng ta không bỏ lại Số Chín cho số phận mà Số Năm dự định, và không có ai trong số chúng ta sẵn lòng bước vào con đường đó.

"Tôi không đợi. Chúng ta không phải theo giờ của Five. Có lẽ lúc này anh ấy đang ngồi đó, sắp đặt một chiếc bẫy hay cái gì đó. Bất kể anh ấy làm gì theo định hình của mình. Chúng ta sẽ đi sớm. Nếu anh ấy không ở đó, thì chúng ta sẽ đợi con quỷ đó."

"Ý tưởng tốt," Sam nói, gật đầu. "Chúng ta làm đi."

"Tôi thấy Walker và nói: 'Làm đi đi'," và bước ra khỏi lều của cô ấy.

Từ đây, ở Brooklyn Bridge Park, chúng ta có thể nhìn thấy Đảo Tự Do. Đường viền màu xanh của tượng nổi tiếng có thể nhìn thấy trước bầu trời đầy khói. Sẽ không mất lâu cho chúng ta để đến đó. Từ khoảng cách này, tôi không thể phân biệt bất kỳ chi tiết nào. Nếu Five ở đó hay nếu anh ấy đã sẵn sàng một loại bẫy nào đó cho chúng ta, tôi không thể nói. Điều đó không quan trọng. Bất kể chúng ta tìm thấy điều gì, chúng ta sẽ đối mặt một cách trực diện.

Sam theo tôi ra ngoài. "Chúng ta sẽ làm gì?" anh ấy hỏi tôi. "Ý tôi là với Five."

"Bất kỳ điều gì chúng ta phải," tôi trả lời.

Anh im lặng và bắt tay chéo, cũng nhìn ra phía đài tượng.

"Anh biết không, tôi luôn muốn thấy tượng Nữ thần Tự do," là những gì anh ấy nghĩ đến để nói.

Bên trong lều, tôi có thể nghe Walker đang gào to qua walkie-talkie của cô ấy. Cuối cùng, cô ấy thành công trong việc chiếm đoạt cho chúng tôi một trong những chiếc thuyền tốc độ của đội cứu hộ bờ biển. Nó không có vũ khí như một trong những chiếc tàu hải quân mà tôi đã nhìn thấy trong cảng, nhưng nó sẽ đưa chúng tôi đến Đảo Liberty một cách nhanh chóng. Walker cũng gửi thông điệp đến những đặc vụ tin cậy của cô ấy, tập hợp một

đội ba người mà tôi nhận ra từ lực lượng đặc nhiệm chống MogPro đã giúp chúng tôi săn lùng thư ký quốc phòng. Tôi đoán rằng họ là những người sống sót sau trận chiến với Setrákus Ra tại Liên Hiệp Quốc. Một trong số họ là người mà tôi đã chữa lành trong cuộc chiến đầu tiên ở khu trung tâm, người đóng phim cùng với tôi trong đoạn video Sarah đăng trên internet. Anh ta trông gần như xấu hổ khi bắt tay tôi.

"Đặc vụ Murray," anh ấy giới thiệu. "Không bao giờ có cơ hội để nói cảm ơn. Vì ngày hôm kia."

"Đừng lo lắng về nó," tôi nói với anh ta, sau đó quay sang Đặc vụ Walker. "Chúng ta không cần sự hỗ trợ. Chỉ cần chiếc thuyền."

"Xin lỗi, John. Không thể để hai anh ra ngoài một mình. Bây giờ hai anh là tài sản của chính phủ."

Tôi hùng hục. "Ồ, chúng ta là?"

"Bạn là."

Tôi sẽ không lãng phí thời gian tranh luận về điều này. Họ có thể đến nếu muốn. Tôi bắt đầu đi về phía cảng, Sam bên cạnh tôi, và Walker cùng với đội ngũ của cô bố trí xung quanh chúng tôi như các lính cận vệ. Như thông thường, tôi nhận được rất nhiều ánh nhìn từ các binh sĩ đi qua. Một số trong số họ trông như muốn giúp đỡ, nhưng tôi chắc họ đã nhận lệnh không được tham gia với chúng tôi. Đặc vụ Walker và những người còn lại trong nhóm cựu đặc vụ MogPro chỉ là sự giúp đỡ mà chính phủ đồng ý cung cấp cho chúng tôi ở thời điểm này. Ít nhất là họ đã nâng cấp vũ khí của họ, các đặc vụ đã đổi súng lục thông thường của họ thành các khẩu súng trọng nặng hơn.

"Hey! John Smith từ Hỏa tinh! Đợi chút!"

Tôi quay đầu kịp để thấy Daniela vận cơ thể cao lớn của mình qua một nhóm lính và chạy về phía chúng tôi. Các điều tra viên bao vây chúng tôi ngay lập tức nâng súng và nhìn thấy điều này, Daniela đứng im chỉ vài bước xa và giơ tay lên. Cô nhìn các điều tra viên FBI với nụ cười tự tin.

"Được rồi, bình tĩnh đi," tôi nói với Walker và đám người của cô ấy, vẫy tay mời Daniela đến. "Cô ấy là một trong số chúng ta."

Walker nhú mày. "Bạn có ý là...?"

"Một người Garde," tôi nói, giữ giọng điệu thấp. "Một trong những người mà Setrákus Ra muốn bàn giao cho ông ta."

Walker đánh giá Daniela. "Tuyệt vời," cô ấy nói khô khan.

Daniela vừa tăng cường ánh mắt trên nụ cười đó lên. "Các bạn chuẩn bị đi phiêu lưu hay sao? Tớ có thể đi cùng được không?"

Tôi nhăn mày vì cách cô ấy đối phó với tình hình này một cách hời hợt và nhìn Sam.

"Bạn có tìm thấy mẹ không?" Sam hỏi cô, và nụ cười của Daniela giảm đi một chút.

"Cô ấy không ở đây, và cô ấy chưa báo cáo với Quý đỏ," Daniela trả lời, nhấn vai như thể nó không quan trọng. Mặc dù cô ấy cố gắng giữ cho giọng điệu nhẹ nhõm, giọng nói của cô ấy run rẩy và tôi có thể biết cô ấy đang lo lắng về điều tồi tệ nhất. "Có lẽ cô ấy đã rời khỏi thành phố bằng cách khác nào đó. Tôi chắc rằng cô ấy ổn."

"Dĩ nhiên," Sam trả lời, cố nở nụ cười.

"Chúng ta đang trên đường đến đối mặt với một Garde nổi loạn," tôi nói thẳng thừng. Walker nhìn tôi một cái nhìn, nhưng tôi không thấy lý do để nói dối. Tất cả đều cần giúp đỡ.

"Ồ. Các bạn, như, làm theo ý mình à?"

Tôi nghĩ về Five và cách anh ta phản bội chúng tôi, và tôi nghĩ về Setrákus Ra và những hành động kinh khủng không đếm xuể mà ông ta đã thực hiện. Ông cũng từng là một Garde, có thể là thậm chí còn cao hơn thế nữa, nếu lá thư của Crayton tới Ella có thể tin được. Sau đó, tôi nhìn Daniela và cân nhắc về cô ấy và những con người khác có Truyền kỳ mới mà chúng ta chưa gặp. Liệu họ có chiến đấu vì thiện? Hay liệu một số trong số họ có thể trở nên giống như Five và Setrákus Ra?

"Chúng tôi là con người, giống như bất kỳ ai khác," tôi nói với cô ấy.

"Trừ khi có sức mạnh tuyệt vời," Sam thêm vào.

"Giống như bất kỳ ai khác," tôi tiếp tục, "chúng tôi có thể trở nên xấu đi nếu thiếu hướng dẫn đúng đắn."

Daniela lại nở nụ cười tinh nghịch ấy. Gần như làm tôi nổi nóng, nhưng tôi bắt đầu nhận ra đó chỉ là một cơ chế tự vệ. Khi

nào cô ấy cảm thấy không thoải mái, cô ấy cố gắng rất nhiều để đền đáp. "Được rồi. Bạn sẽ là hướng dẫn viên của tôi, John Smith? Sensei của tôi à?"

"Chúng tôi gọi họ là Cêpan, thực ra. Những người huấn luyện viên của chúng tôi. Nhưng họ đã ra đi. Bây giờ, chúng tôi khá là tự mình tìm hiểu mọi thứ."

Đặc vụ Walker h clearing clears her throat. I think she wants me to get rid of Daniela, but I'm not turning away any help. No way.

"Anh có thể đi cùng chúng tôi," tôi nói. "Nhưng anh nên biết rằng người anh đang theo đuổi rất nguy hiểm."

"Mất kiểm soát," Sam thêm vào.

"Anh ấy đã giết một trong số chúng ta rồi," tôi tiếp tục. "Và tôi không nghĩ rằng anh ấy sẽ ngần ngại làm điều đó lần nữa. Khi chúng ta xong việc với anh ta, người bạn của chúng ta, Đặc vụ Walker, sẽ đưa chúng ta lên máy bay bằng bất cứ cách nào, và chúng ta sẽ tìm cách giết Mogadorian đứng đầu trước khi cuộc xâm lược của anh ta đi xa hơn."

"Cậu đang cố đe dọa tôi à?" Daniela hỏi, hai tay đặt trên hông.

"Tôi chỉ muốn bạn biết những gì bạn sẽ phải đối mặt," tôi trả lời. "Trong quá trình này, tôi có thể cố gắng giúp bạn với telekinesis của bạn. Có lẽ tìm hiểu xem bạn còn có thể làm gì khác. Nhưng bạn phải sẵn sàng cho điều đó..."

Daniela nhìn qua vai. Tôi nhận ra rằng, hơn bất cứ điều gì, cô ấy muốn ra khỏi đây. Cô ấy muốn bạn rợn và tránh đối mặt với khả năng rất thực là cô ấy đã mất cả gia đình trong vụ tấn công ở New York.

"Tôi đã sẵn sàng," cô ấy nói. "Hãy cứu thế giới và cái kiểu đó."

Sam mỉm cười và tôi không thể không mỉm một chút, đặc biệt là khi tôi nhận ra Đặc vụ Walker lặn mắt. Với Daniela tích hợp vào quả bóng nhỏ của chúng tôi, chúng tôi tiếp tục đi đến bến cảng.

"Hey," Sam nói với Daniela, giữ giọng điệu thấp. "Chỉ để em biết, Mogs đã bắt tù nhân ở New York. Họ không giết hại mọi thứ di chuyển."

"Dạ, em thấy họ làm điều đó ở khu phố của em," Daniela đáp.
"Vậy sao?"

"Vì vậy chỉ vì cô ấy không ở đây không có nghĩa là mẹ của bạn . . . bạn biết rồi."

"Vâng. Cảm ơn," Daniela nói cụt khoái, nhưng tôi nghĩ cô ấy thực sự cảm ơn.

Chiếc tàu của cảnh sát biển đã sẵn sàng và đang chờ chúng tôi, thuyền trưởng hút thuốc liên tục trong bộ đồng phục nhàu nát đã sẵn sàng để đưa chúng tôi đến bất cứ nơi nào chúng tôi cần đi. Tôi để Walker nói chuyện và vài phút sau chúng tôi đã rời bến, chuyển đi quạt khói trên sóng lớn. Bên kia đại dương, tôi thấy đèn flash từ phía New Jersey, trực thăng lủng lẻo giao động trong tầm nhìn. Có vẻ như quân đội đã thiết lập một vùng cấm đóng thành ở đó, thật sự cố gắng đảm bảo rằng Mogadorians sẽ bị kiểm chế tại Manhattan. Tôi nhìn về phía thành phố và thấy nơi đó kinh dị yên bình. Tôi chắc chắn vẫn còn Mogs ở đó, có lẽ đang tuần tra các con đường và có thể thiết lập một trụ sở. Tôi hy vọng hầu hết cư dân đã qua cầu và, nếu không, thì tôi hy vọng Sam nói đúng về Mogs giữ họ như tù nhân thay vì giết họ. Điều đó có nghĩa họ vẫn có thể được cứu.

Khi hòn đảo Liberty trở nên lớn hơn trước mặt chúng tôi, Daniela xô tôi vào xương sườn.

"Anh gặp thằng này tại tượng Nữ thần Tự do à?" cô ấy hỏi.

"Dạ vâng."

"Ôi, đó là một số thứ du khách thật đấy."

Chẳng bao lâu, chúng tôi kéo gần cảng Đảo Liberty. Một nửa chục thuyền phà nổi ở đó, trống rỗng, một trong số chúng bị vết cháy dọc theo bên của nó. Toàn bộ nơi này vắng vẻ; không ai dành thời gian xâm lược để ngắm tượng Nữ thần Tự do. Ở đây gần như yên bình. Khi chúng tôi nhảy ra khỏi thuyền, tôi cố gắng hiểu rõ tình hình. Tôi buộc mình nghĩ như Five, tự hỏi nơi nào là nơi tốt nhất để một trận vây hãm.

Tôi phải ngửa đầu lên để nhìn cô tượng. Chúng tôi đến từ bên cạnh cô ấy, cầm quyển sách. Ngọn đuốc mạ vàng lóe sáng trong những tia ánh hoàng hôn còn lại. Người phụ nữ mặc đồ xanh ngồi trên một tấm nền đá granit lớn đặt trên một nền đá lớn

hơn nữa chiếm gần một nửa hòn đảo. Bên phải, có một công viên nhỏ trông rất được duy trì. Anh ta sẽ không ẩn náu trong công viên — đó không phải cách Five hoạt động.

Người thuyền trưởng ở lại, nhưng chúng tôi còn lại đi dọc theo bến đến tượng. Tôi nhớ khi lần đầu gặp Five, anh ta chọn một tượng quái vật đáng sợ nào đó ở nơi hoang dã để tiết lộ bản thân. Tôi đoán là anh ta có thích những điểm địa danh. Hoặc có lẽ tượng quái vật gỗ tẻ hại đó là một mẫu giả, một bức tượng thế chỗ cho quái vật ẩn trong Five. Nếu đúng thì điều đó có nghĩa gì khi Five chọn tượng Nữ Thần Tự Do? Có lẽ không có gì, tôi nghĩ, nhắc nhở bản thân rằng Five toàn là một bệnh nhân.

Bên cạnh tôi, Daniela cười tà. "Bạn biết không, tôi chưa bao giờ đến đây. Sống ở thành phố suốt cả cuộc đời."

"Ừ, nó giống như một chuyến đi thực địa," Sam nói. "Một chuyến đi thực địa mà ở cuối cùng, một gã được tạo ra từ thép nguyên chất cố gắng đâm bạn đến chết."

"Tôi nói: Không ai bị đâm đến chết."

Khi chúng tôi bước vào quảng trường bao quanh chân tượng, tôi giữ ánh mắt tập trung vào đế tượng trên cùng. Đó là nơi mà tôi nghĩ là nơi có khả năng Five sẽ ở. Anh ấy có thể bay, vì vậy sẽ dễ dàng cho anh ấy để đến khu vực đó, và nó sẽ giúp anh ấy để theo dõi khi chúng tôi đến. Tuy nhiên, tôi không thấy bất kỳ sự chuyển động nào ở đó. Có lẽ anh ấy vẫn chưa đến. Hoặc có lẽ anh ấy đang ẩn bên trong tượng. Tôi ngả cổ hơn nữa, cố gắng nhìn thấy bên trong mũi tượng, nhưng đó là không thể. Chúng ta sẽ phải đi vào để đảm bảo rằng tượng là an toàn.

"Nhìn kia," Sam nói nhỏ giọng. "Ở đằng kia."

Tôi quay đầu về bên trái, hướng về bãi cỏ hoàn hảo mà căng ra từ móng đài tượng. Có sự di chuyển. Một hình dạng lấp lánh từ từ đứng dậy từ cỏ và bước một bước vụt vụt đến phía chúng tôi. Tôi nhìn sai chỗ.

"Anh đến sớm," Five gọi. "Tốt."

Nói rằng Five trông lộn xộn là khẳng định không đủ. Quần áo anh ấy trông như là đã bị cắt lể, đầy máu và bị bám đất và tro. Da anh ấy có màu bạc hà, khiến tôi nghĩ rằng anh ấy sẵn sàng chiến đấu, dù trông như là anh ấy gần như không thể đứng được.

Khuôn mặt anh ấy trông sưng phù và không đúng chỗ dù đã được phủ lớp kim loại, mũi bị méo và có những vết nứt rõ ràng bên cạnh đầu trọc. Anh ấy cúi xuống, một tay treo lơ lửng bên cạnh. Tay còn lại của anh ấy đeo thanh kiếm gắn ở cổ tay. Ánh nắng chiều về tối phản chiếu trên da anh ấy.

Ngay lập tức, Walker và đội của cô ấy nhanh chóng phân ra, vây quanh Five. Họ giương súng về phía anh ta. Daniela đi theo hướng ngược lại, đi sau tôi một bước.

"Ừm, cậu nên mô tả đứa cha trai này kỹ hơn," cô nói.

Five nhìn vào các đặc vụ của Walker và khụ. Mặc dù anh trông mệt mỏi, nhưng việc có một đám súng nhắm vào anh dường như làm bùng lên sự nóng nảy của anh. Con mắt còn lại của anh mở to hơn và anh đứng thẳng hơn.

"Đừng làm tôi cười với cái đồ chứ," Five nói với Walker, sau đó quay sang hướng Đặc vụ Murray khi người đàn ông nạp một viên đạn vào súng. "Tôi bắt bại trước đạn, đồ đực. Đến đây đi, tôi dám thách thức cậu."

Có điều gì đó lạ về giọng nói của Five. Nó nghe như là phè phè và khàn khàn, gần như là anh ấy đang gặp vấn đề trong việc hít thở.

Các đặc vụ thông minh đủ để không đến quá gần. Tuy nhiên, tôi biết Five nhanh cỡ nào. Nếu anh ấy muốn tấn công một trong số họ, anh ấy có thể thu hẹp khoảng cách trong một hoặc hai giây với khả năng bay của mình. Tôi bước lạng lẽ về phía đồng cỏ, hy vọng thu hút sự chú ý của anh trước khi anh ta làm điều gì đó điên rồ. Sam ở ngay bên cạnh tôi, Daniela ở phía sau vài bước. Đó là lúc tôi để ý đến hình dạng lồi lõm trong cỏ ngay cạnh Five. Đó là một cái tấm bạt xây dựng nhựa màu xanh bọc xung quanh một thân thể rõ ràng, tất cả được buộc chặt bằng dây chuyền công nghiệp dày.

Đó phải là Nine.

"Tôi nói với Five 'Cho tôi cái ông ấy,' không mất thời gian."

Năm nhìn xuống cơ thể và nó gần như anh ấy đã quên điều đó đang ở đó.

"Dĩ nhiên, John," Five trả lời.

Năm cúi xuống và móc tay qua dây xích. Anh ta nâng lên cơ thể của Chín và nhả mặt. Anh ấy bị thương và mệt mỏi, và tôi có thể nói rằng buổi biểu diễn này đang làm anh ta mệt mỏi hơn là anh ta đã tính toán. Với tiếng rống của một con vật, Năm ném cơ thể qua khoảng 30 yard chia cách chúng ta. Tôi bắt Chín giữa không trung bằng sức mạnh tâm linh và đặt anh ấy xuống nhẹ nhàng. Ngay lập tức, tôi cởi dây xích và gỡ ra tấm bọc.

Chín nằm bất tỉnh trên cỏ trước mặt tôi. Bộ quần áo của anh ta trong tình trạng tệ không kém Five và vết thương của anh ta cũng tương tự kinh hoàng. Có những vết bắn súng plasma trên cánh tay và ngực của anh ta, một tay của anh ta bị gãy như có điều gì đó nghiền nát nó và có một vết cắt sâu trên đầu anh ta. Điều cuối cùng đó làm tôi lo lắng thực sự. Máu thấm qua bóng tóc đen dày của Chín - rất nhiều máu - và mắt anh ta không mở khi tôi nhẹ nhàng đánh thức má hồng của anh ta.

Sam đặt một tay lên vai tôi. "Anh ấy . . . ?"

"Oh, anh ấy ổn," Five rên rỉ, trả lời câu hỏi của Sam thay tôi. "Nhưng tôi phải đánh anh ấy mạnh để làm anh ấy bất tỉnh. Bác sĩ có lẽ sẽ muốn làm điều đó."

Tôi đặt tay lên bên cạnh đầu của Nine, nhưng dừng lại trước khi bắt đầu chữa lành anh ấy. Điều đó đòi hỏi sự tập trung của tôi và điều đó có nghĩa là tôi sẽ không thể giữ mắt vào Five. Tôi nhìn lên anh ta.

"Anh có định làm điều ngu ngốc gì không?" Tôi hỏi anh ta.

Năm giơ lên hai bàn tay, lòng bàn tay hướng ra ngoài, mặc dù một trong hai cánh tay của anh ấy không thể lên cao bằng cánh tay kia. Sau đó, anh ấy nằm ngửa vào tư thế ngồi. "Đừng lo, John. Tôi sẽ không làm hại bất kỳ người bạn nhỏ nào của bạn." Mặc dù vậy, ánh mắt của anh chĩa qua đám người của tôi, đo đạc từng người. Ánh nhìn của Năm dừng lại ở Daniela. "Cậu không phải là cảnh sát," anh ấy nói. "Cậu đang làm gì vậy?"

"Đừng nói chuyện với tôi, kẻ quấy rối," cô trả lời.

"Đừng khích anh ta," Sam nói nhỏ.

Năm ngáy và lắc đầu, cười hơn là bất cứ điều gì khác. Anh ta nhích một nắp cỏ trước mặt anh ta, nhổ nó lên và ném bông ra

xa với một tiếng thở dài. "Làm việc đi, John. Tôi không có cả ngày."

Tôi vẫn còn đề phòng đây có thể là một loại bẫy nào đấy, nhưng tôi không thể trì hoãn việc chữa lành cho Nine nữa. Tôi đặt tay lên hai bên của đầu anh ấy và để năng lượng chữa lành của mình chảy vào anh ấy. Đầu tiên, vết thương trên đầu anh ấy đã liệt kê. Nhưng đó chỉ là vấn đề ngoại kế, cảm nhận bằng trực giác, tôi cảm nhận những tổn thương nghiêm trọng sâu hơn ảnh hưởng đến Nine. Sợ anh ấy bị nứt và có một số sưng tấy trong não. Tôi tập trung sức mạnh di sản của mình vào đó, mặc dù tôi cẩn thận không đẩy vào nhiều năng lượng hơn là cần thiết. Não là một điều tinh tế và tôi không muốn phá vỡ não của Nine nhiều hơn so với trước khi đầu anh ấy bị đập vào. Anh ấy có thể vẫn còn chấn động não khi tôi kết thúc việc chữa lành, nhưng ít nhất những tổn thương nghiêm trọng nhất sẽ được đảo ngược.

Chỉ mất vài phút tập trung vào Nine. Tôi mơ hồ nhận ra sự im lặng căng thẳng xung quanh tôi. Khi tôi kết thúc, tôi bỏ tay ra khỏi đầu anh ta. Những vết thương khác có thể chờ đợi cho đến khi chúng ta không còn ở gần một kẻ điên loạn hoàn toàn.

"Nine? Nine, tỉnh dậy," tôi nói, lắc anh ta.

Sau một thoáng chốc, đôi mắt của Nine mở nhẹ. Cơ thể anh căng cứng và ánh mắt anh liếc đi xung quanh hỗn loạn. Cứ như là anh đang mong đợi bị tấn công một lần nữa. Khi anh nhận ra tôi và Sam, anh bình tĩnh xuống và biểu hiện của anh trở nên mơ hồ và mất tập trung. Anh nắm lấy cánh tay tôi.

"Johnny! Tôi đã bắn đứt thần lằn ấy. Tôi bắn trúng đầu hắn," anh ấy lầm bầm.

"Tôi biết ai?" Tôi hỏi, và không nhận được câu trả lời. Đầu Nine đã dần nghiêng khỏi tôi. Tôi có thể và đã chữa lành vết thương của anh ta, nhưng tôi không thể làm cho anh ta không mệt mỏi sau khi chiến đấu liên tục trong hai mươi bốn giờ qua. Anh ta đã quá mệt rồi. Chúng ta có lẽ sẽ phải mang anh ta đi.

Tôi nhìn lên từ Sáu để thấy Năm vẫn ngồi trên cổ, nhìn chúng tôi. Thấy rằng Sáu đã thoát khỏi rừng, Năm bắt đầu vỗ tay chậm rãi, chậm biếm.

"Bravo, John. Luôn luôn là anh hùng," anh ấy nói. "Còn tôi thì sao?"

"Tôi nghĩ sao?" tôi nói qua răng.

"Không, thực ra, tôi cũng muốn một câu trả lời cho câu hỏi đó," Walker nói, súng vẫn nhắm vào Five. "Anh ta tấn công lính của chúng tôi và giúp đỡ Mogadorians. Anh ta về cơ bản là một tội phạm chiến tranh. Anh chỉ muốn để lại anh ấy ở đây à?"

"Có phải anh có một loại nhà tù không gian siêu mật cho những tên quỷ sát ác không?" Daniela thì thầm với tôi.

"Đéch cần anh ta," Sam nói. Anh ấy là người duy nhất nhận ra rằng chúng ta còn quan trọng hơn là phải giải quyết. Anh ấy lắc tay phớt qua Five và cúi xuống bên cạnh Nine, cố gắng giúp anh ấy đứng dậy. "Nào, John. Chúng ta phải rời khỏi đây."

Tôi sắp giúp Sam khi Five lên tiếng lần nữa. "Đó là tất cả sao?" anh ấy hỏi, nghe có vẻ buồn bã. "Cậu chỉ định rời đi à?"

Tôi đứng thẳng và glare at anh ta. "Mày muốn cái quái gì, Five? Mày có biết mất bao nhiêu thời gian của chúng ta với những tình huống hài kịch ngớ ngẩn của mày không?" Tôi chỉ tay về Manhattan, cột khói vẫn đang bốc lên không trung. "Bây giờ không phải lúc quan trọng cho mày, đồng chí. Mày đã thấy chúng ta đang chiến tranh rồi chứ? Mày không phải đi xa đến nỗi bỏ lỡ cảnh bạn Mog cũ giết hàng ngàn người, phải không?"

Năm thực sự nhìn về phía thành phố, suy tư về sự tàn phá ở đó. Đôi môi dưới nhô ra. "Họ không phải là bạn của tôi," anh nói nhỏ.

"Tôi trả lời: 'Đúng vậy, không có gì mới.'" "Thật tiếc là bạn mới nhận ra điều đó bây giờ. Họ đã lợi dụng bạn, Năm, và bây giờ họ không còn muốn bạn nữa. Và chúng tôi cũng vậy. Bạn may mắn là tôi không tới đó và hoàn thành những gì Chín bắt đầu."

Tôi nổi giận khi nhớ lại tất cả những điều khó chịu mà Five đã làm trong thời gian ngắn tôi biết anh ta. Mặc cho lời nói của tôi, tôi bước đột ngột về phía anh ta. Sam đặt tay lên vai tôi.

"Đừng," anh ấy nói. "Chúng ta chỉ cần đi thôi."

Tôi gạt đầu, biết Sam nói đúng. Tuy nhiên, tôi vẫn cần phải chụp vài tấm cuối cùng. Tôi cần phải được giải phóng. "Tôi đoán bây giờ bạn có thể ở một mình," tôi nói với Five. "Đó là điều bạn

muốn suốt thời gian, phải không? Vậy thì, hãy quay về một trong những hòn đảo nhiệt đới của bạn và trốn, hoặc làm bất cứ điều gì bạn muốn. Chỉ cần ở xa con đường của chúng tôi và ngừng lãng phí thời gian của chúng tôi."

Năm nhìn xuống cở phía trước mặt anh ta. "Em không cần phải đến đây," anh ta nói một cách đặng cay.

Điều đó thực sự khiến tôi cười. Sự điên rồ rõ ràng của thằng đó. "Bạn đã làm chúng tôi đến đây. Bạn nói bạn sẽ giết Chín nếu chúng tôi không đến."

Trán Five kêu lách cách khi anh đập vào, như là anh đang cố nhớ điều gì đó. "Đó không phải là điều tôi nói với những tên quân đội thất bại khi họ tìm thấy tôi," anh ta nói. "Tôi nói với họ là bạn sẽ có vết sẹo mới."

"Tại sao chúng ta vẫn đang nói chuyện với anh ta?" Sam hỏi, giọng điệu của anh ta dâng lên một chút trong sự bối rối. Anh lean trở lại trên Nine, đưa cánh tay của Nine qua vai anh và rên lên khi anh cố gắng nâng anh ta lên.

Ánh mắt đơn của Five giữ chặt ánh mắt tôi. Anh ta liên tục nhìn tôi, hoàn toàn phớt lờ mọi người khác. Tôi biết anh ta đang dụ tôi vào điều gì đó, tôi chỉ không biết điều gì. Sam đúng rằng chúng ta không nên lãng phí thời gian ở đây, nhưng tôi không kiểm chế được bản thân.

"Tôi đang nói gì?" tôi hỏi anh ta một cách đặng cay, biết rằng đó chính là điều anh ấy muốn.

Như phản ứng, Five cởi áo.

Hành động đơn giản dường như đòi hỏi rất nhiều nỗ lực, như là Five gặp khó khăn khi nâng tay. Áo bị kẹt vào cái gì đó khi Five kéo áo qua đầu và anh la lên. Tôi mất một lúc nhìn vào ngực anh ấy, có vật bằng kim loại giống như phần còn lại của anh ấy, để nhận ra có vấn đề gì đó sai sai.

Five có một mảnh thép đâm qua xương ức của mình. Nó giống như một cây cột bị gãy từ biển báo đường phố. Anh ấy quay sang một bên một chút để tôi có thể thấy đầu kín gai cắm ra qua lưng anh ấy. Mỗi đầu chỉ đâm ra vài inch, và cả hai đều bị xoắn và biến dạng như Five đã phải cắt ngắn cột bằng cách rập nó bằng tay. Nó thẳng qua và, ít nhất, phải đâm thủng một

trong số phổi của Five và một phần của cột sống của anh ấy. Cột thép có thể ngay cả bên sát tim của anh ấy.

"Tôi đã ở trong hình dạng kim loại khi anh ta đâm qua tôi. Nhưng điều đó không ngăn cản anh ta," Five giải thích, thở hổn hển khi nói. Anh nhìn Nine với cái gì đó gần giống sự ngưỡng mộ. "Bản năng của tôi phát huy. Tôi đã sử dụng Externa một cách mà trước đó tôi chưa từng làm, biến phần kim loại của tôi. Tôi có cảm giác nó lạnh bên trong tôi, Four. Quá kỳ lạ."

Năm dường như rất thoải mái về việc này. Tôi bước một bước chập chững về phía anh ấy và anh ấy cười.

"Tôi mệt và tôi không thể giữ Externa mãi mãi," Five nói. "Vì vậy tôi muốn quyết định thuộc về bạn. Bạn là người tốt, John. Người hợp lý. Và bạn luôn đứng trước mặt tôi trong danh sách, giữ tôi sống suốt những năm tháng đó, dù có hay không bạn biết tôi. Vậy thì quyết định là gì?"

Tôi tiến thêm một bước can trọng về phía anh ta. "Năm ..."

"Chết hay sống?" Five hỏi, và sau đó, mà không cảnh báo, anh biến mình trở lại hình thể thịt.

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

Năm sự bóp cổ trong hơi thở tiếp theo anh ấy thở. Một bong bóng máu phun ra từ miệng anh ấy. Làn da của anh ấy, không còn được bọc bởi một lớp thép nữa, trở nên tái đi vội vàng. Đôi mắt còn lại của anh ấy mở to và, trong khoảnh khắc trước khi tôi nhìn thấy nó lặn ngược trong cái đầu của anh ấy, tôi thấy sợ hãi ở đó. Có lẽ Five nghĩ anh ấy muốn điều này. Nhưng bây giờ, đối mặt với cái chết, anh ấy sợ.

Năm ngã lặn ra phía sau vào cỏ, co rút và cố gắng hít vào những hơi thở nghe đau đớn. Mười giây. Bị thọc bởi cột biển hiệu, đó là khoảng thời gian tôi đoán là Năm còn sống.

Anh ta đã phản bội chúng tôi. Anh ấy nói với Mogs nơi họ có thể tìm thấy chúng tôi và làm cho nơi trú ẩn của Nine bị phá hủy. Vì Five, Setrákus Ra đã có thể bắt cóc Ella và cha của Sam suýt chết. Anh ta đã giết Eight. Với lưỡi dao hình kim chỉ đó ngay lúc này cắt rách từng mảnh đất khi Five giẫm lên cỏ, Five đã thực hiện hành động này với một trong những người của mình. Anh ta xứng đáng với điều này.

Nhưng tôi không giống anh ta. Tôi không thể chỉ đứng nhìn anh ta chết.

"Tao đồng chúa mày, Five," tôi nói qua rằng khi tôi chạy về phía trước và trượt xuống đất cỏ bên cạnh anh ta. Tôi đặt cả hai tay lên ngực anh ta và sử dụng sức mạnh hồi phục của mình, đưa đủ năng lượng vào anh ta ít nhất là để làm ngừng một phần chảy máu nội tâm, mua thêm thời gian cho bản thân để điều trị phục hồi lớn hơn. Five trở lại với bản thân một chút, mắt của anh ta tìm thấy mắt tôi và tôi nghĩ rằng tôi nắm bắt được góc miệng anh ta cong thành một nụ cười biết ơn. Sau đó, anh ta bất tỉnh vì đau đớn và sốc.

Tôi cần lấy cái cột kim loại ra khỏi anh ấy. Rõ ràng tôi chưa đọc nhiều sách y học, nhưng tôi chắc chắn việc gỡ bỏ cột sẽ làm

tổn thương bên trong cơ thể Five. Vì vậy, tôi nên chăm sóc anh ấy cùng lúc cột kim loại được gỡ bỏ, hy vọng là để giảm thiểu tổn thương. Tôi đấu với cơ thể lè mề của Five để đưa anh ấy vào tư thế ngồi, tựa vào tôi. Sau đó, tôi gọi Sam đến.

"Tôi cần bạn dùng tâm linh của bạn để đẩy phần kim loại ra khỏi anh ấy," Tôi nhanh chóng nói với Sam. "Điều đó sẽ giúp tôi tập trung vào việc chữa trị."

"Tôi . . ." Sam do dự. Anh nhìn chăm chập vào cơ thể Five bị thương nặng và nuốt nước bọt. "Tôi nghĩ không, John."

"Ý bạn là gì?"

"Nghĩa là, tôi nghĩ bạn không nên cứu anh ấy," Sam đáp lại, giọng điệu của anh ấy giờ đây mạnh mẽ hơn. Anh nhìn qua vai mình vào cơ thể bất tỉnh của Nine. "Nine, ưm . . . Tôi nghĩ Nine đã đúng khi anh ấy xử lý vấn đề này."

Bàn tay tôi đặt ở phía sau cổ Five. Tôi có thể cảm nhận nhịp tim của anh ấy chậm lại. Tôi đã ổn định tình trạng của anh, nhưng không thể giữ lâu được. Anh ấy đang khuất phục. Tôi không chắc liệu nó có hiệu quả nếu tôi cố gắng sử dụng sức mạnh siêu năng lực cùng lúc với sức mạnh làm lạnh của tôi.

"Anh ấy đang chết, Sam."

"Tôi biết."

"Điều này đã đi quá xa," tôi nói. "Chúng ta không giết nhau nữa. Hãy giúp tôi cứu anh ta, Sam."

"Không," Sam trả lời, lắc đầu. "Anh ấy quá—này, tôi không sẽ ngăn cản bạn. Tôi biết rằng tôi cũng không thể ngăn cản bạn. Nhưng tôi không giúp bạn. Tôi không giúp anh ấy."

"Dám làm đi, tôi sẽ làm," Daniela nói, đẩy qua Sam và quỳ xuống đất bên cạnh tôi.

Tôi nhìn Sam thêm một giây. Tôi hiểu tại sao anh ấy từ chối giúp đỡ, tôi thực sự hiểu. Tôi chắc chắn rằng Nine cũng không nhảy vào giúp đỡ tôi nếu anh ấy tỉnh táo. Tuy nhiên, tôi thất vọng.

Tôi chuyển sự chú ý của mình đến Daniela. Cô ấy đang nhìn chăm chú vào vết thương của Five như thể đó là điều điên rồ nhất mà cô ấy từng thấy. Cô ấy vươn ra một tay về phía nơi mà

kim loại đâm vào ngực anh ta, nhưng không thể thôi lại đủ để chạm vào nó.

"Tại sao?" Tôi hỏi cô ấy. "Cô không biết về Five hoặc những gì anh ấy đã làm. Tại sao cô sẽ...?"

Daniela ngắt lời tôi bằng một cử chỉ lắc vai. "Vì cậu hỏi. Bây giờ chúng ta làm không?"

"Tôi sẽ làm điều này," tôi nói, đặt tay hai bên vết thương của Five. "Đẩy. Nhẹ nhàng. Tôi sẽ chữa lành anh ấy khi chúng ta tiến hành."

Daniela nhìn chăm chú vào mảnh kim loại, bàn tay cô đặt cách xa ngực của Five vài inches. Tôi tự hỏi liệu cô ấy có thể kiểm soát được việc này không. Nếu cô ấy áp dụng quá nhiều lực tâm linh, cô ấy có thể làm cho cột thép đâm ra khỏi Five và tôi không chắc rằng tôi có thể chữa lành những vết thương nội tạng của Five đủ nhanh. Chúng ta phải đi chậm và kiên nhẫn, hoặc rủi ro Five sẽ mất máu đến chết.

Dần dần, Daniela bắt đầu đẩy chiếc kim loại. Five hít thở nhanh hơn khi cô ấy làm vậy và anh ấy bắt đầu vật lộn, mặc dù đôi mắt của anh ấy vẫn đóng. Cô ấy giữ tập trung và kiểm soát tốt hơn những gì tôi dự đoán. Tôi đặt hai bàn tay lên ngực của Five, một cái ở mỗi bên của vết thương, và để năng lượng chữa lành của tôi lưu vào anh ấy.

"Ghe tởm, ghe tởm, ghe tởm," Daniela lầm bầm dưới hơi thở của mình.

Tôi tiếp tục gửi năng lượng vào Five, cảm nhận thấy những vết thương của anh ấy đang đang lành và cảm thấy Tư cách đặc biệt của mình bị cản trở bởi kim loại vẫn còn trong cơ thể anh ấy. Cho đến khi tôi nghe thấy tiếng động ứt trong cổ và nhận ra rằng Daniela đã thành công đẩy cột ra từ cơ thể Five. Khi điều đó xảy ra, tôi thực sự tăng cường mọi thứ, chữa lành phổi và cột sống của anh ấy.

Khi tôi hoàn thành, Five thở dễ dàng hơn. Anh ấy vẫn không tỉnh táo và, lần đầu tiên tôi nhớ ra, anh ấy trông gần như bình yên. Nhờ tôi mà anh ấy sẽ sống. Bây giờ sau khi khoảnh khắc đã qua, tôi không chắc rằng cảm thấy thế nào về điều đó.

"Dân chơi ơi," Daniela nói. "Chúng ta nên làm bác sĩ phẫu thuật hay sao."

"Tôi hy vọng chúng ta sẽ không hối hận vì điều này," Sam nói nhỏ.

"Tôi không," tôi nói, nhìn qua Sam. "Tôi làm điều này. Anh ấy bây giờ là trách nhiệm của tôi."

Với ý đó, và xem xét anh ấy vẫn bị hãm nghĩ, tôi nhanh chóng tháo lưỡi kiếm gắn trên cổ tay của Five và ném nó vào cổ ngay chân Sam. Sam nhặt lên, cẩn thận xem xét cơ chế rồi nhấn nút để rút lưỡi kiếm. Anh ấy nhét vũ khí vào phía sau quần jeans của mình.

Tôi tự nhắc nhở rằng ngay cả khi không có thanh kiếm, Five vẫn chưa hẳn đã tay trắng. Tôi mở cả hai tay anh ta, tìm kiếm quả bóng cao su và bi cuốn trong túi của anh ta để kích hoạt Externa. Anh ta không cầm chúng nên tôi bắt đầu vỗ anh ta. Khi chúng không xuất hiện trong túi của anh ta, tôi biết chỉ có một nơi chúng có thể ở.

Rụng rời, tôi kéo lớp bông gòn vàng phai che kín mắt bị hỏng của Five. Đang chen chú vào hốc mắt trống là quả bi kim loại lấp lánh và đồng đội cao su của nó. Không thể thoải mái khi có hai thứ đó bị đút vào trong đầu anh ta. Đây là cuộc sống mà tôi đã cứu - một người nhìn thấy việc mất mắt như là một cơ hội để lưu trữ hiệu quả hơn. Tôi sử dụng siêu năng lực của mình để bóp hai quả cầu ra khỏi hốc mắt của Five và ném chúng vào bãi cỏ. Anh ta rên rỉ, nhưng không tỉnh lại.

"Đồ nguy hiểm," Daniela nói.

"Đùa đấy," tôi trả lời. Tôi nhìn sang đám Walker. Cô ấy đã theo dõi cảnh tượng này mà im lặng. Tôi biết cô ấy có lẽ đồng ý với Sam và nghĩ rằng tôi nên để Five chết. Đó là cách tôi biết rằng tôi đã làm đúng. "Lấy cho tôi cái gì đó để buộc hẳn lại," tôi nói với Walker.

Sau khi chỉ mới nhìn thấy tôi móc ra những kho báu ẩn sâu trong lỗ mắt của Five, Walker mất một chút thời gian để phản ứng với yêu cầu của tôi. Cô đưa tay phía sau, mở khóa còng tay và ném chúng cho tôi.

Tôi bắt chúng và ngay lập tức ném chúng trở lại. "Anh biết rằng đó là ý tưởng kinh khủng, phải không? Anh biến thành bất cứ thứ gì mà anh chạm vào, Walker. Hãy mang cho tôi một ít dây hoặc cái gì đó."

"Tôi là một điều tra viên FBI, John. Tôi không mang dây thừng theo cùng."

"Kiểm tra thuyền," tôi nói, lắc đầu.

Phật lòng vì tôi ra lệnh trước mặt các điều tra viên khác, Walker gửi Đặc vụ Murray chạy bộ đi kiểm tra xem có dây thừng nào trên tàu của cảnh sát bờ biển hay không.

"Bạn mềm lòng, Johnny."

Tôi quay lại nhìn thấy rằng Nine đã tỉnh lại. Anh ấy đang ngồi với các cánh tay chống đỡ chống lại đầu gối, đầu anh ấy chút ít cong như là nó vẫn làm phiền anh ấy. Anh ấy nhìn từ tôi đến Five và lại, lắc đầu.

"Bạn biết việc đẩy biển báo qua anh ta khó khăn như thế nào không?" Nine thở dài.

Tôi bước đến và cúi xuống trước mặt anh ta. "Bạn giận không?"

Chín nhắc vai to lớn, dường như một cách lạc quan. "Dù sao đi nữa, anh ta sẽ chỉ giết lại anh ta sau này thôi."

"Tôi thật sự không muốn bạn làm vậy."

Nine lắc đầu. "Được rồi, được rồi. Anh hiểu là anh phản đối án tử hình và tất cả những thứ đó. Ông ta đã van xin anh cứu mạng anh ta chưa đi? Tôi muốn thấy cái đó."

"Tôi nói với Nine, 'Anh ấy không van xin.' 'Thực ra, tôi nghĩ anh ấy muốn chết.'"

"Ồm," Nine trả lời.

"Tôi không muốn cho anh ta những gì anh ta đang theo đuổi."

"Uh-huh. Tôi biết chúng ta thường thua khi kẻ xấu được ý muốn, John. Nhưng mà, anh trai, tôi nghĩ lần này là một trận thắng đôi."

"Tôi không đồng ý."

Chín lặn mắt, sau đó nhìn về Phương. "Chúng ta không bao giờ tin tưởng anh ấy được, phải không?."

"Tôi biết rồi."

"Và nếu đến giờ phút đó, tôi sẽ không do dự làm nó lần nữa. Bạn sẽ không thể ngăn cản tôi."

"Tôi nghĩ anh vẫn bị chấn thương não," tôi nói với anh ấy với nụ cười, từ chối sự kiêu căng. Tôi vẩy tay đến ngực và cánh tay anh, vẫn đầy vết xước và bị thương do súng blaster, cũng như tay anh bị gãy. "Anh muốn tôi hoàn tất việc chữa lành tất cả những thứ đó không?"

Chín gật đầu. "Trừ khi bạn chỉ làm việc với kẻ sát nhân bây giờ," anh trả lời.

Trong khi tôi chữa lành Nine, Daniela đến và giới thiệu bản thân. Cô ấy nhận được nụ cười Cheshire thông thường từ tên gốc lớn. Chúng tôi cho anh ta biết mọi thứ đã xảy ra trong khi anh ta đánh nhau khắp thành phố với Five. Khi tôi kết thúc, Nine quay đầu nhìn ra ngoài biển và thành phố đang cháy.

"Chúng ta nên làm tốt hơn," anh ấy nói nhỏ, lắc lư cánh tay và chân, đuổi các cơ bắp của mình. "Nên bắt anh ta khi chúng ta có cơ hội."

"Tôi biết," tôi trả lời. "Đó là điều duy nhất tôi đã suy nghĩ."

"Chúng ta sẽ có nhiều cơ hội hơn," Nine nói, sau đó vỗ tay và quay sang Đặc vụ Walker. "Vậy nào, bà đưa chúng tôi đến Mexico hay sao?"

Walker nhú mày nhìn Nine. Lúc đó, Đặc vụ Murray quay lại, chạy về với cả tay tràn đầy sợi dây dày mà anh ta phải đã giành được từ con thuyền. Anh ta đưa sợi dây cho tôi và tôi tiếp tục buộc chặt Five, người vẫn bất tỉnh, buộc chặt cả tay lẫn chân của anh ta càng chặt càng tốt. Gấu quần của anh ta bị kéo lên khi tôi đang buộc chặt những nút và tôi nẩy được nhìn thấy những vết sẹo của anh ta. Rất giống với vết sẹo của tôi, đồng thời nhận ra chúng ta là cùng một nhóm người gần như tuyệt chủng. Làm sao mà Five đã đến được điểm này? Và tiếp theo sẽ xảy ra gì?

"Chúng ta sẽ làm gì với anh ấy?" Sam hỏi, đọc được suy nghĩ của tôi.

"Nhà tù," tôi trả lời, nhận ra rằng đây là điều tôi muốn chỉ khi tôi nói ra nó. "Chỉ vì tôi đã cứu sống anh ta không có nghĩa là sẽ

không có công lý. Chúng ta cần một phòng cách âm cho anh ta, nơi mà anh ta không thể chạm vào bất cứ thứ gì cứng chắc."

"Điều đó có thể sắp xếp được," Walker nói.

Cô ấy đưa ra đề xuất này nhanh chóng. Điều này khiến tôi tự hỏi liệu cô ấy và chính phủ đã thiết kế những nơi như vậy cho chúng tôi, những trại giam có thể giữ chúng tôi lại bất chấp Thừa kế của chúng tôi. Có lẽ đó là điều mà MogPro đang làm việc.

"Xếp lịch sau khi bạn tìm cách đưa chúng tôi đến Mexico," tôi nói với cô ấy. "Chúng tôi không chờ đợi thêm nữa, Walker."

"Điều đó có nghĩa là gì?"

"Nghĩa là nếu tổng thống hoặc những tướng lĩnh hoặc bất cứ ai đang đứng đầu quốc gia kia không cho chúng tôi lên máy bay trong vòng mười phút tới, chúng tôi sẽ tự mình tìm cách lên."

Walker cần nhần nói. "Bạn không thể lái máy bay phản lực."

"Đặt cược có ai đó sẽ tình nguyện khi tôi bắt đầu đánh tan mặt," Nine nói, bước lên để hỗ trợ tôi.

Đặc vụ Murray tháo dây đeo walkie-talkie từ lưng mình và đưa nó cho Walker.

"Hãy gọi đi, Karen," anh chàng thở dài.

Walker nhìn Murray một cách lạnh lùng và rút ra chiếc điện thoại vệ tinh riêng của cô ấy và bước đi một vài bước xa chúng tôi. Mặc dù chúng tôi có quá khứ chung, nhưng tôi hoàn toàn tin rằng Walker thực sự muốn giúp chúng tôi. Chính chính phủ còn lại không tin rằng chúng tôi là sự cược tốt để chiến thắng cuộc chiến này. Cô ấy đang làm tất cả những gì cô ấy có thể trước tình hình đó. Cửa sổ của chúng tôi để giúp đỡ Six, Sarah và những người khác đang ngày càng nhỏ đi. Tôi không thể đứng xung quanh nữa và hi vọng những người này sẽ ủng hộ chúng tôi trong cuộc chiến của chúng tôi. Chúng tôi sẽ cứu họ, cho dù họ có muốn hay không. Đó là tất cả những gì có thể nói.

"Các bạn định tấn công quân đội bây giờ à?" Daniela hỏi, giữ giọng nói thấp để các điệp viên không nghe thấy.

"Chết tiệt, tôi gần như không thể đứng lên," Nine trả lời nhỏ nhẹ.

"Tuy nhiên, chúng ta cần phải đến đó," Sam nói, và tôi biết anh ấy đang nghĩ về Six cũng nhiều như tôi đang nghĩ về Sarah. "Nếu cô ấy không thể giúp chúng ta, chúng ta sẽ làm gì?"

Chín nhìn tôi. "Anh thực sự sẵn sàng làm điều đó, phải không?"

"Tôi nói," "Nếu họ không giúp, chúng ta sẽ buộc họ phải giúp."

Daniela huýt sáo qua răng của cô ấy. "Quá căng, bạn ơi."

Tôi nhìn qua phía Walker. Cô ấy giữ giọng nói nhỏ, nhưng đang diễn tả một cách mãnh liệt bằng cử chỉ tay.

"Cô ấy biết những gì đang đối diện. Walker sẽ thành công." Khi nói điều này, tôi lấy ra điện thoại vệ tinh của riêng mình. Tôi nên liên lạc với Sarah và Six, xem họ đang ở đâu và đảm bảo rằng họ sẽ không cố gắng đánh Setrákus Ra một mình.

Trước khi tôi có thể nhấn nút để gọi, có một tiếng ồn kỳ lạ và ồn ào từ nước. Chúng tôi đều quay sang hướng đó đúng lúc để thấy một hình trụ kim loại lớn bay ra khỏi sông. Nó bay cao vào không trung, phun ra những tia nước khi nó quay về phía cảng gần đó. Cái thứ lớn - đủ lớn để khi nó đáp xuống, với tiếng kêu vang của kim loại nhàu nát, những viên gạch vụn bay ra khỏi tác động. Tôi thấy thuyền trưởng của chiếc thuyền canh gác bị thu nhận nhảy xuống nước để tránh mảnh vụn bay lơ phơ.

Đây là con tàu ngầm mà chúng ta đã thấy trong cảng trước đó.

"Làm sao mà có thể?" Sam la hét.

Một cái gì đó ném con tàu ngầm thẳng lên khỏi mặt nước.

Chúng tôi chạy về phía cảng để kiểm tra người sống sót, mặc dù tình hình không tốt. Phần dưới của tàu bị vênh như một lon nhôm bị nghiền và có những rãnh sắc nhọn xẻ qua bề mặt bên hông của tàu ngầm. Khi chúng tôi đến gần, chúng tôi có thể nhìn thấy xuyên qua các bức tường - tàu chắc chắn đã bơi nước. Dây điện rời từ các hệ thống điện đã cháy phát ra tia lửa khi chúng tôi tiếp cận.

"Cẩn thận," tôi nói. "Đừng đến quá gần."

"Điều gì đã làm điều này?" Nine hỏi, tay ôm đầu gối để nghỉ hơi.

Như để trả lời, thuyền trưởng của chúng tôi la hét. Một phút anh ta đang bơi và đợi chúng tôi nói với anh ta rằng mọi việc đã được xác định, và sau đó có một bóng tối đang lớn dần dưới anh ta. Anh ta bị hốt dưới sóng với tiếng kêu sắc bén và bị nuốt chửng bởi con quái vật từ từ nổi lên từ đáy sông Hudson.

Chúng ta tất cả đều rút lui một bước, sau đó là một bước nữa. Hai trong số các điều tra viên rời khỏi và lao vun vut theo hướng ngược lại, kinh hãi trước kích thước của sinh vật trước mặt chúng tôi. Nước chảy dọc theo da nổi của quái vật, trong suốt đến mức tôi có thể nhìn thấy máu đen đang bắt chảy qua các tĩnh mạch to như dây điện. Nó trọc lông, không cổ và cúi xuống. Răng méo mó nổi lên từ hàm dưới và làm cho nó không thể đóng miệng hoàn toàn, một dòng nước dải màu vàng chảy ra liên tục. Tuỳ nhân to bằng cánh quạt của trực thăng co gập khi quái vật hít một hơi đầu tiên trên cạn. Nó đứng bốn chân, chân sau cong, chân trước giống như cánh tay dày hơn như cánh tay của khỉ, và ngay lúc đó nó cũng gần bằng chiều cao của Tượng Nữ Thần Tự Do.

Thái độ cứng rắn của cô gái này nhanh chóng biến mất đối với Daniela. Cô ấy la hét và Nine phải đặt tay lên miệng cô ấy. Tôi không trách cô ấy. Con quái vật làm kinh hoàng và tôi đã chiến đấu với rất nhiều sáng tạo tàn ác của Mogadorians trước đó.

"Chúa ơi," Sam thì thầm. "Nó là một con quái vật tarrasque chết tiệt."

Đầu tôi quay sang Sam với sự hoài nghi. "Anh đã từng thấy cái này trước đây à?"

"Không, tôi—tôi—," anh ấy nói lắp bắp. "Đó là một vấn đề của D&D."

"Nhà mê điện tử," Nine thì thầm khi anh ta từ từ lùi lại.

Daniela đẩy tay của Nine ra, tự đứng dậy và giận dữ nhìn tôi. "Cậu không nói với tôi rằng họ có, uh—loài Mogasaurs đáng chết!"

Điều này chắc chắn là những gì Setrákus Ra đã ném xuống nước khi con tàu Anubis rời đi sáng nay. Một món quà cuối cùng cho thành phố New York đã bị tàn phá. Một lời nhắc nhở về sự hiện diện quân sự về ai thực sự đang nắm quyền. Tôi để Lumen

lan qua đôi tay. Tôi sẽ phải tạo ra rất nhiều lửa nếu tôi muốn làm một dấu ấn trên con quái vật này.

"Tôi biết bạn có thể nhìn thấy cái này!" Walker hét vào điện thoại vệ tinh của cô, có lẽ đang làm bể nút màng nhĩ của người mà cô vừa có một cuộc trò chuyện nhỏ trong vài phút trước đó. "Hỗ trợ không quân! Đưa cho tôi một số cuộc tấn công bằng không!"

Mogasaur nghiêng khuôn mặt phẳng của nó về bầu trời. Những màng nhầy mà tôi nghĩ là lỗ mũi bắt đầu run rẩy. Sau đó, nó mở mắt - mỗi cái màu trắng sữa, sắp xếp theo hình thoi trên trán rộng của con quái vật. Ở cự li như vậy khó nhìn ra, nhưng tôi có thể thề thốt thấy một tia sáng màu xanh cổ-vô-len trong mỗi cái mắt đó. Từ trung tâm của mỗi mắt, nơi đám học sinh sẽ ở, tôi nhất định thấy một sóng năng lượng màu xanh đang phóng vào con thú.

Màu sắc, năng lượng - nó nhắc tôi đến những chiếc vòng cổ của chúng ta. Điều này có thể là kết quả của điều gì mà Setrákus Ra đang làm khi tôi đã một lần phải nhìn thấy ông trên tàu Anubis? Nhưng điều đó có ý nghĩa gì? Ngoài việc nó to lớn như một tòa nhà, con quái vật này có thể làm gì mà những con khác mà chúng ta đã đối mặt không thể? Liệu những chiếc vòng cổ bị đánh cắp có cung cấp năng lượng cho nó một cách nào đó không? Hoặc chúng đang làm một điều gì đó hoàn toàn khác?

Vẫn đứng nguyên tại bờ biển, Mogasaur đứng đưa đầu và nhìn thẳng vào chúng ta.

"Chết tiệt," Nine nói, bước lui. "Nó đang đi theo hướng này không?"

"Bây giờ!" Walker la hét vào điện thoại và cũng lùi lại. "Nó là một con quái vật khổng lồ mẹ nó!"

"Tôi nghĩ nó có thể cảm nhận chúng ta," tôi nói. "Tôi nghĩ - tôi nghĩ Setrákus Ra để lại cái này ở đây để săn chúng ta."

"Ok," Daniela trả lời. "Tôi phải đi."

Như để trả lời, Mogasaur phát ra một tiếng gầm vang vọng theo hướng chúng tôi, phun sương từ con sông và hơi thở tanh cá thổi khắp nơi. Sau đó, nó nâng một trong những chiếc tay trước ra khỏi bùn sông và đập nó xuống bến. Những thanh gỗ

vỡ tan và con đường đi bộ bê tông sụp đổ, hai chiếc phà bị đẩy xuống dưới nước như những đồ chơi.

Nó đang đi đến đây.

Tôi ném một quả cầu lửa vào Mogasaur. Nhanh chóng, tôi nhận ra rằng nó quá nhỏ để gây ra bất kỳ tổn thương nào. Quả cầu lửa rít lên và để lại vết cháy trên bề mặt của quái vật, nhưng nó thậm chí còn không để ý.

"Chạy đi!" tôi la lên. "Phân ra! Sử dụng tượng đài làm nơi trú ẩn!"

Cả chín người, Daniela, Walker và Murray đều chạy về phía cỏ và tượng. Nhưng Sam vẫn đứng yên tại chỗ, ngay cả khi Mogasaur bước tiếp mạnh mẽ hơn về phía chúng tôi.

"Sam! Nhanh lên!" tôi hò cậu, nắm lấy cánh tay cậu ấy.

"John? Anh cảm thấy không?"

Tôi nhìn chăm chăm vào Sam. Cả hai đôi mắt của anh ta đều đã thay đổi - đầy năng lượng sôi động. Chúng trông gần như hai chiếc TV không điều chỉnh tần số, ngoại trừ ánh sáng mà đôi mắt của Sam tỏa ra là màu xanh lơ.

"Sam? Sam đang làm gì thế—?"

Trước khi tôi có thể hoàn thành câu hỏi, Sam co giật một lần và ngã sập. Tôi kịp bắt anh ấy và cố kéo anh ấy về phía sau. Daniela và Nine nhìn thấy điều này xảy ra và dừng lại.

"Johnny, có chuyện gì với anh ấy vậy?" Nine la hét.

"Bắt anh ta và chạy!" Daniela thêm vào.

Bum. Một vụ nổ khác phía sau chúng tôi. Mogasaur đã đưa tất cả các chi của nó ra khỏi nước, gần như là nghiền nát toàn bộ bến cảng dưới chân nó. Tàu ngầm bị kẹp như một cái gai trong lòng bàn tay trước của nó, và con quái vật tạm thời bị làm phiền khi cố gắng lay nó ra. Tôi không biết điều gì đang xảy ra với Sam, nhưng tôi không nghĩ con quái vật khổng lồ phía sau chúng tôi là nguyên nhân. Sự đau khổ của anh ấy là một cái gì khác hoàn toàn.

"Tôi báo với Nine, 'Anh ấy bất tỉnh!' 'Anh ấy -'".

Tôi bị cắt đứt khi cả Daniela lẫn Nine đều bắt đầu hoảng loạn, đôi mắt của họ tràn đầy ánh sáng màu xanh. Họ đồng loạt ngã xuống đất, đè lên nhau.

"Không!"

Và sau đó nó xảy ra với tôi.

Một cái chân của ánh sáng xanh rực rỡ nổi lên từ mặt đất trước mặt tôi. Vì một lý do nào đó, tôi không sợ hãi. Nó gần như là tôi nhận ra hình thành năng lượng kỳ lạ này. Tôi có thể cảm nhận rằng nó chạy sâu vào lòng đất, và tôi cũng cảm nhận được rằng nếu Đặc vụ Walker hoặc Mogasaur hoặc một ai đó không có Di sản nhìn vào nơi tôi đang nhìn ngay bây giờ, họ sẽ chỉ thấy không gian trống rỗng. Điều này chỉ dành cho tôi.

Đó là kết nối của tôi. Kết nối của tôi với Lorien.

Nhanh hơn cả ánh mắt của tôi có thể theo dõi, ngón tay ánh sáng gắn vào trán tôi. Ngay bây giờ, tôi chắc chắn rằng mắt tôi đang rò rỉ năng lượng điện giống như những người khác đã làm trước khi họ bất tỉnh.

Tôi cảm nhận điều đó xảy ra. Tôi đang rời khỏi cơ thể của mình.

Tôi nhận ra cảm giác này. Đúng giống như lúc Ella kéo tôi vào tầm nhìn của cô ấy.

"Ella?" Tôi nói, mặc dù tôi khá chắc rằng từ này thực sự không ra từ miệng tôi. Tôi khá chắc rằng cơ thể tôi hiện đang nằm dài trên bến tàu, không quá xa con quái vật lớn nhất mà tôi từng thấy trong đời.

Xin chào, John, Ella trả lời bên trong đầu tôi. Khi cô ấy làm như vậy, tôi có thể nghe thấy cô ấy nói những từ khác nữa, như cô ấy đang tham gia hàng trăm cuộc trò chuyện cùng một lúc.

Tôi không nghĩ đến cách thức điều này có thể xảy ra. Ella được cho là nằm cách hàng nghìn dặm đó với Setrákus Ra hoặc, hy vọng là đang trong quá trình được cứu hộ bởi số Six. Cô ấy không mạnh mẽ như vậy. Sức mạnh của cô ấy không hoạt động như thế này. Tôi không nghĩ đến điều đó. Tôi tập trung hơn vào cơ thể vật lý của mình, chưa kể đến Nine, Sam và Daniela. Bất kể Ella đang làm gì với chúng ta, cô ấy không thể chọn thời điểm tồi tệ hơn được.

"Cái quỷ gì đang xảy ra? Bạn sẽ giết chết chúng ta!"

Mọi giây, tôi mong đợi sẽ nghe tiếng xà cạp khi Mogasaur bước lên tôi. Nhưng không có gì xảy ra. Thay vào đó, những

hình dáng bắt đầu hình thành trước mắt tôi — mờ mịt, không rõ ràng như chiếc máy chiếu phim bị mất tập trung.

Đừng lo, Ella nói và lại có tiếng vang của những giọng nói khác. Chỉ mất một vài giây thôi.

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

TÔI BỊ ĐÁNH BẠI BAO LÂU? KHÔNG thể lâu hơn một vài phút trước khi tôi bị đánh thức bởi những cú châm lạnh dọc theo bên của khuôn mặt tôi. Đó là Marina, đang đổ sự di sản của cô vào tôi. Đầu tôi đặt trên đùi cô ấy. Tôi cảm thấy cảm giác kéo lạ tại đường viền tóc khi mô ở đó mọc lại, vết cắt tôi nhận từ việc rơi gạch nhanh chóng lành lại.

Marina đặt tay không lành lặn của mình lên miệng tôi, tôi đoán là để trường hợp tôi tỉnh giấc và hét lên. Tôi mở to mắt để cho cô thấy rằng tôi tỉnh táo và cô rút tay ra. Khuôn mặt cô đầy bụi nâu nhợt từ ngôi đền bị nổ. Có vệt nước mắt chảy qua bụi bẩn trên khuôn mặt của Marina.

“Anh ta phá hủy nó, Six,” cô nàng thì thầm rồi già từ. “Anh ta phá hủy toàn bộ.” Tôi ngồi dậy và đánh giá tình hình của chúng ta. Chúng ta vẫn ở mép rừng, giấu sau thân cây đổ và giờ là một đồng cục đá vôi đã bị lật đổ. Có những kẽ hở trên tán cây phía trên đầu chúng tôi từ những mảnh vỡ của Làng thánh thể đã rơi xuống. May mắn là không có ai bị thương nặng, nếu không thì Marina đã chăm sóc họ từ trước.

Marina ở bên cạnh tôi khi tôi bò về phía họ. Mark và Adam nằm sấp, cạnh nhau, ngay bên phải của cái cây bị đổ. Họ có súng phun hướng ra ngoài và đang sử dụng một khối đất làm nơi trú ẩn. Tôi chú ý thấy vết máu trên áo của Mark và nhớ lại rằng anh ta bị mảnh vụn đâm vào ngực ngay trước khi tôi bị đánh bại.

Tôi chạm vai anh ta. “Bạn ổn không?”

Anh liếc mắt biết ơn về phía Marina. “Tôi ổn. Thực sự không muốn trở thành thói quen, tuy nhiên. Cô thì sao?”

“Cũng vậy.”

Sarah đứng sát bên khúc gỗ đổ, trườn ra từ phía sau nó. Phiri Dun-Ra được chèn vào bên cạnh cô ấy. Cô ấy không bị nghiền nát bởi bất kỳ mảnh vụn nào rơi vào khu vực của chúng tôi,

điều đó thật không công bằng. Người Mogadorian vẫn bất tỉnh hoặc, có lẽ, đang giả ngu. Tôi đảm bảo kiểm tra nhanh các ràng buộc của cô ấy trước khi trượt vào bên cạnh Sarah. Cô ấy nhìn tôi—miệng kín, mắt nhắm chặt. Nó làm tôi nhớ đến bộ mặt dửng dưng của John, thực ra là thế. Bộ mặt mà anh ta sợ hãi mà vẫn muốn tiếp tục chiến đấu.

"Chúng ta sẽ làm gì, Six?" Sarah hỏi.

"Ở gần tôi nếu chúng ta cần phải trở nên vô hình," tôi nói, không chỉ nói với Sarah mà còn với tất cả mọi người. "Chúng ta vẫn còn kế hoạch."

Mark cầm chum lại và tay anh run lắc một chút trên tay cầm súng pháo. Anh ấy có viên nổ cho đạo cụ nổ cạnh anh ấy trên đất.

"Không có Nơi trú ngụ để bảo vệ," Marina nói một cách u buồn.

"Chúng ta vẫn có thể mang theo Anubis," tôi trả lời. "Và vẫn còn Ella."

"Thật khó để nhìn thấy từ phía sau," Mark bổ sung.

Tôi trở nên vô hình để có thể chui ra khỏi sau khúc gỗ mà không có bất kỳ nguy cơ nào bị nhìn thấy. Tôi nhìn thấy toàn cảnh rõ ràng hơn so với những gì Mark và Adam có thể nhìn thấy từ nơi họ che giấu. Bụi từ cuộc tấn công của Anubis vẫn đang làm dịu xuống trong khu vực trống trải; giữa đó và hoàng hôn, toàn bộ khu vực được chiếu vào trong một lớp sương vàng rất buồn chán. Ba cột khói đen dày đặc uốn cong lên trời — các Chiến đấu cơ năng bom đã nổ khi Anubis phóng điện bạo. Tuy nhiên, mặc dù một số trong số chúng bị lật ngược hoặc đẩy vào khu vực xa xôi, tôi vẫn thấy một ngả Skimmers mà chúng ta đã cài bom.

Vậy chúng ta có thể vẫn cứu được một trong các cái bẫy của chúng ta để chống lại Mogadorians. Nhưng cái hố chúng ta đã bỏ rất nhiều công sức để đào đã biến mất. Hoặc, chính xác hơn là nó đã to lớn hơn rất nhiều.

Đất nơi nơi Thánh địa đã đứng trong nhiều thế kỷ giờ đây chỉ còn lại một cái hố khói. Nó sâu khoảng sáu mươi feet với những mảnh vụn cứng đầu của gạch đền vẫn còn cắm chặt trong đất

và những đám lửa nhỏ từ vụ nổ pháo của Anubis giờ chỉ mới dập tắt trên vùng đất nung nấu. Trường lực đó được đặt chính xác để không xảy ra điều như vậy. Chúng tôi đã vào Thánh địa và kết quả là đây. Tổn thất tuyệt vọng.

Trừ phi...

Vẫn chưa hết bị nhìn thấy, tôi leo lên đoạn gỗ để có thể có góc nhìn tốt hơn vào miệng núi lửa. Sarah giật mình vì tiếng ồn tôi gây ra và nắm súng phun lên hướng của tôi.

"Thư giãn đi, chỉ là tôi thôi," Tôi nhanh chóng thì thầm. "Tôi đang cố nhìn thấy cái gì đó."

"Bạn thấy gì?" Marina hỏi.

Tôi nhìn thấy ánh sáng xanh nhẹ nhàng tỏa ra từ trung tâm của miệng núi lửa. Tôi nhìn thấy bờ đới đá của giếng nơi chúng tôi đã thả những thứ thừa kế của chúng ta, nơi thực thể xuất hiện.

Tôi nhảy xuống từ thân cây và trở lại rõ ràng. Tôi muốn Marina thấy hy vọng trên khuôn mặt của tôi vì nó là rất thực.

"Bùn giếng vẫn còn đấy," tôi nói với cô ấy. "Anh ấy không thể hay có lẽ không thể nổ tung nó. Thực thể vẫn an toàn."

"Thực sự?" Marina trả lời, lau tay qua mặt.

"Tôi nói: "Nghiêm túc đấy. Chúng ta vẫn phải bảo vệ một vị thần ngoại hành.""

"Mọi thứ nên bảo vệ chúng ta," Mark căn nhắc cầu nhàu.

"Có phải anh ấy không cố gắng làm nổ tung nó không nhỉ?" Sarah tự hỏi. "Có phải mục tiêu chính là để, như, tiếp cận nó không? Có phải anh ấy phải dọn dẹp đền đài đi không?"

"Đéo," tôi trả lời, vì lý thuyết đó có rất nhiều ý nghĩa.

"Chúng đang xuống," Adam thì thầm cảnh báo.

Anubis di chuyển chậm dần về phía mặt đất. Mặc dù đền đài đã bị phá hủy, chiếc tàu chiến kích thước khổng lồ vẫn quá lớn để hạ cánh trong đồng cỏ. Tuy nhiên, chiếc tàu chiến đậu trên không sao cho nó nằm chính giữa trên hố đổ. Bánh răng kêu rên khi hai con lối thép mở rộng từ hai bên của Anubis, một cặp cửa trượt mở ở trên đỉnh chúng. Từ đó, hàng ngũ Mogadorian bắt đầu rời tàu. Họ dường như là giống loài binh sĩ sinh ra từ ống thủy tinh thông thường, tất cả họ đều mặc áo giáp cơ thể màu

đen và mang theo blaster. Mogs rời tàu với sự hiệu quả nhanh chóng và bắt đầu bảo vệ khu vực. Chúng tôi bị số lượng đối phương vượt trội ít nhất là mười lần và sẽ không mất lâu cho đến khi họ phát hiện vị trí của chúng tôi hoặc tìm thấy bom mà chúng tôi đã gắn trên các Skimmer.

"Chúng ta phải tấn công ngay bây giờ!" Tôi thì thầm một cách cay đắng với những người khác. Tôi vươn tay kéo Adam lại gần. "Chúng ta sẽ trở nên vô hình và tấn công từ phía sau. Các bạn nổ bom và làm họ sao lãng. Marina, các khẩu súng mà chúng ta đã cài đặt có còn ở tại vị trí không?"

Marina nhú mắt tập trung, sau đó gật đầu một lần. "Một ít. Tôi sẽ làm cho nó hoạt động."

Mark bỏ qua súng phun của mình và nhật cảm biến, kích hoạt bom của chúng tôi. Ba phần tư bóng đèn không sáng lên chút nào, cho thấy rằng chúng ta đã mất những quả bom đó trong cuộc tấn công của Anubis.

"Sẵn sàng," Mark nói.

"Nhớ rằng, nếu tình hình trở nên tồi tệ, hãy chạy đến tàu của Lexa," tôi nhắc họ.

Adam, nhìn lên từ sau khúc gỗ, vẫy ngón tay của mình về phía chúng tôi. "Đó," anh ta nói một cách u ám. "Đó, cả hai họ đều ở đó."

Setrákus Ra bước ra khỏi tầm nhìn ở đầu con dốc. Anh ta đáng sợ như tôi nhớ - gần như cao tới tám feet, trắng, vết sẹo màu tím đậm trên cổ anh ta có thể nhìn thấy ngay cả ở khoảng cách này. Anh ta mặc một loại áo giáp Mogadorian rục rở được làm từ hợp kim obsidian giống như của tay sai của anh, nhưng của anh nổi lên thành các cụm gai dọc theo vai và gắn vào một áo choàng da được trang trí bằng lông chạy xuống đất. Anh ta trông giống như một tên chúa chiến tranh ngoài hành tinh kiêu ngạo và anh ta dường như thưởng thức điều đó.

Anh ấy nắm tay với Ella, những ngón tay nhỏ của cô bé được ôm nhẹ bởi bàn tay được bảo vệ của anh ấy. Marina hít hơi khi cô thấy cô bé. Tôi không chắc liệu tôi có thể nhận ra được Ella nếu cô bé không vừa gào lên trong đầu tôi cách đây một vài phút. Cô bé trông nhỏ hơn và gầy hơn và nhợt hơn, như là sự sống đã bị

hút hết. Không, điều đó chẳng đúng lắm. Tôi nhận ra cô không nhất thiết trông ốm yếu hoặc mắc bệnh, tôi nhận ra.

Cô ấy trông giống người Mogador.

Đôi mắt của Ella trống rỗng và đầu cô cúi xuống để cằm cô chạm vào ngực. Cô ấy hoàn toàn không nhận thức về môi trường xung quanh. Cử động của cô ấy như một cỗ máy và mơ hồ. Cô ấy đi theo Setrákus Ra trên cầu dẫn với sự tuân theo tuyệt đối. Các Mog đang quét khu vực dừng lại việc họ đang làm để xem vị vua và người thừa kế của mình xuống từ con tàu Anubis, tất cả họ đều thực hiện cử chỉ chào bằng cách đặt đấm lên ngực một cách lạc hậu.

Setrákus Ra dừng lại khoảng giữa dốc. Ánh mắt anh ta quét qua khu rừng, tìm kiếm chúng ta.

"Tôi biết bạn đang ở đây!" Setrákus Ra hét lớn, giọng đi cùng qua rừng rậm im lặng. "Tôi vui mừng! Tôi muốn bạn thấy điều gì xảy ra tiếp theo!" Setrákus Ra hét qua vai, vào Anubis. "Hạ nó!"

Như phản ứng trước lệnh của ông, một cửa dẫn mở ở phần dưới của chiếc tàu chiến. Dần dần, một dụng cụ lớn nhô ra từ Anubis. Nó giống như một đoạn ống với các cột chống và giàn giáo xây quanh. Hai bên của ống được phủ bằng mạch điện và đồng hồ phức tạp. Ngoài công nghệ Mogadorian, có vẻ như có nhiều hơn tại thiết bị đang giảm dần của Setrákus Ra. Được khắc trên các bên kim loại giữa tất cả các linh kiện điện tử là các ký hiệu lạ mà làm tôi nhớ đến những biểu tượng se vào mắt áo chân của chúng tôi. Ngoài ra, và tôi không thể chắc chắn 100% về điều này, nhưng trông có vẻ như những hình khắc đó được thực hiện trên Loralite. Bất cứ thiết bị nào đó, dường như cũng giống như là một sự kết hợp giữa Loric-Mogadorian như Setrákus Ra.

"Tôi không thích cái nhìn của nó," Tôi nói nhỏ.

"Không," Sarah trả lời.

"Chúng ta nên đánh nó tung," Mark đề xuất.

"Cho dù anh ấy dự định sử dụng nó cho mục đích gì đi nữa, chúng ta không thể để cho việc đó xảy ra," Marina đồng ý.

"Được, vậy chúng ta phá hủy đồ chơi của anh ấy, cứu Ella và sau đó hoặc đem Anubis đi hoặc vội vã quay trở lại Lexa," tôi nói.

"Anh làm cho nó nghe dễ dàng quá," Adam trả lời.

Dù anh ta không thể nhìn thấy chúng, Setrákus Ra vẫn đang tức giận. "Trong nhiều thế kỷ, tôi đã làm việc để khai thác sức mạnh của Lorien, sử dụng nó theo cách hiệu quả hơn so với ý định của tự nhiên. Bây giờ, cuối cùng..."

Blah, blah, blah. Nhanh chóng, tôi đo độ xa giữa Ella và Skimmer gần nhất có dây để nổ. Khá xa. Tôi nghĩ cô ấy sẽ không nằm trong vùng bán kính của vụ nổ. Khi Setrákus Ra cứ nhai mãi, tôi liếc nhìn các người khác.

"Tôi đã nghe đủ. Còn lại các bạn thì sao?"

Mọi người gật đầu. Họ sẵn sàng.

"Tụt xuống," tôi nói, nhớ lại cách mà Mark bị mảnh vụn đạn đánh trúng chỉ vài phút trước đó.

Mọi người lấy vật che. Đây là lúc nó.

"Đánh nó," tôi nói với Mark.

Ngón tay Mark nhanh nhẹn di chuyển qua tay cầm, anh ta bật các nút kích hoạt nổ.

Đúng vậy, một số thiết bị Skimmers mà chúng tôi kết nối để nổ đã bị ngắt kết nối với phần nổ khi Anubis tấn công Pháo đài. Và đúng là, một số thiết bị khác đã nổ trong cuộc tấn công đó. Vì vậy, chúng tôi không gây ra tàn phá rộng rãi như nếu các thiết bị Skimmer-bombs được sắp xếp gọn gàng của chúng tôi đã nổ tất cả cùng một lúc như kế hoạch đã dự định.

Nhưng nó vẫn khá hiệu quả đấy.

Các Mogs quá bận rộn để lắng nghe một cách tôn trọng bài phát biểu kiên cường nhất với của Setrákus Ra nên họ không thể nhìn thấy điều đó đang đến gần. Năm máy chạy trên mặt đất rải rác xung quanh cái hố nổ tung thành bông hoa lửa trắng nóng. Tôi có thể cảm nhận được độ nóng từ xa và phải che mắt lại. Ít nhất 30 Mogs ngay lập tức bốc hơi, cơ thể họ hoàn toàn bao phủ bởi ngọn lửa. Nhiều người chết khi các phần của máy bay Skimmer bay vụn ra ở mọi hướng. Tôi nhìn thấy một chiến binh bị cắt đôi theo chiều dọc bởi một kính chắn quay và một người khác bị nghiền dưới một cột ghế bốc cháy.

Phần tốt nhất là sự hoảng sợ. Mogs không biết vừa xảy ra chuyện gì nên họ bắt đầu bắn vào những chiếc tàu đã nổ, không chắc chắn rằng mối đe dọa thực sự đang ẩn nấp ở đâu. Ít nhất vài chiếc bị bắn hạ vì bắn nhầm. Và rồi Marina và tôi sử dụng siêu năng lực của chúng tôi để bắn ra một số khẩu pháo chúng tôi đã giấu trong rừng, làm cho chúng càng thêm bối rối.

Một chân gác bánh xe uốn cong đập xuống ramp ngay trước Setrákus Ra và Ella. Có lẽ là hơi liều lĩnh của chúng tôi khi đánh chúng tàu đó - tôi nghĩ Setrákus Ra phải chuyển hướng cánh bánh đó bằng siêu năng lực của mình để tránh nó đập vào anh và Ella. Tuy nhiên, tốt hơn hết là biết rằng anh ta cũng không muốn thấy Ella bị tổn thương nhiều hơn chúng tôi.

Tôi mỉm cười. Setrákus Ra thực sự trông ngạc nhiên với cuộc phản công của chúng tôi. Bài phát biểu của ông bị hỏng, người lãnh đạo Mog vội vàng đi dọc bước còn lại trên cầu dẫn, kéo theo Ella cùng ông.

"Tìm họ!" anh la hét khi anh bắt đầu đi xuống con dốc đá của miệng núi lửa, hướng đến giếng Loric. "Giết họ!"

"Hãy làm điều này!" tôi la lên, không to đủ để tiết lộ vị trí của chúng tôi nhờ vào tiếng lửa bùng cháy từ các mảnh vỡ của Skimmers, nhưng đủ to để kích động đồng minh của tôi. Đó là thời điểm phải làm hoặc chết.

Tôi nắm tay của Adam và chúng tôi trở nên vô hình. Tôi dẫn đầu, đưa chúng tôi đi theo một vòng cung rộng xung quanh các Mogs sẽ cuối cùng đưa chúng tôi gần với hố và thiết bị của Setrákus Ra. Marina tiếp tục bắn pháo lửa làm lãng phí, sử dụng súng ẩn ở các vị trí khác nhau để khiến các Mogs phải đoán. Tôi ghi nhớ các vị trí mà chúng tôi đã giấu súng pháo dư, vì vậy tôi có thể tránh được lửa chéo.

Ít nhất, tôi có thể tránh nó khoảng hai mươi yard đầu tiên. Sau đó, sự may mắn ngu ngốc đến. Một trong số những Mogs, lưng bị cháy từ các vụ nổ Skimmer, vùn bước về phía chúng tôi, bắn bừa bãi. Tôi nhanh chóng né ra và cũng vậy là Adam.

Nhưng chúng ta lặn xuống theo hướng khác nhau.

Chính như vậy, Adam đột nhiên xuất hiện trở lại trong thế giới có thể nhìn thấy được.

"Đủ rồi," anh ta nói, giơ súng blaster của mình lên và bắn hạ Mog gần nhất.

"Một trong những chiến binh khác hò re"

Thật là rất nhiều để thực hiện theo kiểu du kích.

Nhìn thấy Adam trong tình thế nguy hiểm, Bernie Kosar là người đầu tiên lao vào trận đấu. Chỉ trong một giây, anh ấy là một con chim quạ, vô tội bay về phía nhóm Mogadorians gần nhất, và một nháy mắt sau đó anh đã biến thành hình dạng của một con sư tử cơ bắp, đâm và cắn đối thủ của chúng ta. Nhiều mảnh độ Mog vẫn đang vùng vẫy sau các vụ nổ và thậm chí chưa nhìn thấy Adam, vì vậy Bernie Kosar dễ dàng tiếp đầu ngược lại chúng. Anh ấy nhanh hơn và hung ác hơn so với lần cuối tôi thấy anh chiến đấu, có lẽ là tức giận hơn, và tôi nhớ rằng anh gần như chết ở Chicago. Khi Mog nào đó quản thể về đồng tiền, Bernie Kosar biến hình thành hình dạng nhỏ hơn – một con bọ hoặc một con chim – khiến cho anh ấy trở thành một mục tiêu không thể. Rồi, khi anh ấy ở trong tình thế tốt hơn để giết, Bernie Kosar biến lại thành hình dạng săn mồi. Các chuyển đổi rất mượt mà, hầu như đẹp đẽ.

Chimæra cứng của chúng tôi đã trở nên rất giỏi trong việc tiêu diệt Mogs. Và chúng tôi cũng vậy.

Một cặp Mogs bên trái đã quản lý hội tụ đủ để nhắm vào Adam. Họ dễ dàng bị bắn chết bởi lửa blaster từ vị trí thực tế của nhóm chúng ta. Đó phải là Sarah và Mark, và họ không dừng bắn khi hai Mogs đầu tiên bị tiêu diệt. Có rất nhiều chiến binh bị kẹt trên đất đốt cháy của những gì trước kia là sân đỗ của họ. Đó là một không gian trống rỗng và không có nơi trú ẩn. Tôi thấy Sarah hạ gục hai chiến binh liên tiếp một cách nhanh chóng.

Marina chạy ra khỏi rừng đến bên Adam và sau đó họ đang lao thẳng vào cuộc xung đột. Một số Mogs đang cố gắng rút lui và tụ tập lại, nhưng người khác nhìn thấy họ đang đến. Họ chuẩn bị sẵn sàng và nhắm súng. Khá nhanh, không khí bắt đầu râm ran với đạn pháo ở tất cả các hướng. Tỷ lệ là khoảng hai mươi so với một.

Không tệ.

Adam dẫn đầu, với những bước chạy đứng to, mỗi bước chân của anh tạo sóng shock lẫn qua dưới chân Mogadorians. Khi đất đáng lạ sẽ khiến Mogs gần như không thể nhắm đúng mục tiêu. Một số trong số họ bấp ngã vào nhau, đạn pháo zigzag mọi hướng nhưng không thẳng. Một vụ nổ địa chấn đặc biệt dẫn đến tiếng ồn vang khi hai phần đất chia ra, nửa tá Mogs rơi xuống khe nứt sâu.

Tôi đoán chúng ta cuối cùng cũng bị rơi vào cái bẫy của mình.

Marina di chuyển chậm hơn một chút, nhưng cô ấy không kém phần nguy hiểm. Cô ấy đi về phía các Mogs với cả hai tay mở và cúp ở hai bên. Những mảnh đá lạnh có gai hình thành phía trên tay cô và khi chúng mọc đến kích thước của quả bóng chày, Marina gửi chúng bay theo sức cản tinh thần đến phía các Mogs. Khi Mogs đang la hét và mất cân bằng sau một trong những cơn rung động của Adam, một Mog lao đến gần Marina với một thanh gươm. Cô ấy hầu như không nhìn anh ta khi cô ấy giơ tay với một cử chỉ dừng lại và làm đóng băng mặt anh ta. Marina cắt một dải băng đông thông qua các Mogs, đi thẳng tới hố và Setrákus Ra.

Trên chiến trường, Setrákus Ra đã đi xuống đáy hố và giếng Loric. Ella đứng gần đó, lơ dờ và như xác sống, đầu cô đung đưa từ bên này sang bên kia. Cô nhìn Setrákus Ra đang dẫn bằng tay một thiết bị đáng sợ dính kèm vào Anubis. Ông đặt xi lanh để nó chỉ cách giếng vài bước chân. Sau đó, Setrákus Ra bước lại và giơ hai tay như một người điều khiển, điều khiển bằng tư duy các công tắc và đế đóng trong các bên của ống. Với âm thanh tôi có thể nghe từ xa đây, vật thể bắt đầu hoạt động. Điều đó không tốt chút nào.

“Chúng ta phải ngăn cô ấy lại!” Marina hét lên.

Tôi biết những lời cô ấy dành cho tôi, nhưng tôi không trả lời. Vẫn vô hình, tôi không muốn tiết lộ vị trí của mình. Tôi ước tôi có thể sử dụng di sản thời tiết của mình và ném một số tia sét xuống Setrákus Ra. Anubis đang chắn quá nhiều bầu trời. Thay vào đó, tôi nhặt lên một khẩu súng Mog rơi xuống.

Gần đây, tôi đã dành rất nhiều thời gian điều khiển nhóm người vô hình qua vùng đầm lầy và rừng rậm đến nỗi tôi đã quên đi mức độ tự do của việc cô đơn và vô hình. Tự do và chết người. Tôi trôi chảy dễ dàng qua hàng ngũ của những người Mogadorian. Điều đó gần như là một bước nhảy múa, ngoại trừ họ không biết chúng ta đã kết hợp. Khi tôi tiến lên, tôi nâng vũ súng vô hình lên và bắn, cận chiến, chỉ bắn vào đầu. Tất cả đều diễn ra khi tôi đang di chuyển gần hơn về hồ đáng sợ và Setrákus Ra. Điều duy nhất có thể làm lộ vị trí của tôi là tia sáng ngăn ngử từ khẩu súng vô hình, và thường thì nhanh chóng bị che khuất bởi các hạt tro nổ từ khuôn mặt của người Mog.

Tôi đã tiêu diệt hơn mười con Mog trong chốc lát. Tôi dành một khoảnh khắc để quay đầu nhìn về phía rừng để đảm bảo rằng Sarah và Mark vẫn ổn. Chắc chắn, họ vẫn đang bắn súng. Bernie Kosar ở lại phía đó, giữ khoảng cách an toàn với vị trí của con người. Tôi nhận ra rằng có lẽ Bernie Kosar đã được John ra lệnh cẩn thận để bảo vệ Sarah. Điều đó tốt.

Các Mogs đã bắt đầu giảm dần. Một số người thậm chí đang rút lui về phía Anubis, trong khi những người khác đã hình thành một vòng tròn rộng xung quanh hồ núi lửa để bảo vệ Vị Lãnh đạo Yêu quý của họ. Setrákus Ra hoàn toàn không quan tâm đến điều này. Anh ta hoàn toàn tập trung vào việc vận hành cái máy của mình.

Khi tôi chiến đấu vượt qua miệng núi lửa, ống bắt đầu phát ra âm thanh rít rít. Tôi cảm nhận khí quyển xung quanh thay đổi — đá cuội được nâng lên từ mặt đất, và tôi cảm thấy một cảm giác mơ hồ của trọng lực kéo tôi về phía miệng núi lửa. Khi hoạt động đầy đủ, thiết bị của Setrákus Ra bắt đầu hút xung quanh. Tôi nhìn thấy Ella, vẫn đứng im lặng trong miệng núi lửa, vẫn không nói bằng tư duy, mái tóc của cô quăn theo xi lanh. Cái giếng bắt đầu sụp đổ, những viên gạch bị rơi lỏng và tạm thời bị nâng lên về phía máy hút trước khi chúng bị chuyển hướng bởi một lực đẩy có lẽ tương tự như cái bảo vệ Anubis. Thiết bị của Setrákus Ra này không quan tâm đến đất đai và mảnh vụn; nó lọc chúng đi, tạo ra một cơn lốc nhỏ từ bùn đất và gạch.

Và rồi nó xảy ra. Với tiếng kêu rít chọc tai như hàng nghìn âm trà phát nổ, năng lượng màu xanh coban của Loric bắn lên từ lòng đất và bị hút vào xi lanh. Toàn bộ khu vực bị ánh sáng xanh nhấp nháy chiếu sáng, khiến ngay cả một số Mog cũng nhìn xung quanh với sự ngạc nhiên. Nó không tự nhiên, cách mà năng lượng lan truyền từ lòng đất lên trời, ban đầu hoang dã và không kìm hãm, nhưng nhanh chóng bị hấp thụ và thông qua những gì tôi nhận ra là một đường ống, chuyển năng lượng Loric vào Anubis. Tôi đã tìm thấy ánh sáng của Thực thể làm yên bình và an lòng trong Thánh địa, nhưng bây giờ - không khí xé toạc với sức mạnh của điện, những tia chớp đau mắt và âm thanh...

Nó như chính năng lượng đang hết lên. Nó đang đau đớn.

“Đúng! Đúng!” Setrákus Ra hò hét vui mừng, giống như một nhà khoa học điên cuồng nào đó, hai tay giơ lên với niềm vui ngất ngưỡng hướng về phần ống dẫn năng lượng.

Marina mất kiểm soát. Cảnh báo bay qua cửa sổ khi cô chạy vụt về hồ núi lửa. Hai thanh sắc độc dày và nhọn mọc ra trên tay cô giống như thanh kiếm và cô sử dụng chúng để đâm xuyên ba con Mogs trên đường đi, quay qua hàng ngũ của những người canh giữ hồ. Sau đó, cô trượt xuống dốc đá, về phía Setrákus Ra và Ella. Cô sắp sẽ đối mặt với anh một mình. Tôi đã từng làm điều đó một lần - không thành công cho lắm.

Tôi phi vung để đuổi kịp. Có Mogs khác dọc theo mép của hồ núi lửa ngoài những con mà Marina vừa đâm phá và tất cả chúng đều quay lại để nhắm vào cô ấy. Cô ấy bị phân tâm, là một mục tiêu dễ dàng. Nhưng đối với tôi, vẫn còn vô hình, đó là những con Mogs là mục tiêu dễ dàng. Tôi chạy theo sau chúng theo một đường cung quanh mép của hồ núi lửa, tiêu diệt từng con chúng một cách nhanh chóng nhất có thể. Trước khi tôi có thể giết hẳn, một trong số chúng đã kịp bắn một phát đạn xi-zơ vào lưng của Marina. Tôi thậm chí còn nghĩ rằng cô ấy không để ý.

Trong thực tế, Marina thậm chí còn không để ý tới Setrákus Ra. Hoặc cô ấy không quan tâm. Cô tấn công đường ống trực tiếp, ném bom nó bằng quả cầu băng có chất gai. Khi những quả

cầu đó hoặc bị nuốt chửng bởi bụi và gạch xoáy hoặc bị phản đối bởi lực đóng cửa của máy móc, Marina lao về phía trước. Cô ấy sẽ phá hủy thứ đó bằng tay nếu cần thiết.

Setrákus Ra bắt cô ta bằng cổ. Anh ta di chuyển nhanh hơn con vật có kích thước của mình cần phải. Khi tôi chạy nhanh dọc theo bên của hố, vẫn vô hình, Setrákus Ra nâng Marina bằng cổ để chân cô ta treo lơ lửng. Cô ta cố đá anh ta, nhưng anh ta giữ cô ta ra ở một khoảng cách an toàn.

"Xin chào, cô gái," Setrákus Ra nói, giọng vui vẻ và chiến thắng. "Đến xem show à?"

Marina vùng vút vào những ngón tay anh ta. Rõ ràng cô ấy không thể thở. Tôi không chắc rằng mình sẽ kịp.

Từ phía sau anh ta, một làn sóng đá và bụi đâm vào Setrákus Ra phía sau đôi chân. Anh ta ngạc nhiên và bị đẩy ngã, mất ổn định và mắc kẹt bởi dải đá khi anh ta ngã về phía trước và ôm sát bằng hai tay một cách tự nhiên. Marina cuốn trôi xa khi đôi chân dưới của Setrákus Ra bị chôn vùi dưới đồng đá lở. Ella đẩy mạnh về phía trước, như chính đôi chân của cô bị đánh, nhưng cô không kêu lên và khuôn mặt vô cảm của cô không thay đổi.

Đó là Adam đã thực hiện cứu thua, trượt đường của anh ấy vào hố từ hướng ngược lại so với tôi. Có những vết cháy từ súng trên vai anh ấy và một vết cắt dài trên mặt bên của anh ấy từ nơi một số Mog nào đó ghi điểm bằng dao của chúng, nhưng anh ấy vẫn trông sẵn sàng chiến đấu.

Tôi cuối cùng đã rơi xuống miệng núi lửa ngay cạnh Ella. Đó là lúc nó diễn ra - pop - như vậy, tôi lại trở nên rõ ràng, và không phải tự ý của mình. Setrákus Ra phải đang sử dụng khả năng hủy Di sản của mình. Marina đang quỳ gối vài bước chân xa hẳn, giữ cổ họng và ho. Trong khi đó, lãnh đạo Mog đang gặp rắc rối trong việc di chuyển khỏi đồng đất lở. Ít nhất Adam đã khiến hẳn bị chôn vùi trên đầu gối trước khi Di sản của chúng tôi bị tắt.

Tôi nắm lấy cơ hội để nắm lấy vai Ella. Từ gần, cô ấy còn tệ hơn cả tôi tưởng. Gò má cô ấy căng, gương mặt gầy gò và dưới da còn có những đường gân màu đen chạy như mạng nhện. Đôi mắt cô ấy mờ mịt và cô ấy không phản ứng gì khi tôi lắc cô. Ánh

sáng từ năng lượng Loric - vẫn đang được hút thông qua đường ống - phản ánh trong đôi mắt của cô ấy. Cô ấy đang nhìn chăm chú vào đó.

"Ella! Nhanh lên! Chúng ta sẽ đưa em ra khỏi đây!"

Không có phản ứng nào rõ ràng, nhưng giọng nói của cô ấy cuối cùng lại trở lại trong tâm trí tôi.

Sáu. Nó đẹp, phải không?

Cô ấy đã mất rồi. Chết đi, tôi sẽ kéo cô ấy ra khỏi đây giống như chúng ta đã lên kế hoạch.

"Sáu!" Marina hét lên, giọng cô ấy trở nên khàn. "Chúng ta phải tắt nó đi!"

Tôi nhìn thoáng qua máy móc, rồi nhìn lên Anubis. Không ai biết được Setrákus Ra sẽ làm gì với năng lượng Loric mà anh ta đang thu thập, nhưng rõ ràng là điều đó không tốt. Tôi tự hỏi liệu anh ấy có thể lấy mãi mãi đi Thừa kế của chúng tôi nếu anh ta hút đủ năng lượng của Thực Thể.

"Bạn có biết cách dừng nó không?" Tôi hỏi Ella, lại một lần nữa nhìn thẳng vào khuôn mặt không cảm xúc của cô ấy.

Câu trả lời này mất một chút thời gian. Vâng.

"Làm sao? Hãy nói cho chúng tôi biết cách!"

Cô ấy không phản hồi.

Với một tiếng gầm phần nộ, Setrákus Ra kéo một trong những chân của mình thoát khỏi tảng đá. Khi anh làm vậy, Adam tiếp cận anh ta. Bị tước đi Sức mạnh kế thừa giống như chúng tôi, Mogadorian trẻ tuổi như cha anh ta đã vẽ gươm của mình. Lưỡi kiếm gần như quá lớn đối với anh ta và cánh tay anh rung lên khi anh ta cầm nó. Tuy nhiên, anh ta đưa đầu lưỡi kiếm ngay trên cổ Setrákus Ra.

"Dừng lại," Adam ra lệnh. "Thời gian của ông đã hết, ông già. Tắt máy của ông hoặc tôi sẽ giết ông."

Khuôn mặt của Setrákus Ra thực sự sáng lên, mặc dù có một thanh kiếm đang được đặt ngay trên vết sẹo màu tím của ông ta. Ông ta cười. "Adamus Sutekh," ông ta reo lên. "Tôi hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau."

"Im lặng," Adam cảnh báo. "Làm những gì tôi nói."

"Tắt máy?" Setrákus Ra mỉm cười. Ông đứng dậy. Adam phải vươn vai để giữ lưỡi dao gần cổ mình. "Nhưng đó là thành tựu tuyệt vời của tôi. Tôi đã tiếp xúc với Lorien chính và uốn nắn nó theo ý muốn của tôi. Chúng ta sẽ không còn bị ràng buộc bởi những chuỗi số phận bất hợp lý nữa. Chúng ta có thể tạo ra các Mệnh lệnh của riêng mình. Cậu, trong số những người, chắc chắn sẽ đánh giá điều đó."

"Dừng nói chuyện."

"Anh không nên đe dọa tôi, cậu bé. Anh nên cảm ơn tôi," Setrákus Ra tiếp tục, lau bụi trên đôi chân giáp của mình. "Cái Sức mạnh thừa kế mà anh đã sử dụng một cách tuyệt vời đã được trao cho anh như một kết quả của nghiên cứu của tôi, anh hiểu chứ? Cái máy mà Tiến sĩ Anu đã kết nối anh vào được cấp bằng tinh thể Loralite nguyên chất, những phần còn lại của những gì tôi đã khai thác trên quê hương Lorien cách đây lâu đời. Với thân xác của một người Garde mang một tia lửa cuối cùng của chính Lorien, bèn... việc chuyển giao đã trở nên có thể. Anh là kết quả vĩ đại của khoa học của tôi, Adamus Sutekh. Của sự kiểm soát của tôi trên Lorien. Và hôm nay, anh có thể giúp tôi mở đường cho những người như anh."

"Không," Adam nói, giọng nói gần như không nghe thấy trên tiếng ồn ã của năng lượng đang được bơm lên vào Anubis.

"Không cái gì?" Setrákus Ra hỏi. "Anh nghĩ gì, em trai? Rằng khả năng đặc biệt của em đến từ nơi khác sao? Rằng sức mạnh phi lý này đã chọn em? Đó chỉ là khoa học, Adamus. Khoa học, tôi và cha em. Chúng tôi đã chọn em."

"Cha tôi chết rồi!" Adam hét lên, đâm mạnh thêm vào cổ Setrákus Ra. Bên cạnh tôi, Ella hít một hơi kinh ngạc. Một giọt máu đọng trên cổ cô.

"Adam! Hãy cẩn thận!" Tôi la hét, bước tiến về phía anh ấy. Marina cũng đứng dậy, nhìn lẫn nhau đầy bất an giữa đường ống năng lượng và hai Mogadorians. Họ đều không để ý đến chúng tôi.

"Hmm," Setrákus Ra trả lời. "Tôi chưa nghe-"

"Tôi đã giết anh ta," Adam tiếp tục, hét lên. "Với cái kiếm này! Giống như tôi sẽ giết bạn!"

Trong một thoáng, Setrákus Ra dường như thực sự bất ngờ. Sau đó, ông vươn tay lên và nắm lấy thanh kiếm của Adam.

"Bạn biết điều gì sẽ xảy ra nếu bạn cố gắng," Setrákus Ra nói, và để minh họa, ông nắm chặt lưỡi gươm. Tôi quay người lại để nhìn thấy cơ thể của Ella co rụt từ cơn đau khi một vết cắt lớn mở ra trên lòng bàn tay cô, máu chảy thành dòng ra đất. Cô bước vụt về phía trước vài bước đến giếng, nắm lấy bản thân cô.

"Tôi không quan tâm. Cả đời này, tôi đã được huấn luyện để giết chết chúng," Adam nói qua răng.

"Và anh không bao giờ có thể làm được điều đó, phải không?" Setrákus Ra đáp, cười nhạo trước màn giả bộ của Adam. "Tôi đã đọc báo cáo của cha anh, cậu nhóc. Tôi biết tất cả về anh."

Vẫn cầm thanh gươm trong một tay, Setrákus Ra bước gần hơn với Adam, vươn cao hơn hậu bối Mog trẻ tuổi. Toàn bộ cơ thể của Adam run lên, nhưng tôi không chắc rằng nó là sự tức giận hay sợ hãi. Tôi bước gần hơn với họ, ngay cả khi tôi không biết phải làm gì. Nếu Adam đánh gươm, liệu tôi có ngăn chặn anh ta không? Marina cũng đang lại gần, đôi mắt cô mở to. Phía sau tôi, tôi nghe thấy tiếng bước chân của Ella. Trong trạng thái hôn mê của cô, cô đã vấp phải gần giếng Loric và trụ điện năng cuộn cuộn.

"Ella!" Tôi rít. "Đứng lại!"

"Tôi chưa bao giờ muốn giết vì bạn vì tôi chưa bao giờ tin vào lời nói dối của bạn!" Adam gào lên. "Nhưng nếu làm điều này có nghĩa là kết thúc bạn—" Ánh mắt của Adam nhìn qua phía Ella một cách ngăn ngủi. Tôi nhìn thấy điều đó xảy ra—ánh mắt của anh chàng trở nên lạnh lùng, mạnh mẽ hơn. Anh ta không đang nói dối nữa. "Tôi có thể sống với điều đó," anh nói, lạnh lùng. "Tôi có thể sống với điều đó nếu bạn cũng chết."

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh. Adam đâm lưỡi dao qua tay Setrákus Ra, lưỡi dao cắt qua tay an toàn và mục tiêu đến cổ họng anh ta. Setrákus Ra trông ngạc nhiên, nhưng anh ta phản ứng nhanh chóng - anh ta nhanh, nhanh hơn cả Adam mong đợi. Setrákus Ra lùi về bên trái, lưỡi dao cọ xát vào bên cổ anh ta, không gây thương tích nào. Ít nhất là không phải với anh ta.

Tôi quật đầu nhìn sang phía cổ bên của Ella. Máu tràn xuống vai cô ấy và cơ thể cô ấy giật mạnh, nhưng cô ấy không kêu lên. Trên thực tế, cô ấy dường như không để ý tới. Cô ấy hoàn toàn tập trung vào dòng năng lượng, đôi chân nhỏ của cô ấy chuyển hướng như khi cô ấy đẩy chúng lại gần hơn một chút.

Trước khi Adam có thể đưa thanh gươm mình quay lại để tấn công lần nữa, Setrákus Ra đâm mạnh vào mặt Adam. Setrákus Ra đang đeo găng tay giáp và tôi có thể nghe xương trong mặt Adam kêu răng từ sức tác động. Adam vút gươm và đi lùi. Setrákus Ra sắp đánh anh ta lần nữa khi Marina lao vào và đẩy anh ta ra xa.

Với cả hai người đều đang nằm dưới đất, tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải bước vào và đặt mình vào giữa họ và Setrákus Ra. Khi tôi đến gần, Setrákus Ra nhặt thanh kiếm của Adam lên, hùng hổ đưa nó một cách lười ở phía bên của mình. Anh ấy mỉm cười với tôi.

"Xin chào, Sáu," anh ta nói, và cắt không khí phía trước mặt anh ta bằng lưỡi gươm. "Bạn đã sẵn sàng để kết thúc mọi thứ chưa?"

Tôi không đáp. Nói chuyện chỉ tạo điều kiện cho anh ấy, để anh ấy xâm nhập vào tâm trí chúng ta. Thay vào đó, tôi la lên phía sau vai Marina.

"Rút lui!" Tôi nói với cô ấy. "Trở lại đủ xa để chữa lành anh ta!"

Nhìn theo lúc tôi có thể thấy Marina đang giữ Adam. Anh ấy bất tỉnh, và tôi thậm chí không chắc Marina có muốn chữa lành anh sau cú trò bịt mắt anh vừa thực hiện. Cô ấy chắc chắn không muốn bỏ lại tôi, hoặc rút lui trong khi máy của Setrákus Ra vẫn hoạt động.

"Đi thôi! Tôi đã làm được điều này!", tôi cương quyết, nhấn chặt mắt nhìn Setrákus Ra, nhún nhảy trên đầu gối của tôi. Tôi chỉ cần kéo dài thời gian, sống sót, cho đến khi - cho đến khi cái gì? Làm thế nào để chúng ta thoát khỏi tình huống này?

Ella đúng. Ở lại có nghĩa là chết.

Nụ cười của Setrákus Ra không phai nhạt. Anh ta biết rằng chúng ta đang đối diện với nguy hiểm. Anh ta lao vào tôi, đuổi bắn vào phía giữa cơ thể tôi. Tôi nhảy lùi và cảm thấy đầu lưỡi

kiếm đi qua trước bụng tôi. Mặt đất đá dưới chân tôi dạt dào và tôi gần như vấp ngã.

Sau lưng tôi, Marina đã kéo Adam đến nơi nơi hố đất bắt đầu đi lên dốc. Cô dừng lại và hét lên. "Ella! Cái gì—!"

Cả Setrákus Ra lẫn tôi đều quay sang phía giếng, nơi Ella đã leo lên mép đá. Cô ấy cách chỉ vài inch so với dòng sóng năng lượng Loric dữ dội. Tóc cô bay ra mọi hướng, gần như một vòng thiên. Tia lửa nhỏ nổ khắp nơi xung quanh cô, và máu đen trên cổ cô chuyển sang một màu tím trong ánh sáng xanh tươi tắn. Da trên mặt và tay cô rung lên như cô ấy đang ở trong một đoạn hố gió, và những mảnh vụn nhỏ đập vào cô. Cô hoàn toàn lơ đi tất cả.

Ngay lập tức, Setrákus Ra quên tôi hoàn toàn. Anh ta bước lên lép về phía Ella. "Xuống đây!" anh ta la hét. "Cậu đang làm gì thế?!"

Ella quay mặt về phía chúng tôi, ánh mắt hướng về Setrákus Ra. Chúng không còn chảy ra ngoài nữa. Trong một khoảnh khắc, tôi có thể nhìn thấy Ella cũ. Cô bé nhút nhát mà chúng tôi gặp lần đầu ở Tây Ban Nha, người đã nở hoa thành một chiến binh dũng cảm. Giọng điệu của cô bé nhỏ nhắn, nhưng sao đó lại được khuếch đại bởi dòng năng lượng bên sau cô.

"Ông không được chiến thắng, ông nội," cô nói. "Tạm biệt."

Và sau đó Ella ngã về phía sau vào năng lượng Loric.

Setrákus Ra la hét và lao về phía trước, nhưng anh đã muộn rồi. Có một tia sáng gần như chói lòa. Cơ thể của Ella, về cơ bản chỉ là một bóng đen ở thời điểm này, lơ lửng giữa không trung, bị kẹp giữa giếng của người Lori và máy móc của Setrákus Ra. Trong một khoảnh khắc, cơ thể của cô xoắn và bẻ cong, gượng gạo. Rồi, một dòng năng lượng tràn lên từ giếng, quá nhiều so với máy móc của Setrákus Ra có thể xử lý. Các mạch trên bên của máy phát nổ thành mưa tia lửa và những cấu trúc Loralite tan chảy trong một cơn nóng chảy màu trắng chói. Trong khi đó, cơ thể của Ella dường như tan rã - tôi vẫn có thể nhìn thấy nó ở đó, bị cuốn vào trong năng lượng, nhưng tôi cũng có thể nhìn xuyên qua nó, như mỗi hạt trong cơ thể cô đã tan ra cùng một lúc.

Một khoảnh khắc sau đó, cơ thể của Ella bị đẩy ra khỏi dòng năng lượng. Cô ấy bị ném như một con búp bê hút thuốc lá vào bên cạnh miệng núi lửa. Sau đó, sáng từ năng lượng Loric tan biến và rút lại dưới lòng đất, trong khi ống dẫn của Setrákus Ra tạo ra tiếng kêu creak kim loại và đổ sập, sắt vụn u theo đó chôn vùi giếng Loric.

Setrákus Ra nhìn chăm chú vào chiếc máy hủy hoại của mình với sự ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên tôi thấy tên già trẻ trâu đó bó tay hoàn toàn.

Marina đang chuyển động ngay lập tức. Cô ấy để lại cơ thể của Adam phía sau và lao xuống phía Ella. Khả năng di sản của cô vẫn bị tắt, vì vậy khi Marina đặt tay lên cơ thể của Ella, tôi biết rằng không có gì sẽ xảy ra. Dù sao cô ấy cũng đã quá muộn.

Tôi không cần nhìn thấy những giọt nước mắt trên má Marina để biết. Ella đã chết.

Setrákus Ra nhìn chăm chú vào cơ thể cháu gái mình, trên khuôn mặt ông ta hiện lên vẻ hoang tàn. Trong khi ông ta làm vậy, tôi nhặt một tảng đất lớn nhất có thể tìm thấy.

Và sau đó tôi đập mạnh nó vào phía sau đầu của Setrákus Ra.

Một vết cắt nứt ra. Anh ấy chảy máu. Lời nguyền của Mogadorian bị phá vỡ.

Cuộc tấn công của tôi đẩy anh ta trở lại chính mình. Setrákus Ra gầm lên, quay người để đối diện với tôi và giơ gươm khổng lồ lên trên đầu.

Anh ta sắp đánh tôi khi đôi mắt của anh ấy – bình thường là những hố đen trống rỗng – lấp đầy ánh sáng xanh của năng lượng Loric. Rồi chiếc kiếm rơi khỏi tay anh ta và Setrákus Ra, người đứng đầu của bộ tộc Mogadorian, kẻ giết người của dân tôi, kẻ phá hủy thế giới – ngất lịm ngay dưới chân tôi.

Tôi sốc. Tôi quay sang tìm Marina, nhưng thấy cô ấy cũng ngất ngây. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Ella. Sức năng Loric rực sáng toả ra từ cô ấy. Nó trào ra từ đôi mắt, miệng, tai cô ấy - khắp nơi, giống như khi Thực thể ngăn ngủ hồi sinh xác của Eight.

Từ một ngón tay của cô ấy, một tia năng lượng Loric bắn về phía tôi. Nó đập vào trán tôi. Tôi ngã xuống đầu gối, cảm giác

bản thân mình trôi về phía mất ý thức. Tôi nhìn chăm chú vào Ella . . . hoặc bất cứ cái gì cô ấy là bây giờ. Có những tia năng lượng Loric khác đang đi xa từ cơ thể cô ấy, bay ra xa như những ngôi sao bắn, ra khỏi miệng núi lửa và đi đến . . . đâu? Tôi không biết. Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra với cô ấy, Thực thể hoặc bất cứ điều gì khác.

Tôi chỉ biết rằng đây là cơ hội của tôi.

“Không! Bây giờ không!” tôi hét lên, đấu tranh với giấc ngủ nhẹ nhàng mà năng lượng Loric đang cố ép buộc lên tôi. “Ella! Lorien! Dừng lại! Tôi tôi có thể giết anh ta!”

Nhưng sau đó, tôi ngừng lại. Tôi bị cuốn vào giấc ngủ nhân tạo giống như Setrákus Ra và Marina.

Những gì tôi thấy tiếp theo, những gì chúng ta tất cả thấy, đó là nơi mọi thứ bắt đầu.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

VẬY ĐÂY LÀ CẢM GIÁC CỦA VIỆC CHẾT.

Tôi trôi trên cơ thể và gần như không nhận ra chính mình. Ông nội tôi - ông bắt đầu biến tôi thành một con quái vật giống như ông ấy. Cô gái kia bên dưới, trắng bệch và phai mờ, tôi gần như không tin được rằng đó là tôi. Hoặc là tôi đã từng. Marina đặt tay lên cơ thể tôi, cố gắng đưa tôi trở lại ngay cả khi Khả năng di truyền của cô ấy đã bị tắt. Buồn thay khi nhìn thấy cô ấy rầu rĩ như vậy.

Tôi không muốn quay lại cơ thể đó. Được ra ngoài là một điều nhẹ nhõm. Không còn đau đớn và lần đầu tiên sau vài ngày, tôi có thể suy nghĩ rõ ràng.

Thực ra, hơi kỳ lạ là tôi có thể suy nghĩ dù cho tôi, biết đấy, đã chết. Tôi đoán rằng đây chỉ là cuộc sống sau khi chết thôi.

Dưới tôi, những người khác - Marina, Six, Setrákus Ra - họ tất cả di chuyển với tốc độ siêu chậm. Tôi có thể nhìn thấy rất nhiều. Mỗi hạt của đỉnh đèn vẫn đang bay trong không khí đều hiển hiện với tôi. Những hạt mồ hôi lạnh trên cổ ông tôi đều có thể nhìn thấy được với tôi. Ánh sáng nhấp nháy của năng lượng Loric bên trong họ tất cả, thậm chí cả Setrákus Ra, điều đó cũng có thể nhìn thấy được với tôi.

Làm thế nào để tôi xem hết điều này?

Tôi chỉ muốn phá vỡ sức mạnh của Setrákus Ra trên tôi, phá vỡ sự quyến rũ gớm ghiếc của Mogadorian của ông ấy để anh ấy không thể giữ tôi làm con tin nữa. Tôi muốn giúp đỡ bạn bè của mình. Có điều gì đó bảo tôi rằng cách tốt nhất để làm điều đó là tự đặt mình vào trong cơn xoáy năng lượng đó. Tôi nghĩ rằng mình sẽ chết và tôi gần như chấp nhận điều đó. Tôi rất vui vì nó không phải chỉ là bóng tối và sâu bọ. Dù sao, bất cứ giai đoạn tiếp theo nào, tôi hy vọng nó không phải là tất cả việc nhìn người mà tôi yêu thương chiến đấu cho đến chết chậm trễ.

Ella

Tiếng nói đến từ khắp nơi xung quanh tôi. Không phải một giọng nói, nhiều giọng nói. Hàng ngàn giọng nói. Tuy nhiên, từ cuộc hòa âm đó, tôi có thể nhận ra những giọng nói tôi nhận ra. Crayton. Adelina. Eight. Họ đang gọi tôi.

Bạn cần phải làm việc.

Tôi rơi xuống đất và cơ thể. Trong một khoảnh khắc, tôi bị lấp đầy bởi sự hoảng loạn. Liệu tôi có trở lại bên trong lớp da cũ để một lần nữa bị điều khiển xung quanh bởi ông tôi không? Nhưng rồi đột nhiên, một cảm giác bình tĩnh tràn qua tôi, như là tôi đã được cuốn trong một chiếc chăn ấm. Không gì có thể làm tổn thương tôi, không bây giờ.

Tôi nên đâm mạnh vào mặt đất. Thay vào đó, tôi tiếp tục đi tiếp. Tôi đi qua đất và đá, rồi sớm tôi chìm trong bóng tối hoàn toàn. Không còn cảm giác rơi nữa. Cảm giác như tôi đang trôi qua không gian - không trọng lực, không trọng lượng, chỉ là trôi dạt bình yên vô tận. Tôi mất dấu về hướng nào là lên, hướng nào trở về thế giới và bạn bè, cơ thể của tôi. Nhưng hiện tại nó dường như không quan trọng. Tôi nên có lẽ nên hoảng sợ. Nhưng tôi nào đó biết rằng tôi an toàn.

Dần dần, ánh sáng bắt đầu tỏa quanh tôi. Hàng ngàn tia sáng xanh lấp lánh lơ lửng xung quanh tôi, giống như những hạt bụi di chuyển qua tia nắng. Đó giống như năng lượng Loric mà tôi đâm vào. Các hạt phóng to và co lại, như nhắc nhở tôi về phổi. Đôi khi chúng hòa vào nhau thành hình dáng mơ hồ, rồi nhanh chóng tan rã.

Bằng cách nào đó, tôi cảm thấy như đang bị theo dõi.

Có một lưới năng lượng dưới tôi và tôi không còn cảm giác như đang trôi nổi hoặc rơi xuống nữa. Điều đó giống như tôi đang được ấp ủ, ôm trong hai bàn tay khổng lồ. Tôi cảm thấy thư giãn và thoải mái, như thể tôi có thể nằm đây mãi mãi. Điều đó khác biệt rất nhiều so với địa ngục mà vài ngày qua, nơi bất kỳ sự cố gắng nào cũng khiến cơ thể tôi đau đớn. Một phần của tôi muốn tắt bộ não và chỉ để cho mọi thứ đang diễn ra với tôi kéo dài mãi mãi. Nhưng một phần khác của tôi biết rằng bạn bè

của tôi vẫn đang chiến đấu ở thế giới của những người sống. Tôi phải cố gắng để giúp đỡ.

"Xin chào?" Tôi hỏi, thử xem liệu tôi có thể nói chuyện không. Tôi nghe thấy giọng của mình, mặc dù cảm giác như tôi không còn miệng, phổi hoặc cơ thể nữa. Cảm giác này giống như khi tôi có một cuộc trò chuyện tư duy, giống như cách một số suy nghĩ của tôi to hơn những suy nghĩ khác và đó là những suy nghĩ tôi truyền đạt cho những người khác.

Xin chào, Ella, một giọng nói trả lời. Những đám năng lượng đang trôi nổi trước mặt tôi đập đồng bộ với giọng nói. Lạ thay, tôi cảm thấy hoàn toàn thoải mái khi trò chuyện với một đám đom đóm neon.

"Tôi chết rồi à?" Tôi hỏi. "Đây có phải là thiên đàng hay sao?"

Tôi cảm thấy một cảm giác nhẹ nhõm không khó chịu ở nơi nơi da tôi nên có. Tôi đoán đó chính là cảm giác khi vật này cười.

Không, đây không phải là thiên đàng, con. Và cái chết của con chỉ là một tình trạng tạm thời. Khi đến lúc, tôi sẽ phục hồi con về dạng thể chất. "Ồ." Tôi dừng lại. "Nếu tôi không muốn quay lại thì sao?"

Bạn sẽ.

Đừng quá chắc chắn, bạn bè, tôi nghĩ, nhưng không nói.

"Vậy . . . đây là đâu? Đây là cái gì?"

Bạn đã bỏ lại cơ thể và sử dụng khả năng dự đoán của mình để rút lui vào tâm trí của tôi. Bạn đã hòa nhập ý thức của mình với ý thức của tôi. Liệu bạn có biết mình có khả năng như vậy không, đứa trẻ?

"Um, không."

Tôi không nghĩ vậy. Đó là một việc nguy hiểm, Ella trẻ. Tâm trí của tôi rộng lớn và lan tỏa khắp mọi nơi và mọi lúc mà tôi đã tồn tại. Tôi đang bảo vệ bạn khỏi kiến thức này, để không làm cho bạn quá tải.

Tôi đoán đó là lý do tại sao tôi cảm thấy thoải mái trong bóng tối hoàn toàn này, không có thân xác và được nâng niu bởi năng lượng Loric thuần khiết. Bởi vì cái thứ Thực Thể Loric đang chăm sóc tôi.

"Cảm ơn bạn vì điều đó," tôi trả lời.

Bạn được hoan nghênh.

Có vẻ như tôi nên hỏi một số câu hỏi quan trọng. Đầu phải mỗi ngày bạn lại chia sẻ tâm trí với một năng lượng thần thánh.

"Nhưng bạn thực sự là ai?"

Tôi là tôi. Tôi là nguồn.

"Uh-huh. Nhưng tôi nên gọi bạn là gì?"

Có một sự tạm dừng ngắn trước khi giọng nói trả lời tôi. Những đốm năng lượng không bao giờ ngừng di chuyển xung quanh trước mặt tôi.

Tôi đã được gọi là nhiều cái tên. Một lần, tôi là Lorien. Bây giờ, tôi là Trái Đất. Bạn của bạn gọi tôi là Thực Thể.

Vậy là đây là điều được giấu dưới nơi ẩn của Sanctuary, điều mà Setrákus Ra đang tìm kiếm. Marina và những người khác chắc chắn đã nói chuyện với nó trước khi nơi ẩn náu của nó bị phá hủy. Thực thể, tuy nhiên... điều đó nghe có vẻ trang trọng, lạ lẫm và lạnh lùng. Đó không phải là cảm giác mà tôi đang cảm nhận lúc này.

"Tôi sẽ gọi bạn là Di sản", tôi quyết định.

Như bạn mong, đứa trẻ.

Di sản dường như rất bình yên. Chỉ vài phút trước Anubis vẫn đang hút nó ra khỏi lòng đất thông qua một ống hút cơ khí lớn.

"Ông có làm bạn bị thương khi ông kéo bạn ra khỏi trong đất không?" Tôi hỏi.

Anh ấy không thể làm tổn thương tôi, anh ấy chỉ có thể làm thay đổi tôi. Một khi đã thay đổi, tôi không còn là chính tôi nữa, và vì vậy nỗi đau không phải là của tôi để trải qua.

"Được," tôi trả lời, không hiểu một chút nào. "Cậu đang bị mắc kẹt trên tàu Anubis hả?"

Chỉ một phần nhỏ của tôi, đứa trẻ. Tôi tồn tại ở nhiều nơi. Ông của bạn đã từng cố thu hoạch tôi trước đây, nhưng tôi lớn hơn ông ấy còn biết. Đến đây. Tôi sẽ cho bạn thấy.

Trước khi tôi có thể hỏi - đi đâu? - một sóng năng lượng Loric cuốn tôi đi. Tôi không còn trôi dạt trong bóng tối bình yên. Thay vào đó, tôi ở bên trong Trái đất. Giống như một trong những mảnh cắt ngang có thể nhìn thấy các lớp khác nhau của vỏ Trái

đất - các tấm kiến tạo, xương khủng long, nham thạch nóng chảy gần tâm hạt nhân của hành tinh. Tôi có thể hình dung tất cả. Tôi cảm thấy rất nhỏ so với môi trường xung quanh.

Chạy qua mọi lớp của Trái Đất, xen kẽ với lõi chính là những tia huyết lửa sáng rực của Loralite. Năng lượng mỏng manh ở một số nơi, mạnh mẽ ở những nơi khác, nhưng không có nơi nào trên hành tinh này không gần với ánh sáng nhẹ của nó.

"Tôi nói. "Cậu thật sự đã tự làm cho mình một tổ ấm."

Vâng, Legacy trả lời. Điều này chưa phải là tất cả.

Chúng ta nổi lên. Một lần nữa, chiến trường xuất hiện dưới đôi chân ta. Bàn bè của tôi và Setrákus Ra vẫn di chuyển như thể họ bị kẹt trong mật ong. Sáu đang nắm một tảng đá, hy vọng sẽ đánh ông nội tôi với nó.

Trên ngực của Six, ngay phía trên trái tim cô ấy, có một tia lửa sáng sủa của năng lượng Loric. Marina và Adam cũng có nó. Tôi cũng có, mặc dù tia lửa của tôi trông yếu hơn tia lửa của họ, có lẽ là do việc chết đi toàn bộ. Ngay cả Setrákus Ra cũng có một tia lửa của Loric trong mình, mặc dù tia lửa của anh ta trông như bị phần nào bao phủ bởi một chất đen. Anh ta đã làm tự hỏa bản thân mình theo cách mà tôi không hiểu. Ý nghĩ khiến tôi nghiêng đầu nhìn lên phía Anubis. Ở đó, trong bụng tàu, là một tình sáng đỏ rực rỡ của Loralite bị cắt đứt. Nó chẳng mạnh bằng gì so với những gì tôi mới nhìn thấy dưới lòng đất, nhưng vẫn thế...

"Tôi hỏi Legacy: 'Anh ấy sẽ làm gì với nó?'. 'Ý tôi là, với bạn?'"

Tôi sẽ cho bạn thấy. Đầu tiên, bạn cần tự tập những người khác. Tôi đã quyết định họ nên thấy lý do họ chiến đấu.

"Cái gì khác?"

Tất cả chúng. Tôi sẽ hỗ trợ bạn.

Mà không cảnh báo, tâm trí tôi bắt đầu mở rộng. Cảm giác giống như tôi đang sử dụng lực tâm linh của mình, vươn ra tìm kiếm những tâm trí quen thuộc, ngoại trừ sự phạm vi của tôi được mở rộng. Thực sự cảm giác không tốt, như tâm trí của tôi đang bị kéo theo nhiều hướng bởi một số nam châm rất mạnh.

"Bạn đang làm gì vậy?"

Tôi đang tăng cường khả năng của bạn, con ơi. Ban đầu có thể hơi không thoải mái. Tôi xin lỗi.

"Tôi phải làm gì đây?"

Thu thập những cái mà tôi đã đánh dấu.

Điên rồ, thực sự tôi biết ý nghĩa của điều này. Khi tôi liên lạc bằng tâm tình, tôi thực sự cảm nhận được tất cả những người tiếp xúc với di sản ở ngoài kia. Tôi nhắm vào lõi màu xanh lấp lánh của Marina, nắm lấy nó bằng tay tâm tình của tôi và kéo cô ấy lại gần. Nó giống như cách tôi đã có thể thu hút John vào những tầm nhìn của tôi ngoại trừ việc giờ đây nó dễ dàng hơn nhiều. Tôi nhanh chóng nắm lấy Adam nữa, đưa họ vào sự tỉnh táo của ý thức di sản. Sau đó, tôi do dự.

"Anh ấy sao rồi?" Tôi hỏi, nhìn xuống ông nội của tôi.

Ngay cả anh ấy. Điều đó phải là tất cả.

Cảm thấy một chút không thoải mái khi phải tiếp xúc tâm thần với trí óc uẩn khúc đó và trái tim Loric của anh ta, tôi triệu hồi Setrákus Ra. Tôi cố hấp thụ Six tiếp theo, nhưng ý thức của cô ấy đấu tranh chống lại tôi. Xa xăm, tôi nhận thức được cơ thể vật lý của cô ấy đang hét gì đó.

"Tôi hỏi Legacy cô ấy đang nói gì?"

Cô ấy vẫn chưa hiểu rằng tôi không can thiệp, Legacy cất giọng. Tất cả sẽ thấy, hoặc không. Sẽ không có ưu thế nào được đưa ra.

Tôi không biết Legacy có nghĩa là gì và tôi không có thời gian để suy nghĩ về nó vì ngay khi ý thức của Six nhường chỗ cho tôi, chúng tôi lan rộng ra xa hơn.

Toàn bộ thế giới mở ra trước mắt tôi. Trăm ngọn lửa nhỏ của Loralite chấm điểm khắp các lục địa. Đó là những người Garde mới, những người con người chỉ mới được ban cho sức mạnh. Legacy cũng muốn họ. Tôi vươn tâm trí ra, lượn lên từng người một.

Một cậu bé ở London ngược mắt nhìn một con tàu chiến Mogadorian, hai bàn tay của cậu nắm chặt và mở ra khi cậu cố quyết định phải làm gì. Đá lăn trên đường nháy nhót và bật ra mỗi khi cậu di chuyển, bị mắc kẹt trong sức mạnh siêu năng lực không kiểm soát của cậu.

Một cô gái ở Nhật Bản chỉ vài ngày trước vẫn phải phụ thuộc vào xe lăn. Bây giờ, cô ấy thấy mình di chuyển qua căn hộ nhỏ của cha mẹ với tốc độ mà cô ấy không nghĩ là có thể.

Một cậu bé ở một ngôi làng hẻo lánh ở Nigeria, nơi mà họ thậm chí chưa từng nghe về cuộc xâm lược. Mẹ và bố cậu bật khóc khi cậu lơ lửng trên họ, tỏa sáng như một thiên thần.

Tôi lấy tất cả ý nghĩ của họ. Bất kể Legacy đang dẫn chúng ta đến đâu, họ cũng sẽ đến theo.

Một số họ sợ hãi. Được, rất nhiều trong số họ sợ hãi. Những di sản đã từng là một vấn đề nhưng giờ đây, một trải nghiệm telepathic đột ngột và không mời mà đến? Tôi hiểu rằng điều đó hơi quá đáng. Tôi nói chuyện với họ. An ủi họ. Tôi nhận thấy rằng tâm trí của tôi đủ mạnh mẽ để có thể duy trì nhiều cuộc trò chuyện cùng một lúc trong khi vẫn di chuyển trên mặt phẳng telepathic.

Tôi đảm bảo họ rằng họ sẽ ổn. Rằng đó giống như một giấc mơ. Tôi không nói với họ rằng tôi không biết tôi đang làm gì.

Sau đó tôi đến New York. Tôi ôm lấy Sam đầu tiên, chủ yếu vì tôi rất hồi hộp vì anh ấy đã được trao tặng một Di sản, tôi chỉ muốn ôm anh ấy. Tên khủng Five, tên đẹp trai Nine mà tôi cũng rất muốn ôm, một cô gái mới - tất cả đều bị cuốn vào sự ôm sát tâm linh của tôi. Sau đó, tôi đến gặp John. Tôi đã có nhiều bài tập sử dụng tâm linh trên anh ấy hơn bất kỳ ai; điều đó nên dễ dàng. Nhưng giống như Six, anh ta đấu tranh chống lại tôi. Đó là lúc tôi nhận ra quái vật lớn và xấu xí nhất mà tôi từng thấy đang trỗi dậy trên anh ta và những người khác. John muốn chiến đấu. Hoặc, chắc, anh không muốn bị dẫm lên. Tôi không thể trách anh ta.

"Anh ta sẽ bị hất tung không?", tôi hỏi Legacy. "Anh ấy sẽ bị, như, bị ăn không?"

Không. Tất cả sẽ trôi qua trong nháy mắt.

"Đừng lo, John," tôi nói chiến thắng. "Chỉ mất một chốc thôi."

Tôi cũng thu hút tâm trạng của John. Đó là tất cả mọi người. Mỗi Garde trên Trái Đất. Tất cả nhịp tim Loric đang đập, được thu hút vào tâm trạng rộng lớn của tôi.

"Vậy bây giờ sao?" Tôi hỏi Legacy.

Xem.

CHƯƠNG MƯỜI.

Tôi ở NƠI KHÁC. MỘT NƠI MỌI THỨ LẠ LẮM VỚI TÔI NHƯNG QUEN THUỘC. Tôi trôi qua không khí, có thể nhìn thấy cảnh quan xung quanh tôi, nhưng không thể thực hiện bất kỳ hành động nào. Tôi có thể cảm nhận hàng trăm tâm trí khác đi cùng tôi.

Đây là điều mà Legacy muốn cho chúng ta thấy.

Đó là một đêm hè ấm áp. Hai vầng trăng trắng sáng nổi bật treo trên bầu trời tím đen không mây, một vầng ở phía bắc và một vầng ở phía nam. Điều đó có nghĩa là đó là một thời gian đặc biệt đối với dân tộc của tôi. Hai tuần trong năm, những vầng trăng lại như thế và trong hai tuần đó, người Lor sẽ tổ chức lễ kỷ niệm. Đó chính là quê nhà chúng tôi. Lorien.

Tôi biết điều này vì Legacy biết điều này. Những gì tôi không biết là chúng ta đã đi đến xa trở lại thời gian.

Chúng tôi đang ở trên bãi biển, cát đã được nhuộm màu cam lung linh từ ánh sáng của hàng chục lửa trại. Mọi người đang ở khắp nơi, ăn uống và cười đùa, uống rượu và nhảy múa. Một ban nhạc chơi nhạc mà tôi chưa từng nghe trên Trái Đất. Ánh nhìn của tôi dành cho một cô gái thiếu niên có mái tóc rối bồng bênh màu nâu đỏ khi cô nhảy theo nhạc, đưa tay lên cao, không màng đến gì cả. Chiếc váy của cô lấp lánh và xoay tròn, đôi khi được cơn gió ấm ôm lay.

Dọc theo bờ biển, ở mép tiệc, hai chàng trai tuổi teen ngồi trên cát, nghỉ ngơi giữa những dịp vui chơi. Một chàng cao ráo so với tuổi có mái tóc đen ngắn và nét mặt sắc sảo. Chàng kia, nhỏ hơn nhưng đẹp trai hơn chàng đầu tiên, đầu tóc vàng óng ánh bụi và có cằm vuông. Chàng tóc vàng mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng rãi, ngoài quần và rất thoải mái. Người bạn mặc lịch sự hơn với chiếc áo sơ mi đỏ đậm, được ủi và hoàn hảo, tay

áo cuộn gọn gàng. Cả hai, nhưng chàng trai cao ráo đặc biệt, dường như rất quan tâm đến cô gái đang nhảy múa.

"Anh nên thử đi," anh chàng tóc vàng nói, nhéo cánh tay người bạn của anh. "Cô ấy thích anh đấy. Ai cũng biết mà."

Chàng trai tóc đen cau mày, chạm tay vào cát. "Vậy sao? Điều đó sẽ có ý nghĩa gì?"

"Ồ, cậu đang nhìn cô ấy nhảy à? Tớ có rất nhiều lý do đấy, bạn."

"Cô ấy không phải là Garde. Cô ấy không giống chúng ta. Chúng ta sẽ không thể..." Cậu bé tóc đen lắc đầu u ám. "Thế giới của chúng ta quá khác nhau."

"Cậu ấy không có vẻ bận tâm vì không phải là Garde," chàng trai tóc vàng phản đối. "Cô ấy vẫn đang vui đấy. Cậu mới là người cứng đầu về vấn đề này."

"Tại sao chúng ta có Di sản trong khi cô ấy không có? Dường như không công bằng rằng một số người phải bị bó buộc trở nên quá... bình thường." Chàng trai tóc đen quay sang bạn bè, ánh mắt chân thành trên khuôn mặt. "Anh có bao giờ nghĩ đến những điều đó không?"

Trong câu trả lời, cậu bé tóc vàng giơ bàn tay mở ra. Trong đó, một quả cầu lửa nhỏ như cát lên và nhanh chóng hình thành thành hình của một cô gái nhảy múa.

"Không," anh ấy nói, mỉm cười.

Cậu bé tóc đen tập trung trong một khoảnh khắc và nàng tiên lửa nhỏ đột nhiên mất khỏi tác dụng. Cậu bé tóc vàng nhăn mặt.

"Ngưng lại đi," anh phàn nàn. "Em biết tôi ghét khi em làm vậy."

Chàng trai tóc đen mỉm cười hối hận với người bạn của mình và bật lại di sản của mình.

"Di sản ngu xuẩn," anh ta nói, lắc đầu. "Cái gì tốt lợi của một thứ chỉ hoạt động chống lại Garde khác thôi?"

Chàng trai tóc vàng vẫy tay về phía nữ vũ công. "Nhìn kia! Cô ấy hoàn hảo cho Celwe. Cô ấy không có bất kỳ Di sản nào, và bạn có Di sản tồi tệ nhất đó."

Chàng trai tóc đen cười vang và đấm nhẹ vào vai bạn anh ta. "Anh luôn biết cách nói đúng những điều."

"Đúng vậy," cô gái tóc vàng đáp, mĩa mai. "Cậu có thể học rất nhiều từ tôi."

Tôi không có mắt theo nghĩa thông thường ở đây, nhưng tôi có cảm giác thị giác. Trong khoảnh khắc đó, những chàng trai ngồi trên bãi biển trở nên như những người đàn ông họ sẽ trở thành. Chàng trai tóc vàng đẹp trai, vạm vỡ, với đôi mắt tốt bụng - và tôi không để ý đến anh ta. Thay vào đó, tôi bị hấp dẫn bởi hình dáng lớn mẽ vài ngồi bên cạnh anh ta, trắng bệch, với vết sẹo ghê rợn quanh cổ.

Setrákus Ra.

Cảnh này phải là cách đây hàng trăm năm. Có lẽ hơn một ngàn năm. Đó là thời điểm trước khi Setrákus Ra gia nhập Mogadorians, trước khi hắn trở thành một con quái vật.

Chỉ trong một khoảnh khắc, họ trở thành những người thiếu niên. Chàng trai tóc vàng vỗ nhẹ vào lưng Setrákus Ra nhỏ tuổi khi họ tiếp tục nhìn cô gái nhảy múa. Tôi bàng hoàng trước sự bình thường của anh ta, một chàng trai trẻ ngồi trên bãi biển, nhìn chằm chằm một cô gái mà anh ta thích.

Mọi thứ đã sai ở đâu?

Tầm nhìn tan chảy, hòa quyện mượt mà vào một cái khác.

Ông nội tôi và người bạn của ông ấy đứng trong một căn phòng lớn hình cầu, bản đồ Lorien được vẽ trên trần bằng chất sáng Loralite. Họ không còn là những đứa trẻ nữa, mà giống như là những người đàn ông trẻ. Bao nhiêu năm sau đó? Có thể là hàng thập kỷ với cách chúng ta lão hóa. Nếu họ là người, tôi sẽ đoán họ khoảng cuối ba mươi, nhưng không ai biết nó tương đương với bao nhiêu năm Loric. Họ đứng trước một chiếc bàn tròn lớn mọc từ sàn như là được làm từ một cây không ai quan tâm đến việc chặt hạ. Được khắc vào trung tâm của bàn là biểu tượng Loric cho "đoàn kết".

Tôi biết điều đó vì Legacy biết.

Xung quanh bàn có mười cái ghế, tất cả đều có người Loric ngồi rất nghiêm túc ngoại trừ hai cái ghế trống. Ghế ngồi theo

kiểu sân vận động giống như trong rạp chiếu phim lớn bao quanh bàn tròn ở tất cả các phía. Hôm nay đông nghịt, mọi hàng đều đầy, Garde bó sát nhau gần nhau.

Điều này, tôi nhận ra, là phòng của các người đồng cao tuổi. Đó là nơi họ họp mặt trong sự hiện diện của Garde để đưa ra các quyết định quan trọng. Toàn bộ cảnh tượng này làm tôi nhớ đến các phòng họp thượng đỉnh mà tôi đã thấy trên Trái đất, nhưng ở đây tràn ngập ánh sáng Loralite lung linh hơn nhiều. Hiện tại, tất cả mọi ánh mắt đều hướng về một người cao tuổi mảnh mai, với mái tóc trắng thẳng và đôi mắt dịu dàng. Ngoại trừ mái tóc trắng, ông ta không trông già hơn nhiều so với ông nội của tôi. Nhưng cách ông ta tựa mình phản ánh một tầm vị cao cấp.

Anh ấy là Loridas. Anh ấy là một Aeternus, giống như tôi, điều đó có nghĩa là anh ấy có thể trông trẻ trung hơn rất nhiều so với tuổi thực của mình. Mọi người lắng nghe một cách tôn trọng khi anh ấy bắt đầu nói.

“Hôm nay chúng ta tụ họp ở đây để tưởng nhớ những người đã hi sinh,” Loridas nói, giọng của ông vang qua toàn bộ hội trường. “Nỗ lực gần đây nhất của chúng ta để cải thiện mối quan hệ ngoại giao với Mogadorian đã bị từ chối. Một cách bạo lực. Có vẻ như Mogadorians chỉ chấp nhận sự đại diện của chúng ta vào thế giới của họ để họ giết họ. Trong trận chiến sau đó, các Garde của chúng ta đã làm hỏng khả năng vũ trụ của họ, điều này sẽ giữ họ bị giam cầm tại thế giới của họ trong một thời gian. Chúng tôi vẫn tin rằng có những người trong số Mogadorians đánh giá hòa bình hơn là chiến tranh, nhưng xã hội của họ phải tự đến kết luận này. Chúng tôi các Lão đã xem xét việc tiếp xúc tiếp theo với Mogadore là bất lợi cho cả hai loài và họ. Do đó, tất cả tiếp xúc với Mogadore bị cấm cho đến khi có thông báo tiếp theo.”

Loridas dừng lại một chốc. Anh nhìn qua hai chiếc ghế trống trải trên bàn và nét mày cau có làm sâu thêm nếp nhăn trên khuôn mặt anh. Bỗng nhiên anh trông già đi rất nhiều.

“Chúng ta đã mất rất nhiều anh chị em trong trận chiến gần đây, bao gồm hai Người Ca sĩ,” Loridas tiếp tục. “Tên gọi của họ, từ lâu đã được quên để họ trở thành người Ca sĩ, lần lượt là

Zaniff và Banshevus. Họ đã trung thành phục vụ trong Hội đồng này suốt nhiều thời đại, dẫn dắt dân tộc qua những thời kỳ chiến tranh và thời kỳ hòa bình. Chúng ta sẽ tưởng nhớ họ trong những ngày sắp tới. Tuy nhiên, các ghế của Setrákus Ra và nhà lãnh đạo chúng ta, Pittacus Lore, không được để trống. Chúng ta sẽ tiến lên, như chúng ta Loric luôn làm, và nhận ra rằng chúng ta không chỉ gánh chịu tổn thất trên Mogadore. Chúng ta cũng tạo ra những anh hùng. Hãy đến phía trước, hai người.”

Khi Lordias ra lệnh, ông tôi và người bạn của ông tôi đứng lên bàn. Chàng trai tóc vàng cho mình một nụ cười đầy quyết tâm và gật đầu với những người đang tụ tập ở phòng trưng bày. Ông tôi, cao lớn và xanh xao như sau này hàng thế kỷ, dường như hiếm khi để ý đến những gì đang diễn ra. Ông ta trông rất buồn.

“Hành động nhanh nhạy, sự gan dạ và Sức mạnh Lưu dạng mạnh mẽ của bạn đã cứu sống nhiều sinh mạng trên Mogadore,” Loridas nói. “Chúng tôi, các Vị lão bạc, đã lâu nhìn thấy tiềm năng của bạn và rõ ràng biết những việc vĩ đại bạn sẽ thực hiện cho dân tộc chúng ta. Đó là lý do vào ngày hôm nay, chúng tôi cung cấp những chiếc ghế trống này và chào đón bạn như là các Vị lão bạc Loric, để phục vụ và bảo vệ Lorien, nhân dân và hòa bình. Bạn có chấp nhận nhiệm vụ thiêng liêng này và thề rằng sẽ đặt lợi ích của dân tộc trên hết không?”

Người đàn ông tóc vàng gật đầu, biết vai trò của mình trong nghi lễ. “Tôi chấp nhận,” anh ta nói.

Ông nội tôi, lạc trong suy tư của riêng mình, không nói gì cả. Sau một khoảnh khắc im lặng ngưng ngừng, người bạn của ông bắt ông.

“Vâng,” Setrákus Ra nói, cũng cúi đầu. “Tôi chấp nhận.”

Nhiều năm sau đó, người đàn ông tóc vàng lao xuống hành lang của một ngôi nhà khiêm tốn. Kính vỡ kẹt dưới chân anh ta. Nơi đây bị làm hỏng. Bàn bị đảo ngược, khung ảnh bị đánh rơi từ tường, hũ thủy tinh vỡ thành triệu mảnh.

“Celwe?” anh la hét. “Bạn ổn chứ?”

“Ở đây,” một giọng nói run rẩy của một người phụ nữ trả lời.

Anh ta lao qua hai cánh cửa đôi bằng tre và vào một phòng ngủ sáng sủa, bãi biển đẹp nhìn thấy từ trước hiện rõ qua cửa sổ phòng. Phòng này đã hỏng hóc như phần còn lại của căn nhà. Chiếc giường bị lật ngược hoàn toàn, kệ sách bị đổ đè và nội dung của chúng rải rác và ngay cả tấm sàn cũng lổm chổm. Như là có ai đó đã có cơn thịnh nộ năng lượng tinh thần ở đây.

Nhìn ra cửa sổ là người phụ nữ tóc nâu đỏ, người đã từng khi xưa nhảy múa cả đêm trên bãi biển. Celwe. Ôm chặt bản thân, cô không quay đầu khi người đàn ông bước vào phòng.

Celwe nói: "Tôi đã gặp anh ấy ngay ở đó," và chỉ vào bãi biển. "Anh ấy lúc đầu rất ngần ngại. Luôn ở trong thế giới riêng của mình. Đôi khi tôi vẫn ngạc nhiên vì anh ấy dám cầu hôn tôi."

"Đã xảy ra chuyện gì ở đây?" anh ta hỏi khi anh ta từ từ tiến lại.

"Chúng ta đã có một cuộc tranh cãi, Pittacus."

"Anh và Setrákus?"

Celwe hừ lạnh và quay mặt để nhìn anh ta. Người bạn thơ ấu của ông nội tôi, người có lẽ sẽ trở thành Pittacus Lore kế tiếp. Đôi mắt cô ấy đỏ bừng do khóc nhưng cô ấy dường như không bị tổn thương nào khác. "Ồ, đừng gọi ông ta như vậy. Cái tên đó chỉ mang lại rắc rối thôi."

"Đó là người mà anh ấy là bây giờ," Pittacus trả lời một cách chân thành. "Đó là một vinh dự lớn."

Đôi mắt của cô ấy co lại. "Đã khó đủ khi là vợ của một người Garde. Chúng tôi đã từng nói về việc có con, bạn biết không. Bây giờ, sau chuyến đi Mogadore, sau khi trở thành một Điều Hành . . . Tôi hầu như không thấy anh ấy. Khi tôi gặp anh ấy, tất cả anh ấy nói về chỉ là dự án đó, ám ảnh của anh ấy."

Pittacus nghiêng đầu. "Dự án gì?"

Celwe nuốt nước bọt, có lẽ nhận ra rằng cô ấy đã nói quá nhiều. Cô ấy bước đi khỏi cửa sổ và đi đến giường. Cô ấy bắt đầu đẩy khung gỗ ra khỏi nệm để cô ấy có thể lật ngược vật dụng nhưng suy nghĩ lại, thay vào đó nhìn Pittacus.

"Giúp tôi một chút, được không?"

Pittacus sử dụng siêu năng lực để lật chiếc giường, thẳng chân cùng lúc. Đôi mắt anh không bao giờ rời khỏi Celwe.

"Dễ dàng quá với anh," cô nói thì thầm khi cô ngồi xuống chiếc giường vừa được làm xong.

Pittacus ngồi xuống bên cạnh cô ấy. "Setrákus đang làm việc gì?"

Cô ấy hít thở sâu. "Đó là một cái hố. Ở trên núi. Tôi không nên - tôi không biết phải giải thích thế nào. Những gì anh ấy làm ở đó... anh ấy nói rằng anh ấy làm điều đó vì tôi, Pittacus. Như là một món quà." Giọng điệu của Celwe bị nghẹt. Cô ấy có nước mắt trong mắt. "Nhưng tôi không muốn điều đó."

"Tôi không hiểu," Pittacus trả lời.

"Cô nên tự mình thấy đi," cô ấy nói. "Đừng... đừng nói với anh ấy là tôi đã nói cho bạn biết."

"Anh có sợ anh ấy không?" Pittacus hỏi, giọng điệu thấp. "Anh ấy có làm bạn bị thương không?"

Anh ấy chưa làm tổn thương tôi. Và tôi chỉ sợ anh ấy sẽ trở nên như thế nào thôi. Celwe vươn tay ra và nắm lấy tay của Pittacus. "Điều chỉ cần làm anh ơi, Pittacus. Làm anh ấy về nhà, làm anh ấy nhìn nhận lý do và đưa chồng trở về với tôi."

"Tôi sẽ."

Pittacus lao xuống bầu trời, bay lượn, cắt xuyên qua đám mây. Anh ấy lao xuống qua một dãy núi và sau đó lao thẳng xuống một vực sâu, giống như một phiên bản lớn hơn của Grand Canyon. Khi anh ấy đi xuống, những bức tường màu cát rải rác với các viên ngọc Loralite nổi lên ở tất cả các bên, Pittacus nhận ra một loạt các thiết bị máy móc phức tạp và dụng cụ xây dựng chịu lực phía dưới anh ấy. Ai đó đã đào sâu hơn, như thể vực này chưa đủ sâu rồi.

Ánh nhìn của Pittacus chuyển sang, giống như của tôi, đến mảnh máy móc cao chót vót ở trung tâm của hiện trường đào. Thép bọc với mạch điện nhấp nháy và ký hiệu Loralite—nó giống như một phiên bản công kênh hơn, ít tinh vi hơn của đường ống mà Setrákus Ra hạ từ Anubis.

Đây là điều Legacy muốn nói khi nói rằng Setrákus Ra đã rạch nó ra trước đây. Đây là nơi mọi thứ bắt đầu, cách đây hàng thế kỷ. Bắt đầu của sự suy sụp của ông nội tôi vào cảm tỉnh.

Khi Pittacus hạ cánh, một người Loric trẻ trong bộ áo choàng lab lao tới để chào đón anh ta. Da anh ta có vẻ trắng lạ thường đối với một người Loric và anh ta di chuyển một cách gần như máy móc, như thể các chi của anh ta không còn hoàn toàn đồng bộ với não của anh ta. Pittacus dường như bị sốc bởi sự xuất hiện của anh ta, nhưng điều đó không làm anh ta chùn bước khỏi nhiệm vụ của mình.

"Anh ấy ở đâu?" anh ta hỏi.

"Anh ta ở tại máy khai thác Liberator," Loric trẻ tuổi nói và chỉ về phía đường ống khổng lồ. "Ông ấy có chờ bạn đến, Đại lão Lore không?"

"Không quan trọng," Pittacus trả lời, và bước đi về phía Người giải phóng tự nhận. Người Loric mờ nhạt tránh đường anh ta, nhưng Pittacus do dự. Anh ta quay lại để nghiên cứu đứa trẻ. "Nó đã làm gì ở đây? Nó đã làm gì với bạn?"

"Tôi . . ." chàng trai do dự, như thể anh ta không được phép nói. Nhưng rồi, anh ta vươn tay ra, tập trung sức lực và dùng siêu năng lực để nổi lên một chút đá. Điều đó dường như gây ra áp lực thực sự đối với anh ta.

Pittacus nhíu mày, ngạc nhiên. "Anh là Garde? Tại sao tôi không biết bạn?"

"Đó là vấn đề," chàng trai trả lời, "Tôi không phải là Garde. Tôi là người không quan trọng."

Trong lúc thực hiện biểu diễn siêu năng lực yếu, các mạch máu đen bắt đầu hiện lên trên trán của chàng trai Loric. Pittacus để ý đến điều này và vươn tay chạm vào khuôn mặt của chàng trai trẻ. Anh ta làm ngơ.

"Đó là ... đó là một công việc đang được thực hiện," chàng trai nhợt nhạt nói. "Hôm nay tôi chưa thực hiện thủ thuật tăng cường."

"Biến đổi," Pittacus thì thầm dưới hơi thở của mình, rồi bước mạnh mẽ đến máy Giải phóng. Anh ta đi qua một số trợ lý khác trên đường đi đến đó, tất cả họ đều giống nhau nhợt nhạt và hay sợ sệt. Tôi cảm nhận được sự tức giận đang tích tụ bên trong anh ta, hoặc có lẽ đó là sự tức giận của tôi, hoặc có lẽ cả hai. Chúng ta đang chứng kiến một điều gì đó thực sự tham nhũng.

The Liberator được bật. Nó phát ra tiếng cào cào và kêu rít giống như ống dẫn Setrákus Ra đã hạ từ con tàu Anubis. Có những khối Loralite bị vút xung quanh khu khai quật, giống như đoàn công nhân ở đây đã phải nhổ những tảng đá màu xanh da trời ra khỏi đất để tiếp cận được năng lượng bên dưới. Năng lượng Loric được kéo lên từ lòng đất và chuyển vào những chai thủy tinh hình dáng viên thuốc lớn. Một khi năng lượng đã vào những chai, nó trải qua quá trình chế biến - nó bị tia đập bởi sóng âm cao tần và bị đẩy bằng những cơn gió đậm chất hóa học ở nhiệt độ siêu lạnh, cho đến khi năng lượng trở thành chất rắn nào đó. Sau đó, nó được trộn qua một cái trống được bao phủ bởi những lưỡi dao sắc nhọn trước khi đi qua một chuỗi bộ lọc.

Kết quả là một dầu lầy đen mà Setrákus có thể lấp đầy một ống nghiệm. Anh ấy đang trong quá trình làm điều đó khi Pittacus tình cờ gặp anh ấy.

"Setrákus!"

Ông ngoại tôi nhìn lên và thực sự mỉm cười. Ông ấy tự hào. Dưới da của ông ấy cũng có những dây tĩnh mạch đen, và mái tóc đen của ông ấy đã bắt đầu mỏng đi. Ngạc nhiên thay, ông ấy rất háo hức khi thấy Pittacus và bỏ sang một bên công việc uốn cong của mình để chào đón anh ấy.

"Người bạn cũ," Setrákus Ra nói, tiến lại với đôi tay mở ra. "Đã bao lâu rồi? Nếu tôi đã bỏ lỡ một cuộc họp của Hội đồng Cao niên nữa, hãy nói với Loridas rằng tôi xin lỗi nhưng—"

Bằng cách chào hỏi, Pittacus nắm lấy phần trước của áo Setrákus Ra và đâm anh ta vào một trong những dầm chống của người Giải phóng. Mặc dù anh ấy nhỏ hơn Setrákus, anh ấy đủ thành công để người đàn ông lớn hơn bất ngờ.

"Đây là gì, Setrákus? Anh đã làm gì vậy?"

"Anh ý nghĩ gì? Buông tôi ra, Pittacus."

Pittacus kiểm soát sự tức giận của mình. Tôi thực sự ước gì anh ấy không làm vậy. Anh ta thở sâu, buông bỏ Setrákus và bước lui.

"Pittacus nói, rõ ràng đang cố gắng hiểu rõ về khu khai thác. \

"Những người tình nguyện? Tôi đã giúp họ."

"Pittacus lắc đầu. 'Điều này là sai, Setrákus. Trông ... nó trông như bạn đã làm bản thể giới của chúng ta.'"

Setrákus cười. "Ôi, đừng quá bi đến vậy. Nó chỉ làm bạn sợ hãi vì bạn không hiểu nó."

"Pittacus la then!" Pittacus hét lên, và những ngọn lửa nhỏ bắt đầu phun ra từ góc mắt của anh ta.

"Bắt đầu từ đâu . . .," Setrákus nói, chạy tay qua đầu. "Chúng ta đã cùng nhau trên Mogadore. Anh đã thấy sự căm ghét của Mogs dành cho chúng ta. Sự dã man. Điều tốt đẹp nào có thể đến từ nơi đó?"

"Pittacus trả lời, 'Điều đó sẽ mất thời gian. Một ngày nào đó, các Mogadorian sẽ chọn hòa bình. Loridas tin và tôi cũng tin vào điều đó.'"

"Nhưng nếu họ không làm như vậy? Họ không chỉ đe dọa cách sống của chúng ta, mà cả toàn hệ Mặt Trời. Tại sao chúng ta chỉ nên kiểm soát họ và chờ đợi tư duy của họ cải thiện khi chúng ta có thể thúc đẩy sự tiến hóa của họ? Nếu như những người Mogadorian mà chúng ta chọn, những người mà chúng ta thấy là hòa bình và có tiềm năng để làm đồng minh - nếu chúng ta có thể truyền thừa Legacies cho họ? Biến họ thành Garde? Trở thành những nhà lãnh đạo trong dân tộc của họ, có khả năng loại bỏ sự chiến tranh và nguy hiểm? Chúng ta có thể thay đổi số phận của một toàn dân, Pittacus."

"Chúng ta không phải là các vị thần," Pittacus trả lời.

"Ai nói?"

Một khoảnh khắc im lặng tiếp theo. Pittacus bước ra xa hơn từ người bạn cũ.

"Đó là điều duy nhất tôi đã suy nghĩ từ khi chúng ta trở về từ Mogadore," Setrákus tiếp tục. "Không chỉ là Mogadorians. Tất cả chúng ta. Người Loric. Tại sao có Garde và Cêpan? Chúng ta có hòa bình, đúng không, nhưng với giá trị gì? Một hệ thống tầng lớp nơi những người lãnh đạo của chúng ta được quyết định dựa trên việc ai có và không có đủ may mắn để ra với Legacies? Chúng ta, những người lớn tuổi, ngồi quanh bàn có chữ 'đoàn kết,' nhưng chúng ta là bình đẳng như thế nào?"

"Điều đó là theo ý muốn của Lorien—"

Setrákus cười đắng. "Tự nhiên, số phận, định mệnh. Chúng ta vượt ra ngoài những khái niệm trẻ con này, Pittacus. Chúng ta kiểm soát Lorien, không phải ngược lại. Bạn, tôi, mọi người - chúng ta có thể lựa chọn số phận riêng, Sự kế thừa riêng của chúng ta. Vợ tôi, cô ấy có thể."

"Celwe sẽ phản nộ với điều này và bạn biết điều đó," Pittacus đáp lại. "Cô ấy lo lắng về bạn."

"Bạn . . . bạn đã nói chuyện với cô ấy?"

"Vâng. Và tôi đã thấy mớ hỗn độn mà bạn tạo ra trong nhà bạn."

Lông mày của Setrákus Ra nhô lên và miệng mở ra, gần như anh ta bị tát. Tôi nửa ngờ rằng anh ta sẽ bắt đầu hò re Pittacus đúng theo tông tone kiêu ngạo anh thường dùng với tôi trên tàu Anubis. Tôi thấy sự kiêu căng mà tôi đã quen biết trong biểu hiện của anh ta, nhưng cũng có điều gì đó khác. Anh ta vẫn chưa đi quá xa. Cạnh tranh với mê tưởng vĩ đại của ông tôi là một liều bổ sung làm anh ta cảm thấy xấu hổ.

"Tôi . . . Tôi đã mất bình tĩnh," Setrákus Ra nói sau một khoảnh khắc.

"Pittacus trả lời: 'Bạn đã mất rất nhiều và có nguy cơ mất nhiều hơn nữa nếu bạn không dừng lại', 'Có lẽ thế giới của chúng ta không hoàn hảo. Có lẽ chúng ta có thể làm nhiều hơn, Setrákus. Nhưng điều này - điều này không phải là câu trả lời. Bạn không giúp đỡ ai cả. Bạn đang làm cho họ bị bệnh và hành hạ thế giới tự nhiên của chúng ta'."

Setrákus lắc đầu. "Không. Điều này không phải là tiến triển, Pittacus. Đôi khi, tiến triển cần phải đau đớn."

Biểu hiện của Pittacus trở nên lạnh lùng. Anh quay mặt về phía Người Giải Phóng và quan sát dòng năng lượng Loric ổn định được giải thoát từ lõi của hành tinh. Anh ta quyết định nhanh chóng. Lửa chảy trên bàn tay và cánh tay của anh ta.

"Về nhà Celwe, Setrákus. Cố quên đi sự hỗn loạn này. Tôi sẽ . . . dọn dẹp những gì bạn đã làm ở đây."

Trong một khoảnh khắc, Setrákus dường như cân nhắc điều này. Tôi ủng hộ anh ta, tôi thực sự muốn vậy. Tôi ước rằng anh

ấy sẽ nhận ra rằng Pittacus đúng, quay lưng lại với máy móc và về nhà với bà ngoại tôi. Nhưng tôi đã biết mọi việc sẽ kết thúc như thế nào rồi.

Biểu cảm của ông nội tôi trở nên u ám và ngọn lửa ngày càng mạnh mẽ từ Pittacus đột ngột bị dập tắt. "Tôi không thể để bạn làm điều đó," ông nói.

Phòng của các Vị Cáo Lãnh đã trống rỗng ngoại trừ Pittacus và Loridas. Garde trẻ tuổi ngồi uể oải trên chiếc ghế lưng cao, mặt bầm dập và năm đấm tổn thương. Garde lớn tuổi đứng bên kia bàn, cúi người trên một vật sáng rực, làm việc bằng đôi tay nhỏ xù của mình.

"Pittacus nói: 'Tôi không đồng ý với quyết định của họ,'".

"Quyết định của chúng ta," Loridas sửa lỗi anh ấy, nhẹ nhàng. "Bạn đã bỏ phiếu. Cả chín chúng tôi đều đã làm vậy."

"Thực thi quá đáng. Anh ta không xứng đáng với điều đó."

"Anh ấy là bạn của em," Loridas trả lời. "Nhưng anh ấy không còn là người đó nữa. Những thí nghiệm của anh ấy sẽ làm hỏng lối sống của chúng ta. Chúng biến tất cả những điều trong Lorien làm bẩn. Không thể để chúng tiếp tục. Anh ấy phải bị loại bỏ hoàn toàn. Bị xóa sổ khỏi lịch sử của chúng ta. Ngay cả chỗ ngồi của anh ấy trong Hội Nguyên Đại cũng không được lấp đầy, anh ấy đã làm hỏng nó như vậy. Sự xấu xa của anh ấy không được phép bắt đầu và lan rộng."

"Tôi đã nghe tất cả điều này khi chúng ta họp, Loridas."

"Nếu tôi làm bạn chán, vậy tại sao bạn vẫn ở đây?"

Pittacus thở dài sâu. Anh nhìn xuống hai bàn tay của mình.

"Chúng ta cùng lớn lên cùng nhau. Cùng nhau anh đã đặt tên cho chúng tôi là Ông lớn. Chúng tôi . . ." Giọng anh run lên và anh dừng lại để ổn định bản thân. "Tôi muốn là người làm điều đó."

Loridas nhìn chăm chăm vào Pittacus. Hải lòng rằng người đàn ông trẻ này nghiêm túc, ông gật đầu.

"Tôi nghĩ rằng bạn có thể."

Loridas kích hoạt Aeturnus của mình, đặc điểm của anh ta dần trở nên mịn màng cho đến khi anh ta trông trẻ trung hơn

nhiều. Pittacus nhìn điều này với một cái lông mày nhô lên.

"Anh ấy đã lấy di sản của bạn lần gặp cuối cùng," Loridas nói. "Đánh bạn vào chỗ rút lui."

"Không bao giờ xảy ra lần nữa," Pittacus trả lời, giọng điệu âm âm.

"Cho tôi xem."

Pittacus tập trung vào Loridas. Một lúc sau, da trên khuôn mặt của Loridas trở nên chảy xệ và nhăn nhó wrinkles nhưng tóc và cơ thể của anh cũng phát ra đáng kể và cơ thể của anh sụp đổ trong bộ áo choàng cấp cao của mình. Anh trông già hơn trước và tôi nhanh chóng nhận ra đây là ngoại hình thực sự của anh. Bằng cách nào đó, Pittacus đã lấy đi Thừa kế của anh ta.

"Được rồi," Loridas nói, giọng khàn khàn. "Bây giờ hãy trả lại lòng tự trọng của một người già."

Với một cử chỉ vung tay, Pittacus khôi phục Công Lực của Loridas. Người cổ lai dần thay đổi hình dạng, vẫn già cỗi nhưng không gầy rộc.

"Bạn đã thành thạo bao nhiêu Tài năng với Ximic của mình, Elder Lore?"

Pittacus nắm cổ sau, trông khiêm tốn. "Dreynen làm bảy mươi bốn. Chưa bao giờ học nó trước đây. Không nghĩ rằng tôi sẽ cần dùng nó bao giờ."

Dreynen, đó là di sản của tôi, một trong số ít di sản tôi chia sẻ với ông tôi, cho phép chúng tôi lấy đi Di sản bằng cách chạm hoặc bằng cách nạp viên đạn.

"Impressive," Loridas replies, turning his attention back to the object spread out on the table before him. "Ximic is the rarest of our Legacies, Pittacus. The ability to copy and master any Legacy that you've observed. It is not a gift to be taken lightly."

"Cêpan của tôi từng thường hay thuyết giảng về chuyện đó," Pittacus đáp. "Tôi hiểu trách nhiệm đi kèm với quyền lực. Tôi đã cố gắng sống cuộc đời với điều đó trong tâm trí."

"Đúng vậy, và chúng ta may mắn khi Legacy tìm thấy bạn chứ không phải người khác. Hãy tưởng tượng, Pittacus, nếu người bạn Setrákus tìm ra cách sao chép sức mạnh của bạn. Để

biến nó thành của riêng mình. Hoặc trao nó cho bất cứ ai mà ông ta chọn."

Pittacus nhấn chặt rằng. "Tôi sẽ không để điều đó xảy ra."

Loridas giữ vật thể mà anh ấy đang làm việc. Nó giống như một sợi dây, ngoại trừ vật liệu dệt không giống bất kỳ thứ gì tôi từng thấy trên Trái đất. Nó dày và chắc chắn, khoảng hai mươi feet dài, và một đầu nó được buộc thành một bện phức tạp. Phần nơ của dây đã được đục và cứng, một mép sắc nhọn. Loridas giải thích cách siết chặt phần nơ và, khi anh ấy làm như vậy, mép gây ra tiếng shink.

Pittacus làm một khuôn mặt. "Một chút cổ điển, bạn nghĩ sao?"

"Đã qua nhiều thế kỷ và bạn còn trẻ, nhưng đây chính là cách chúng ta trừng phạt tội phản quốc. Đôi khi, những cách cũ là tốt nhất. Nó được làm từ cây Voron, một loại cây gần như hiếm như bạn. Những vết thương do Voron gây ra không thể chữa lành bằng Sứ mệnh." Loridas vẫy Pittacus đến. "Đến đây. Cho tôi mượn cái Dreyne của bạn."

Pittacus đi dạo quanh bàn và đặt tay lên vai của Loridas. Tôi không thể nhìn thấy điều đó xảy ra nhưng tôi có thể cảm nhận — Di sản có thể cảm nhận — rằng Pittacus sử dụng một sức mạnh chuyển giao di sản giống như Nine đã sử dụng, trao cho Loridas quyền sử dụng Dreyne của mình. Loridas tập trung vào sợi dây. Nó bắt đầu phát ra một ánh sáng đỏ nhạt, chính xác như khi tôi đã sạc một vật bằng sức mạnh hút của mình.

"Bây giờ bạn sẽ sạc nó với Dreyne, trong trường hợp anh ấy lấy mọi gia tài của bạn trước khi bạn có thể lấy của anh ấy," Loridas giải thích, cẩn thận vung lưỡi cạo sắc bén của dây treo. "Đeo cổ anh ấy với cái này và—"

"Tôi biết nó hoạt động như thế nào," Pittacus ngắt lời.

"Sẽ rất nhanh, Pittacus."

Pittacus lấy dây từ Loridas, cẩn thận để không chạm vào nút điện. Anh ta nắm chặt dây, khuôn mặt nghiêm túc và quyết tâm.

"Tôi biết tôi phải làm gì, Loridas."

Và chúng ta - những người đang xem anh ấy ở đây trong tương lai - biết rằng anh ấy đã làm hỏng mọi thứ.

Setrákus bò trườn dọc theo sàn đáy hẻm núi, bơi lặn với bùn và tro, khuôn mặt và đầu bao phủ bởi những vết cắt nhỏ. Phía sau, một đội ngũ Garde điều khiển mọi loại yếu tố khác nhau tàn phá Liberator của ông ta. Chiếc máy phun ra những cột khói đen lửa lớn khi nó bắt đầu sụp đổ. Xác các trợ lý của ông ta trải đầy mặt đất. Họ không bị Garde giết, nhưng một cái gì đó đen tối và đáng sợ tuôn ra từ lỗ chân lông của họ ngay cả khi chết.

"Tôi không phải là người điên . . .", Setrákus nói, khắc máu vào đất khi anh kéo mình ra xa khỏi hiện trường khai quật. Anh không quay đầu nhìn lại khi máy móc của anh nổ tung, mặc dù một cảm giác đau đớn gần như vật lý xuất hiện trên khuôn mặt anh. "Những người còn lại, tất cả các bạn—các bạn là những người sai. Các bạn không hiểu biến tiến."

Pittacus đi theo sau Setrákus. Dây treo đuỗi từ tay ông. Hàm răng mạnh mẽ của ông được thiết lập và quyết định, nhưng đôi mắt của ông đang lấp lánh.

Xin hãy dừng lại, Setrákus. Đừng nói nữa.

Setrákus biết rằng anh ta không thể trốn thoát, vì vậy anh ta ngừng cố gắng bò đi. Anh ta nằm ngửa trên lưng, sát đất, và nhìn lên Pittacus.

"Làm sao tôi có thể sai, Pittacus?" Setrákus hỏi một cách hấp hối. "Chính Lorien đã ban cho tôi sức mạnh để thống trị những Garde khác, để tước đi Legacies của họ theo ý tôi muốn. Đó là cách mà hành tinh muốn nói rằng nó muốn tôi kiểm soát."

Pittacus lắc đầu và đứng trên người bạn. "Nghe lời của mình đi. Trước tiên bạn lên án cách mà Lorien phân phát quà tặng một cách ngẫu nhiên, và giờ bạn nói rằng những kỹ năng đặc biệt của bạn là định mệnh. Tôi không chắc rõ suy nghĩ nào làm tôi bất an hơn."

"Chúng ta có thể cùng cai trị, Pittacus," Setrákus van nài. "Xin hãy. Anh là như anh em của tôi!"

Pittacus nuốt nước bọt. Với sức mạnh siêu năng lực, anh ta buộc dây treo quanh cổ Setrákus. Anh ta ngồi xổm xuống để

straddling đồng loại Elder của mình, tay anh ta sẵn sàng ở phía trên nút dây dẫn dày đặc sẽ thắt chặt dây treo.

"Pittacus nói, "Bạn đã đi quá xa." "Tôi xin lỗi, Setrákus. Nhưng những gì bạn đã làm. . ."

Pittacus bắt đầu siết chặt dây. Anh ta nên làm điều này nhanh chóng, nhưng anh ta không thể đưa lòng mình để kết thúc mọi thứ, chưa. Phần sắc bén của lưỡi găm cắt vào cổ Setrákus. Ông nội của tôi hát cơ bắp vì đau đớn, nhưng không chống lại. Có một sự hiểu biết đột ngột trong ánh mắt ông, một sự từ bỏ. Setrákus nghiêng lưng. Dây siết chặt hơn vào thịt của ông ta. Ông ta nhìn lên trời.

"Hôm nay sẽ có hai mặt trăng," anh ta nói. "Chúng sẽ nhảy múa trên bãi biển như chúng ta đã từng làm, Pittacus."

Máu đen nhòe lên mặt đất dưới đôi chân ông nội tôi. Ông bắt đầu lảo đảo, nên ông nhắm mắt lại để che giấu điều này.

Pittacus không thể thực hiện điều đó. Anh ta kéo dây treo từ cổ Setrákus, ném nó sang một bên và đứng dậy. Anh ta không nhìn thẳng vào mắt Setrákus. Thay vào đó, anh ta nhìn xuống phía Liberators và khu vực nghiên cứu của Setrákus, nhìn thấy cả nơi đó bị thiêu đốt. Anh tin rằng điều này có nghĩa là mọi chuyện đã kết thúc. Anh tin rằng Setrákus có thể quay trở lại từ đó, rằng anh ta đã nhận ra lỗi của mình. Anh vẫn nhìn thấy người bạn cũ của mình ở đó, nằm trên đất. Anh không biết quái vật anh ta sẽ trở thành.

The Liberator is a long way off. No one back there notices when Pittacus uses telekinesis to drag one of Setrákus's already-dead assistants across the dirt towards them. While Setrákus watches, wide-eyed, Pittacus uses his Lumen to set the body on fire until all that remains is a charred and unrecognizable corpse. When it's done, Pittacus looks away.

"Anh đã chết," Pittacus nói. "Rời đây đi. Đừng bao giờ quay lại. Có lẽ một ngày nào đó, anh có thể tìm cách chữa lành những gì đã bị tổn thương, ở đây và bên trong anh. Cho đến khi ngày đó đến . . . tạm biệt, Setrákus."

Pittacus đem cơ thể bị cháy đốt theo và để Setrákus lại nằm trên đồng bụi bặm. Anh ấy giữ nguyên tư thế, để máu từ vết

thương tròn trên cổ da trắng của mình chảy ra. Cuối cùng, anh lau nước mắt khỏi đôi mắt.

Kế đó, Setrákus mỉm cười.

Chúng tôi lưu luyến trong thung lũng khi những năm tháng bắt đầu trôi qua. Tro từ trận chiến bị cuốn đi, những vết cháy mờ dần dưới ánh nắng mặt trời. Cổ máy của Setrákus Ra tan chảy, bị ăn mòn bởi bụi đỏ và những cơn gió xô qua những ngọn núi.

Mỗi năm, khi trời có hai mặt trăng, Pittacus Lore trở về đây. Ông nhìn chăm chăm vào mảnh vụn của tàu giải phóng và suy ngẫm về những gì ông đã làm. Những gì ông suýt làm. Những gì ông không làm.

Bao nhiêu năm trôi qua như thế này? Khó nói. Pittacus không bao giờ già đi nhờ vào Aeturnus của mình.

Và rồi, một ngày nọ, khi Pittacus đứng chính ở nơi mà ông ta nên đã giết ông nội tôi, một chiếc tàu côn trùng xấu xí cắt qua bình minh và lao thẳng xuống gần anh ta. Nó trông giống như một phiên bản cũ hơn của những chiếc máy bay Mogadorian Skimmers mà tôi đã thấy nhiều lần. Khi chiếc tàu hạ cánh trước mặt anh ta, Pittacus để lửa quán quanh một bàn tay, bàn tay còn lại bọc trong một quả bóng sáng.

Tàu mở cửa và Celwe bước ra. Khác với Pittacus, cô ấy đã già đi. Tóc màu nâu đỏ của cô ngày nào giờ đã chuyển sang màu xám, khuôn mặt của cô đã nếp nhăn sâu. Đôi mắt của Pittacus mở to khi anh nhìn thấy cô.

"Xin chào, Pittacus," cô nói, tự ý tự tình sửa lại những sợi tóc phía sau tai cô. "Anh chẳng già đi một ngày nào cả."

"Celwe," Pittacus breathes, at a loss for words. He takes her in his arms, she hugs him back and they linger for a long moment. Eventually, Pittacus speaks. "I never thought I'd see you again. When Setrákus Ra—when he—I didn't expect you to go into exile with him, Celwe."

"Tôi được dạy rằng chúng ta Loric kết đôi suốt đời," Celwe trả lời, không lạnh lẽo.

Pittacus nhếch mày hoài nghi nhìn Celwe nhưng không nói gì. Thay vào đó, anh nhìn qua Celwe về phía chiếc Skimmer kiểu

cũ. "Chiếc tàu đó. Nó có phải là...?"

"Mogadorian," Celwe đáp đơn giản.

"Đó có phải nơi anh ấy đã ẩn nấp suốt thời gian qua? Nơi mà bạn đã sống?"

Celwe gật đầu. "Có chốn nào tốt hơn nơi mà Garde bị cầm đi?"

Pittacus lắc đầu. "Anh ấy nên trở về. Đã mấy chục năm rồi. Các người cổ có xóa tên anh ấy khỏi lịch sử, tên anh ấy bị quên mất bởi mọi người ngoại trừ chúng ta. Tôi thật sự tin rằng sau tất cả những năm tháng này, tội lỗi của anh ấy có thể được tha thứ."

"Nhưng tội ác chưa bao giờ ngừng, Pittacus."

Đó là lúc anh ta nhận ra điều đó. Những đường gân đen nhận biết chạy dọc theo cổ của Celwe. Pittacus bước lùi một bước, biểu cảm của anh ta trở nên cứng nhắc.

"Tại sao cậu trở về lúc này, Celwe?"

Trong câu trả lời, Celwe quay trở lại với Skimmer của mình. "Đến đây," bà nói và, một lát sau, một cô bé nhút nhát, chưa đầy ba tuổi, nhìn ra từ lối vào của Skimmer. Cô bé có mái tóc màu đỏ hung của Celwe và nét hiền lành của Setrákus Ra và bỗng dưng tôi nhớ đến lá thư của Crayton. Setrákus Ra có thể gọi tôi là cháu gái của ông, nhưng thực sự tôi là cháu gái cháu của ông. Bây giờ không còn phủ nhận được nữa -- không chỉ vì Legacy biết, mà còn vì tôi nhận ra chính mình trong cô bé này -- đứa trẻ này sẽ lớn lên và sinh ra Raylan, cha tôi.

"Đây là Parrwyn," Celwe nói. "Con gái tôi."

Pittacus nhìn chằm chằm vào đứa trẻ. "Cô ấy đẹp đẽ, Celwe. Nhưng..." Anh nhìn vào khuôn mặt già trước mắt anh. "Tôi xin lỗi, nhưng làm thế nào có thể?"

"Tôi biết mình đã già để làm mẹ," Celwe trả lời, ánh nhìn xa xăm trong đôi mắt. "Hiếm muộn là 'chuyên môn' của Setrákus Ra bây giờ. Hiếm muộn và di truyền, để giúp nâng cao Mogadorians. Họ gọi ông là đại lãnh đạo yêu quý." Cô nhếch môi mỉm cười, lắc đầu: "Nhưng ông ấy lại không muốn thấy con mình lớn lên giữa họ. Và đây chúng ta đây."

Parrwyn bò về phía trước, trốn sau chân mẹ. Pittacus Lore ngả ngóng xuống, vẫy tay qua đá vô tri của hẻm núi và làm cho

một bông hoa màu xanh duy nhất nở từ đất cát. Ông nhặt nó và đưa cho Parrwyn. Cô bé cười rạng rỡ.

"Tôi sẽ sắp xếp cho sự bảo vệ của bạn ở đây," Pittacus nói với Celwe, không nhìn cô ấy mà nhìn về con gái cô ấy. "Bạn có thể sống một cuộc sống bình thường. Bảo vệ cô ấy. Đừng nói với cô ấy về... về anh ấy."

Celwe gật đầu. "Anh ấy sẽ trở về một ngày nào đó, Pittacus. Anh biết điều đó, đúng không? Ngoại trừ việc đó sẽ không như anh tưởng. Anh ấy sẽ không tìm kiếm sự tha thứ."

Pittacus chạm vào cổ mình, chạy tay dọc theo nơi vết sẹo của Setrákus Ra đặt ở.

"Tôi sẽ sẵn sàng cho anh ấy," Pittacus nói.

Anh ấy không phải.

Tầm nhìn kết thúc và bóng tối trở lại. Có những vụ nổ mạnh mẽ của năng lượng Loric xung quanh tôi. Một lần nữa, tôi đang trôi qua không gian ấm áp của Di sản.

"Tối đây làm gì?" tôi hỏi. "Tại sao bạn lại cho chúng tôi xem điều đó?"

Để bạn biết, giọng nó trả lời nhẹ nhàng. Và khi đã biết, bây giờ bạn sẽ gặp nhau.

"Ai sẽ gặp?"

Tất cả.

CHƯƠNG HAI MƯỜI MỘT

TÔI TỈNH DẬY TRONG MỘT THƯ VIỆN, NGỒNG TRÊN MỘT TẤM THẨM MỀM, BAO QUANH BỞI NHỮNG CHIẾC GHẾ DÀI THOẢI MÁI Ở TẤT CẢ CÁC BÊN. "Tỉnh dậy" có lẽ không phải là cụm từ đúng, thực tế là mọi thứ đều mờ nhạt ở các lề, thậm chí cả cơ thể của tôi. Tôi có thể biết rằng mình vẫn đang ở trong trạng thái mơ mà Ella tạo ra, nhưng tôi không còn ở chế độ quan sát toàn diện nữa. Tôi có thể di chuyển và tương tác với phòng, mặc dù tôi không biết mình phải làm gì tiếp theo.

Tôi đứng dậy và nhìn xung quanh. Ánh sáng ở đây rất dịu dàng và các bức tường được phủ bằng những quyển sách cuộn da cũ, tất cả các tựa đề được viết trên ruột sách bằng ngôn ngữ Loric. Thông thường, đây sẽ là loại nơi mà tôi không màng đến, ngoại trừ việc ở thế giới thực, có một con Mogasaur đầy nguy hiểm đang đến gần tôi và các bạn của tôi. Ella đã đảm bảo rằng chúng ta sẽ an toàn. Điều đó không có nghĩa là tôi sẽ bình tĩnh ngồi chờ đợi xem điều gì sẽ xảy ra tiếp theo tại một thư viện vũ trụ nào đó.

"Đàn violin đã đến lượt kẻ hay khóc nhè Pittacus Lore."

Tôi quay lại và thấy Nine đứng giữa căn phòng nơi chỉ còn trống trải trước đó một lúc. Anh ấy gật đầu với tôi.

"Bạn đang nói về cái gì vậy?"

"Bạn cũng đã thấy, phải không? Câu chuyện cuộc đời Setrákus Ra?"

Tôi gật đầu. "Ừ, tôi cũng thấy nó."

Nine nhìn tôi như tôi là một tên ngốc. "Thằng đó nên đã giết Setrákus Ra khi cơ hội đó còn, thay vì trở nên quá mức mềm lòng với nó. Điều đó chán thật."

"Tôi không biết," tôi trả lời nhẹ nhàng. "Không dễ dàng khi giữ mạng sống của người khác trong tay mình. Anh ta không thể biết điều gì sẽ xảy ra."

Chín ngao "Dù sao cũng được. Tôi đã la hét với anh ta để giết thằng ngu ngốc đó, nhưng anh ta không chịu nghe. Cảm ơn anh Pittacus vì không có ích gì."

Thực sự, tôi hoàn toàn chưa sẵn sàng để xử lý hình ảnh đó, đặc biệt là với nhận xét của Nine. Tôi ước rằng tôi có thể xem lại nó để có thể dành thời gian để thực sự xem xét thế giới nhà tôi như nó đã từng ngàn năm trước. Hơn hết, tôi ước rằng tôi có thể thấy nhiều hơn về Pittacus Lore sử dụng bộ di sản Ximic đó. Chúng tôi đã nghe nhiều câu chuyện về sức mạnh của ông, về cách ông có tất cả các Di sản. Tôi đoán đó là cách ông đã làm được. Nhìn ông sử dụng Ximic khiến tôi nghĩ về lúc tôi phát triển Di sản chữa lành của mình. Đó là trong một tình huống tuyệt vọng khi tôi cố gắng cứu sống Sarah mà Di sản mới hiện ra. Liệu nếu không phải là Di sản chữa lành đã hiện ra chứ không? Liệu nếu đó là Ximic của tôi hoạt động khi tôi thực sự cần nó, và tôi chỉ không thể tìm ra cách sử dụng nó cho bất cứ điều gì ngoại trừ chữa lành từ đó?

Tôi lắc đầu. Hy vọng điều đó là ngớ ngẩn. Tôi không thể tự mình trở nên mạnh mẽ hơn bằng Legacies nhiều hơn nữa cũng như Nine không thể làm thay đổi quá khứ. Chúng ta phải chiến thắng cuộc chiến này với những gì chúng ta được ban cho.

"Đã làm thì đã làm," tôi nói với Nine, nhíu mày. "Quan trọng nhất là chúng ta ngừng Setrákus Ra. Đó mới là nhiệm vụ."

"Vâng. Tôi cũng muốn tránh bị con quái vật to lớn ở New York ăn thịt," Nine nói, nhìn quanh. Anh ta dường như không hề bị kỳ lạ khi ở trong trạng thái mơ này. Anh ta đang thích nghi với tình hình. "Ugh, sách. Em nghĩ có sách nào nói về cách giết con Godzilla ở đằng sau không nhỉ?"

Tôi cũng nhìn quanh, nhưng không nhìn vào sách. Tôi đang tìm cửa thoát. Phòng này chúng ta đang ở không có vẻ có cửa. Chúng ta bị mắc ở đây. Ella, Thực thể Loric, những người đang làm điều này - họ chưa xong với chúng ta.

"Tôi nghĩ chúng ta đang ở một loại phòng chờ tâm linh nào đó," Tôi nói với Nine. "Không chắc tại sao."

"Được đấy," anh ấy trả lời, và ngã ngửa xuống một trong những chiếc ghế dài. "Có lẽ họ sẽ chiếu một bộ phim khác cho

chúng ta."

"Anh nghĩ chuyện gì đã xảy ra với Sam và Daniela? Tôi thấy họ ngất cùng lúc chúng ta ngất."

"Đu má, không biết," Nine nói.

"Bạn có nghĩ rằng chúng ta sẽ kết thúc ở cùng một nơi."

"Tại sao?" Nine hỏi. "Anh nghĩ rằng có nhiều logic trong việc vận hành một loại ảo giác tư duy chung nào đó không?"

"Không," tôi thừa nhận. "Tôi biết rồi."

"Vậy nên, anh nghĩ Ella làm tất cả điều này, đúng không? Tôi cảm nhận được một tâm trạng hoàn toàn là Ella."

"Đúng vậy," tôi nói, gật đầu đồng ý. Chín nói đúng. Tôi không chắc làm sao tôi biết chúng ta đang ở trong hình ảnh tâm linh của Ella, tôi chỉ cảm nhận được. Đó là trực giác.

Chín tiếng còi. "Chết tiệt, chàng trai. Cô gái đã nâng cấp sức mạnh nghiêm trọng. Tôi cảm thấy như là chúng ta đang làm biếng. Tôi muốn sao chép một số Di sản giống như anh chàng Pittacus. Hoặc ít nhất là có một cái dây xiên sắc bén ngọt ngào."

Tôi thở dài và lắc đầu, hơi ngượng ngùng khi nghe Nine nói ra thành lời những suy nghĩ tôi vừa nghĩ. Tôi chuyển sang chủ đề khác. "Chúng ta cần tìm cách ra khỏi đây."

Chín nhìn tôi một cách buồn cười, vì vậy tôi quay đi và đi đến một trong những kệ sách. Tôi bắt đầu lấy sách ra khỏi kệ sách, nghĩ rằng có lẽ tôi sẽ kích hoạt một loạt lối đi bí mật nào đó. Không có gì xảy ra và Chín chỉ cười trêu tôi.

"Tôi nghĩ chúng ta không nên ngồi chơi," tôi nói, nhìn chăm chăm vào anh ta.

"Chết tiệt, chúng ta còn làm gì nữa? Cậu biết là tôi đã cố gắng ám sát Setrakus Ra trẻ tuổi khi chúng ta đang xem đoạn video giới thiệu đó rồi đó. Rất là cố gắng." Chín đập tay vào lòng bàn tay mở của mình, sau đó nhún vai. "Nhưng, cậu biết đấy, tôi không có cánh tay hoặc chân. Chúng ta không thể làm gì vào lúc này. Nên chúng ta chỉ nằm yên thôi. Tôi đã tung hoành suốt vài ngày rồi và ngay cả nếu cái ghế này chỉ là, như, một ảo tưởng của tôi, thì nó cũng rất thoải mái."

Tôi bỏ cuộn sách khỏi tường và quay lại giữa căn phòng. Bỏ qua Nine, tôi nghiêng đầu lên và hét lên trần nhà. "Ella! Có nghe

tôi không?"

"Em trông ngốc quá đấy," Nine nói.

"Tôi không biết tại sao bạn chỉ ngồi đó," tôi nói, nhìn chăm chăm vào anh ta. "Bây giờ không phải là lúc thư giãn."

"Bây giờ là thời điểm thích hợp để thư giãn," Nine trả lời, nhìn xuống chiếc đồng hồ tưởng tượng. "Chúng ta sẽ quay lại gần như chết ngay sau khi Ella cho chúng ta xem bất kỳ thứ linh cảm kỳ lạ nào cô ấy cần."

"Tôi đồng ý với Nine."

Tôi quay người lại khi nghe tiếng và thấy Five đang đứng cách vài bước chân, mới xuất hiện trong buồng khách của chúng tôi. Anh ấy nhăn mày và nhún vai to lớn nhìn tôi, như là anh ấy cũng chẳng hề vui mừng khi thấy chúng tôi. Ngay cả trong thế giới mộng, Five vẫn thiếu một cái mắt. Ít ra ở đây nó được che kín bằng một bịt mắt trông bình thường thay vì miếng vải bẩn anh ấy đeo trong thế giới thực.

"Cậu đang làm cái quái gì vậy?"

Có một tiếng gào rất dữ dội từ phía sau tôi và sau đó Nine xuất hiện ngay bên cạnh tôi trong tốc độ chóng mặt. Anh ấy nhún vai và nhắm thẳng vào bụng của Five. Vì một lý do nào đó, Five không ngờ sẽ bị tấn công ngay từ cái nhìn đầu tiên và gần như không kịp chuẩn bị trước khi Nine lao vào.

Ngoại trừ việc chín không đánh anh ấy. Anh ấy đi thẳng qua số năm và cuối cùng trượt mặt vào đồng sách mà tôi ném ra khỏi kệ sách.

"Con của một con điếm!" Nine gầm lên.

"Hửm," Five nói, nhìn xuống ngực mình, trông chắc chắn đủ vững để đảm.

"Ở đây không được có bất kỳ hành vi bạo lực nào."

Chúng ta đều quay sang nhìn vào bức tường xa của căn phòng, nơi một cánh cửa vừa xuất hiện. Đứng ở đó là một người đàn ông trung niên với thân hình cơ bắp, mái tóc nâu bắt đầu ông cả ở hai bên thái dương. Anh ấy trông chính xác như cách tôi nhớ về anh ấy.

"Henri?" tôi kêu lên.

Cùng lúc đó, Nine hét lên, "Sandor? Cái quỷ gì thế?"

Five không nói gì cả. Anh ta chỉ trừng mắt vào người đàn ông đứng ở cửa, môi cong thành một nụ cười nhếch mép.

Chín và tôi trao đổi ánh nhìn nhanh chóng. Chỉ mất một giây để nhận ra rằng chúng tôi đều nhìn thấy những người khác nhau. Nếu thực sự là Ella đang điều khiển "vùng đất mơ寐" này, cô ấy phải đã chọn ai đó từ tiềm thức của chúng tôi mà chúng tôi cảm thấy thoải mái. Nhưng điều đó dường như không hoạt động với Five. Anh ta vẫn luân phiên nắm chặt và thả lỏng đôi nắm, như thể anh ta có thể bật lên bất cứ lúc nào. Tôi không thể không cười nhìn Henri, mặc dù khoảnh khắc này chắc chắn là đáng cay. "Bạn có phải... bạn có thật không?" Tôi hỏi, cảm thấy ngốc nghếch khi hỏi câu hỏi này.

"Tôi thật như một kí ức, John," Henri đáp lại. Khi anh ấy nói, tôi thấy một ánh sáng bên trong miệng anh ấy giống với năng lượng mà Setrákus Ra đang khai thác từ Lorien. Nó tương tự như cách Six mô tả cuộc gặp gỡ của nhóm cô với Eight tái sinh một cách tạm thời. Tôi nghĩ rằng không chỉ là Ella thực hiện được kiệt tác tâm linh này nữa. Cô đã có sự hỗ trợ mạnh mẽ.

"Tôi xin lỗi vì tòa nhà cao tầng bị nổ," Nine nói. Anh ta dừng lại để đợi phản ứng, sau đó nói, "Vâng, hoàn toàn là lỗi của Five, bạn nói đúng đấy."

Tôi nhìn trước tiên vào Sáu và sau đó đến Năm, người vẫn chưa nói gì nhưng dường như đang lắng nghe một cách chăm chú, và cuối cùng quay lại với Henri. Chúng tôi không thể nhìn thấy hoặc nghe được khách của nhau, chỉ được của chính mình.

"Tại sao anh . . . ?" Tôi chuẩn bị hỏi Henri anh ấy đang làm gì ở đây, nhưng tôi nghĩ cẩn thận hơn. Việc anh ấy ở đây thực sự có ý nghĩa không kém gì. Có một câu hỏi quan trọng hơn cần phải được trả lời. "Chúng ta đang làm gì ở đây?" Tôi hỏi.

"Bạn đến đây gặp những người khác," Henri trả lời, sau đó quay người và đi qua cánh cửa mở mà chẳng hề có trước đó một giây. Anh ấy ra hiệu cho chúng tôi theo sau.

"Cái gì khác?"

"Tất cả," Henri nói, và mỉm cười với tôi bằng cách biết mọi điều đó kiểu biết trước mà anh ấy đã từng dùng. "Nhớ đấy, John.

Bạn chỉ có một cơ hội để tạo ấn tượng đầu tiên tốt. Tốt hơn nên làm cho nó tính."

Tôi không biết anh ấy đang nói gì, nhưng tôi vẫn theo. Anh ấy là Cêpan của tôi, dù sao. Ngay cả khi hiện hình ở trạng thái mơ điên rồ này, anh ấy vẫn cảm giác như thật. Tôi tin tưởng anh ấy. Chín người đều đầu ra cửa, theo một phiên bản của Sandor mà tôi không thể nhìn thấy, trò chuyện về đội bóng rổ Chicago Bulls. Năm theo sau một vài bước, vẫn im lặng.

Khi tôi đến gần anh ta, Henri đặt một tay lên vai tôi. Anh ta hạ giọng nói mặc dù người khác không thể nghe thấy anh ta, như thể anh ta đang tâm sự với tôi.

"Bắt đầu với những cảm giác mà anh đã trải qua, John. Những cái đó sẽ dễ nhất. Hãy nhớ lại những gì đã xảy ra. Hình dung."

Tôi nhìn chăm chú vào Henri, không chắc chắn về những gì hắn đang nói. Đáp lại ánh nhìn của tôi, hắn lại nở một nụ cười tỏ ra hiểu biết. Giữ thông tin của tôi, buộc tôi tự mình nghĩ ra chi tiết. Cách làm của Henri. Tôi biết rằng điều đó khiến tôi mạnh mẽ và thông minh hơn trong tương lai, nhưng thật khó chịu.

"Tôi không hiểu những gì bạn đang cố gắng nói với tôi," tôi nói.

Henri vỗ vai tôi, sau đó bắt đầu đi xuống hành lang.

"Anh sẽ."

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

Tôi đang hơi mơ hồ, chủ yếu là vì tôi đang bị Katarina, người Cêpan đã chết của tôi, dẫn dắt qua một con hẻm dài. Marina và Adam đang lúng lảng vài bước sau tôi. Chúng tôi không có nhiều điều để nói với nhau khi chúng tôi "tỉnh dậy" trong một thư viện riêng xa hoành tráng nào đó. Tất cả chúng ta entweder đang bị choáng từ thứ chúng tôi mới chỉ nhìn thấy hoặc đang hơi choáng váng từ trận đánh tàn bạo mà chúng tôi đột ngột bị di chuyển đi từ đó. Dù sao, không lâu sau đó Katarina đã đến thu thập chúng tôi.

Ngoại trừ việc tôi nghĩ rằng những người khác đang không nhìn thấy Katarina. Marina phát ngôn với hình bóng dẫn chúng tôi là Adelina và Adam đang giữ giọng nói của mình cố ý thấp để chúng tôi không nghe được những gì anh ta đang nói. Cả hai đều có các cuộc trò chuyện riêng biệt với tôi. Cảm giác như chúng ta ở đây cùng nhau, nhưng thực sự không tồn tại trên cùng một bước sóng.

Biểu cảm của Adam đã bị che phủ bởi tội lỗi kể từ khi chúng ta tỉnh dậy ở đây. Nhưng bây giờ, anh ấy đi trước một chút so với tôi và Marina, lại gần hơn với hình dáng mà tôi nhận ra là Katarina. Marina và tôi trao đổi ánh nhìn, cả hai chúng tôi đều bị xúc động muốn nghe lén. Chúng tôi tiến dần phía sau Adam.

"Anh làm đúng không?" anh hỏi bất kể hình dạng nào mà Thực thể Ella đã thể hiện cho anh.

Tôi không nghe được phản hồi mà anh ấy nhận được. Bất kể nó nói gì, Adam chỉ là lắc đầu.

"Điều đó không thay đổi những gì tôi đã cố gắng làm, One."

Ồi. Tôi biết anh ấy đang hỏi về điều gì. Adam gần như cố giết Ella ngay trước khi... cũng là ngay trước khi cô ấy gần như tự sát. Tôi cũng cảm thấy tội lỗi riêng về việc đó vì chắc chắn tôi không hề đứng lên để ngăn cản anh ấy. Tôi đã định để hết việc đó, chỉ

coi nó là hậu quả của cuộc chiến. Có vẻ Adam không thể làm điều đó.

Marina cũng không thể. Cô ấy nắm cánh tay của Adam, xoay anh ta đi hướng ngược lại so với Katarina-Entity biến hình để cô ấy có thể đối diện với anh ta. Biết cô ấy, sự tức giận này có lẽ đã nấu chín từ lâu rồi.

"Cái quỷ gì vừa xảy ra ở đằng sau kia?" cô ấy hỏi anh ta. Tôi gần như mong đợi Marina sẽ bắt đầu tỏa bốc khí lạnh của mình. Tuy nhiên, tôi đoán là điều đó không xảy ra ở không gian tư duy của Ella. Ánh nhìn chết chóc của cô ấy đã hiểu được ý của cô.

"Anh biết rồi . . .," Adam trả lời, nghiêng đầu. "Anh mất kiểm soát."

"Anh đã có thể giết chết Ella," Marina nói mắng anh ta. "Anh đã có thể!"

"Tuy nhiên anh ấy không. . .," tôi nói, cố gắng giữ mọi thứ trở nên hòa thuận. Cả hai đều phớt lờ tôi.

"Tôi không mong bạn hiểu điều này," Adam nói, giọng anh ấy nhẹ nhàng. "Tôi chưa bao giờ...tôi chưa bao giờ gặp Setrákus Ra trước đây. Nhưng tôi đã dành cả cuộc đời dưới cái bóng của hắn, dưới sự kiểm soát của hắn, một tù nhân của những lời hắn. Khi tôi có cơ hội để giết hắn, để giải thoát bản thân...tôi đơn giản không thể kiềm chế được."

"Cậu không nghĩ chúng tôi muốn giết anh ấy à?" Marina hỏi một cách không tin. "Anh ấy đã săn mình suốt cuộc đời. Nhưng chúng tôi biết rằng Ella sẽ chết trước nên chúng tôi... chúng tôi đã dừng lại."

"Tôi biết," Adam trả lời, thậm chí còn không cố gắng bảo vệ bản thân mình. "Và trong khoảnh khắc đó, tôi trở thành điều mà tôi luôn ghét. Tôi sẽ phải sống với điều đó, Marina. Tôi xin lỗi vì đã xảy ra điều đó."

Marina chạy tay qua mái tóc, không chắc làm thế nào để đáp lại điều đó.

"Tôi chỉ không thể tin được rằng cô ấy đã ra đi," Marina nói sau một lúc. "Tôi không thể tin được cô ấy tự làm thế đó."

"Tôi không nghĩ rằng Ella đã ra đi," tôi nói với Marina, vẫy tay qua những bức tường biển xanh sâu của hành lang bao quanh

chúng tôi. "Tôi nghĩ cô ấy liên quan đến tình hình hiện tại của chúng ta, bạn biết không? Tôi đã thấy một đám tia chớp Loric bắn ra từ cơ thể của Ella trước khi chúng tôi bị chìm."

Marina cười mạnh, bây giờ nhìn tôi thay vì trừng mắt vào Adam. "Tôi hy vọng bạn đúng, Six."

"Năng lực bị vỡ rồi. Tôi đã kiểm tra trước khi chúng ta đến đây," Tôi nói với họ, nhớ lại với không ít sự hài lòng cách đánh nát đầu của Setrákus Ra bằng một tảng đá.

Marina nhéo chặt cầu mũi của mình. Đó là quá nhiều thông tin để tiếp thu, từ việc chiến đấu với Setrákus Ra đến việc nhìn thấy anh ta như một người Loric bình thường đến lúc này.

"Anh ấy . . . ? Liệu anh ấy có đang giết chúng ta ngay bây giờ không?"

"Không, anh ấy cũng đi xuống nơi mà Ella đi. Tuy nhiên, chúng ta nên lên kế hoạch vì tôi cảm giác sau khi chuyến đi nhớ kỷ niệm này kết thúc, chúng ta sẽ quay lại vấn đề rắc rối."

Adam mặt mày nhăn nhó, trông xấu hổ. "Tôi đang rất tệ. Tôi nghĩ anh ấy làm vỡ toàn bộ khuôn mặt của tôi."

"Tôi sẽ chữa lành bạn," Marina nói cắt ngang. "Tôi định làm điều đó mà."

"Tốt, tốt," tôi nói. "Và sau đó các bạn có thể giúp tôi giết Setrákus Ra."

Adam và Marina đều nhìn tôi.

"Tôi hỏi. Bạn nghĩ rằng chúng ta sẽ bao giờ có cơ hội tốt hơn để bắn hắn không? Chúng ta đã khiến quân lính của hắn chạy trốn, hắn bị thương, chúng ta còn làm ba người chống lại một . . ."

"Chúng ta không còn các Di sản của chúng ta," Marina nói. "Anh ta hút chúng đi. Tôi sẽ phải kéo Adam ra khỏi hố để chữa lành anh ấy."

Adam gật đầu, nghiên cứu tôi. Tôi có thể nói anh ta không chắc chắn liệu tôi đang điên rồ hay anh ta nghĩ đó là một kế hoạch tốt. Dù sao, tôi không bỏ qua sự ngưỡng mộ trong ánh nhìn đó. "Nó sẽ không phải là ba-chọi-một ngay lập tức, Six. Nó sẽ là một-chọi-một."

"Tôi không quan tâm. Tôi sẽ không lãng phí cơ hội này," tôi nói với họ. Tôi nhìn xung quanh cảnh xung quanh chúng ta, ước rằng tôi có thể tìm ra cách để rời khỏi đây. "Ngay khi mọi chuyện kết thúc, tôi sẽ kết thúc anh ta."

Marina quên đi sự tức giận với Adam đủ lâu để trao đổi ánh nhìn nhanh với anh ta. Tôi đoán rằng tôi có thể nghe có vẻ hơi điên rồi. Tại thời điểm này, chúng tôi đã hoàn toàn dừng lại sau khi đi bộ trong hành lang để có cuộc thảo luận này. Katarina, hoặc bất cứ ai hoặc bất cứ điều gì đã lấy hình dạng của cô ấy, nhận thấy sự trễ chúng tôi và dừng lại, làm sạch cổ họng một cách không kiên nhẫn.

"Chúng ta không còn nhiều thời gian," cô ấy nói với giọng nghiêm túc như lúc trước khi tôi làm cô ấy thực sự khó chịu. "Chúng ta đi."

Chúng tôi bắt đầu đi bộ lại. Marina lại gần bên tôi, đầu vai chạm vào vai tôi.

"Chúng ta hãy cẩn thận, được không, Six?" cô ấy nói nhỏ. "Nơi ẩn náu, có lẽ Ella . . . Chúng ta đã mất nhiều thứ hôm nay rồi."

Tôi gật đầu, không trả lời. Marina là người muốn ở lại và bảo vệ Thánh địa khỏi Setrákus Ra từ đầu. Nhưng bây giờ khi chúng ta có cơ hội thực sự để giết anh ta, cô ấy lại chần chừ.

Cuối cùng, hành lang mở ra một căn phòng hình nón với một cái bàn tròn lớn mọc ngay từ sàn. Katarina nhường chỗ để chúng tôi bước vào và khi tôi quay lại để kiểm tra cô ấy, cô ấy đã biến mất.

Phòng này hoàn toàn giống với Phòng của những người lớn trong tâm nhìn chúng ta đã chia sẻ. Điểm khác biệt duy nhất là bản đồ phát sáng trải dọc trần nhà. Thay vì Lorien, nó miêu tả Trái đất. Trên bản đồ có những dấu chấm phát sáng ở những nơi như Nevada, Stonehenge và Ấn Độ - những địa điểm của những viên đá Loralite. Phòng trưng bày hiện đang trống, nhưng một trong chín ghế quanh bàn đã được điền vào.

Lexa trông rất không thoải mái khi ngồi trên một trong những chiếc ghế cao lưng. Cô ấy đập tay lên bàn, có vẻ như

không chắc chắn cô ấy nên làm gì. Cô ấy trông nhẹ nhõm khi chúng tôi bước vào phòng.

"Tôi không nghĩ rằng tôi nên ở đây," Lexa nói, đứng dậy chào đón chúng tôi.

"Anh cũng có cảm giác như vậy", Adam trả lời, nhìn chăm chú vào biểu tượng Loric khổng lồ ở trung tâm của bàn.

"Tôi không phải là Garde. Tôi chưa bao giờ thấy một cuộc họp như thế này cho đến lúc thấy cái vụ thị giác ấy. Các bạn cũng thấy chứ, phải không?"

Chúng ta đều gật đầu.

"Nếu bạn ở đây, đó là vì một lý do," Marina nói.

Lexa nhìn về phía tôi. "Tôi nghe thấy những tiếng nổ từ trong rừng. Chiến đấu diễn ra thế nào?"

Adam chạm tay vào mặt nơi Setrákus Ra đánh anh, sau đó đi lang thang đến một trong những chiếc ghế trống. Tôi cố gắng tìm cách tốt nhất để kể cho Lexa về tình hình hiện tại của chúng ta.

"Chúng tôi đang sống sót," tôi nói cuối cùng. "Chúng tôi đã đẩy lùi Mogs và tôi nghĩ chúng tôi có cơ hội thực sự để bắt được Setrákus Ra. Nếu chúng ta bao giờ có thể thoát ra khỏi đây."

Lexa gật đầu chấp nhận. "Đúng rồi," cô ấy nói. "Tôi đang giữ động cơ âm, tuy nhiên. Trường hợp bạn cần rời đi."

"Chúng ta có thể đã làm," Marina nói, nhìn tôi một cái nhìn.

"Bạn đã là người muốn ở lại và chiến đấu từ đầu, Marina. Bây giờ chúng ta phải hoàn thành nó."

Nhưng chẳng phải anh hiểu rồi, Six? Kiến thức - đó là điều chúng ta cần. Chúng ta biết Setrákus Ra đang tìm gì và chúng ta biết cách ngăn chặn anh ta. Chúng ta đã phá vỡ lời nguyền. Ella phá hỏng máy của anh ta nên anh ta không thể khai thác thêm Entity nữa. Chỉ việc ở đây -" Marina cử động xung quanh căn phòng. "Đây là một chiến thắng. Adam bị thương, Ella . . . chúng ta không biết, và tôi chắc chắn Sarah, Mark và Bernie Kosar cũng không thể che chở chúng ta mãi mãi. Có lẽ rút lui là quyết định thông minh. Ella đã nói chúng ta nên chạy, cuối cùng. Chạy hoặc..."

“Ồ, bây giờ cậu muốn nghe cô ta à,” tôi trả lời, lắc đầu. “Nhìn đi, tôi không biết cậu nhận được gì từ tầm nhìn đó, nhưng nếu tôi học được một điều, đó là Pittacus Lore nên dừng cảm và giết chết Setrákus Ra khi cơ hội đó có.”

“Boom. Thấy không, Johnny? Six đồng ý với tôi.”

John và Nine bước từ con đường bên. Mặc dù mọi thứ, tôi không thể không mỉm cười khi thấy họ. Tuy nhiên, nụ cười ấy mau chóng nhạt đi khi Five lang thang đến phía sau họ. Marina liền căng thẳng và bước về phía anh ta, nhưng John đặt mình giữa họ, mở to mắt nhưng không phải lúc này. Tôi đặt một bàn tay trên cánh tay Marina để giữ bình tĩnh cho cô ấy. Đáng khen, Five dường như nhận ra rằng anh ta là một sự hiện diện không được hoan nghênh. Anh ta lưu luyến ở mép phòng, tránh ánh mắt.

John và Nine vội vã đến gần chúng tôi và chúng tôi ôm nhau. Chúng tôi nhanh chóng giới thiệu họ với Lexa, người mà John đã nghe nói từ Sarah.

“Vậy nên, anh đang ở giữa trận chiến với Setrákus Ra và chúng ta sắp bị nuốt chửng bởi một con piken khổng lồ,” Nine nói, với đôi tay chấp qua ngực. “Thời điểm không tệ, phải không?”

“Sarah thế nào rồi?” John hỏi tôi.

“Cô ấy ổn,” Tôi nói với anh ấy, bỏ qua phần tôi thực sự chưa nhìn thấy cô ấy trong vài phút qua. Không có lý do gì để làm anh ấy lo lắng. Bạn gái anh ấy tự lo cho mình. “Cô ấy đã trở thành một cô gái bắn súng khá giỏi.”

John cười và tỏ ra nhẹ nhõm. “Còn Sam thì sao?” Tôi hỏi anh ấy.

John lắc đầu. “Tôi không biết. Anh ấy có Khoản mạng và tôi thấy anh ấy ngắt đi ngay trước khi tôi làm. Chắc chắn anh ấy đã bị kéo vào nhóm trò chuyện telepathic của Ella. Tuy nhiên, tôi không chắc anh ấy đã kết thúc ở đâu.”

“Anh ta sẽ đến ngay lập tức.”

Chúng ta đều nhận ra giọng nói. Ella xuất hiện từ hư vô, ngồi trên chiếc ghế mà Loridas đã chiếm trong tầm nhìn. Đôi mắt của cô ấy đầy năng lượng Loric vụn vỡ. Cô ấy đặt tay trên bàn

trước mặt và tia lửa bắn ra trên bề mặt của nó. Tóc của Ella bốc lên từ đầu cô ấy, bao quanh cô ấy là điện tĩnh. Chúng ta đều nhìn chăm chú vào cô ấy, khiến chúng tôi ngạc nhiên đến im lặng.

"Ella . . . ?" Marina là người đầu tiên nói. Cô ấy bước về phía Ella. "Bạn ổn chứ?"

Ella nháy mắt một cách nhanh chóng, mặc dù cô ấy không bao giờ nhìn theo hướng của chúng tôi. Đôi mắt của cô ấy vẫn tập trung vào không gian trống phía trước. Thái độ của cô ấy làm tôi nhớ đến Entity. Cứ như thể họ đang chia sẻ một cơ thể bây giờ.

"Tôi ổn," Ella trả lời. Giọng cô có một âm hưởng vang vọng, như thể cô không phải là người duy nhất nói, hoặc có những đoạn khác của cuộc trò chuyện đang đi qua. "Tuy nhiên, tôi không thể giữ điều này lâu được nữa. Chúng ta phải nhanh chóng. Đừng sợ hãi điều tiếp theo."

"Lo sợ điều gì?" John hỏi.

Trong phản ứng, Setrákus Ra xuất hiện trên chiếc ghế bên cạnh Ella, mặc bộ giáp hoa văn giống như khi hắn tấn công Sanctuary. Tất cả chúng ta lùi lại. Nhưng người lãnh đạo Mogadorian không để ý chúng ta. Hắn không thể, vì cái đầu của hắn bị che kín bởi một chiếc nón màu đen. Những sợi xích làm từ Loralite màu xanh sáng vây quanh ngực và vai Setrákus Ra. Chúng giữ hắn bị buộc vào chiếc ghế, ngay cả khi hắn đang cố gắng.

"Cái quỷ gì thế này?" Nine hỏi, thận trọng bước về phía Setrákus Ra.

"Tại sao anh ấy ở đây?" Tôi hỏi Ella.

"Tôi đã phải kêu gọi mọi người mà Legacy đã ảnh hưởng," Ella trả lời. "Đó là tất cả hay không gì cả."

"Di sản . . . bạn có ý gì?"

"Thực thể," cô trả lời. "Tôi đã đặt tên cho nó. Nó dường như không quan tâm."

Marina cười nhẹ. Điều đó cũng làm tôi mỉm cười, thực sự. Nghe có vẻ như là Ella cũ kỹ trong đó.

"Liệu cái thừa kế này có xuất hiện và tự giới thiệu không vậy?" Nine hỏi. "Tôi muốn gặp mặt và xin được sức mạnh mới."

"Nó ở đây, Nine," Ella trả lời, và tôi nghĩ tôi thấy một góc miệng cô nhếch lên trong một nụ cười. "Nó trong tôi. Nó chính căn phòng này. Nó rải rác xung quanh chúng ta."

"Ồ, được," Nine trả lời.

"Anh ấy có thể nghe chúng ta không?" John hỏi, nhìn chăm chú vào Setrákus Ra che kín.

"Không, nhưng anh ấy biết có điều gì đó đang xảy ra," Ella nói. "Anh ấy đang chống lại tôi, cố gắng phá vỡ. Tôi không chắc là tôi có thể kiềm chế được anh ấy trong bao lâu. Chúng ta nên làm việc chúng ta đến đây cho."

"Tại sao chúng ta ở đây?" tôi hỏi.

"Mọi người, ngồi xuống," Ella trả lời.

Tôi nhìn xung quanh để xem có ai nghĩ điều này cũng điên rồ như tôi không. John và Marina ngay lập tức kéo ghế ra ngồi tại bàn, sau đó Lexa và Adam nhanh chóng tham gia cùng họ. Nine nắm lấy ánh mắt tôi, nháy mắt và nhún vai như thể "cứ thế đi". Anh ta ngồi bên cạnh John và tôi chen chúc ngồi giữa Marina và Ella. Điều đó chỉ còn lại một ghế trống, ngay cạnh Setrákus Ra. Không ai muốn ngồi đó.

Chân chừ, Five bước từ mép phòng sang và ngồi xuống bên cạnh người thầy cũ của mình. Anh ta trông như là anh ta muốn ở bất cứ nơi nào khác vào lúc này và tránh ánh mắt với bất kỳ ai trong số chúng tôi.

"Hoàn hảo," Nine chế nhạo.

Trong khi mọi người đang sắp xếp, tôi cúi xuống và thì thầm với Ella. Tôi không thể ngừng nghĩ về cuộc đối đầu sắp đến với Setrákus Ra.

"Ella, bạn đã nói chạy hoặc chết," tôi bắt đầu, không thực sự chắc chắn làm cách nào để làm rõ một lời tiên tri với người bạn có thể đã chết và năng lượng bao phủ. "Đó có phải là... liệu có còn là lựa chọn duy nhất của chúng ta không? Nếu tôi đấu với Setrákus Ra liệu tôi - liệu có ai trong chúng ta...?"

Mạch máu trên trán của Ella đập mạnh. "Sáu, tôi không thể. Tôi không thể nói cho bạn biết phải làm gì. Mọi thứ... mọi thứ quá không chắc chắn."

"Bây giờ sao?" John hỏi Ella, làm gián đoạn cuộc trò chuyện của chúng tôi.

Cô ấy mất một khoảnh khắc để trả lời. Có rõ ràng là sức ép trên khuôn mặt cô ấy. Cô ấy đang tập trung mạnh vào điều gì đó.

"Bây giờ, tôi sẽ mời những người khác vào."

"Những người khác?" John hỏi.

Trong cơn ồn ào, có một cuộc hồi thúc từ khắp mọi nơi xung quanh chúng tôi. Đột nhiên, dường như chúng tôi đang ở giữa một buổi tiệc đông đúc. Đó là vì phòng trưng bày xung quanh bàn của Thượng ông bây giờ đã hoàn toàn đầy người. Tất cả đều cùng tuổi với chúng tôi—một số có lẽ ít nhiều là trẻ hơn và ngay từ cái nhìn đầu tiên có vẻ như họ đến từ khắp nơi trên thế giới. Nhiều người nói chuyện hồi hộp với nhau, một số giới thiệu bản thân, những người khác thảo luận về tầm nhìn họ vừa mới nhìn thấy, phân tích chi tiết về câu chuyện của Setrákus và Pittacus. Những người khác ngồi một mình, trông lo lắng hoặc sợ hãi. Một cậu bé da nâu với mái tóc đen và một dây chuyền cườm không ngừng khóc vào tay mình, ngay cả khi có hai cô gái tóc vàng trông như thuộc về một quảng cáo cho sô cô la nóng đang an ủi anh ta. Cách họ cư xử, dường như những người này đã ngồi đây suốt thời gian và chúng ta mới là những người vừa teleport vào cảnh. Tôi đoán, với quan điểm của họ, đó chính xác là chuyện xảy ra.

Sam ngồi ở hàng đầu tiên, bên cạnh anh ta là một cô gái trông khó chịu với mớ tóc bện đầy rối. Anh ta nhìn thẳng vào tôi, mỉm cười và cúi đầu nói "hi".

Rồi, sự huyền não thực sự bắt đầu.

"Nhìn kìa!" - cô gái Nhật Bản la lên, và tôi mất một giây để nhận ra cô ấy đang chỉ vào chúng ta.

Một tiếng rì rào lan tỏa qua đám đông khi mọi người nhận thấy chúng tôi ngồi xung quanh bàn. Ban đầu, họ tất cả nói chuyện cùng một lúc, đặt ra câu hỏi mà tôi không thể phân biệt được. Dần dần, căn phòng trở nên yên lặng. Một sự im lặng tôn trọng dần dần xuất hiện. Đó là những người Garde. Tôi chỉ có thể tưởng tượng xem cả tình hình này đều bức mình đến đâu với họ.

Và bây giờ, tôi nhận ra, họ đang chờ chúng ta giải thích tình hình.

Tôi nhìn xung quanh bàn của chúng ta. Ella vẫn hoàn toàn mất tập trung. Bên cạnh cô ấy, Setrákus Ra đắm bại và đấu tranh. Adam và Five đều trông như là họ sắp trốn dưới bàn. Ngay cả Marina cũng đỏ mặt và cảm thấy không thoải mái. Không giống như những người khác, Nine mỉm cười, gật đầu với càng nhiều người trong đám đông càng tốt.

"Chào bạn," anh ấy nói. Một số người trong khán giả cười khe khẽ.

Rõ ràng, một trong số chúng ta cần phải nói điều gì đó cụ thể hơn như vậy.

John đứng dậy, chiếc ghế của anh ấy kêu lớn khi cọ xát trên sàn đá cẩm thạch. "Đó là anh chàng từ YouTube," tôi nghe thấy một ai đó rì rầm, và từ phía bên kia của phòng, một người khác nói, "Đó là John Smith." John nhìn những khuôn mặt khác nhau, cố gắng không để bộ người khác cảm thấy áp đảo. Tôi thấy Sam nháy mắt anh ta. John thở sâu, rồi do dự. Anh quay sang Ella.

"Tất cả họ, uh, có biết nói tiếng Anh không?"

"Tôi đang dịch," Ella đáp đơn giản, ánh mắt cô sáng chói mạnh mẽ.

Tôi không biết khi nào cô ấy học được cái đó. Tôi không định nghĩa nó, tuy nhiên, và dường như John cũng không.

"Xin chào," John nói, giơ tay lên. Một vài người trong đám đông thì thầm chào hỏi. "Tên tôi là John Smith. Chúng tôi là những người còn sống sót từ hành tinh Loric."

John đi dọc quanh bàn. Anh ta kết thúc đứng ngay bên cạnh Setrákus Ra.

"Tôi đoán bạn có lẽ đã nhìn thấy những gì chúng tôi đã nhìn thấy, phải không? Tốt, câu chuyện kết thúc với Setrákus Ra đến đây trên hành tinh của chúng tôi, Lorien, và tàn sát tất cả mọi người trên đó. Tất cả mọi người ngoại trừ chúng tôi." Anh để ý này vài phút trước khi tiếp tục. "Nếu bạn không chắc rằng điều đó liên quan đến bạn, có lẽ bạn đã nhận thấy tất cả các tàu chiến người ngoại hành trên tin tức phải không? Setrákus Ra đã đến

đây. Anh ta sẽ làm cho Trái đất như anh ta đã làm với Lorien. Trừ khi chúng ta ngăn chặn anh ta."

John cố gắng duy trì ánh nhìn với càng nhiều người trong khán giả càng tốt. Anh ấy đang thực sự thể hiện tốt vai trò lãnh đạo.

"Ông không phải là chúng tôi, uh, đồng chí ở đây ngồi quanh bàn," John tiếp tục. "Tôi có nghĩa là bạn và chúng tôi. Tất cả mọi người trong phòng này."

Điều đó khiến trẻ em trong đám đông nhỏ giọng nói. Đứa trẻ người Hawaii đang khóc ít nhất đã ngừng khóc đủ lâu để nghe, nhưng bây giờ tôi thấy đôi mắt của cậu nhìn xung quanh để tìm một lối thoát.

"Tôi biết điều này có vẻ điên rồ. Chắc cũng chẳng công bằng lắm," John tiếp tục. "Mấy ngày trước, các bạn đang sống cuộc sống bình thường. Nhưng bây giờ, không cần báo trước, có người ngoài hành tinh đến hành tinh của các bạn và các bạn có thể di chuyển vật thể bằng tâm trí. Đúng không? Tôi nghĩ. . . có ai đây không thể thực hiện siêu năng lực không?"

Một vài bàn tay nâng lên, bao gồm cả cậu bé đang khóc.

"Ồ, wow," John nói. "Vậy các bạn chắc chắn đang rất bối rối. Thử nó khi các bạn ra khỏi đây. Chỉ cần... hình dung một cái gì đó trong nhà các bạn di chuyển qua không khí. Tập trung vào nó. Nó sẽ hoạt động, tôi hứa. Các bạn sẽ làm bất ngờ chính mình và có thể kinh hãi cha mẹ." John nghĩ một lúc. "Có ai đã phát triển bất kỳ sức mạnh nào khác, ngoài telekinesis chưa? Chúng tôi gọi chúng là Legacies, by the way. Ai đó...?"

Một chàng trai ở hàng giữa đứng dậy. Anh ấy hình tròn với mái tóc nâu và anh ấy làm tôi nhớ đến một con thú nhồi bông. Khi anh ấy nói, có một chút giọng Đức.

"Tên tôi là Bertrand," anh ấy nói, nhìn xung quanh một cách lo lắng. "Gia đình tôi, chúng tôi là người nuôi ong. Hôm qua, tôi nhận thấy, à, những con ong . . . chúng nói chuyện với tôi. Tôi nghĩ rằng tôi đang điên rồ nhưng bây giờ ong di chuyển theo nơi tôi chỉ định, vì vậy . . ."

"Nerd kìa," Nine thì thầm với tôi. "Người chăn ong."

John vỗ tay. "Tuyệt vời, Bertrand. Phát triển một Di sản nhanh thật, tôi hứa rằng mọi người sẽ có và chúng không chỉ để nói chuyện với côn trùng. Chúng tôi có thể đào tạo các bạn làm thế nào để sử dụng chúng. Chúng tôi có những người biết, những người có kinh nghiệm..." Ở đây, John liếc nhìn quanh bàn. Tôi đoán chúng ta giờ đều là Cêpan. "Dù sao, có lý do các bạn được nhận những Di sản này, đặc biệt là bây giờ. Trong trường hợp các bạn chưa hiểu ra... đó là bởi vì các bạn cần giúp chúng tôi bảo vệ Trái đất."

Điều đó thực sự khiến phòng tranh bàn luận. Một số người thậm chí còn reo hò như thể họ sẵn sàng chiến đấu, nhưng họ chủ yếu chỉ thì thầm không chắc chắn, nói chuyện với nhau.

"Ella nói, rằng của cô giờ cần chặt. "John..., hãy nhanh lên, làm ơn."

Tôi nhìn thoáng qua Setrákus Ra. Cơn giậm giật của anh ấy ngày càng mạnh mẽ hơn.

John giơ cả hai tay của mình để yên lặng. "Tôi sẽ không nói dối và nói rằng điều tôi đang yêu cầu bạn làm không nguy hiểm. Nó chắc chắn là nguy hiểm. Tôi đang yêu cầu bạn bỏ lại cuộc sống của mình, bỏ lại gia đình của bạn và tham gia cùng chúng tôi trong một cuộc chiến bắt đầu từ một thiên hà hoàn toàn khác."

Có điều gì đó trong cách John nói tất cả điều này làm tôi nghĩ rằng anh ấy đã luyện tập nó trước đó. Tôi nhận ra anh nhìn về phía cô gái ngồi bên cạnh Sam. Cô ấy nụ cười nhếch mép về anh ta.

"Tôi rõ ràng không thể bắt bạn tham gia cùng chúng tôi. Trong vài phút, bạn sẽ tỉnh dậy từ cuộc họp nhỏ này tại nơi bạn đang ở trước đó. Nơi an toàn, hy vọng là như vậy. Và có lẽ những người trong số chúng ta chiến đấu, có lẽ các quân đội trên thế giới, tất cả chúng ta... có lẽ điều đó sẽ đủ. Có lẽ chúng ta có thể đánh đuổi Mogadorians và cứu Trái Đất. Nhưng nếu chúng ta thất bại, ngay cả nếu bạn ở ngoài lề cuộc chiến này... họ sẽ đến với bạn. Vì vậy, tôi đang yêu cầu tất cả các bạn, ngay cả khi bạn không biết tôi, ngay cả khi chúng tôi đã làm xáo trộn cuộc sống

của bạn một cách kinh khủng - hãy ủng hộ chúng tôi. Hãy giúp chúng tôi cứu thế giới."

"Đương nhiên," Nine nói, vỗ tay cổ vũ cho John. "Các đứa mới, nghe thấy chưa. Đừng còn làm kẻ yếu đuối nữa, tham gia trận chiến cơ nào!"

Sự im lặng lịch sự mà hầu hết đã được duy trì trong bài phát biểu của John bị phá vỡ khi Nine mở miệng, như chúng ta đã suddenly như ở một cuộc họp báo. Có những câu hỏi được hét lên từ mọi hướng.

"Đó có phải là một người Mogadorian ngồi tại bàn không?"

"Quay lại thiên hà của bạn, quái vật!"

"Làm thế nào để tôi ngừng phá vỡ vật dụng bằng sức mạnh siêu năng lực của tôi?"

"Tôi muốn về nhà!"

"Làm thế nào chúng ta có thể ngăn chặn họ?"

"Với chiếc băng bột mắt của anh là sao, anh trai?"

"Người đó có thể thấy chúng ta không?"

"Tại sao họ muốn giết chúng ta?"

Và sau đó, nổi lên trên sự hỗn loạn, một chàng trai cao và gầy với mái tóc Mohawk nhuộm màu vàng sáng theo phong cách của một người theo đuổi punk hươu trí từ lâu đứng dậy trên ghế và đập mạnh xuống. Tôi đoán độ chắc chắn của đôi giày chiến đấu của anh ta chuyển hóa sang thế giới mơ vì âm thanh đủ lớn để làm im lặng mọi người.

"Các bạn ở Mỹ, phải không, đồng chí?" punk hỏi John, nói với phong cách Anh thick. "Hãy nói rằng tôi muốn tham gia vào cuộc đấu và đánh vào những tên khốn nạn kia. Làm sao tôi di chuyển để đến gần các bạn? Trường hợp các bạn chưa để ý, không có chuyến bay xuyên Đại Tây Dương vì vấn đề về các chiếc tàu vũ trụ khổng lồ."

John nắm vùng sau cổ, không chắc chắn. "Tôi..."

Bàn tay của Ella căng trên bàn. "Tôi có thể trả lời cái đó," cô ấy nói, giọng điệu vang vọng và du dương, chắc chắn không phải là Ella. Đây là Legacy nói qua cô ấy.

Phía trên chúng tôi, những dấu chấm sáng trên bản đồ thế giới dần sáng dần. Mọi người đều quay mặt lên trần nhà. Tôi nhớ

rằng những vị trí sáng nhất là những nơi chứa các viên đá Loralite mà chúng tôi đã sử dụng để di chuyển, nhưng cũng có nhiều dấu chấm sáng yếu đang hình thành trên toàn cầu.

"Đây là vị trí của các viên đá Loralite," Ella nói. "Những viên sáng nhất đã tồn tại trên hành tinh này từ rất lâu rồi. Những viên khác chỉ mới bắt đầu mọc khi tôi kết nối với Trái Đất. Sắp tới, chúng sẽ nổi lên."

Marina nói lên: "Chúng ta cần . . ." Cô lắng nghe, tự tập trung lại. "Trước đây, chúng ta cần một di sản Teleporting để sử dụng chúng."

"Không nữa. Không từ giờ khi tôi đã tỉnh ngộ," Legacy cất giọng thông qua Ella. "Loralite được điều chỉnh với Kho di sản của bạn. Khi bạn ở gần, bạn sẽ cảm nhận được sức hút từ chúng. Bạn chỉ cần chạm vào một trong số chúng và tưởng tượng vị trí của viên đá khác. Loralite sẽ thực hiện phần còn lại."

"Đó có phải Stonehenge không?" người Anh hỏi, nhìn chăm chú lên bản đồ. "Được, vậy là có thể làm được."

"Ừ, tớ nghĩ một trong số đó ở Somalia," có người khác nói.

"Sẽ có nhiều thay đổi hơn trong môi trường của bạn —," Ella tiếp tục, nhưng đột ngột bị cắt đứt, run lắc mạnh. Bàn tay cô nắm chặt bàn và thậm chí tan chảy vào gỗ, tia lửa phát ra từ cô. Khi cô nói tiếp, đó là giọng của cô, không phải của Legacy.

"Anh ấy đang đánh phá vào!" Ella hét lên.

Những chuỗi phát sáng kết nối Setrákus Ra với ghế của mình vỡ tan. Những mắt chuỗi vỡ rơi qua bàn nhưng không gây hại cho chúng ta. Ella có lẽ đã mất sự kiểm soát tâm linh của mình đối với nút tắt tiếng của Setrákus Ra. Anh ấy không còn cô lập khỏi chúng ta nữa. Trong một động tác linh hoạt, cựu Nguyên thủ lĩnh và hiện tại là người đứng đầu Mogadorians đứng dậy, chiếc ghế của anh ta đổ ngã phía sau anh ta, và cởi bỏ cái mũ trùm của mình. Những người trong phòng tranh đấu kêu lên và bắt đầu chạy tán loạn ra khỏi băng ghế của họ, mặc dù họ không có nơi để đi.

Đầu tiên, Setrákus Ra đặt một tay lên vai của Ella. Ánh sáng trong đôi mắt của cô lóe lên, nhưng ngoài ra cô không di chuyển. Cô duy trì sự tập trung của mình. Không nhận được

phản ứng từ cháu gái, ông quay sang nhìn Garde gần nhất. Đó chỉ là Five. Setrákus Ra nở nụ cười.

"Xin chào, cậu bé. Cậu muốn là người đầu tiên quỳ gối không?"

Năm giật mình chạy ra xa bảng. Garde đang đứng dậy bây giờ. Tôi sẵn sàng tiến công nhưng bên cạnh tôi, Số Chín dường như không quá quan tâm.

"Anh ấy không thể làm gì ở đây," Nine nói với tôi. "Tôi đã hiểu khi tôi cố đánh bại Five."

Setrákus Ra quay đầu nhìn về phía người Garde trong khán giả. Tôi biết anh ấy đang làm gì. Anh ấy đang ghi nhớ khuôn mặt.

"Anh ấy có thể làm gì đó," tôi nói. "Đừng để anh ấy nhìn thấy họ, Ella! Dẫn chúng ta ra khỏi đây!"

"Tôi không biết họ nói gì với bạn!" Setrákus Ra la hét với khán giả. "Tôi đảm bảo rằng, đó là điều ngu ngốc. Nếu bạn thấy những gì tôi thấy, thì bạn biết Loric đã cố sát hại tôi vì tội ác tò mò. Đến đây! Tuyên thệ trung thành với Chủ Lãnh đạo yêu quý của bạn và tôi sẽ chỉ cho bạn cách thực sự khai thác sức mạnh của mình."

Không ai trong đám đông vội vàng đứng lên để thề trung thành với kẻ Mogadorian bị tâm thần, nhưng nhiều người trong số họ có vẻ hoảng sợ một cách hợp lý.

"Ella nói: 'Tôi sẽ thả bạn. Mọi chuyện sẽ diễn ra nhanh chóng. Hãy sẵn sàng.'"

Và sau đó, ánh sáng trong đôi mắt cô ấy tắt. Cô ấy ngã qua. Tôi hy vọng đó không phải là lần cuối cùng tôi được nói chuyện với cô ấy.

"Sáu..." Đó là John. Anh ấy đang đứng ngay bên cạnh tôi. "Chúng tôi sẽ liên lạc sớm. Mang mọi người quay về an toàn."

Sau đó anh ta và Nine bất ngờ biến mất khỏi tồn tại.

Bản đồ trên trần nhà bắt đầu phai mờ. Phòng bắt đầu trở nên tối hơn. Tầm nhìn đang kết thúc.

Nhiều Garde mới đã biến mất, trở lại thế giới thực. Sam và cô gái kế bên anh ấy đã ra đi. Tuy nhiên, vẫn còn một số người trong phòng tranh, và Setrákus Ra đang nhắm vào họ.

"Tôi đã thấy các khuôn mặt của các bạn!" Setrákus Ra hét lên với con người, hoàn toàn không quan tâm đến chúng tôi còn lại. "Tôi sẽ săn lùng các bạn! Tôi sẽ giết chết các bạn! Tôi sẽ—"

Tôi không để việc này tiếp diễn.

Tôi nhảy lên bàn, vượt qua và đặt mình ngay trước mặt Setrákus Ra. Anh ta dừng cuộc hẹn, đôi mắt đen trống trải nhìn thẳng vào đôi mắt của tôi. Tôi nhấp nhô từng bước như một võ sĩ quyền anh.

"Hey, con điên," tôi nói. "Khi chúng ta thức dậy, tôi sẽ giết anh."

"Chúng ta sẽ xem," Setrákus Ra trả lời.

Tôi cảm thấy điều đó bắt đầu xảy ra. Cơ thể tôi trở nên mờ nhạt ở đây. Chi tiết của căn phòng trở nên mờ nhạt. Tôi có thể ngửi thấy mùi khói từ những ngọn lửa xung quanh Sanctuary, có thể cảm nhận bụi bẩn trên da. Tôi cần phải di chuyển nhanh chóng. Tôi đang cố gắng cho cơ bắp của mình tỉnh táo ngay khi có thể.

"Đi thôi!" tôi hét. "ĐI THÔI!"

Đã đến lúc kết thúc điều này.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA

NÓ XẢY RA NHANH CHÓNG. CẢM GIÁC TRONG GIẤC MƠ CÓ VẼ THẬT SỰ NHƯNG KHÔNG THỂ MÔ TẢ ĐƯỢC TRỌNG LƯỢNG THỂ CHẤT. ĐƯỢC ĐẨY LÙI MÀ KHÔNG CÓ AI ĐỂ QUAN TÂM, TẤT CẢ NHỮNG CẢM GIÁC TẤN CÔNG TRỄ TRỞ LẠI VỚI TÔI. NHIỆT TỪ NHỮNG VÙNG LỬA, BỤI BẮN NGỌT NGẠT, CƠ BẮP ĐAU NHỨC CỦA TÔI. ĐÔI ĐẦU GỒ GỒ, NHÂN TÔI CHỪNG NHƯ MẤT SỨC VÀO LÚC ĐÓ. TÔI BẮT TỬN LẠI TRONG MỘT CHÚT LẮNG TẠI ĐÓ VÀ CƠ THỂ TÔI LÀO XUỐNG NHƯ MỘT KẾT QUẢ. TÔI KHÔNG THỂ HOÀN TOÀN NGĂN CHẶN VIỆC TỰ MÌNH NGÃ XUỐNG.

Tôi va vào Setrákus Ra khi anh ta vấp ngã. Tên khổng lồ đó cũng bối rối như tôi. Tôi nghe tiếng đập ở chân tôi và nhận ra Setrákus Ra đã mất kiểm soát trên thanh kiếm của Adam.

Với một tiếng hét, tôi đẩy anh ta xa tôi bằng mạnh mẽ nhất có thể. Tôi cào lòng bàn tay trên các tấm kim loại chồng lán của bộ giáp của anh ta.

Nào, Six. Nào!

Tôi lấy lại thăng bằng trước khi Setrákus Ra làm được. Điều đó chỉ cho tôi một hoặc hai giây ưu thế, nhưng đó là đủ cho tôi. Tôi lăn người về phía trước, nắm lấy thanh kiếm của Adam và đoạt vào đầu của Setrákus Ra ngay lập tức sau khi đứng lại.

Trong giây cuối cùng, Setrákus Ra giơ cánh tay lên. Lưỡi kiếm đâm vào áo giáp của anh ta với tiếng kêu lạch cạch của kim loại. Máu đen phun ra khi tôi rút kiếm lại. Tôi hy vọng ít nhất cắt đứt cánh tay của anh ta, nhưng áo giáp quá mạnh mẽ và tôi chỉ làm trầy anh ta. Dù vậy, ánh mắt của Setrákus Ra rộng mở—tôi nghĩ anh ta biết mình vừa mới thoát chết. Anh ta cười lấy tình huống với một nụ cười, sự ổn định trở lại, ánh mắt khóa chặt vào tôi.

"Chậm quá, con gái," anh gầm. "Bây giờ hãy xem liệu con có thực sự làm được điều con hứa không."

Tôi nhấn chặt răng và đánh mạnh nhất có thể. Setrákus Ra dễ dàng đỡ lưỡi kiếm sang một bên bằng một trong những bàn tay có bảo hộ của mình, tránh lưỡi kiếm lần này, sau đó đá trực vào dạ dày của tôi. Gió đi ra khỏi người tôi và tôi bị đánh ngã, rơi xuống đất mạnh. Tôi lăn qua ngay để tránh những cú đạp tiếp theo của hắn, có lẽ nó đã đâm sâu vào cả khuôn mặt của tôi.

Lưỡi găm bị kẹt dưới tôi khi tôi lăn, làm một vết cắt nhẹ ở đùi trên của tôi. Tôi chưa bao giờ huấn luyện với kiếm trước đây, chưa bao giờ thấy ý nghĩa của nó. Chắc chắn ước gì tôi đã tập trước đây. Nếu không có nguồn thừa kế của tôi, đó là vũ khí duy nhất tôi có để chống lại Setrákus Ra. Anh ấy mạnh hơn tôi và cũng nhanh như tôi. Tôi bắt đầu nghĩ rằng tôi nên đã nghe Marina.

Nói đến Marina, khi tôi đứng dậy với khoảng vài mét giữa tôi và Setrákus Ra, tôi liếc quanh để tìm cô ấy. Đó cô ấy - kéo cơ thể bất tỉnh của Adam lên phía xa của miệng núi lửa. Khi tôi nhìn, lửa pháo bắn vào đất xung quanh cô ấy và cô bị buộc phải nghiêng đầu sau một đồng gạch đá vôi ngay trên môi của miệng núi lửa. Từ hướng của việc bắn, dường như Mogs đã tái hợp quanh lối vào của Anubis. Con tàu chiến khổng lồ vẫn đang bay trên đầu chúng tôi, bụng sắt màu sùng của nó là bầu trời mới của chúng tôi.

Tôi lùi về sau khi Setrákus Ra lao đến, tránh né một vài cú đánh từ trên cao của bàn tay lót kim loại của hắn. Khi tôi nhảy ra khỏi tầm đánh của hắn, hắn dùng siêu năng lực để ném một số viên gạch lỏng vào tôi. Tôi đập chúng đi bằng thanh kiếm, đôi tay đang đổ mồ hôi trên tay cầm.

"Bây giờ điều gì đã xảy ra với sự kiêu hãnh của cậu, đứa trẻ?" anh ta hỏi. "Tại sao cậu chạy?"

Hãy để anh ấy tiếp tục nghĩ rằng tôi đang rút lui. Ý tôi là, tôi đang rút lui. Chỉ là không phải tất cả những gì tôi đang làm. Mục tiêu thực sự của tôi là kéo Setrákus Ra càng xa phía bên kia của miệng núi lửa của Marina càng tốt. Khi cô ấy rời khỏi bán kính

vô hiệu hóa Tài năng của anh ta và có thể chữa lành thành công cho Adam, chúng ta có thể đảo ngược thế cờ được.

Khi tôi né tránh dưới một tảng đá khác, tôi thấy Marina ôm đầu Adam và đặt tay lên mặt anh ta. Những kỹ năng di sản của cô ấy phải đang hoạt động! Bây giờ tôi chỉ cần tiếp tục chơi trò bắt chuột cho đến khi—

Oof.

Phía sau của đôi chân tôi đụng vào một vật gì đó và tôi ngã lăn ra phía sau. Khi đổ xuống, tôi đè lên một thứ mềm mại và cần một khoảnh khắc để nhận ra rằng đó là cơ thể của Ella mà tôi đã vấp phải. Cô ấy trắng bệch, hoàn toàn im lìm, và có một dòng chảy đông cứng của chất đen rỉ ra từ cả hai mũi của cô ấy. Cô ấy vẫn trông vẻ như là đã chết. Tôi không có thời gian để kiểm tra nhịp tim. Setrákus Ra đứng ngay trên tôi.

Anh ta thực sự dừng lại. Thân thể của Ella đã làm anh ta mất bình tĩnh. Tôi không giỏi việc đọc được khuôn mặt nhân và đôi mắt đen trống rỗng đó, nhưng nếu phải đoán tôi sẽ nói rằng Setrákus Ra đang cảm thấy một pha trộn kỳ quái của hối hận và thất vọng. Anh ta quan tâm đến cháu gái mình theo cách đáng ghê tởm nhất có thể, muốn biến cô trở thành một quái vật giống như anh ta. Tôi hy vọng điều đó sẽ làm anh ta hối hận khi biết được anh đã thất bại thế nào.

"Tôi nói, 'Cô ấy ghét tất cả mọi thứ về anh,' rồi đưa kiếm lên trở thẳng vào vùng kín của Setrákus Ra."

Setrákus Ra cố gắng xoay người. Lưỡi kiếm cạo xát qua chiếc áo giáp anh ta đang mặc, nhưng sau đó tôi may mắn. Đầu kiếm mài dần sang bên, tìm thấy khe hở trong tấm giáp và đâm sâu vào phần trong đùi trên của anh ta. Setrákus Ra rống lên trong đau đớn khi tôi đâm vào anh, máu đen của anh ta phun ra dày đặc trên chân.

"Con mày!" anh ấy hò đầy giận. Phản ứng lại, tôi nắm một bó đất và ném vào mắt anh ấy.

Tôi đang đứng lên, chạy lại, tìm thêm khoảng trống trong bộ giáp của anh ấy. Những chỗ trống chủ yếu ở xung quanh các khớp để tạo tính linh hoạt - khuỷu tay, đầu gối và tất nhiên, đầu và cổ sọ. Đó là nơi mà tôi cần phải nhắm đến.

"Đã lâu rồi thế này đủ rồi!" Setrákus Ra hét lên, và tôi nghĩ ông ta không chỉ muốn nói về cuộc chiến ngay bây giờ. Săn bắt chúng tôi suốt nhiều năm đã làm ông già nổi điên, và bây giờ chúng tôi đang cố gắng ngăn chặn kế hoạch xâm lược đã được chuẩn bị cẩn thận của ông ta. Ông ta đang mất bình tĩnh. Tôi có thể tận dụng điều đó. Điều đó khiến ông ta chiến đấu ngu ngốc.

Setrákus Ra phát triển. Trong vài giây, anh ta từ một con quái vật cao tám feet trở thành một người khổng lồ cao 20 feet hoàn toàn cao hơn tôi. Vấn đề là, bộ giáp của anh ta cũng phát triển cùng anh ta, điều đó khiến những khoảng trống tại các khớp cơ trở nên như các mục tiêu lớn hơn.

Bây giờ, tôi chỉ cần tránh bị đè chết thôi. Không có gì lớn lao cả.

Tôi không thể chạy trốn anh ta nữa. Anh ta có thể di chuyển quá nhanh. Tôi quay đầu để đối diện anh ta khi anh ta lao vào, cố gắng duy trì trọng lực trên đầu gối của tôi. Kế hoạch của tôi là tránh đòn đánh của anh ta, có lẽ chạy dưới chân anh ta và chém phải sau đầu gối của anh ta.

Nắm đấm của Setrákus Ra có kích thước bằng một khối gạch cứng. Nó lao xuống gần tôi. Tôi không chắc liệu tôi có thể tránh được cú đấm này hay không.

Tôi không cần phải làm điều đó. Ở phút cuối, Setrákus Ra rút lại và vụt tay ra phía mặt, la hét đau đớn. Một con sư tử với đầu của một đại bàng, móng vuốt sắc nhọn và cánh lông đẹp vừa bay qua và cắt đứt dùi anh ta. Một con griffin. Một con griffin vừa đến cứu tôi.

Bernie Kosar. Chúa phước cho BK.

Setrákus Ra bánh xe xung quanh để đối mặt với Chimæra, ai cũng phù hợp hơn với anh ta về kích cỡ. Bernie Kosar gầm lên và cắt vào Setrákus Ra bằng vuốt của mình. Mạnh mẽ như anh ấy là, Setrákus Ra mạnh hơn. Anh ta nắm chặt vuốt của BK trong một tay, sau đó kéo anh ta về phía trước, đầu vọt anh ta vào một cái ôm cổ. Bernie Kosar kêu rên, rõ ràng đang đau đớn. Với một tiếng la hét hoang dã, như động vật không kém Bernie Kosar nếu không nhiều hơn, Setrákus Ra cố gắng khoái cổ của Chimæra.

Tôi không để điều đó xảy ra. Với tất cả sức mạnh, tôi đâm kiếm vào mô mềm ở phía sau đầu gối của Setrákus Ra. Nó trượt vào dễ dàng và anh ta la hét vì đau đớn, rơi mất kiểm soát với BK và vấp phải điều đó. Kiếm được giật ra khỏi tay tôi. Anh ta đá lại và mặc dù tôi cố mà lăn ra một bên, đôi boot lớn của anh ta chạm nhẹ vào sườn của tôi. Tôi có thể cảm nhận xương sườn bị gãy vì kết quả đó.

"Đuổi theo anh ta, BK!" Tôi la hét khi tôi rơi mạnh vào đất.

Bernie Kosar sắp nhảy ra khi một tiếng thở sâu từ phía sau chúng tôi thu hút sự chú ý của chúng tôi.

Ella ngồi dậy. Cô ấy hít một hơi thở khác, nghe có vẻ sùi bọt và đau đớn. Đôi mắt của cô ấy đã trở lại bình thường, ngoại trừ những tia năng lượng Loric vẫn nổ ra từ các góc. Chất đen đó tiếp tục chảy ra từ mũi cô ấy và cô ấy nhổ ra một ít từ miệng.

Setrákus Ra kéo thanh kiếm từ phía sau chân như thể nó là một chiếc gai. Vũ khí trông như một cách hài hước nhỏ trong bàn tay khổng lồ của anh ấy. Anh ấy ném nó về phía Bernie Kosar, đẩy nó bằng sức mạnh siêu năng lực của mình. BK kịp thời né tránh ở phút chót, nhưng lưỡi dao vẫn tạo ra một vết cắt máu trên cánh của anh ấy. Anh ấy bị thương và hình dạng chim chim mạnh mẽ của mình bắt đầu trở về bình thường. BK quản mình, găm gù, chiến đấu để duy trì hình dạng và ở lại trong trận đấu.

"Cháu gái!" Setrákus Ra gào to lớn, giọng nó cực kỳ ồn ào trong hình dạng to lớn của ông. Ông nheo đi về phía Ella. Ông thực sự nghe có vẻ nhẹ nhõm. "Tôi đang đến đón cháu."

Phản ứng lại, Ella nôn thêm nhiều nước dãi đen vào đất. Cô ấy đã mất tỉnh táo. Tuy nhiên, bất kể loại rác rưởi nào Setrákus Ra tiêm vào cô ấy, dường như cơ thể cô ấy đang phản kháng lúc này. Tôi không thể để ông ta giữ cô ấy lại lần nữa.

"Bernie Kosar!" Tôi hét. "Đưa cô ấy ra khỏi đây!"

Con Chimera bị thương nhìn tôi bằng đôi mắt sắc nhọn của nó, nhưng không do dự. Nó lao xuống gần Ella trước Setrákus Ra, nhẹ nhàng vớt cô lên bằng móng vuốt và cất cánh đi về phía khu rừng.

"Không!" Setrákus Ra la hét. "Cô ấy là của tôi!"

Setrákus Ra đuổi theo. Anh ta dùng siêu năng lực để kéo Bernie Kosar, thành công làm chậm lại Chimæra. Setrákus Ra gần như đã bắt được anh khi một tảng băng cỡ búa đâm từ mũi tên của hố đá, đẩy vào mặt bên của Setrákus Ra và xé bớt một phần của tai anh ta.

Marina. Cô đứng ở mép của hố, đang phát triển một viên đạn băng tinh nham để ném vào Setrákus Ra. Bên cạnh cô, Adam đứng dậy. Anh đập chân và một sóng năng lượng địa chấn kinh người trượt xuống bên cạnh của hố, những viên gạch rơi rụng và các bộ phận tàu vũ cũng rơi theo đó. Nếu tôi chưa rơi xuống đất, cú đập địa chấn sẽ khiến tôi phải rơi xuống. Setrákus Ra, với đôi chân đã bị thương, ngã sấp xuống đất. Có lẽ đó chỉ là trí tưởng tượng của tôi, nhưng tôi nghĩ anh nhỏ lại một chút khi bị đánh ngã. Chúng tôi đã làm rối loạn tập trung đủ đáng để anh ta gặp khó khăn trong việc duy trì tất cả các Di sản của mình. Tôi cố dùng siêu năng lực để ném một số mảnh vụn vào anh ta, nhưng tôi vẫn đang quá gần.

Lửa pháo của Blaster đến từ Anubis nhằm vào Marina và Adam, nhưng được lời đáp trả bằng cách tương tự từ Mark và Sarah khi cả hai họ lao nhanh dọc theo mép của hố đổ. Giữa lửa bao che của họ và những tảng đá vỡ của nơi trú ẩn, chúng ta thực sự vô tình đã cắt Setrákus Ra khỏi phần còn lại của lực lượng của mình.

Một cái nhìn thoáng qua, tôi thấy Mark đang chảy máu từ một vết cắt ở đỉnh đầu và Sarah bị bỏng khá nặng trên một tay. Ngoài ra, họ trông khá ổn.

Họ trông tốt hơn, thực tế, so với Setrákus Ra. Khuôn mặt anh ta bị cắt, thiếu tai, chân bị cắt. Anh ta đấu tranh để đứng lên đầu gối.

Chúng tôi bắt được anh ấy. Chúng tôi thực sự bắt được anh ấy.

Marina ném một tảng băng khối khác về phía Setrákus Ra. Anh ta đẩy một cú đâm về phía trước và làm nát nó giữa không trung.

"Anh không chết dưới tay của những đứa trẻ," anh cầu nhàu. Nhưng bạn biết không? Anh ta nghe có vẻ không chắc chắn.

Đau nhức và thở khò khè, tôi đẩy mình đứng dậy và chạy về phía đối diện của hồ núi lửa so với Marina và Adam. Nếu chúng ta có thể giữ khoảng cách thì không thể nào Setrákus Ra có thể bắt giữ chúng tôi trong bán kính của lĩnh vực vô hiệu hóa Di truyền của hắn. Chúng ta có thể tấn công lên hắn từ xa.

Mark và Sarah nhìn thấy tôi đến, mặc dù họ đang trao đổi lửa với Mogs. Họ dừng chạy dọc theo mép hồ đá khoảng giữa tôi và vị trí của Marina và Adam. Tôi thấy họ trao đổi vài lời, sau đó Sarah quay đầu lại về phía tôi trong khi Mark tiến về phía những người khác.

"Cậu trông như cậu cần một bàn tay đấy!" Sarah nói, bước vài bước vào hồ để giúp tôi đứng dậy hoàn toàn.

"Cảm ơn. Bạn ổn không?"

"Vẫn còn đây," cô trả lời. Tôi có thể nói cô đang cố gắng không nhìn vào những vết bỏng phỏng trên cánh tay của mình.

Tôi có cái nhìn tốt hơn về tình hình của chúng ta từ đây. Mogs vẫn giữ vị trí ở phía trước của Anubis ít hơn tôi ngạc nhiên. Những người khác phải đã giết một đám lớn chúng trong khi tôi đang chiến đấu với Setrákus Ra. Ngay cả khi tôi đang quan sát, Mark bắn chết một trong số họ bằng một phát đầu. Chỉ còn một ít thôi.

Setrákus Ra không có sự bổ sung nào.

Anh ấy không đi xuống dễ dàng, tuy nhiên. Bậc chúa Mogadorian, vẫn còn quá to lớn, leo lên bên cạnh của hồ núi lửa về phía Marina và Adam. Với đôi chân bị thương, anh ấy phải bò lên bằng tay. Thông minh, những người khác không để anh ta đến gần. Adam tiếp tục phóng ra dòng dòng chuyển động địa chấn khiến Setrákus Ra vấp ngã. Trong khi đó, Marina xen kẽ đóng băng mặt đất dưới chân anh ta và ném những tảng băng vào anh ta. Setrákus Ra có thể hấp thụ hầu hết các pháo đạn của cô ấy bằng áo giáp của mình, nhưng nó đã phải gây tổn thương. Anh ấy không còn nói bậy nữa. Thay vào đó, người đứng đầu Mogadorian đang trông hơi tuyệt vọng.

"Tôi có phải che giấu bạn không?" Tôi hỏi Sarah.

"Bạn biết rồi."

Tôi gật đầu và hò to qua miệng núi lửa đến Marina và Adam. "Đây là lúc rồi! Hãy ném mọi thứ mà các bạn có vào hần!"

Tôi cảm nhận được cảm giác đất đang sợ khi Adam tăng cường độ động đất và Marina tăng cường việc ném đá lạnh của mình. Sarah và Mark tiếp tục bắn liên tục vào những con Mogs trên đường đi bộ của con tàu Anubis, giết chết một số và giữ những người còn lại ở chỗ. Tôi giơ lên, tập trung vào thời tiết phía trên, và bắt đầu triệu hồi cơn bão lớn nhất mà tôi có thể thực hiện. Bầu không khí xung quanh chúng tôi trở nên nặng nề và ẩm ướt khi tôi kéo những đám mây xuống thấp, ngay cả với con tàu Anubis đang treo lơ lửng. Chẳng bao lâu sau, chiếc tàu chiến được bao quanh bởi sương mù ngày càng dày đặc.

"Tớ nghe Sarah nói. Không phải mỗi ngày bạn thấy đám mây bão tụ lại gần đất đâu."

Trước khi tôi kịp hoàn thành, tôi nghe thấy một âm thanh xé kim loại. Setrákus Ra đã từ bỏ việc leo ra khỏi hố và tiến đến Marina và Adam. Trước đây, anh ta quá tự tin và đầy tham vọng. Bây giờ, anh ta đang hành động thông minh. Với khả năng siêu thần kinh của mình, anh ta xé phần còn lại của đường ống của mình ra khỏi Anubis. Mảnh máy móc lớn đồ sộ nổi trên không một giây trước khi anh ta ném nó vào phía người khác.

"Coi bao!" Mark hó to. Anh và Adam né một đường, Marina né một đường khác. Ông ồm ồm gần vùng đất giữa họ. Không có ai bị thương, nhưng mà không có nổi nhất để nó để nó đổi Chiến dịch trở lại, Setrákus Ra đã có thể bắt đầu leo ra khỏi vòng nút, những bước chân to lớn của anh ta cõng cõ nhiều đất.

Đến lượt tôi giữ anh ấy ở đó.

Tôi quán quýt hai tay qua không khí, điều khiển thời tiết. Gió thổi mạnh, quật ngã các mảnh vụn và bụi bẩn. Khuôn mặt tôi bị đau bởi những tảng đá nhỏ và mắt tôi châm chích do bụi. Tôi vượt qua. Tôi đang tạo ra một cơn lốc xoáy, ngay trên đỉnh của Setrákus Ra.

"Chết đi, con của một—!"

Lưng tôi nổ tung vì đau. Một phát súng blaster, ngay giữa hai xương vai. Tôi ngã về phía trước, giống như sắp ngã vào hố đá.

Sự tập trung của tôi bị phá hủy cùng với tôi, ngay lập tức, gió bắt đầu yếu đi.

"Sáu!" Sarah hét lên. Cô ấy nắm lấy tôi quanh eo và cùng nhau chúng tôi lăn sau một đồng đồ nát, ngay trước đạn pháo nổ thêm.

Vụ bắn không đến từ Anubis. Nó đến từ khu rừng.

"Bảo vệ người lãnh đạo yêu quý!" hét Phiri Dun-Ra khi cô chạy ra, bắn đạn plasma. Cô dẫn đầu một nhóm lính Mog. Họ phải đã đi vào rừng, tìm ra và giải cứu người chính thống và đi xung quanh phía sau chúng tôi. Nhìn thấy binh lính đến cứu trợ, những kẻ Mog trên con tàu Anubis trở nên táo bạo hơn. Đột nhiên, chúng tôi bị mắc kẹt trong bắn đạn lẫn nhau. Sarah cố bắn trả đạn, nhưng đạn plasma quá mạnh. Cô nằm gục bên cạnh tôi.

"Sáu, chúng ta nên làm gì?"

Tôi nhô đầu ra đúng lúc để thấy Setrákus Ra leo lên đỉnh của hố núi lửa. Anh ta lại có thanh kiếm của Adam và đang sử dụng nó gần như một cây gậy.

Marina đứng đường.

"Marina! Ra nhanh ra khỏi đó!" tôi la hét. Cô ấy không thể nghe thấy tôi. Tôi nhìn thấy mọi việc diễn ra.

Marina vươn tay phía trước, mong đợi bằng xuất hiện hướng Setrákus Ra. Không có gì xảy ra. Các Di sản của cô ấy đã bị tắt. Setrákus Ra giơ tay lên trời và, mặc dù cô ấy đấu tranh, Marina bị nâng lên từ mặt đất. Anh ta đang sử dụng siêu năng lực di chuyển vật thể.

"Oh Chúa ơi," Sarah nói. "Ồi không."

Setrákus Ra đập cô ta xuống đất. Mới thôi cô ta lên. Lại đập cô xuống một lần nữa. Tôi nhìn thấy cơ thể của Marina trở nên rũ xuống. Mỗi lần, hần nâng cô lên gần 20 feet, rồi làm cô rơi xuống đất cứng. Lần lượt.

Là Mark đã cứu cô ấy. Anh ta vọt qua đường ống bị hỏng và bắn Setrákus Ra ngay vào mặt bên của anh ta, làm sọc lỗ đâm máu nơi tai anh ta đã từng có. Mogadorian gào lên trong cơn tức giận và đau đớn mới, sau đó đáp trả bằng cách đẩy cơ thể của Marina lao về phía Mark. Họ va chạm và cả hai đều đổ sập xuống

đất. Mark vẫn đang di chuyển. Anh ta ôm Marina và cố gắng đứng dậy cô ấy.

Dù ở cự li này, cô ấy vẫn trông vỡ vụn.

Tôi chưa cảm thấy vết sẹo mới cháy vào mắt cá chân. Chưa. Cô ấy vẫn còn sống.

Adam chạy tới gần Mark và cả hai cùng nắm lấy cơ thể của Marina. Tránh được đạn pháo nổ, họ rút lui vào khu rừng.

Phiri Dun-Ra và các Mog khác đã đạt đến Setrákus Ra. Họ vây kín anh ta từ tất cả các phía, mặc dù anh ta từ chối mọi sự giúp đỡ, đã man đập nát cái sọ của một Mog dùng cảm đủ để chạm vào anh ta. Họ dẫn anh ta lên dốc. Anh ta gần như quay trở lại Anubis.

"Chết tiệt, không," tôi rên rỉ, ép bản thân đứng dậy mặc cho cơn đau châm chích trên lưng.

"Sáu!" Sarah nắm lấy tôi. "Dừng lại! Hết rồi!"

Tôi không chấp nhận điều đó. Chúng ta đã gần thành công rồi. Anh ta không thể tiếp tục thoát khỏi như vậy.

Tôi vẫn có thể giết anh ta. Chúng ta vẫn có thể thắng.

Tôi bước ra khỏi vùng che chở và giơ hai tay lên trời, làm cho gió lại thổi mạnh. Gạch từ Phũ Thánh, sắt vụn từ những chiếc Skimmers nổ tung, mảnh thủy tinh sắc nhọn - tất cả đều xoáy chung với nhau trong một cột khí tử vong. Phiri và đồng bọn Mogs bắn vào tôi. Tôi cảm thấy vết bỏng của súng laser lan rộng trên đùi tôi, vết khác trên vai tôi. Nhưng đó không ngăn tôi.

"Đây là tự sát!" Sarah hét vào tai tôi. Cô ấy ở bên cạnh tôi, trả đũa lại Mogs.

"Quay lại," tôi bảo cô ấy. "Chạy về rừng."

"Tôi không rời bỏ bạn!" cô ấy trả lời, lại cố gắng nắm lấy tôi. Tôi lạnh lùng từ chối cô.

Setrákus Ra đạt đỉnh của ramp. Tôi la hét và đẩy mạnh về phía trước cùng với sức mạnh của di sản thời tiết của mình kết hợp với một cơn gió mạnh của tư duy siêu năng lực, ném mọi thứ mà gió cuốn giữ lấy vào Setrákus Ra.

Hai trong số những con Mog sống sót bị phủi ngay lập tức, đập vỡ bởi cuộc tấn công của tàn dư. Phiri Dun-Ra co rút lại, che khuất khuôn mặt của mình. Nhưng, ở cửa Anubis, Setrákus Ra

đứng thẳng. Anh ta quay về phía tôi, những viên đá và mảnh vỡ đập vào giáp của anh ta, và đẩy lại. Siêu năng lực của anh ta đối đầu trực tiếp với của tôi.

Các vật bay theo mọi hướng. Tôi nhìn thấy góc mắt Sarah bắn bị nhổ ra khỏi tay cô. Kính gió bị mất chỗ của một chiếc Skimmer cắt xuống đất bên cạnh tôi như lưỡi dao quả đào. Tôi bị đánh — lần lượt — bởi những thứ tôi thậm chí còn không thể nhận ra. Tuy nhiên, tôi vẫn giữ vững tư thế, gót giày đào sâu vào đất. Tôi vẫn tiếp tục đẩy mạnh.

Điều đó xảy ra.

Một cột kim loại có biểu tượng Loralite chạm trở trên đó, một phần của đường ống đã bị phá hủy của Setrákus Ra, bay qua không trung. Đầu nhọn. Răng cưa.

Nó đâm thẳng vào ngực của Setrákus Ra. Tôi nhìn thấy anh ta bò xuống, vấp ngã sau va chạm. Tôi có thể thấy Phiri Dun-Ra hét lên.

Sức mạnh từ sự siêu năng của anh ấy giảm đi. Tôi cảm thấy anh yếu đi.

Tôi đã làm được.

Nước mắt chảy dài trên đôi má của tôi.

Tôi đã làm được.

Phiri Dun-Ra và những người khác kéo Setrákus Ra lên tàu Anubis. Cánh cửa đóng sầm sau lưng ông ta. Cầu thang rút vào.

Tôi đau đầu gối. Anh ấy đã chết. Anh ấy phải là đã chết. Phải có giá trị.

Sarah ôm tôi vào lòng.

"Dậy đi, Sáu," cô ấy nói, giọng cô ấy căng thẳng. Cô ấy ho, hít một hơi. Cô ấy bị thương. Chúng ta đều bị thương. "Chúng ta phải đi!"

Tôi đặt tay lên tay của Sarah và biến chúng tôi trở nên vô hình. Như vậy, tôi không cần phải nhìn thấy máu.

Quá nhiều máu. Quá nhiều.

Tôi hy vọng điều đó xứng đáng.

CHƯƠNG Bốn mươi chín

Tôi đã đưa ra rất nhiều lời hứa trong Elders' Chamber. Tôi nói với những người Garde mới rằng tôi sẽ dẫn dắt họ, chúng tôi sẽ giúp họ huấn luyện, rằng cùng nhau chúng ta có thể cứu lấy thế giới của họ. Quả thực là tuyệt vời khi nhìn thấy họ ở đó. Phải, một số người trong số họ trông sợ hãi, một vài người hoàn toàn bối rối, và một vài người thậm chí trông tức giận khi bị ràng buộc vào điều này. Nhưng hầu hết những người khác... họ trông sẵn sàng. Hồi hộp, phải, nhưng sẵn sàng và sẵn lòng bước lên và tham gia vào cuộc chiến.

Bây giờ, để duy trì những lời hứa đó, tôi chỉ cần sống sót qua một con Mogasaur tức giận.

Ngay khi tôi trở lại cơ thể, tôi cảm nhận được hơi thở nồng nặc và nóng từ con quái vật khi nó gầm lên. Nó đang ngay sau lưng chúng tôi. Tôi vẫn giữ một cánh tay quấn quanh Sam từ khi tôi nắm lấy anh ấy trước khi chúng tôi ngất ngây một cách ngắn ngủi. Anh ấy cũng đã gỡ lại tinh thần, vì vậy chúng tôi vấp nhau nhưng vẫn quản lý được và chạy.

"Diễn văn hay đấy!" Sam hét vào tai tôi. "Bây giờ chúng ta có chết không?"

"Không bao giờ," tôi trả lời.

Việc tập hợp của Garde không phải là điều duy nhất mà tôi nhớ từ không gian giấc mơ của Ella. Tôi vẫn còn suy nghĩ về việc theo dõi Pittacus Lore hành động. Ximic, đó là điều mà Loridas gọi cho khả năng copycat của Pittacus Lore. Và sau đó là cuộc gặp gỡ ngắn gọn của tôi với Henri.

Hãy hình dung, anh ấy nói. Hãy hình dung và nhớ.

Đặc vụ Walker dừng lại khỏi la hét vào điện thoại vệ tinh của mình để nhìn chằm chằm chúng tôi. Cô ấy dường như cũng ngỡ ngàng như chúng tôi khi tỉnh dậy, giống như cô ấy cũng ngỡ ngàng khi chúng tôi đột ngột bất tỉnh vài giây trước đó.

"Cái quỷ gì đang xảy ra?" cô hét lên.

"Đừng lo lắng về nó! Hãy kêu mọi người của bạn bảo vệ!" tôi hét lên, vẫy tay.

"Chúng ta phải đánh nó thế nào đây?" Sam hỏi, nhìn qua vai.

"Tôi không biết," tôi trả lời một cách u ám.

"Chúng tôi đã đánh nó rất nhiều," Nine sửa.

Walker và hầu hết các đặc vụ sử dụng Tượng Nữ thần Tự do để che giấu. Tôi không chắc việc đó sẽ giúp ích được bao nhiêu khi Mogasaur gần bằng kích thước với tượng. Một trong những đặc vụ, tôi không nghe rõ tên, vấp phải trong sự hoảng loạn khi con quái vật khổng lồ nhảy vút về phía trước. Nó di chuyển như một con khỉ, giữ trọng lượng ở hai chân trước, bàn chân sau có móng xước lên bề mặt xi măng khi chúng tìm cách nắm bắt. May mắn cho chúng tôi, con quái vật mới sinh vẫn đang quen dần với việc đi lại.

Nhưng điều đó không cứu được đặc vụ bị rơi. Tôi cố kéo anh ta về phía sau bằng năng lực siêu năng lực của mình, nhưng tôi không đủ nhanh. Mogasaur đưa một trong hai đấm lại và nghiền nát người tội nghiệp. Tôi thậm chí còn không nghĩ rằng con quái vật để ý. Đôi mắt của nó, mỗi con mắt đều có một viên pha lê Loric mà tôi chắc chắn rằng nó đã ăn cắp, đang nhắm thẳng vào chúng tôi.

Chỉ là vấn đề thời gian trước khi nó bắt chúng ta. Bất ngờ, tôi cảm thấy mình đang nghĩ về đêm đầu tiên tôi gặp Six, trở lại Paradise. Đó cũng là lần đầu tiên tôi đã đối mặt với một piken, mặc dù nó không gần bằng con khổng lồ này. Six sử dụng sự vô hình của mình để giúp chúng ta thoát khỏi rất nhiều tình huống khó khăn trong đêm đó. Tôi nhớ cách cô ấy nắm lấy tay tôi. Tôi nhớ cảm giác chóng mặt khi có thể nhìn thấu qua cơ thể của mình.

Nhớ. Hình dung.

"John?" Sam la hét khi chúng tôi đang chạy. "JOHN?"

"Tôi đang làm gì sai?" Tôi hét lại, đầu quay từ này sang kia.

"Anh - " Anh nhìn chằm chằm vào tôi và gần như vấp ngã.

"Em vừa biến mất."

Tôi không biến mất, tôi nhận ra. Tôi trở nên vô hình.

"Chúa ơi, tôi có thể làm được," tôi nói to.

"Chuyện gì vậy?" Nine hỏi.

Tôi không trả lời. Tâm trí tôi chạy đua. Tôi vừa sử dụng Di sản vô hình của Six, dù chỉ là trong một khoảnh khắc. Điều đó chỉ là một cú nhấp nháy, như việc nhớ ra một cái tên mà bạn tưởng đã quên. Tôi có thể làm chúng ta trở nên vô hình. Chúng ta có thể trốn thoát. Nhưng điều đó có nghĩa là phải bỏ rơi Walker và những người của cô ấy.

Tất cả quyền lực này, ngay dưới đầu ngón tay của tôi, luôn chỉ cách xa tầm với. Và bây giờ — tôi có thể làm gì với nó? Tôi cần thời gian để luyện tập, tìm hiểu, và huấn luyện.

Có những di sản nào tôi có thể bế khóa trong vài phút tới để giúp chúng ta đánh bại con quái vật này?

Đặc vụ Walker và nhóm của cô ấy bắn trống súng vào con quái vật. Những viên đạn đều bị nuốt chửng bởi lớp da dày của nó, không hiệu quả hơn là viên cầu lửa của tôi trước đó. Chẳng là gì ngoài một bầy muỗi đối với Mogasaur. Nó hoàn toàn không chú ý đến các đặc vụ, mà chỉ đến gần chúng tôi.

"Đi nào!" tôi la hét. "Dẫn nó về phía bãi cỏ!" Chúng ta sẽ có nhiều không gian hơn để chiến đấu ở đó và, xét đến cách nó vụng về, có lẽ tốt nhất là nếu chúng ta tiếp tục di chuyển nó. Hy vọng là khi nó đuổi theo chúng ta, tôi có thể nghĩ ra một cái gì đó.

"Oh, người đàn ông, tôi cảm thấy không ổn," Daniela nói. Thông thường là một người chạy nhanh và duyên dáng, Daniela vấp phải chân mình khi chúng tôi lao về bãi cỏ. Tôi nắm lấy cô ấy bằng tay và kéo cô ấy theo. "Đã xảy ra chuyện gì với tôi trong cái phen cảnh đó. Đầu tôi đau quá."

Những mảnh vụn xi măng phun lên từ bước tiến mới nhất của Mogasaur và đập vào vai tôi.

"Tôi sẽ thử một cái gì đó, Johnny!" Nine nói và rời xa chúng tôi.

"Làm việc của bạn," tôi nói, tin tưởng Nine không bị giết.

Chín bước chạy đến mép quảng trường, nơi có một hàng kính thiên văn kim loại trên cột nhún ra khỏi đất, những vật dụng dành cho du khách ngắm cảnh Manhattan. Anh ta nhổ hai

trong số này ra khỏi đất, cầm một cái trong mỗi tay như cây gậy. Sau đó, anh ta lao thẳng vào con quái vật. Tốc độ siêu phàm của anh ta đột nhiên tăng lên và anh ta trở thành một sọc mờ lao qua quảng trường.

Tôi có thể sử dụng điều đó. Tôi cố gắng tập trung vào Nine, tưởng tượng cách cơ bắp của anh ấy hoạt động cả ngày, cách anh ấy tăng tốc với Sứ mệnh Bất diệt của mình. Nhưng không có gì kích hoạt.

Những sinh vật khổng lồ thực sự dường như bối rối khi Nine chạy thẳng vào chúng. Sinh vật do dự, cố gắng quyết định liệu có chạy thẳng vào Nine hay tiếp tục đuổi theo chúng tôi. Sau đó, có lẽ suy nghĩ trong óc nhỏ bé của nó rằng việc giữ nguyên vị trí sẽ dễ dàng hơn, Mogasaur phát ra một tiếng hét chào mừng hướng về phía Nine. Nó giơ lên một trong những bàn tay khổng lồ của mình, chuẩn bị tát Nine ngay khi anh ta đến gần.

"Anh ấy có biết mình đang làm gì không?" Sam hỏi.

"Anh ấy có từng không?" Tôi trả lời.

Chúng tôi đến rìa của bãi cỏ đối diện với tượng Nữ thần Tự do. Tại thời điểm đó, Daniela ngã thẳng đầu xuống đầu gối, không thể đi xa hơn.

"Ôi trời ơi, đầu tôi sắp nổ tung rồi," cô gào lên. Cô cuộn tròn lại thành quả cầu và xoa nhẹ vào mắt bằng gốc của bàn tay.

"Có điều gì không ổn với cô ấy đấy không?" Sam hỏi tôi.

"Tôi không biết!"

Ánh mắt chúng ta gặp nhau và cả hai đều nhận ra điều gì đó cùng lúc. Cùng nhau, Sam và tôi quay lại hướng về Daniela.

"Cô ấy sắp có chiếc xe Legacy mới!" Sam nói.

Tôi ngồi xổm bên cạnh cô ấy. "Bất kể điều gì đang xảy ra với bạn, Daniela - hãy để nó xảy ra! Hãy để nó ra ngoài và -" Tôi bị ngắt quãng khi Mogasaur quét vào Nine.

Tác động là to lớn. Con quái vật để lại một vết lõm hình bàn tay sáu sáu feet trong bê tông của quảng trường. Đầu tiên, tôi nghĩ không thể có cách nào mà Nine có thể sống sót qua điều đó. Nhưng sau đó tôi thấy anh ta, sử dụng Kỹ vật chống trọng lực của mình để chạy thẳng lên cánh tay có cơ bắp và mạch máu đen của Mogasaur.

Quái vật gầm lên, nổi giận, và đánh vào Nine bằng tay kia. Nine chạy dọc theo dưới cánh tay của sinh vật vào thời điểm đúng, tránh khỏi tác động. Anh ấy nhanh và bám vào Mogasaur, di chuyển xa dần lên cánh tay như một viên côn trùng phiền hà. Tôi không chắc anh ấy sẽ làm gì khi đến phần đầu của quái vật. Nếu tôi phải đoán, tôi sẽ đặt cược rằng Nine cũng chưa biết.

"John!" một người nào đó hô từ phía sau tôi. "John! Thả tôi đi!"

Tôi quay lại nhìn thấy Five đang vật lộn trên cỏ đang quấn quai trên đôi đầu gối. Chúng tôi đã để anh ấy ở đó buộc bằng dây chúng tôi lấy được từ thuyền cứu hộ bờ biển. Anh ấy không có vũ khí dao hay bi vàng để biến da thành kim loại, nên Five gần như vô hại nhất có thể.

"Ôi chết tiệt, không đời nào," Sam nói, nhìn qua Five.

"Tôi biết đó là cái gì," Five nói, đến gần chúng tôi. Anh ấy ngồi trở lại trên đầu gối, hai tay bị trói phía trước, và nhìn lên tôi. "Tôi biết cách giết nó. Tôi có thể giúp bạn."

"Hãy nói cho tôi biết," tôi nói.

"Setrákus Ra gọi nó là Người săn," Five nhanh chóng nói. "Anh ta đang xây dựng nó khi tôi vẫn còn ở trên tàu Anubis. Nó có các mảnh đeo Loric trong mắt và có thể sử dụng chúng để cảm nhận vị trí của bất kỳ Garde nào. Không có chỗ trốn, chúng ta phải giết nó."

Khi Five nói, Nine đạt tới chính giữa vai của thợ săn. Quái vật từ bỏ việc cố gắng đuổi Nine ra. Bây giờ, nó nghiêng đầu gai của mình và cố nuốt Nine một cách toàn bộ. Nine đáp lại bằng cách đâm đầu cắt ngang của một trong những cái cọc kim loại thẳng lên đỉnh miệng của quái vật. Sinh vật quẫy đầu ra xa và kêu rống.

Bên cạnh tôi, Daniela rên rỉ. Sam đứng gối bên cạnh cô ấy và xoa lưng cô. "Nào, uh, làm theo những gì John nói," Sam cố gắng, nhưng phản ứng duy nhất của Daniela là rên rỉ. Anh nhìn lên tôi. "Chúng ta cần phải tìm ra một cách gì đó! Nếu các bạn có những sức mạnh mới tuyệt vời, bây giờ là lúc để sử dụng chúng!"

"Anh ấy cần phải nhắm vào mắt, John," Five khẳng định, bỏ qua tất cả chỉ để chú ý đến tôi. "Hãy thả tôi ra. Tôi có thể giúp bạn."

"Tại sao tôi phải tin bạn chứ?" tôi hỏi.

Biểu hiện của Five trở nên u ám hơn. Tôi thấy anh ta cố gắng chống đối sự buộc buộc, kiểm tra chúng. Anh nhìn lên tôi, và tôi có thể nói rằng anh ta đang cố gắng kiểm soát sự tức giận của mình.

"Vì tôi có thể thoát ra khỏi đây nếu tôi thực sự muốn," Five trả lời tôi. "Nhưng tôi sẽ không. Bạn đã cứu mạng tôi, John, và dù bạn nghĩ gì đi nữa, tôi không giống như anh ấy."

Tôi biết chính xác Five đang nói về. Setrákus Ra và Pittacus Lore. Lòng nhân từ đi kèm với sự phản bội.

"Tôi muốn giúp," Five gầm. "Hãy để tôi giúp."

"Chết đi," Sam nói, đưa ra quyết định thay tôi. Anh ấy lấy ra lưỡi dao cổ tay của Five, kéo dài nó và cắt phá trói Five. "Tất cả hands trên boong tàu."

Tôi nhìn nhìn vào con quái vật. Nine đâm cọc kim loại còn lại của mình vào bên cạnh cổ của con quái vật liên tục. Tôi có thể thấy một ít máu đen chảy ra, nhưng anh ta chắc chắn không gây ra nhiều thiệt hại. Lúc đó, kêu rít, con quái vật lao tới đánh anh ta một lần nữa. Lần này, nó va vào Nine một chút, và anh ta bị đẩy lui phía dưới lưng của con quái vật.

Trên tiếng reo hò của người săn mồi, tôi nghe thấy âm thanh quen thuộc whup-whup-whup của các trực thăng. Một cặp Black Hawks mảnh mai vừa cất cánh từ cầu Brooklyn và đang trên đường đi. Vậy là, Đặc vụ Walker không hoàn toàn vô dụng sau tất cả.

"Cho tôi xin cái đó trở lại?" Five hỏi Sam, đưa tay ra để lấy lại vũ khí của mình.

"Không," tôi nói, đứng giữa hai người họ. "Bạn nói bạn có thể giúp. Đi giúp đi."

Năm tiếng thở dài. "Được. Tôi sẽ làm theo cách khó nhất." Anh ta trôi vài bước với mặt đất, rồi nhìn tôi. "Được, John. Đốt tôi lên."

"Gì?"

"Đốt tôi lên!" anh ta hét lên.

Tôi không cần thuyết phục nhiều hơn để làm tổn thương Five. Tôi buông Lumen và ném một quả cầu lửa nhỏ vào anh ta. Anh ta để cho nó đánh anh và ngay lập tức, da anh đã được bao phủ bởi ngọn lửa.

"Cám ơn," anh ta nói và lao đi về phía Hunter, tên tên lửa cháy sáng của chúng ta.

Tôi cúi xuống bên cạnh Daniela và đặt hai tay lên đầu cô ấy. Tôi để dòng dõi chữa lành của mình chảy, hy vọng rằng điều đó sẽ giúp giảm bớt đau đớn cho cô ấy. Nhưng thực ra đó không phải là dòng dõi chữa lành của tôi, phải không? Đó là Ximic, và việc chữa lành chỉ là một trong những dòng dõi tôi rất giỏi trong việc sao chép. Điều đó không giúp được Daniela, nhưng có điều gì đó xảy ra khi năng lượng chảy qua giữa chúng ta. Đột nhiên, tôi có thể cảm nhận chính xác những gì đang xảy ra bên trong cô ấy.

Tôi cũng cảm nhận được. Một áp lực đằng sau đôi mắt. Một trọng lượng nặng nhọc mà cảm giác như đang cố đâm thẳng vào khuôn mặt tôi.

"Điều này đang làm tôi tan nát!" Daniela la hét.

"Ai, tôi biết! Tôi cũng cảm nhận được!" Tôi đáp, nắm hai bên đầu như thể sợ não tôi có thể nứt ra.

Trong khi đó, Five, vô tốc độ tại trắng và nhiệt độ cao, lao thẳng vào mắt của Hunter. Có âm thanh khét tiếng và quỹ không hao hơn bất cứ lúc nào. Một khoảnh khắc sau đó, một lỗ nổ lớn qua đầu của nó và Five xuất hiện. Anh ấy nắm cái gì đó cao lên trên. Đó chắc chắn là một trong những sợi dây Loric.

"Đm," Sam nói. "Đó là kinh dị, nhưng đã thành công."

Kẻ săn vừa bị một viên đạn bắn vào não. Tôi đoán anh ấy cảm thấy khá giống với cảm giác của Daniela và tôi lúc này. Nó không đổ gục như tôi hy vọng. Thay vào đó, nó chỉ trở nên tức giận hơn. Nó lao vào phía Five, người bỗng dừng biến mất nhanh chóng. Vẫn nắm chặt lấy quái vật nhưng bây giờ Nine bắt đầu leo lên phía các con mắt còn lại của nó, và biết cách làm tổn thương nó thực sự.

Đó là lúc những chiếc Black Hawks tới. Họ oanh tạc lân cận với các cuộc tấn công tên lửa chỉ làm cho con quái vật tức giận hơn. Mặc dù tôi đánh giá cao sự giúp đỡ này, vũ khí của họ sẽ không gây tổn thương cho con vật này. Có khả năng cao những phi công đó sẽ tự tử hoặc vô tình tấn công Năm và Chín.

Kẻ săn đánh đập quanh, phá hủy quảng trường và gần như tay vả một chiếc trực thăng rơi từ trên cao. Điều này khiến việc Five chuẩn bị một đòn tấn công khác vào mắt của quái vật trở nên vô cùng khó khăn.

Khi kẻ săn nghiêng đầu lên và gầm, cơn gió mạnh từ hơi thở hôi của nó đủ strong để đẩy Nine bay ra khỏi mặt của quái vật. Anh ta bay xa cơ thể của kẻ săn và rơi khoảng một trăm feet về phía mặt bằng bê tông. Tôi cố vươn ra bằng năng lực siêu nhiên của tôi, nhưng khoảng cách quá xa và đầu tôi đau quá nhiều nên tôi không thể tập trung.

Năm hạ cánh, ngọn lửa tắt. Thay vì tấn công tiếp tục, Năm nắm cánh tay Cửu khi đang ở giữa không khí. Anh ta nhẹ nhàng đặt Cửu xuống mặt đất. Đáp lại, Cửu đâm anh ta ngay vào mặt. Bởi vì tất nhiên anh ta làm vậy.

Các phi công trực thăng đang đến để tiến hành một lượt bay nữa. Hiện tại, Cả hai số Năm và Số Chín đều đang ở đúng trong đường đi của Hunter. Thứ gì đó đang xảy ra không tốt một cách vội vàng.

"Nếu các bạn định làm gì đó, bây giờ là thời điểm!" Sam la lên.

Tôi không biết phải làm gì. Tôi có thể cảm nhận Legacy này tôi sao chép từ Daniela đang tích tụ bên trong tôi, nhưng tôi không biết nó làm gì hoặc cách sử dụng nó. Tôi đang lúng túng ở đây. Tất cả những gì tôi có là cơn đau đầu nhức nhối. Chắc chắn phải có thêm nhiều hơn thế.

Với tiếng kêu đau đớn, Daniela nhảy đứng lên. Cô đẩy cả hai chúng tôi sang một bên và la lên.

"Tôi phải để nó ra ngoài!"

Daniela mở mắt và một tia năng lượng màu bạc tập trung bắn thẳng vào người săn. Ban đầu, cô hoàn toàn không kiểm soát được, tia năng lượng dường như lớn đau đớn khi xé toạc qua đầu cô và zigzag trên toàn bộ cơ thể quái vật. Nhưng sau vài

giây, Daniela kiểm soát được. Tia năng trở nên hẹp hơn và tập trung hơn.

Kết quả tốt hơn những gì tôi mong đợi.

Kẻ săn thú phát ra tiếng kêu lúng túng khi nhìn xuống bản thân và nhận ra cơ thể khổng lồ của mình đang biến thành đá.

Ngay khi tôi thấy Daniela làm điều đó, tôi nhận ra rằng tôi cũng có thể làm được. Tôi tập trung vào trọng lượng phía sau mắt tôi—như một tảng đồi đá, muốn lăn xuống đồi—và đẩy nó ra ngoài. Tầm nhìn của tôi trở nên màu bạc khi tia sáng chảy ra từ đôi mắt tôi. Ban đầu khá khó, tôi phải kiểm soát nó bằng đôi mắt, nên không dễ dàng để chính xác, nhưng tôi dần quen với nó khá nhanh chóng. Daniela cũng như vậy. Chẳng bao lâu, chúng tôi đang vẽ các dải đá lên và xuống khung hình to lớn rồi rầm của con quái vật.

Kẻ săn cố gắng di chuyển về phía trước để tiếp cận Con số Chín và Năm, nhưng chân nó không còn hoạt động nữa. Chúng trở thành những khối đá cứng.

Chỉ vài giây sau, đứng bên cạnh Tượng Nữ thần Tự do là một bia mộ màu xám của sự sáng tạo Mogadorian đáng sợ nhất mà tôi từng thấy, khuôn mặt xấu xí của nó mãi mãi đóng băng trong một bức mặt của sự tức giận lúng túng. Chín và Năm nhìn lên vật thể đó, quá rối trí để thậm chí cãi nhau. Những chiếc trực thăng vây quanh nó, rõ ràng phát hiện ra rằng quái vật không còn là mối đe dọa nữa mà chỉ là một điểm xấu mắt.

"Ồ," Daniela đáp lại, và dựa vào tôi để được hỗ trợ. "Cảm giác không tốt chút nào."

Tôi nắn mặt mình. "Không đùa đâu."

"Đó là tuyệt vời!" Sam la lên. "Bạn giống như Medusa."

"Đó không phải là tên mã hiệu siêu anh hùng của tôi," Daniela phản ứng mạnh mẽ. "Ugh."

"Và bạn giống như - giống như -" Sam quá hồi hộp để nói tiếp.

"Tương tự như Pittacus," tôi hoàn tất câu cho anh ấy.

"Ồ, đúng vậy! Điều này rất lớn. Bạn có nhận ra điều này có lớn đến đâu không?"

"Nó lớn."

"Daniela cầu nhàu, mấy chị đang cướp đi sự chú ý của dòng xe Legacy mới của tôi."

Tôi lắc đầu và cười, thực sự cảm thấy nhẹ nhõm lần đầu tiên trong vài ngày qua. Chín đi về phía tượng quái vật, tay trên hông, và đập vào hòn đá. Trong khi hắn làm điều đó, Năm lúng lẳng trở lại với chúng tôi. Tôi nhận ra rằng hắn đã treo chiếc hạt Loric mà hắn đã cắt ra từ hộp sọ quái vật quanh cổ mình. Tôi tự hỏi liệu đó là hạt gốc mà hắn từng hiến hoặc bị Setrákus Ra lấy đi, hay nó thuộc về một trong những Garde đã chết. Tôi không đụng đến vấn đề ngay bây giờ. Hắn vươn ra hai bàn tay.

"Ồ, tôi đã thử," anh ta nói. "Nếu bạn muốn, bạn có thể trói tôi lại."

Tôi liếc mắt nhanh với Sam. Tôi biết Five vừa giúp chúng tôi và tôi biết anh ta có thể đã đứt đoạn dây nếu cần, nhưng tôi vẫn cảm thấy thoải mái hơn khi anh ta bị trói. Anh ta là một "lựa chọn rủi ro" và một kẻ giết người. Tôi không biết liệu tôi có bao giờ có thể tin tưởng anh ta thật sự không.

Khi tôi nhặt lên dây mà Sam vừa cắt cách đây vài phút, Đặc vụ Walker và nhóm của cô ấy còn sống đi qua chỗ chúng tôi. Cô ấy đang trên điện thoại vệ tinh trong một cuộc trò chuyện êm ái. Trong khi cô ấy không để ý, Đặc vụ Murray nở nụ cười với chúng tôi và giương hai ngón tay cái lên một cách to lớn.

Các trực thăng hạ cánh một lúc, trên một trong những đoạn sân trống ít bị phá hủy bởi Hunter. Tôi đoán rằng họ sẽ chuyển chúng tôi trở lại khu trại quân đội. Tôi phải tìm hiểu đã xảy ra chuyện gì với những người Garde khác. Tôi không có vết sẹo mới nào trên mắt cá chân của tôi, điều đó có nghĩa là trận chiến đã được chiến thắng hoặc vẫn đang diễn ra. Tôi cần phải đến gặp họ, tới với Setrákus Ra, và sử dụng Tài năng mới này một cách tốt đẹp.

Chỉ cần tôi có thể tìm hiểu cách sử dụng nó.

"Vâng, ông," Đặc vụ Walker nói vào điện thoại, sau đó nhắc nó ra khỏi mặt cô, chớp chớp giật mình như cô không thể tin vào điều đang xảy ra. Cô dường như ngạc nhiên hơn bởi cuộc trò chuyện của mình hơn là bởi tượng quái vật Daniela và tôi vừa

làm. Cô che miệng điện thoại và đưa nó ra phía tôi. "John, à, tôi có Tổng thống đang gọi."

Tôi nhìn cô ấy. "Gì? Thực sự sao?"

Walker gật đầu. "Hình như anh ta... à, thay đổi ý kiến về việc ủng hộ toàn diện cho người Loric. Anh ấy muốn bạn tới Washington ngay lập tức để thảo luận chiến lược."

Tôi đưa dây cho Nine khi anh ấy đi tới chúng tôi. Anh ấy rất vui vẻ khi được cố lại Five. "Bắt được tôi không làm cho chúng ta quân bình," tôi nghe anh ấy lẩm bẩm với Five.

"Không, nó không phải vậy," Five trả lời nhẹ nhàng.

Tôi bỏ qua họ tạm thời. Tôi sắp nói chuyện với Tổng thống. Tôi lắc đầu, nhìn chằm chằm vào Walker. "Đây không phải là một trò lừa, phải không?"

"Không," Walker nói, lắc điện thoại trước mặt tôi. "Anh ấy nói thật đấy. Nghe có vẻ điên rồ, nhưng, có vẻ như cô con gái lớn của anh ấy vừa trải qua một loại . . . hình ảnh gì đó? Khi anh diễn thuyết?"

Sam không thể kìm hãm cười. "Ra khỏi đây!"

Walker nhìn cả hai chúng tôi. "Tôi bỏ sót cái gì sao?"

"Không," tôi nói, mỉm cười và vươn tay lên điện thoại. "Tôi sẽ giải thích sau."

Trước khi tôi có thể lấy điện thoại về tinh của Walker, điện thoại của tôi bắt đầu rung trong túi sau của tôi. Chỉ có hai người trên thế giới mang số đó - Sarah và Six. Cuộc chiến với Setrákus Ra phải kết thúc nếu họ đang gọi cho tôi. Chết tiệt, có lẽ họ thậm chí còn giết chết ông già.

"Xin lỗi," tôi nói với Walker, lấy ra điện thoại của riêng tôi. Cô nhìn tôi như thể tôi điên rồ. "Bảo Tổng thống đợi chút. Tôi phải nghe cuộc gọi này."

Tôi nhấc điện thoại và ngay lập tức tâm trạng tốt của tôi tan biến. Tôi nghe thấy tiếng gió thổi mạnh, tiếng súng pháo xa xói và quá nhiều tiếng la hét. Tôi nghĩ đó là Mark và anh ấy nghe có vẻ hoàn toàn mất trí, la hét với ai đó để tỉnh dậy. Dạ dày tôi rơi xuống.

Và sau đó, Sarah bắt đầu nói chuyện.

“John . . .” Giọng cô run rẩy, yếu ớt. "Nghe, tôi không có nhiều thời gian . . ."

CHƯƠNG Mười lăm

"ĐỢI MỘT CHÚT!" LEXA HỒ OVER VAI CÔ ẤY từ ghế lái, và chiếc tàu bị lắc mạnh sang một bên. Lửa pháo blaster vụn qua không trung bên ngoài, gần như đánh trúng chúng tôi. Cô ấy thực hiện một động tác tránh né khác và đưa chúng tôi đi sang phải mạnh mẽ.

Anubis đuổi theo chúng tôi, bắn phá các pháo năng lượng mỗi khi có cơ hội. Tôi tin là Lexa sẽ đưa chúng ta thoát ra, tàu của chúng tôi nhỏ hơn, nhanh hơn và cô ấy là một phi công giỏi.

"Có chuyện gì xảy ra phía sau đó?" cô gào lên, mồ hôi chảy dài trên khuôn mặt cô khi cô làm chìm chúng thấp hơn xuống rừng rậm, sử dụng cây cối làm vật che chở. "Six? Nói chuyện với tôi, Six!"

Tôi không thể nói.

Ở bên đối diện, Ella ngồi với lưng tựa vào tường, đầu gối co lại gần ngực. Cô ấy ôm chặt bản thân và lắc qua lại, khóc. Khuôn mặt cô ấy bị làm bẩn bởi loại rác thải giống như dầu, nhưng ít nhất là nó đã ngừng chảy ra khỏi cô ấy. Vẫn còn những tia năng lượng Loric đốt cháy thoáng qua đầu cô ấy đôi khi.

"Cô đã cảnh báo anh ấy," cô thầm thì với chính mình đi đi đi. "Tôi đã cảnh báo bạn tất cả điều gì sẽ xảy ra."

Marina nằm trên một chiếc giường tới phía sau của con tàu, bất tỉnh và tình trạng sức khỏe không tốt, cơ thể cô bị cố định để không bị lắc lư tường lưu khi chúng ta vội vã chạy trốn. Tôi thậm chí cũng không muốn đoán xem có bao nhiêu xương chân của cô đã bị gãy, hay cô có bao giờ tỉnh lại nữa hay không.

Điều đó không ngăn cản Mark, tuyệt vọng và khóc, khỏe mạnh rung lắc cô ấy bằng vai.

"Wake up!" anh la lên trước mặt cô. "Cô là nhà chữa lành, thật chúa! Cô phải tỉnh dậy và chữa lành cho cô ấy!"

Adam lao vào anh ta. Người Mogadorian đẩy mạnh Mark vào tường của con tàu và đặt cánh tay ngay sát cổ anh ta. Mark cố gắng chống lại anh ta, vì vậy Adam đẩy anh ta vào tường cho đến khi anh ta ngừng lại.

"Dừng lại! Cậu có thể giết chết cô ấy nếu lay động cô ấy như vậy," Adam rống lên.

"Tôi phải—" Mark van nài. Adam lắc đầu mạnh mẽ.

"Anh không thể làm gì cả," anh ta nói, cố gắng không nghe lạnh lùng.

Mark đặt trán của anh ta vào trán của Adam và la toáng lên, "Chúng ta không bao giờ nên đến đây!"

Tất cả sự hỗn loạn dường như không làm Sarah quá rối. Cô nhìn lên và mỉm cười an nhàn. Cô ấy trắng hơn so với lúc nào tôi thấy cô ấy. Một giây trước, tôi đã đưa cho cô ấy chiếc điện thoại vệ tinh của tôi để gọi cho John.

"John . . . Nghe này, tôi không có nhiều thời gian," cô ấy nói, giọng cô ấy mỏng yếu.

Bàn tay tôi đầy máu của Sarah. Tôi đang cố gắng ngăn chảy máu, nhưng vết thương quá lớn. Tôi không biết chính xác là cái gì đã gây thương vì có quá nhiều vật bay qua không trung. Một cái gì đó vụt và lớn. Nó cắt xuyên qua bên cạnh của cô ấy, phía trên hông và ra ngoài. Mang theo một phần lớn của phần giữa của cô ấy. Tôi đã bắn trượt trong cuộc đối đầu với Setrákus Ra, nhưng tôi sẽ qua khỏi.

Không có Marina, Sarah sẽ không còn lâu.

Cô đã kéo tôi ra khỏi đường băng khi tôi vẫn còn bàng hoàng. Tôi không biết cô đã làm như thế nào, máu chảy nhiều quá. Hormon adrenalin? Sức mạnh của cô suy yếu khi chúng ta đâm vào rừng. Tôi phải ôm cô đi đến tàu của Lexa.

Sàn nhà đầy máu của cô ấy. Cả bộ quần áo của tôi cũng vậy. Nó ở trên tay tôi, một cách nhiều cách.

Điều này xảy ra vì tôi. Vì cô ấy không để tôi đối mặt với Setrákus Ra một mình.

Cô gái ngọc. Có lẽ cô ấy đã cứu lấy cuộc đời tôi.

"Xin hãy, John, đừng nói chuyện, chỉ nghe đi . . .," Sarah nói. "Anh phải biết rằng, từ lúc tôi nhìn thấy anh bên ngoài Paradise

High, tôi biết. Tôi biết rằng chúng ta sẽ yêu nhau. Và tôi chưa bao giờ hối hận dù chỉ một giây. Chẳng phải bây giờ cũng không. Tôi yêu anh bằng cả trái tim, John. Tôi sẽ mãi yêu anh. Tất cả . . . tất cả đều xứng đáng."

Chiếc tàu gấn kỹ sang trái. Nếu tôi đã giết Setrákus Ra ngay ở đằng sau, điều đó chưa ngăn được Anubis đang cố gắng đuổi theo chúng tôi. Làm thế nào tôi sẽ giải thích điều này với John? Làm thế nào tôi sẽ sống với nó?

Điều đó đã nên thuộc về tôi.

"Tôi ước... ước gì tôi có thể gặp lại anh một lần nữa," Sarah nói nhỏ nhẹ, nước mắt trào dâng trong mắt cô. "Có lẽ tôi vẫn sẽ gặp lại anh. Tôi sẽ đợi anh, John, ở bất cứ nơi nào tới. Có lẽ nó sẽ giống như Lorien. Hoặc giống như Thiên Đàng."

Bernie Kosar nằm bên cạnh Sarah. Anh ấy rên rỉ và liếm má Sarah. Cô ấy thực sự cười một chút.

"BK ở đây," cô ấy nói với John, nghe có vẻ xa xăm, mơ hồ. "Anh ấy chào."

Sarah ngạc nhiên. Ho. Máu chảy từ góc miệng cô ấy, từ bên trong cô ấy. Tôi thấy cô ấy cố gắng chống lại. Cô ấy cố gắng rất nhiều để ở lại.

"Hứa với em, John . . . hứa với em rằng anh sẽ tiếp tục chiến đấu. Hứa rằng anh sẽ chiến thắng. Đừng để mọi thứ trở nên vô nghĩa, tình yêu của em. Xin anh hãy nhớ, em yêu anh, John. Em luôn . . ."

Sarah ngưng nói. Miệng cô tiếp tục di chuyển thêm một giây nữa, không có âm thanh nào phát ra, và sau đó nó dừng lại. Tôi giữ một tay dựa vào bụng cô và đặt tay kia lên cổ cô, mặc dù tôi đã biết rồi.

Cô ấy đã đi.

BACK ADS

I AM NUMBER FOUR THE LEGACIES DEVELOP...



DON'T MISS A SINGLE PAGE OF THE ACTION-PACKED,
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING
I AM NUMBER FOUR SERIES

VISIT THE OFFICIAL SITE AT WWW.IAMNUMBERFOURFANS.COM FOR
THE LATEST SERIES NEWS AND TO SHARE YOUR THOUGHTS!

HARPER

An Imprint of HarperCollinsPublishers

DISCOVER THE BACKSTORIES
OF YOUR FAVORITE CHARACTERS
FROM THE SERIES!



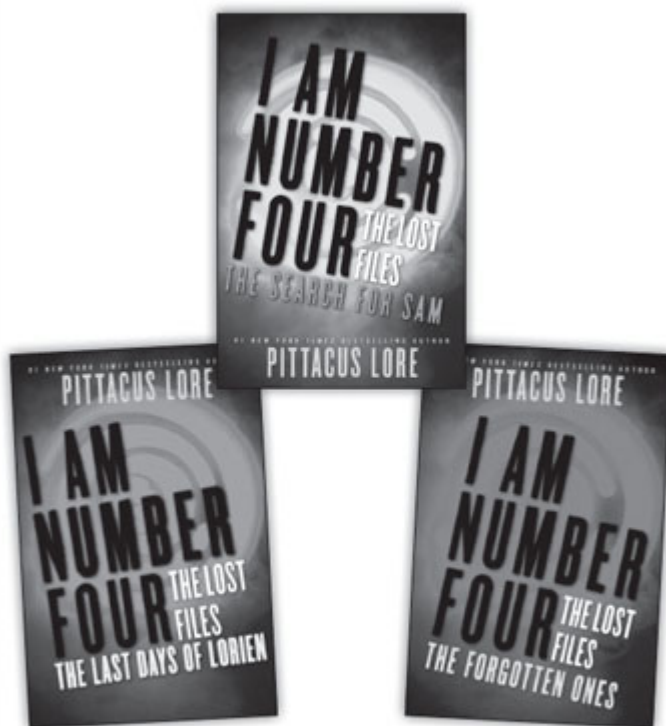
READ THE FIRST THREE NOVELLAS IN ONE THRILLING PAPERBACK,
I AM NUMBER FOUR: THE LOST FILES: THE LEGACIES

HARPER

An imprint of HarperCollinsPublishers

www.iamnumberfourfans.com

UNCOVER MORE SECRETS FROM
LORIEN'S PAST—AND THE KEYS
TO EARTH'S FUTURE.



READ THESE THREE ACTION-PACKED NOVELLAS IN ONE PAPERBACK.
I AM NUMBER FOUR: THE LOST FILES: SECRET HISTORIES

HARPER
An Imprint of HarperCollinsPublishers

www.iamnumberfourfans.com

THE BATTLE LINES HAVE
BEEN DRAWN. LEARN WHO'S
REALLY ON OUR SIDE.

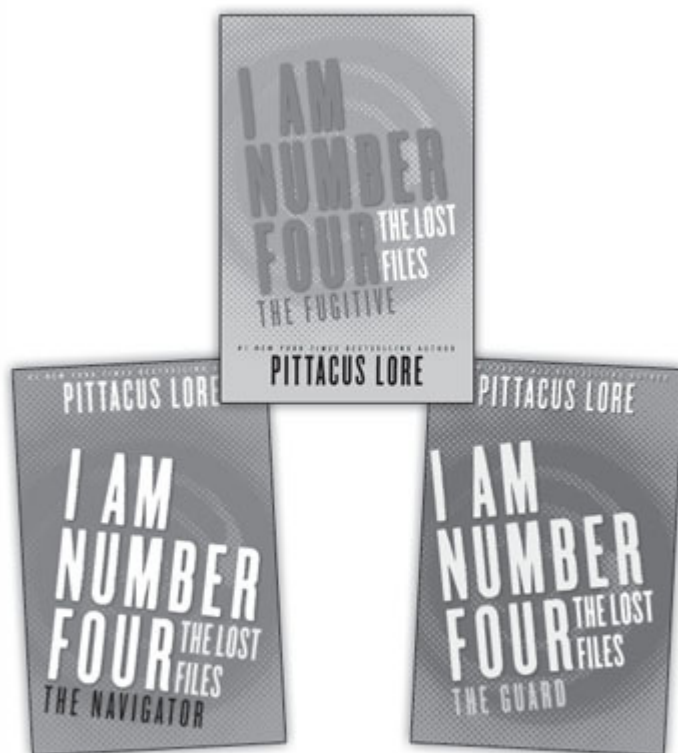


READ THESE THREE PULSE-POUNDING NOVELLAS IN ONE PAPERBACK,
I AM NUMBER FOUR: THE LOST FILES: HIDDEN ENEMY

HARPER
An imprint of HarperCollins Publishers

www.iamnumberfourfans.com

ONLY THE GARDE CAN SAVE
OUR PLANET.
BUT THEY ARE NOT ALONE.



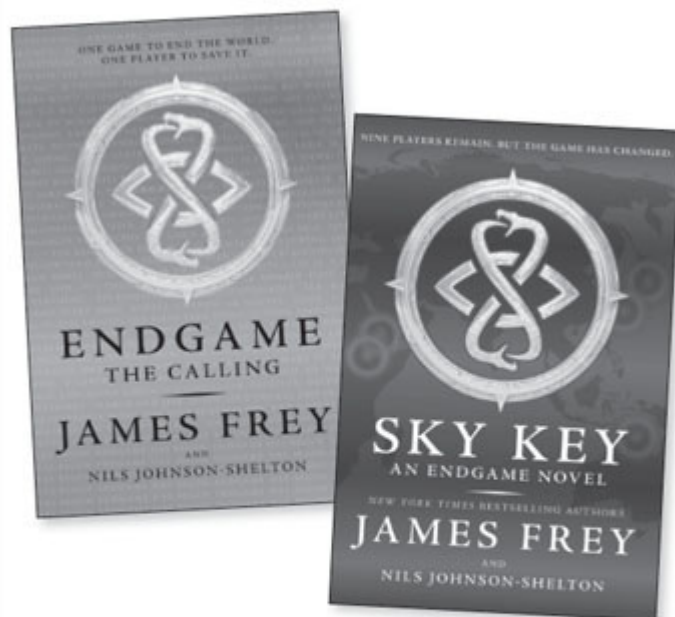
READ THESE THREE GRIPPING NOVELLAS IN ONE PAPERBACK,
I AM NUMBER FOUR: THE LOST FILES: REBEL ALLIES

HARPER

An imprint of HarperCollinsPublishers

www.iamnumberfourfans.com

FROM THE CREATOR OF
I AM NUMBER FOUR



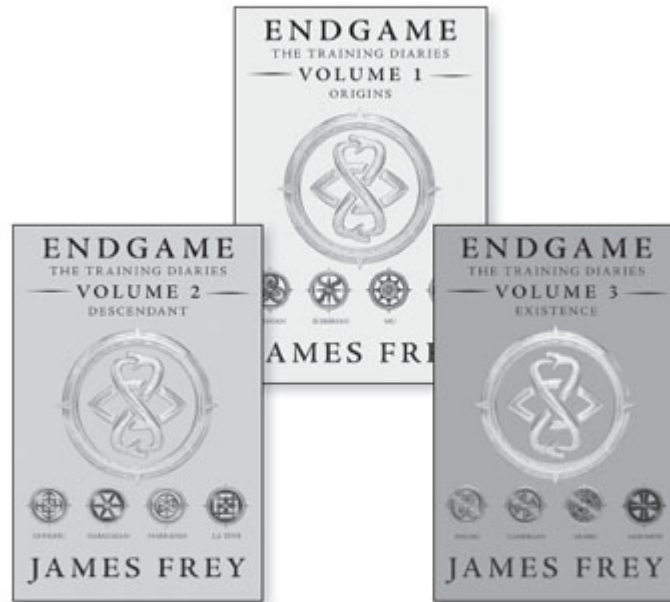
In each generation, for thousand of years, twelve
Players have been ready. But they never thought
Endgame would happen. Until now.

HARPER

An imprint of HarperCollinsPublishers

WWW.THISISENDGAME.COM

BEFORE THE CALLING.
BEFORE ENDGAME.
THEY TRAINED TO BE CHOSEN.



Don't miss the thrilling prequel novellas that follow the lives of the twelve Players before they were chosen as the one to save their ancient bloodline—and win Endgame.

Read the first three novellas in one paperback
Endgame: The Complete Training Diaries.

HARPER

An imprint of HarperCollinsPublishers

WWW.THISISENDGAME.COM



DISCOVER

[your next favorite read](#)

MEET

[new authors to love](#)

WIN

[free books](#)

SHARE

[infographics, playlists, quizzes, and more](#)

WATCH

[the latest videos](#)

TUNE IN

[to Tea Time with Team Epic Reads](#)



VỀ TÁC GIẢ



ẢNH TÁC GIẢ © HOWARD HUANG

PITTACUS LORE là Người cai trị của Lorien. Ông đã ở trên Trái đất chuẩn bị cho cuộc chiến sẽ quyết định số phận của Trái đất. Nơi ở của ông là không xác định.

Khám phá những tác giả xuất sắc, ưu đãi độc quyền và nhiều hơn nữa tại hc.com.

THE LORIEN LEGACIES BY PITTACUS LORE

NOVELS

I AM NUMBER FOUR
THE POWER OF SIX
THE RISE OF NINE
THE FALL OF FIVE
THE REVENGE OF SEVEN
THE FATE OF TEN

NOVELLAS

THE LOST FILES #1: SIX'S LEGACY
THE LOST FILES #2: NINE'S LEGACY
THE LOST FILES #3: THE FALLEN LEGACIES
THE LOST FILES #4: THE SEARCH FOR SAM
THE LOST FILES #5: THE LAST DAYS OF LORIEN
THE LOST FILES #6: THE FORGOTTEN ONES
THE LOST FILES #7: FIVE'S LEGACY
THE LOST FILES #8: RETURN TO PARADISE
THE LOST FILES #9: FIVE'S BETRAYAL
THE LOST FILES #10: THE FUGITIVE
THE LOST FILES #11: THE NAVIGATOR
THE LOST FILES #12: THE GUARD
THE LOST FILES #13: LEGACIES REBORN

NOVELLA COLLECTIONS

THE LOST FILES: THE LEGACIES (CONTAINS NOVELLAS #1–#3)
THE LOST FILES: SECRET HISTORIES (CONTAINS NOVELLAS #4–#6)
THE LOST FILES: HIDDEN ENEMY (CONTAINS NOVELLAS #7–#9)
THE LOST FILES: REBEL ALLIES (CONTAINS NOVELLAS #10–#12)

CREDITS

COVER ART © 2015 BY CRAIG SHIELDS
SERIES DESIGN BY RAY SHAPPELL

COPYRIGHT

THE FATE OF TEN. Copyright © 2015 by Pittacus Lore. All rights reserved under International and Pan-American Copyright Conventions. By payment of the required fees, you have been granted the nonexclusive, nontransferable right to access and read the text of this e-book on-screen. No part of this text may be reproduced, transmitted, downloaded, decompiled, reverse-engineered, or stored in or introduced into any information storage and retrieval system, in any form or by any means, whether electronic or mechanical, now known or hereafter invented, without the express written permission of HarperCollins e-books.

www.epicreads.com



Library of Congress Control Number: 2015938996

ISBN 978-0-06-219475-6 (hardcover)

ISBN 978-0-06-242751-9 (int'l ed.)

ISBN 978-0-06-242452-5 (special ed.)

EPub Edition © July 2015 ISBN 9780062194770

15 16 17 18 19 CG/RRDC 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1



FIRST EDITION

VỀ NHÀ XUẤT BẢN

Australia

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Australia
www.harpercollins.com.au

Canada

HarperCollins Canada
2 Bloor Street East – 20th Floor
Toronto, ON M4W 1A8, Canada
www.harpercollins.ca

New Zealand

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, New Zealand
www.harpercollins.co.nz

United Kingdom

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
London SE1 9GF, UK
www.harpercollins.co.uk

United States

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com